

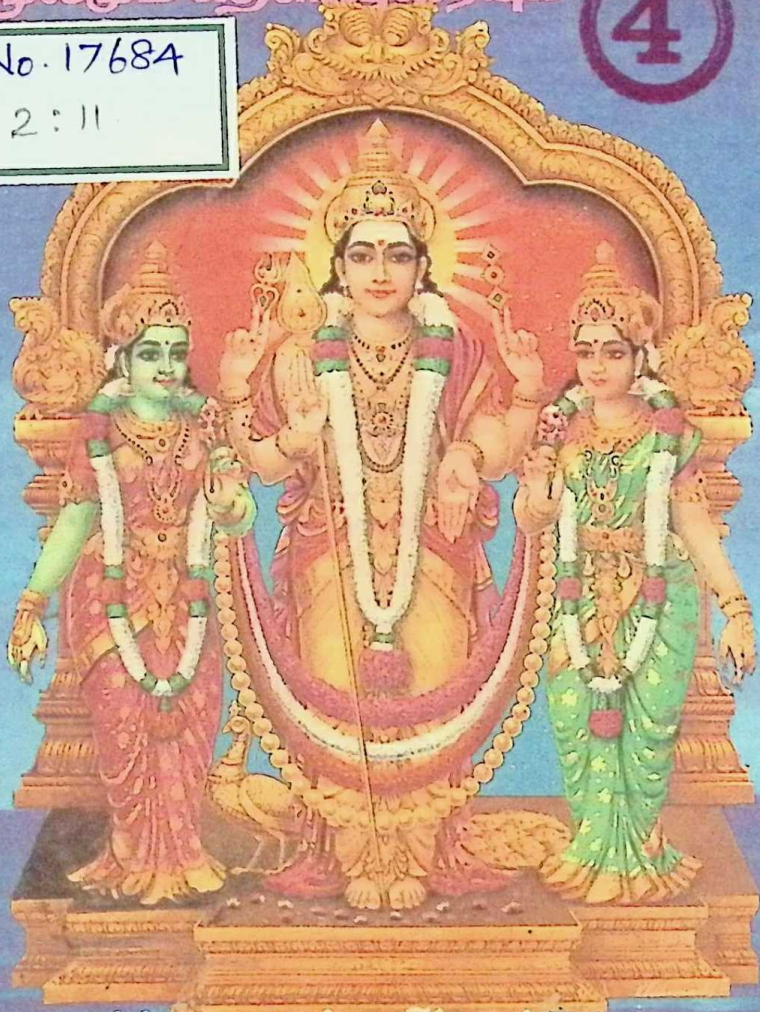
கந்த புராணம்

முறையும் தெளிவுரையும்

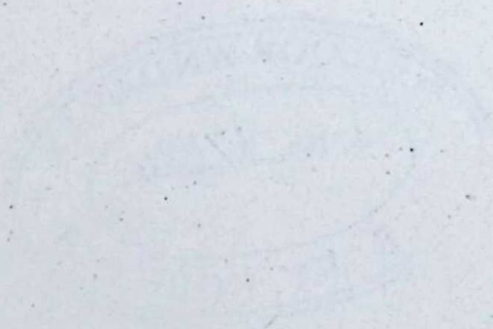
4

A.No. 17684

Δ2:11

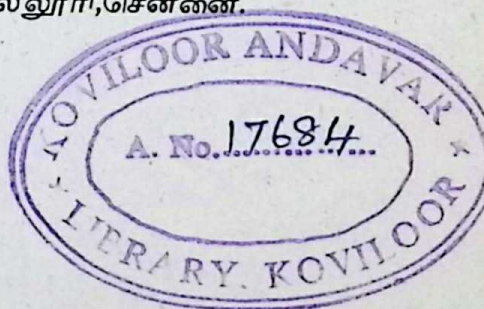
வார்த்தமானை பதப்பணம்

கச்சியப்ப சிவாசாரியார் அருளிய
கந்த புராணம்
மூலமும் தெளிவுரையும்

நான்காம் தொகுதி
அசுர காண்டம் - பிற்பகுதி

உரையாசிரியர்
புலவர் **அ. மாணிக்கம் M.A.**
தமிழ்ப் பேராசிரியர் (ஓய்வு)
அ.மா. ஜெயின் கல்லூரி, சென்னை.

வர்த்தமானன் பதிப்பகம்

ஏ.ஆர்.ஆர். காமப்ளெக்ஸ்,

141, உஸ்மான் சாலை,

தி. நகர், சென்னை -17.

Ph. 825 7995.

முதற் பதிப்பு

: 1989

இரண்டாம் பதிப்பு : 1993

உரிமை : பதிப்பகத்திற்கே.

விலை : 10 தொகுதிகள் அடங்கிய
ஒரு செட் ரூ. 600. 00

அச்சிட்டோர்:

சௌந்தரி ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-30.

பதிப்புரை

கந்தபுராணத்தின் இந்த அசுரகாண்டம் தனித்தன்மை வாய்ந்தது. சூரபன்மன் பிறப்பு, அவன் செய்த யாகம், பெற்ற வரம், செய்த திக்கு விசயம், அசமுகியின் செயல், தேவரைச் சிறைப்படுத்தல் ஆகிய செய்திகள் இந்தக் காண்டத்தில் சிறப்பாக இடம் பெறுகின்றன. இத்தகைய அமைப்பினை ஒட்டக் கூத்தரின் உத்தர காண்டத்தில் காண்கிறோம்.

இராவணன் பிறப்பு, அவன் செய்த தவம், பெற்ற வரம், அவனது திக்கு விசயம் ஆகிய பகுதிகள், கச்சியப்பரின் அசுர காண்டத்துடன் ஒப்பிட்டு மகிழ்த்தக்கவை.

இப்பேரிலக்கியத்தில் வரும் பல பகுதிகள் இன்றைய வாழ்க்கை முறையைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. குறிப்பாக மாயை தன் மக்களுக்குச் செய்யும் உபதேசம் (மாயை உபதேசப் படலம்) கவனிக்கத் தக்கது. காசிபர் இலட்சிய உலகத்தைப் பேச, மாயையோ நடைமுறை வாழ்க்கையைப் பற்றித் திட்டவாட்டமான கருத்தைப் புலப்படுத்துகிறாள். வெறும் இலட்சியம் இலட்சியம் என்று பேசிக் கொண்டு பிரத்தியட்ச உலகைப் புறக்கணிக்கக்கூடாது என்பது இருவர்தம் உபதேசத்தால் உணர்த்தப்படுகிறது.

சூரபன்மனின் செயல்களைக் கச்சியப்பர் வருணிக்கும் பகுதி வாசகர் நெஞ்சை விட்டு அகலாது. கச்சியப்பரின் கற்பனைத் திறனை எம்மால் உரைக்க இயலாது. அதனை நீங்களே படித்து உணருங்கள்! நன்றி. வணக்கம்.

—பதிப்பகத்தார்.

பொருளடக்கம்

எண்	பக்கம்
17. அரசு செய் படலம்	6
18. தேவரை ஏவல்கொள் படலம்	16
19. புதல்வரைப் பெறு படலம்	28
20. வில்வலன் வாதாவிப் படலம்	38
21. இந்திரன் கரந்துறை படலம்	50
22. விந்தகிரிப் படலம்	72
23. அகத்தியப் படலம்	84
24. கிரவுஞ்சப் படலம்	94
25. விந்தம் பிலம்புகு படலம்	102
26. வில்வலன் வாதாவி வதைப் படலம்	108
27. காவிரி நீங்கு படலம்	126
28. திருக் குற்றாலப் படலம்	156
29. இந்திரன் அருச்சுணைப்படலம்	168
30. தேவர் புலம்புறு படலம்	182
31. அயிராணி சோகப் படலம்	190
32. மகா சாத்தாப் படலம்	198
33. இந்திரன் சயிலை செல் படலம்	222
34. அசமுகிப் படலம்	230
35. இந்திராணி மறுதலைப் படலம்	244
36. மகாகாளர் வரு படலம்	254
37. அசமுகி சோகப் படலம்	268
38. இந்திரன் மீட்சிப் படலம்	280
39. சூரன் அரசிருக்கைப் படலம்	284
40. அசமுகி நகர்காண் படலம்	302
41. அசமுகி புலம்புறு படலம்	318
42. சூரன் தண்டஞ்செய் படலம்	328
43. அமரர் சிறைபுகு படலம்	356

கந்தபுராணம்

2. அசுர காண்டம்
பிற்பகுதி

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

புலவர் அ. மாணிக்கம் M. A.,

இரண்டாவது

அசுர காண்டம்

பிற்பகுதி

17. அரசு செய் படலம்

- 2788 களித்திடு ஞ்இமிறும் வண்டும் கலந்திட நறவம்
தொங்கித்
துளித்திடு துழாய்மால் தன்னைச் சூரனாம்
அவுணன் பாரா
அளித்தவன் தன்மு தாதை யாயினை அதனால்
நின்னை
விளித்திடு மெல்லை தோறும் விரைந்திவண் மேவு
கென்றான்.
- 2789 செங்கம லத்தின் மேவும் திசைமுகத் தொருவன்
தன்னைத்
துங்கமோ டரசு செய்யுஞ் சூரனாம் வீரன் பாரா
இங்குநின் மைந்த ரோடும் என்னிடந் தன்னி லேகி
அங்கம்ஐ வகையும் நாளும் அறைந்தனை போதி
யென்றான்.
- 2790 அறத்தினை விடுத்த தீயோன் அருக்கனை நோக்கி
நம்ஊர்ப்
புறத்தினில் அரண மீதாய்ப் போகுதல் அரிது கீழ்
மேல்
நிறுத்திய சிகரி யூடு நெறிக்கொடு புக்கு வான்
போய்
எறித்தனை திரிதி நாளும் இளங்கதிர் நடாத்தி
யென்றான்.

இரண்டாவது

அகர காண்டம்

பிற்பகுதி

17. அரசு செய் படலம்

2788. களிப்புக் கொண்ட ஆண் வண்டும் பெண் வண்டும் கூடுவதால் தேன் மேல் எழுந்து ஒழுகும் துளசி மாலையைச் சூடிய திருமாலைச் சூரபன்மன் பார்த்து, “நீவிர் என்னைப் பெற்ற தந்தை காசிபரின் பாட்டன் ஆனீர். ஆதலால் உம்மை அழைக்கும் போதெல்லாம் விரைவாக இங்கு வருக!” என ஆணையிட்டான்.

2789. செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனை, உயர்வுடன் ஆள இருக்கும் சூரபன்மன் பார்த்து, “இங்கு உம் மைந்தருடன் என்னிடத்துக்கு வந்து ஐந்து வகைப்பட்ட அங்கங்களையெல்லாம்—பஞ்சாங்கத்தைச்—சொல்லிவிட்டுச் செல்வீராக!” என்று ஆணையிட்டான்.

(மைந்தர் — தசப் பிரமர்கள்)

2790. அறநெறியைக் கைவிட்ட கொடிய சூரபன்மன் கதிரவனைப் பார்த்து, “எம் நகரத்தின் வெளியே உள்ள மதில்மேல் செல்வது அரிது. ஆதலால் கிழக்குத்திக்கிலும் மேற்கிலும் நிறுத்தப்பட்ட கோபுரங்கள் வாயிலால் உள்புகுந்தும், வானில் சென்றும் நாள்தோறும் இளம் கிரணங்களைப் பரப்பி ஒளிர்ந்து திரிவாயாக” என ஆணையிட்டான்.

8 □ கந்தபுராணம்

2791 அறைகழல் சூர பன்மன் அளிர்மதி தன்னை
நோக்கிப்
பிறையென வளரு மாறும் பின்முறை சுருங்கு
மாறும்
மறைவொடு திரியு மாறும் மற்றினி விடுத்து
நாளும்
நிறைவொடு கதிரோன் போல்இந் நீள்நகர் வருதி
யென்றான்.

2792 பொங்கழல் முதல்வன் தன்னைப் புரவலன்
விரைவின் நோக்கி
இங்குநம் மூதூர் உள்ளோர் யாவரே எனினும்
உன்னின்
அங்கவர் தம்பா லெய்தி அவர்பணி யாவும்
ஆற்றிச்
செங்கம லம்போல் யாவர் தீண்டினும் குளிர்ந்தி
யென்றான்.

2793 சுடர்முடி யவுணர் செம்மல் தொல்பெருங் கூற்றை
நோக்கிப்
படிமுழு துயிரை நாளும் படுப்பது போல நந்தங்
கடமத கரியை மாலைக் கணிப்பிலா அவுணர்
தம்மை
அடுவது கனவும் உன்னா தஞ்சியே திரிதி
யென்றான்.

2794 அண்டரும் உலவை யானை அவுணர்மாத்
தலைவன் பாரா
எண்டரு நம்மு தூரில் யாவரும் புனைந்து நீத்த
தண்டுளி நறவ மாலை தயங்குபூண் கலிங்குஞ்
சாந்தம்
நுண்டுக ளாடு சுண்ணம் மாற்றுதி நொய்தின்
என்றான்.

2791. ஒலிக்கும் வீரக்கழலை அணிந்த சூரபன்மன் விளங்கும் ஒளியுடைய சந்திரனைப் பார்த்து “சில நாள் களில் பிறையாக இருந்து வளரும் தன்மையையும், பின்பு சில நாள்களில் தேயும் தன்மையையும், பின்பு சில நாள்கள் மறைவாக உலவும் தன்மையையும் இனிமேல் கைவிட்டு, எப்போதும் நிறைந்த உருவத்துடன் முழுமதியாக கதிரவனைப் போல் இந்த நகரத்தில் வருவாயாக!” என்று ஆணையிட்டான்.

2792. சுடர்விட்டு எழும் அக்கினி தேவனை விரைவாகப் பார்த்துச் சூரபன்மன், “இங்கு நம் நகரத்தில் உள்ளவர் எவராக இருந்தாலும் நினைத்தால் அவரிடத்துச் சென்று அவர்களின் பணிகளையெல்லாம் செய்து, யார் தொட்டாலும் செந்தாமரை மலர் போல் குளிர்ந்திருப்பாயாக!” என்று ஆணையிட்டான்.

(பணியாவது -- சமைத்தல் முதலியன.)

2793. ஒளியுடைய முடியை அணிந்த அவுணரின் மன்னனான சூரபன்மன் பழைமையுடைய எமனைப் பார்த்து, “உலகம் எங்கும் உயிர்களை நீ நாள்தோறும் கவர்வது போல எங்கள், மதநீரைச் சொரிகின்ற யானைகளையும் குதிரைகளையும் அளவில்லாத அசுரர்களையும் உயிர் கவர்வதைக் கனவினும் நினைக்காது அஞ்சி உலவுவாயாக!” என்று ஆணையிட்டான்.

2794. அவுணரின் மன்னனான சூரபன்மன் நெருங்குவதற்கு அரிய வாயுதேவனைப் பார்த்து, “மதிப்புடைய நம் ஊரில் எல்லாரும் தரித்துக் கழித்த குளிர்ந்த தேனையுடைய மலர் மாலைகளையும், விளங்கும் அணிகளையும், ஆடைகளையும், சந்தனத்தையும்; நுட்பமான தூசிகளையும், விளையாடி வீசிய நுண்ணிய பொடிகளையும் விரைவில் அகற்றுவாயாக!” என்று ஆணையிட்டான்.

10 □ கந்தபுராணம்

- 2795 காவலன் வருணன் தன்னைக் கண்ணுநீஇ நம்மு
தூரில்
நாவிவெண் பளிதஞ் சாந்தம் நரந்தமோ டளாவித்
தீம்பால்
ஆவியின் வெளிய நொய்ய அரும்பனி நீரிந்
கூட்டித்
தூவுதி இடங்க டோறுங் காற்றது துடைக்க
வென்றான்.
- 2796 வாசவன் தன்னை நோக்கி மால்கெழு திருவின்
மேலோன்
தேசுறு துறக்கம் வைகுந் தேவர்தங் குழுவி
னோடும்
ஆசையங் கிழவ ரோடும் அருந்தவ ரோடும்
போந்து
பேசிய பணிகள் ஆற்றித் திரிமதி பிழையேல்
என்றான்
- 2797 இந்நெறி சூர பன்மன் யாவர்க்கும் வீற்று
வீற்றாத்
தன்னுறு பணியின் நிற்பான் சாற்றலும் அனையர்
அஞ்சி
அன்னது செய்து மென்றே அனையவா றொழுக
அன்னான்
மன்னினன் அரசில் பின்றை மணஞ்செய் உன்னி
னானால்.
- 2798 மதிமுகத் திருவே போல்வாள் வானவர் புனைவன்
தந்த
பதுமகோ மனைஎன் றோதும் பாவையைப்
புகரோன் நாடிச்
சதுர்முகன் முதலாம் தேவர் தானவர் பிறரும்
போற்ற
விதிமுறை வதுவை செய்து விழைவொடு மேவி
யுற்றான்.

2795. குரபன்மன் வருணனைப் பார்த்து, “புனுகும் வெண்மையான பச்சைக் கற்பூரமும் சந்தனமும் கஸ்தூரியுமான இவற்றைக் கலந்து, இனிதான பால் புகையினும் வெண்மையான மென்மையான பனி நீரில் சேர்த்து, எம் நகரத்தின் இடம் எங்கும் வாயு தேவன் பெருக்கும் தோறும் தெளிப்பாயாக!” என்று ஆணையிட்டான்.

2796. பெருமையுடைய செல்வத்தையுடைய குரபன்மன் இந்திரனைப் பார்த்து, “ஒளியுடைய சுவர்க்க வுலகத்தில் இருக்கின்ற தேவர் கூட்டத்துடனும் திக்குப்பால கருடனும் முனிவருடனும் வந்து, நான் இட்ட பணிகளைச் செய்து திரிவாயாக! இதில் தவறாதே!” என்று ஆணையிட்டான்.

2797. இவ்வாறு குரபன்மன் எல்லார்க்கும் வெவ்வேறாகத் தன் ஏவலில் அமையுமாறு கட்டளை இட்டான்; அவர்கள் அஞ்சி ‘அதைச் செய்வோம்’ எனச் சொல்லி அவ்வாறே ஒழுகலாயினர். அச் குரபன்மன் அரசியல் செய்து கொண்டு இருந்த சில நாட்கள் கழிந்த பின்பு திருமணம் செய்து கொள்ள நினைத்தான்.

2798. முழுமதியை முகமாகக் கொண்ட திருமகளைப் போன்ற, தேவதச்சன் என்பவன் பெற்ற ‘பதும கோமனை’ என்று கூறப்படுகின்ற பெண்ணைச் சுக்கிராசாரியார் ஆராய்ந்து கூற, நான் முகன் முதலான தேவர்களும் அசுரர்களும் மற்றவரும் துதிக்க, முறைப்படி மணந்து, ஆசையுடன் பொருந்திக் கலந்து வாழ்ந்தான்.

12 □ கந்தபுராணம்

2799 அன்னதன் பின்னர் வானோர் அசுரர்கற் தருவர்
சித்தர்
கின்னரர் இயக்கர் நாகர் கிம்புரு டாதி யானோர்
கன்னியர் அளப்பி லாரைக் கடிமணஞ் செய்து
கூடித்
துன்னுபன் மலர்த்தேன் உண்ணுஞ் சுரும்பென
இன்பந் துய்த்தான்.

2800 அரிமுகத் தவுணர் வேந்தற் கந்தகன் மகளா
யுள்ள
திருமிகு விபுதை தன்னைச் சீர்மணம் செய்து
நல்கி
நிருதிதன் புதல்வி யான நேரிழை சவுரி தன்னைக்
கரிமுக இளவல் சேரக் கடிமணம் புரிவித் திட்
டான்.

2801 இவ்வகை மணஞ்செய் பின்றை இருதுணை
வரையும் நோக்கி
மெய்வளம் பெறநுங் கட்கு விதித்திடும் மூதா
ரேகி
அவ்விரு கோடி வெள்ளம் அனிகமோ டிருத்தி
ரென்னாத்
தெவ்வடு சூரன் அன்னோர் செல்லுமா நேவி
னானால்.

2802 ஏவியே தனது தானைக் கிறைவரில் பலரை
நோக்கி
நீவிர்கள் இரண்டு கோடி நீத்தமாம் அனிகத்
தோடு
தீவுக டோறும் ஆழி இடந்தொறுஞ் செய்த
மூதார்
மேவுதிர் விரைவின் என்னா அனையரை விடுத்
தான் மன்னோ.

2799. அதன் பின்பு தேவர், அசுரர், கந்தருவர், சித்தர், கின்னரர், இயக்கர், நாகர், கிம்புருடர் முதலியவரின் பெண்கள் அளவற்றவரை மணந்து நெருங்கிய மலர்களில் உள்ள தேனை விரும்பி உண்ணும் ஆண் வண்டைப் போல் இன்பத்தை அனுபவித்தான்.

2800. சிங்க முகத்தையுடைய அசுரத் தலைவனான சிங்கமுகனுக்கு, எமனின் மகளான 'விபுதை' என்பவளைச் சிறந்த மணம் செய்து தந்து, நிருதியின் மகளான 'சவுரி' என்ற பெண்ணை, யானை முகம் கொண்ட தாரகனுடன் கூடும்படி மணம் செய்வித்தான்.

2801. இவ்வாறு மணங்கள் நிறைவேறிய பின்பு, தன் தம்பியரான அவ்விருவரையும் பார்த்து, "மெய்ம்மை யான வளங்கள் பொருந்த உங்களுக்காகச் செய்யப்பட்டிருந்த பழைய நகரத்தில் அந்த இரண்டு கோடி வெள்ளம் படை களுடன் போய் வாழ்வீராக!" என்று சொல்லிச் சூரபன்மன் அவர்களைத் தம் நகரங்களுக்குச் செல்லுமாறு அனுப்பி வைத்தான்.

2802. தம்பியரை இவ்வாறு அனுப்பி வைத்தபின்பு, தன் படைத்தலைவரைப் பார்த்து, "நீங்கள் இரண்டு கோடி வெள்ளமான படைகளுடன் ஒவ்வொரு தீவிலும், ஒவ்வொரு கடலிலும் செய்து வைத்திருக்கும் பழைய நகரங் களில் விரைந்து போய் இருப்பீராக!" என்று அவர்களை அனுப்பி வைத்தான்.

2803 மாறிலாத் திசைக ளெட்டும் வானுல கேழும்
இப்பாற்
கூறுபா தலங்கள் யாவும் ஒழிந்தவும் குறுகி
யேதன்
ஈறிவா ஆணை போற்ற எல்லையில் அவுணர்
தம்மை
ஆறெனும் கோடி வெள்ளத் தனிகமோ டேகச்
செய்தனா.

2804 விட்டிடு காலை தானே விண்ணுமண் ணுலகுந்
திக்கோர்
எட்டொடு பிலனோ ரேழும் ஏனைய வரைப்பு
மாகிக்
கிட்டின செறிந்து மொய்த்த கேடில்சீர் அவுணர்
தானை
மட்டகல் வானம் பூத்த உடுக்களின் மலிந்த
அன்றே.

2805 எங்கணுந் தனது தானை இடையறா தீண்ட
லோடுந்
துங்கவெஞ் சூர பன்மன் தானுறை தொன்மு
தூரில்
அங்கனோ ரிலக்கம் வெள்ளத் தவுணர்தந் தானை
தன்னை
மங்கல இருக்கை தோறும் மரபுளி இருத்தி
மன்னோ.

2806 கரிபரி யாளி எண்கு கடுவயப் புலியே ஏனம்
அரிமரை முகத்து வீரர் அவுணர்தந் தலைவ
ரானோர்
இருவகை நான்மை யோர்க்கும் எண்டிசை நகரும்
ஈந்து
வருபடை அயுதத் தோடும் மகேந்திரம் காக்கச்
செய்தான்.

2803. நிகரில்லாத எட்டுத் திக்குகளிலும் மேல் உலகம் ஏழிலும் கீழ் உள்ளவாகச் சொல்லப்படுகின்ற பாதலங்கள் யாவற்றிலும் மற்ற இடங்களிலும் போய்த் தன் அழிவில்லாத ஆணையைச் செலுத்தும்படி அளவில்லாத அவுணர்ர்களை ஆறு கோடி வெள்ளங்களுடன் செல்லுமாறு செய்தான்.

2804. அவ்வாறு அனுப்பிய போது, அழிவில்லாத புகழையுடைய அவுணர் படைகள் வான் உலகத்திலும் பூமியிலும் எட்டுத்திக்குகளிலும் ஏழு பாதலங்களிலும் மற்ற இடங்களிலுமாகி நெருங்கி மொய்த்து அளவற்ற வான நட்சத்திரங்களைப் போல் பரந்தன.

2805. எல்லா இடங்களிலும் தன் படையானது இடை வெளி இல்லாமல் பரந்திருக்க, உயர்வைப்பெற்ற கொடிய சூரபன்மன், தான் உள்ள பழைய மகேந்திரபுரத்தில் ஓர் இலட்சம் அசுரப் படையை மங்கலமான மாளிகைகள் தோறும் முறைப்படி இருக்கச் செய்தான்.

2806. பின் யானை, குதிரை, யாளி, கரடி, வேகமான வெற்றியுடைய புலி, பன்றி, சிங்கம், மரை என்னும் விலங்குகளின் முகங்களையுடைய வீரர்களான அசுரத் தலைவர்கள் எட்டுப் பேருக்கும் எட்டுத் திக்குகளிலும் உள்ள ஏம்புரம் முதலான எட்டு நகரங்களையும் காக்குமாறு தந்து, தன்னிடம் வந்து நின்ற பத்தாயிரம் வெள்ளம் படைகளோடு வீரமகேந்திர புரத்தைக் காக்குமாறு அனுப்பி வைத்தான்.

2807 ஞாயில்கள் செறிந்த நொச்சி நால்பெருந்
தகைமைத் தான
வாயில்க டோறும் நாப்பண் வளநகர் இஞ்சி
தோறும்
கோயிலின் இருக்கை தோறுங் குணிப்பிலா வீரர்
தம்மை
நீயிர்கள் காமின் என்னா நிலைப்பட நிறுவி யிட்
டான்.

2808 துர்க்குணன் தரும கோபன் துன்முகன் சங்க
பாலன்
வக்கிர பாலன் தீய மகிடனே முதலோர் தம்மைத்
தொக்கமந் திரிக ளாகத் துணைக்கொடே சூர
பன்மன்
மிக்கவா னவர்கள் போற்ற வீற்றிருந்து அரசு
செய்தான்.

18. தேவரை ஏவல்கொள் படலம்

2809 அரசு செய்தலும் அந்தர நாதனும்
சுரரு மேனை முனிவருந் தொக்குறீஇ
வரைசெய் மாட மகேந்திர மாபுரத்
தொருவன் ஏவலின் முன்னம் ஒழுகுவார்.

2810 கொலைவல் சிங்க முகன்பதி குஞ்சரத்
தலைவன் மாப்பதி சார்ந்தவர் தம்பதி
பலவு மேகிப் பணித்தன ஆற்றியே
உலைவர் வைகலும் ஊசலின் நீர்மையார்.

2807. “உறுப்புகள் கொண்ட மதிலின் பெரிய நான்கு வாயில்கள் தோறும், வளம் பொருந்திய நகரத்தின் மதில் வாயில்கள் தோறும், அரண்மனையில் உள்ள பல இருப்பிடங்கள் தோறும், அளவில்லாத வீரர்களை நீங்கள் காவல் செய்யுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டு நிலைப்பட்டிருக்க நிறுத்தி வைத்தான்.

2808. துர்க்குணன், தரும கோபன், துன்முகன், சங்கபாலன், வக்கிரபாலன், கொடிய மகிடன் முதலானவர்களைக் கூட்டமான அமைச்சர்களாகத் தன் துணைக் கொண்டு மிக்க தேவர்கள் துதிக்க, குரபன்மன் ஆட்சி செய்தான்.

18. தேவரை ஏவல் கொள் படலம்

2809. குரபன்மன் இவ்வாறு அரசு செய்து வந்தான். அக்காலத்தில், சுவர்க்க வலகத்துக்குத் தலைவனான இந்திரனும் தேவர்களும் மற்ற முனிவர்களும் கூடி, மலை போன்ற மாளிகையையுடைய பெரிய வீர மகேந்திரத்தில் உள்ள ஒப்பில்லாத குரபன்மன் ஏவுதற்கு முன்னமேயே, குறிப்பறிந்து ஏவல் செய்து வந்தனர்.

2810. இந்திரன் முதலியவர், கொல்லுதலில் வல்ல சிங்கமுகன் நகரத்திலும், தாரகனது நகரத்திலும், அவனுடைய இனத்தவர் நகரங்கள் பலவற்றிலும் சென்று, இட்ட பணிகளைச் செய்து, ஊஞ்சல் போன்ற தன்மையுடையவராய் நாள்தோறும் அலைந்தனர்.

வேறு

2811 ஊனமுற்றோர் போலிவ்வா றுலைகின்ற
காலத்தில் ஒருநாட் சூரன்
வானகத்துத் தலைவனையும் அமரரையும்
வருகவெனா வலித்துக் கூலித்
தானவர்க்குத் தம்பியர்நீர் அவர்பணிநும்
பணியன்றோ தரங்க வேலை
மீனனைத்தும் சூறைகொண்டு வைகலுமுய்த்
திடுதிரென விளம்பி னானாள்.

2812 உரைக்குமொழி யுகேளா அனைய ரெலாம்
உள்நடுங்கி உயங்கி வெள்கித்
திரைக்கடலின் மீன்றனக்குத் தருகென்றான்
இதற்கினிநாம் செய்வ தேதோ
விரைக்கமலத் தனிக்கடவுள் இப்படியும்
நந்தலையில் விதித்தான் என்னா
இரக்கமொடு மறுத்தலஞ்சி அத்திறமே
புரிதுமென இறைஞ்சிப் போனார்.

2813 போகின்ற நெறியின்சண் இமையவரும்
புரந்தரனும் பொருமியேங்கி
ஆகின்ற தெமக்கேயோர் பழியன்றோ
அனையதுவந் தணுகாமுன்னர்ச்
சாகின்ற தேமிகவும் இனிதாகும்
எமக்கதுவும் சாரா தந்தோ
வேகின்ற சிந்தையினேஞ் செய்வதெவன்
எனப்புலம்பி வேலை புக்கார்.

2811. ஏதேனும் ஒரு குறையுடையவர் போல் இங்ஙனம் தேவர் அலைந்த காலத்தில், ஒருநாள், சூரபன்மன் சொர்க்கத்துத் தலைவனான இந்திரனையும் மற்றத் தேவர்களையும் “வாருங்கள்” என்று வலிய அழைத்து, “நீங்கள் அசுரர்க்குத் தம்பியர் ஆவீர். ஆதலின் அவர்களின் செயல்கள் உங்களின் செயல்கள்! அலை பொருந்திய கடலில் உள்ள மீன்கள் எல்லாவற்றையும் நாள்தோறும் பிடித்துக் கொண்டு வாருங்கள்!” என்று சொன்னான்.

2812. சூரபன்மன் சொன்ன அந்தச் சொல்லைக் கேட்டுத் தேவர்கள் எல்லாரும் உள்ளம் நடுங்கி, வாடி, வெட்கம் அடைந்து, “திரைகளையுடைய கடலில் உள்ள மீன்களைப் பிடித்து வாருங்கள்” என்று ஆணையிட்டார். இந்தக் கட்டளைக்கு நாம் செய்யத் தக்கது யாதோ? மணம் கமழும் தாமரை மலரின் மீது வீற்றிருக்கின்ற ஒப்பில்லாத நான்முகன் இப்படியும் எம் தலையிலே எழுதினாரே!” என எண்ணி மனத்துன்பட்டன் தடுத்துச் சொல்ல அஞ்சி, “அங்ஙனமே செய்வோம்” என்று சொல்லி வணங்கிச் சென்றனர்.

2813. போகும் வழியிலே தேவர்களும் இந்திரனுடாக வருந்தி ஏக்கம் அடைந்து, “எங்கட்கும் பழி வந்து சேர்கின்றது அன்றோ? அது வந்து சேர்வதற்கு முன்னே இறப்பதே சிறந்தது! ஐயோ! எரியும் மனத்தையுடைய யாங்கள் செய்வது யாது?” என்று புலம்பிக் கடலை அணுகினர்.

2814 அவ்வேலை இமையவர்கோன் வருணனெனுங்
கடவுளைநின் றழையா இந்த
மைவேலை தனக்கிறைவன் நீயன்றோ
நின்னினுமோர் வலியா ருண்டோ
கைவேலைப் பணியியற்றித் திமிங்கிலமே
முதலாய கணிப்பின் மீன்கள்
இவ்வேலை ஏற்றுதியேல் இடர்வேலைக்
கரையிலெமை யெடுத்தி யென்றான்.

2815 வெள்ளைவா ரணக்கடவுள் உரைசெய்த
மொழிகேட்டு விண்ணு ளோர்க்கு
வள்ளல்நீ இரங்குதியோ அத்தொழில்யான்
புரிவனென வருணன் கூறி
அள்ளல்வே லையுட்புகுந்து தனதுபெருங்
கரதலத்தால் அலைத்து வாரி
யுள்ளமீன் குலங்களெல்லாந் தடங்கரையில்
வரையேபோல் உயர்த்த லுற்றான்.

2816 தடக்கடலின் வேலைதனில் வருணர்பிரான்
ஒல்லைசனில் தந்த மீனத்
தடுக்கல்முழு வதுநோக்கிக் கடவுளரை
விளித்திவற்றை ஆற்ற லாலே
எடுப்பதுநுந் தொழிலென்றே இந்திரன்றான்
விளம்புதலும் இமையோ ரெல்லாம்
நடுக்கமுடன் உளம்பதைப்ப விழிபணிப்பக்
கரங்குலைத்து நாணுக் கொண்டார்.

2814. அச்சமயத்தில் இந்திரன் அந்த இடத்தில் நின்று, வருணனை அழைத்து, “இந்தக் கருமையான கடலுக்குத் தலைவன் நீ அன்றோ! உன்னைவிட வலியவர யார் இருக்கிறார்? கைத் தொழிலான செயலைச் செய்து திமிங்கலம் முதலான மீன்களை இந்தக் கரையிலே கொணர்ந்து சேர்த்தாயானால் துயரமான கடல் கரையினின்று ஏற்றியவன் ஆவாய்!” எனச் சொன்னார்.

2815. வெள்ளை யானையான ஐராவதத்தை வாகனமாகவுடைய இந்திரன் சொன்னதை வருணன் கேட்டான். “விண்ணவர்க்கு மன்னனே! நீ வருந்துகின்றாயோ? அத் தொழிலை நான் செய்வேன்!” எனச் சொல்லி, சேறுடைய கடலுள் புகுந்து, தன் பெரிய கையால் கலக்கிக் கடலிலே உள்ள மீன் கூட்டங்களை எல்லாம் பெரிய கரையில் மலை போல் கொணர்ந்து குவித்தான்.

2816. அகன்ற கடற்கரையில் வருணன் கொண்டு வந்து சேர்த்துத் தொகுத்த மீன் குவியல் முழுவதையும் இந்திரன் கண்டான். தேவர்களை அழைத்து “இவற்றையெல்லாம் வன்மையுடன் சுமப்பது உங்கள் தொழிலாகும்” என்றான், தேவர்கள் அனைவரும் உடல் நடுங்க, மனம் துடிக்கக் கண்கள் நீர் பொழியக் கையுதறி வெட்கம் அடைந்தனர்.

- 2817 சின்னைதிமிங் கிலகிலம் னாதியமீன்
 அடுக்கலினைத் தென்பால் வைகும்
 மன்னனுயிர் தனைவாங்கச் செங்கதிரோன்
 பெரும்புனலின் வடிவை வாட்டப்
 பன்னகரா கியதிறத்தாற் பிணித்திடும்அச்
 சுமையதனைப் பகட்டின் வேந்தன்
 இன்னலுறு வானவர்பால் எடுத்தஅவர்
 கொண்டேகி இரங்கு கின்றார்.

வேறு

- 2818 பன்னும் புகழ்ச்சுர பன்மெனனும் தீயவனான்
 முன்னும் துயர்க்கடலின் மூழ்கி முரணழிந்தேம்
 துன்னும் பழியாந் தொழிலிதுவுஞ் செய்தனமால்
 இன்னும் படுவதொழில் ஏதோ உணரேமே.
- 2819 பேர்கின்ற நீலப் பிறங்கல்அனை யான்பணியால்
 ஆர்கின்ற தின்றோ ரலரே அஃதுயிரை
 ஈர்கின்ற தந்தோ விதியே எமக்கிதுவும்
 தீர்கின்ற காலம் உளதோநீ செப்பாயே.
- 2820 பூவுலகந் தன்னில் பொருந்துகின்ற மானுடரும்
 பாவமென நூலில் பகருகின்ற இத்தொழிலை
 ஏவர்புரி கின்றார் எமக்கோவந் தெய்துமதோ
 தேவ கதியின் நிரயம் சிறப்புடைத்தே.
- 2821 தக்க துணராத தானவர்கள் தங்களினும்
 மக்களினும் தாழ்வாம் வலைஞர்தொழில்
 செய்தனமால்
 இக்ககன வாழ்வை விரும்பியே யாஞ்செய்த
 மிக்க தவமும் வினையாய் விளைந்ததுவே.

2817. சின்னை மீன், திமிங்கில மீன் முதலான மீன் குவியலின் உயிர்களைத் தென்திசையில் உள்ள எமன் கவர, சிறந்த கதிர்களுையுடைய கதிரவன் மிக்க ஈரத்தை உலர்த்த, நாகர்களாகிய (பாம்பாகிய) கயிற்றால் கட்டப் பட்ட அந்தச் சுமையை ஐராவத ஊர்தியையுடைய தலைவ னான இந்திரன் மனத்துயர் மிக்க தேவர்களின் தலை மீது சுமத்த, அந்தத் தேவர்கள் அவற்றைச் சுமந்து கொண்டு போகும்போது புலம்பலானார்கள்.

2818. “அனைவராலும் புகழப்படுகின்ற கொடிய அசுரனால் நினைக்கப்படும் துன்பம் என்ற கடலுக்குள் ஆழ்ந்து வலிமை இழந்தோம். அன்றியும் பெரிய வசை உண்டாக்கும் இச்செயலையும் செய்தோம். இன்னும் செய்ய வேண்டிய செயல் யாதுளதோ, அறியோம்.”

2819. “எம் விதியே! இயங்கும் நீலமலை போன்ற குரபன்மனின் ஏவல் செய்வதால் இன்றைக்கு ஒரு பழ் நம்மைச் சார்கின்றது! அந்தப் பழி உயிரை வருத்துகின்றது. ஐயோ! எம்மை விட்டு இந்தப் பழி நீங்கும் காலமும் உண்டோ? சொல்லுவாய்!

2820. “இந்த மண் உலகத்தில் உள்ள மானிடருங் கூடப் பாவம் என்று சொல்கின்ற இந்தச் செயலை யார் செய்வார்? எங்களுக்கா இந்தப் பணி வந்து சேரும்? தேவ பதத்தைவிட நரக பதம் சிறப்புடையதாகும்.

2821. “ஒழுக்கம் இன்னது என்பதை அறியாத அசுரர்களினின்றும் மனிதர்களினின்றும் தாழ்ந்த பரதவர் செயலைச் செய்தோம்; ஆதலால் இந்த வான் உலக வாழ்க்கையை விரும்பி நாங்கள் செய்த சிறந்த தவமும் இப்படித் தீமையாக முடிந்ததே!

- 2822 வேத நெறியை விலக்கினேம் மிக்குள்ள
போத நெறியாம் அதற்குப் புறம்பானேம்
தீதுடைய வெஞ்சூரன் சிற்றத்தால் செப்புகின்ற
வேதநெறி செய்வேமேல் எம்மினுயர்ந் தாரெவரே.
- 2823 தேனுலவுந் தாருத் திருநிழற்கீழ் இன்பமுறும்
வானவர்க ளென்றே மதிக்கும் தகைமையினோம்
ஈனமொடு மீன்சுமந்தே எல்லோர் களும்நகைக்கத்
தானவர்முன் செல்வதிலுஞ் சாதல்மிக நன்று
நன்றே.
- 2824 என்னு மொழிகள் இயம்பிப் புலம்புற்றுத்
துன்னு நிருதர்புகழ் சூரன் திருநகரின்
மன்னுதிசை யாளரொடும் வந்தனரால் அவ்வளவில்
அன்னசெயல் கண்டே அவுணர்உரை செய்குவார்.
- 2825 மாதோயந் தன்னை வயிறலைத்து மற்றிவர்தாம்
ஈதோ சிலமீன் தருகின் றனரென்பார்
மீதோ டியபரிதி வெய்யோன்முன் னுண்டவெறும்
கோதோ எமக்குக் கொணர்கின்றார்
என்றுரைப்பார்.
- 2826 தாங்கடற்குள் மீனந் தலைக்கொண்டு
மேவுகின்றார்
ஈங்கிவர்க்கு நாணம் இலையோ சிறிதென்பார்
தீங்கிழைக்கின் யாரேனும் செய்யாத தேதென்பார்
மூங்கையொத்து ளாரோ மொழியார்
இவரென்பார்.

2822. “வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ஒழுக்க நெறியைக் கைவிட்டோம். சிறந்த ஞான மார்க்கத்துக்கும் புறம்பானோம். குற்றமுடைய ரபன்மன் சினத்துடன் சொல்கின்ற இழிந்த சொல்லை செய்தால், எம்மைவிட உயர்ந்தவராயர் உளர்?

2823. “வண்டுகள் மொய்க்கப் பெறும் கற்பக மரத்தின் சிறந்த நிழலில் இருந்து இன்பம் அனுபவிக்கின்றவர் என்ற தகுதியுடைய யாங்கள், இழிவுடன் மீன்களைச் சுமந்து கொண்டு எல்லாரும் நகைக்க, அசுரரின் முன்னால் செல்வதைவிட இறந்து விடுவது மிக நல்லது, நல்லது!”

2824. என்ற இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லித் தேவர்கள் புலம்பினர்; நெருங்கிய அசுரரீபுகழ்கின்ற சூரபன்மனின் சிறந்த நகரத்தில் நிலையான திக்குப் பாலகருடன் வந்தனர். அச்சமயத்தில் அவர்களைப் பார்த்து அசுரர் கூறலாயினர்.

2825. “பெரிய கடலைக் கலக்கி இந்தத் தேவர்கள் இந்த அற்பத் தொகையான மீன்களையா கொண்டு வருகின்றார்கள்?” என்று உரைப்பர். “மேலே உலவுகின்ற கொடிய கதிரவன் முன்பே உலர்த்திய வெறுமையான சக்கையைத் தானா (கருவாட்டையோ) எங்களுக்குக் கொண்டு வருகின்றார்கள்?” என்பர்.

2826. “கடலில் உள்ள மீன்களை இத்தேவர்கள் தலையில் சுமந்து வருகின்றார்கள்! இவர்களுக்குச் சிறிதும் நாணம் இல்லையோ?” என்பர். எவராயினும் தீமையைச் செய்தால் அவர் செய்ய நேராத செயல் யாது? “ஊமையாய் இருக்கின்றார்களோ? இவர்கள் ஒரு சொல்லையும் பேசுவதில்லையோ?” என்று உரைப்பர்.

- 2827 முந்துற்ற தொல்லை முழுநீரின் வேலைதொறும்
பந்தத் துடன்வாழ் பரதவரே செய்கின்ற
இந்தத் தொழிலும் இவர்க்குவரு மோஎன்பார்
சிந்திப்ப தென்னோ விதியின் செயலென்பார்.
- 2828 வேத நெறிமுறைமை விட்டார் வினைசெய்யும்
பேதை நெறியே பிடித்தார் இவரென்பார்
கோதுபடா நந்தம் குலத்தை மிகநலிந்தார்
ஏதுபடார் இன்னம் இமையோ ரெனவுரைப்பார்.
- 2829 மண்ணோர் களுமிகமும் வன்பழிதன் பால்வரவும்
விண்ணோர்க் கிறைவன் விரைவினுயிர்
விட்டிலனாற்
கண்ணோ பெரிது கருத்தோ சிறிதென்பார்
பெண்ணோ அஸ்தானோ பேடோ எனவுரைப்பார்.

வேறு

- 2830 இந்த வாறு பலரும் இயம்பிடப்
புந்தி நொந்து புலம்புபுத் தேளீர்கள்
தந்தி யூரும் தலைவனை முற்கொடு
வந்து தீயவன் வாய்தலுற் றாரரோ.
- 2831 பரிதி வேந்தன் பணிமுறை நாடியே
வருதிர் ஈண்டென்று வாயிலர் கூறிடப்
பொருதி ரைக்கடல் மீன்கொடு போய்ச்சுரர்
ஒருத னிப்பெருங் கோயிலுள் உய்த்தனர்.

2827. “பொருந்திய பழைய பெரியகடலின் கரைக்ள் தோறும் உறவினருடன் வாழும் வலைஞர் மட்டுமே செய்து வருகின்ற இந்த எளிய தொழிலையும் இவர்கள் செய்ய நேர்ந்ததே! இதில் சிந்தனை செய்வதற்கு யாது இருக்கின்றது? இவையெல்லாம் விதியால் நிகழ்வனவாகும்!” என்பர்.

2828. “இந்தத் தேவர்கள் வேதநெறியைக் கைவிட்டு விட்டனர். பாவத்தையே உண்டாக்கும் வழியையே மேற்கொண்டனர்,” என்பர். “குற்றம் செய்யாத எம் சாதியாரை அதிகம் வருத்தினார்கள். ஆதலால் இந்தத் தேவர்கள் எந்தத் துன்பத்தைத் தான் பட மாட்டார்கள்?” என்று சொல்வர்.

2829. “மண் உலகோரும் பழிக்கத் தக்க பெரிய பழி தன்னிடத்தே வந்த போதும், தேவரின் மன்னனான இந்திரன் விரைந்து இறக்க வில்லை. இந்த இந்திரனுக்குக் கண்களோ அதிகம்; அறிவோ மிகவும் குறைவு” எனச்சொல்வர். “இவன் பெண்ணோ அல்லது அலியோ? அதுவுமின்றிப் பேடியோ!” எனப் பேசுவர்.

2830. இவ்வாறு அசுரர்கள் பலரும் பேச, மனம் வருந்தி அரற்றும் தேவர்கள் ஐராவத யானை மீது ஏறும் மன்னனான இந்திரனை முன்னிட்டு, நடந்து வந்து, கொடியவனான சூரபன்மனின் அரண்மனை வாயிலை அடைந்தனர்.

2831. ஆணைச் சக்கரத்தையுடைய தலைவனான சூரபன்மனின் கட்டளை முறையை வாயிற் காவலர் அறிந்து இங்கே வாருங்கள்’ என்று உரைக்க, அத்தேவர்கள் அலைகள் மடிந்து விழும் கடலில் கொண்ட மீன்களைக் கொண்டு சென்று ஒப்பில்லாத ஒரு மாளிகையுள் சேர்ந்தனர்.

- 2832 எளித்தல் எய்தும் இமையவர் உய்த்தமீன்
துளித்த தேன்றொடைச் சூர்முதல் காணுநீஇக்
களித்து வந்து கடவுளர் வைகலும்
அளித்தி ரென்ன அழகிதென் றேகினார்.
- 2833 என்றும் ஆங்கவர் இச்செயல் ஆற்றியே
பொன்றி னாரின் புலர்ந்து புலம்புநீஇத்
துன்றுகின்ற துயர்க்கடல் மூழ்கியே
ஒன்றும் வேத வொழுக்கமற் றாரரோ.

19. புதல்வரைப் பெறு படலம்

- 2834 அதுபொழுது அவுணர் கோமான் ஆற்றிய தவத்
தின் சீரால்
பதுமகோ மளையென் றோதும் பாவைதன் உதரம்
போந்து
பதுமதிக் குழவி யேபோல் பொற்பொடு பொலிந்து
முன்னம்
மதலையங் கொருவன் வந்தான் மறலிக்கு மறலி
போல்வான்.
- 2835 வந்ததோர் மதலை தன்னை மன்னவர் மன்னன்
காணாஉ
அந்தமில் மகிழ்ச்சி பொங்க அவுணர்தம் கிளை
ஞர்க் கெல்லாம்
நந்திய வெறுக்கை தன்னை நலத்தக வீச
லுற்றான்
இந்திரன் முதலி னோரும் யாவரும் இடுக்கண்
எய்து.

2832. இழிவை அடைந்த தேவர்கள் கொண்டு வந்து சேர்த்துக் குவித்த மீன்களைத் துளிக்கும் தேன் பொருந்திய மலர் மாலையை அணிந்த சூரபன்மனான தலைவன் சென்று பார்த்துக் களிப்படைந்து “தேவர்களே! நாள் தோறும் இப்படியே கொண்டு வாருங்கள்” என்று சொல்ல, “நல்லது, அப்படியே செய்கின்றோம்!” என்று சொல்லிச் சென்றனர்.

2833. அந்தத் தேவர்கள் எப்போதும் இந்த இழிவான தொழிலைச் செய்து, இறந்தவர்களைப் போல் வாடிப் புலம்பி, பெருந்துன்பமான கடலில் ஆழ்ந்து தமக்குரிய வேத ஒழுகுக்கதையும் கை விட்டனர்.

19. புதல்வரைப் பெறு படலம்

2834. அவ்வாறு நிகழ்ந்து வரும் காலத்தில் சூரபன்மன் செய்த தவத்தின் சிறப்பால், பதும கோமளை என்று கூறப் படுகின்ற பெண்ணின் வயிற்றில் கருப்பமாகிப் புதிதாகத் தோன்றிய பிறைபோல் நாடோறும் அழகுடனே விளங்கி எமனுக்கும் எமனைப் போன்ற ஒரு மகன் முதலில் பிறந்தான்.

2835. அவ்வாறு பிறந்த மகனை அவுணர்க்கு மன்னனான சூரபன்மன் பார்த்து எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சி பெருக, இந்திரன் முதலியவரும் மற்றவரும் துன்பம் எய்துமாறு, அவுணர் கூட்டத்தார்க்கெல்லாம் மிக்க செல்வங்களை நன்றாகக் கொடுத்தான்.

- 2836 வீசிய பின்றை வானோர் மெல்லியர் அவுணர்
 மாதர்
 ஆசிகள் புகன்று போற்றி அன்னதோர் மைந்தன்
 தன்னைக்
 காசொடு வயிர முத்தங் கதிர்பொலந் தொட்டில்
 சேர்த்தார்
 மாசகல் மதிய மேபோல் பைப்பய வளர்தல்
 உற்றான்.
- 2837 கட்டழகுடைய மைந்தன் கம்பலம் கொண்ட
 செம்பொன்
 தொட்டிலில் துயிலு மெல்லை ஒருபகல் சுடரின்
 என்றுழ்
 விட்டதோர் நூழை தன்னால் மேவியே அனையன்
 மெய்யிற்
 பட்டதங் கதனை நாடிப் பரிதியைச் சுளித்துப்
 பார்த்தான்.
- 2838 பார்த்திடு கின்ற மைந்தன் பன்மணித் தொட்டில்
 நின்றும்
 சீர்த்தெழுந் தண்டம் பாய்ந்து செங்கதிர்ச்
 செல்வற் பற்றிக்
 கார்த்திடு புயங்கங் கவ்வும் படித்தெனக் கரத்திற்
 கொண்டு
 பேர்த்துமோர் இறையில் வந்தான் தவத்தினும்
 பெரிதொன் றுண்டோ.
- 2839 தானுறை இருக்கை தன்னில் தருவர்கோன்
 தனயன் சாரா
 ஆனதோர் செம்பொன் தொட்டில் அணிமணிக்
 காலி னூடே
 பானுவை வலிதின் கட்டிப் பண்டுபோல் துயின்
 றான் அங்கண்
 வானவர் அதனை நோக்கி மனமவெரீஇ மறுக்க
 முற்றார்

2836. அவ்வாறு சூரபன்மன் தந்தபின் தேவமங்கை யரும் அசுரப் பெண்களும் ஒன்று சேர்ந்து வாழ்த்தைக் கூறித் துதித்து, அந்த மகனை மாணிக்கம் வயிரம் முத்து ஆகியவை ஒளிர்கின்ற பொன் தொட்டிலில் ஏற்றினர். அப்போது அம்மகன் களங்கம் இல்லாத சந்திரனைப் போல் மெல்ல மெல்ல வளர்ந்தான்.

2837. மிக்க அழகு வாய்ந்த அந்த மகன் மேல் கட்டி அமைந்துள்ள செம்பொன் தொட்டிலில் உறங்கும் போது, ஒரு நாள் கதிரவனின் ஒளிக் கதிரானது திறக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பலகணியின் வழியாய் உள் புகுந்து அவனது மேனியில் பட்டது. அம்மகன் அதைப் பார்த்துக் கதிரவனைச் சினத்துடன் நோக்கினான்,

2838. அவ்வாறு கண்ட மகன் பலவகையான மணிகள் பதிக்கப்பெற்ற தொட்டிலினின்று எழுந்து வாசுத்தில் போய்ச் சிவந்த கதிரவனைப் பிடித்துக் கரிய நிறம் கொண்ட பாம்பானது கவரும் தன்மைப்போலக் கையிலே பிடித்துக் கொண்டு ஓர் இமைப்போதில் வந்து சேர்ந்தான். எனவே தவத்தை விடச் சிறந்த சாதனம் வேறு ஒன்று உண்டோ?

2839. சூரபன்மனின் மகன் தான் இருக்கும் இடத்தை அடைந்து சிறந்த பொன்னால் செய்யப்பட்ட தொட்டிலில் உள்ள அழகான மணி மயமான காலில் கதிரவனை இறுக்கமாகக் கட்டி முன்போன்று உறக்கம் கொண்டான். அப்போது தேவர்கள் அதனைப் பார்த்து உளம் அஞ்சித் தளர்ந்தனர்.

32 □ கந்தபுராணம்

2840 பரிதிவிண் சேறல் இன்றிப் பிழைத்தலும் பார்தந்
துள்ளோன்
கருதியிந் திரனே ஏனைக் கடவுளர் யாரும் சூழ
நிருதர்கோன் தன்பால் வந்து நீடிருட் பகைவன்
தன்னைத்
தருதிதின் மைந்தன் செய்த தனிச்சிறை நீக்கி
யென்றான்.

வேறு

2841 மறைபு ரிந்தநான் முகன்இவை புகறலும் வானத்
திறைபு ரிந்திடும் இரவியை என்மகன் இன்னே
சிறைபு ரிந்ததை உணர்கிலேன் அவனது செய்யக்
குறைபு ரிந்ததென் பகர்தியென்று ரைத்தான்
கொடியோன்.

2842 சொற்ற வாசகம் கேட்டலும் ஆருயிர்த் தொன்மை
முற்று நாடிய நான்முகன் நின்மகன் முகமேல்
அற்ற மில்குடர் ஆதபந் தீண்டிய ததுனால்
பற்றி வெய்யவற் சிறைபுரிந் தானெனப் பகர்ந்
தான்.

2843 மகவு தன்செயல் கேட்டலும் குரபன் மாவும்
தகுவர் கோன்மிக மகிழ்ந்துநீர் என்மகற் சார்ந்து
மிகவும் நன்மொழி கூறியே ஆங்கவன் விடுப்பப்
பகல வற்கொடு போதிரால் ஈண்டெனப் பகர்ந்
தான்.

2844 கேட்ட நான்முகன் நன்றென விடைகொண்டு
கிளர்பொன்
நாட்டின் மேனகை முதலினோர் பாடலின்
நலத்தால்
ஆட்டு பொன்மணித் தொட்டிலின் மிசையுறும்
அண்ணல்
மாட்டு மேவிநின்று அளவையில் ஆசிகள்
வகுத்தான்.

2840. கதிரவன் வானத்தில் செல்வதில்லாது தவறவும் உலகங்களையெல்லாம் படைத்த நான்முகன் ஆலோசித்து, இந்திரனும் மற்றத் தேவர்களும் சூழ்ந்து வர, அவுணரின் மன்னரான சூரபன்மனிடம் வந்து, மிக்க இருளுக்குப் பகை வனான கதிரவனை உன் மகன் வைத்த சிறையினின்று விடுவிக்க வேண்டும்'' என்று சொன்னார்.

2841. மறைகளையெல்லாம் உலகத்தவர்க்கு வெளிப்படுத்திய நான்முகன் இதைச் சொல்லவும், “என் மகன் வானில் அரசு செய்திடும் கதிரவனை இப்போது சிறைப்படுத்தியதை அறியேன். அவன் அவ்வாறு செய்யக் கதிரவன் செய்த தவறு யாது? கூறுவீராக!” என்று கொடிய சூரபன்மன் சொன்னான்.

2842. அவன் சொன்ன சொல்லைக் கேட்டதும் நிறைந்த உயிர்களெல்லாவற்றின் பழைய வினைகளை அறிந்துள்ள நான்முகன், “உன் மகனது முகத்தின் மீது குற்றம் இல்லாத கதிரவனின் கதிர்ப்பட்டது. அதனால் அவன் கதிரவனைச் சிறைப்படுத்தினான்” என்று சொன்னார்.

2843. தன் மகனது செயலைக் கேட்டவுடன் சூரபன்மன் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து “நீங்கள் என் மகனை அணுகி மிகவும் நல்ல சொற்களைச் சொல்லி, அவன் கதிரவனை விட்ட பின்பு, அக்கதிரவனை அழைத்துக் கொண்டு இங்கு வாருங்கள்” எனச் சொன்னான்.

2844. சூரபன்மன் கூறியதைக் கேட்ட நான்முகன் ‘நல்லது’ என்று சொல்லி, அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு, சுவர்க்கவுலகத்தவரான மேனகை முதலான அரம்பையர் பாட்டுகளைப் பாடி ஆட்டுகின்ற பொன்மயமான மணித் தொட்டிலின் மீது உறக்கம் கொள்கின்ற அம்மகனை அடைந்து அளவற்ற வாழ்த்துக்களைச் சொன்னார்.

2845 அன்பின் மைந்தனைப் புகழ்ந்துமுன் நின்றலும்
அனையான்
என்பெ றும்பரி சுமக்கென இன்னதோர் இரவி
துன்பு றும்சிறை அகற்றுதி என்றலுந் தொல்லோய்
உன்பெ ரும்படை தருதியேல் விடுவனென் றுரைத்
தான்.

2846 உரைத்தமைந் தனுக்கயன் றனது அகன்படை
புதவ
நிரைத்த செங்கதிர் செல்வனை விடுத்தனன்
நிருதன்
விரைத்த பங்கயக் கிழவனும் புதல்வனை வியந்து
பரித்தி யாலென உதவினன் மோகவெம் படையே.

2847 படைய ளித்தனும் பகலொடு பங்கயத் தவற்கு
விடைய ளித்தனன் தாதையத் தன்மையை வினவி
நடைய ளித்தனன் புதல்வனுக்கு அன்னதோர்
நன்னா
ளிடைய ளித்தனன் பானுகோ பன்னனும்
இயற்பேர்.

2848 பானு கோபனென் றொருபெயர் பெற்றஅப்
பாலன்
மானை நேர்விழி மங்கையர் மதனென மயங்க
ஆன பேருரு வெய்தியே அம்புயத் திருவின்
கோனொ டேபொரு தவன்தனைப் பெருந்திறல்
கொண்டான்.

2845. வாழ்த்துக் கூறிப் பின் அம்மகனைப் புகழ்ந்து முன்னே நிற்க, அந்த மகன் “நீவிர் பெற விரும்பியது யாது?” என்று வினவினான். “இந்தக் கதிரவனின் துன்பச் சிறையை விடுவிப்பாயாக” என்று நான்முகன் உரைத்தார். “பழமையுடையவரே! உம் சிறந்த படைக் கலத்தைத் (பிரம்மாத்திரத்தை) தருவீரானால் இவனைச் சிறைவிடுப் பேன்” எனச் சொன்னான்.

2846. அவ்வாறு கேட்ட சூரபன்மனின் மகனுக்கு நான்முகன் தன் படைக்கலத்தை (பிரம்மாத்திரத்தைக் கொடுக்க, அந்த அகரமகன் ஞானிசையாகப் பொருந்திய துதிர்களையுடைய கதிரவனை அவிழ்த்து விட்டான். மணம் பொருந்திய தாமரை மலர் இருக்கையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் அந்த மகனைப் புகழ்ந்து, ‘இந்தப் படையை ஏற்றுக் கொள்க’ என்று சொல்லிக் கொடிய மோகப் படைக்கலத்தைத் தந்தார்.

(பானுகோபன் பிரமாத்திரம் ஒன்று மட்டும் கேட்க, நான்முகன் இரண்டு படைக்கலத்தை தந்தார்.)

2847. நான்முகன் மோகப் படையைத் தந்தவுடன், கதிரவனுக்கும் நான்முகனுக்கும் அனுமதி தந்து அனுப்பினான் அந்தமகன். தந்தையான சூரபன்மன் அந்த நிகழ்ச்சியைக் கேட்டு, போகுமாறு நான்முகன் முதலியோர்க்கு அனுமதி தந்து, தன் மகனுக்கு அந்த நல்ல நாளில் ‘பானுகோபன்’ என்று சொல்லும் இயற்பெயரை இட்டான்.

2848. பானுகோபன் என்ற பெயரைப் பெற்றுக் கொண்ட அம்மகன், மான் பார்வையுடைய மங்கையர் இவன் மன்மதனோ என்று மயங்குமாறு வளர்ந்து அழகுடைய சிறந்த வடிவத்தைப் பெற்றுத் தாமரையில் வீற்றிருக்கின்ற திருமகளின் கணவரான திருமாலுடன் போர் செய்து அவரிடத்தில் மிக்க வெற்றியைப் பெற்றான்.

2849 பரிதி யின்பகை யாமிவன் பெற்றின் பரிவால்
நிருதர் காவலன் அங்கிமா முகத்தனை நிறஞ்சேர்
இரணி யன்றனை வச்சிர வாகுவை எழிலார்
மருவு லாங்குழற் பதுமகோ மனைதர மகிழ்ந்தான்.

2850 மைத்த கூர்விழி ஏனைய தேவியர் மகிழ்வால்
உய்த்து நல்கிடச் சூரனாம் வெய்யவன் ஒருங்கே
பத்து நூறுள மும்மைசேர் பாலரைப் பயந்தான்
இத்தி றத்தவர் தம்முடன் அங்கண்வீற்
நிருந்தான்.

பெறு

2851 சீற்ற முற்றிடு சிங்க முகன்கணை
தோற்றிநான்அதி சூரன்என்று ஓர்மகன்
வீற்றுநா ற்றுவர்மேவினர் அன்னவர்
ஆற்றல் யாவர் அறைந்திட வல்லரே.

2852 அந்த நாளில் அவன்தன் இளவலாந்
தந்தி மாமுகத் தாரகன் தன்னிடை
முந்து செய்தவ மொய்ம்பினொர் மாமகன்
வந்து தோன்றினன் வான்கதிர் பிள்ளைபோல்.

2853 ஆமி வன்அசு ரேந்திரன் என்றவற்கு
ஏம மான குரவன் இசைப்பஅந்
நாமம் எய்தி நலம்பெறு காளையாய்க்
காமன் என்னக் கவின்றனன் யாக்கையே.

2854 ஓத ரும்கலை யாவும் உணர்கினும்
ஏத மர்வதோர் விஞ்சை இயற்றிடான்
பாத கம்புரி யான்பழி பூண்கிலான்
நீதி யன்றி எவையும் நினைகிலான்.

2849. கதிரவனின் பகைவனான இம்மைந்தனைப் பெற்ற பின்பு அசுரரின் மன்னனான சூரபன்மன் அன்புடன் 'அக்கினி முகாசூரனையும்' சிறந்த நிறமுடைய 'இரணி பனையும், 'வச்சிரவாகு' வையும், அழகு நிறைந்த மணம் கமழும் கூந்தலையுடைய பதுமகோமளை பெற, மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

2850. மை பூசப் பெற்ற கரிய கண்களையுடைய மற்ற மனைவியர் மகிழ்ச்சியுடன். கருப்பம் எய்திப் பெற, கொடிய சூரபன்மன் மூவாயிரம் மைந்தரைப் பெற்று அங்கு வாழ்ந்து வந்தான்.

2851. சினம் மிக்க சிங்கமுகனிடத்தில் 'அதி சூரன்' எனக் கூறப்படுகின்ற ஒரு மைந்தன் தோன்றினான். வேறு நூறு மைந்தரும் பிறந்தனர். அவர்களின் வன்மையை எவர்தாம் சொல்லவல்லவர்? (முதல் மனைவியரிடத்தில் அதிசூரன் பிறந்தான். மற்ற மனைவியரிடத்தில் நூறு பேரும் தோன்றினர் என்க)

2852. அக்காலத்தில் சூரபன்மனின் மற்றொரு தம்பியான யானை முகத்தை உடைய தாரகனிடத்தில் முற்காலத்தில் செய்த தவ வலிமையால் வானத்தில் வருகின்ற இளங்கதிரவனைப் போல ஒரு சிறந்த மகன் வந்து தோன்றினான்.

2853. இம் மைந்தன் 'அசுரேந்திரன்' என்ற பெயரை பெறுவான் என்று, அம்மகனுக்கு மகிழ்ச்சியுடைய சுக்கிராசாரியார் பெயர் இட்டார். அம்மகன் அப்பெயரைப் பெற்று நன்மை மிக்க இளைஞனாகி மன்மதனைப் போல உடல் அழகுறப் பெற்றான்.

2854. கற்பதற்குரிய கலைகள் எல்லாவற்றையும் கற்றாலும் குற்றம் பொருந்திய கலைகள் ஒன்றையும் செய்யான்; பாவங்களையே செய்யான்; பழியைப் பெறான்; நீதியற்ற அதற்கு மாறான எதையும் திணக்க மாட்டான்.

38 □ கந்தபுராணம்

2855 வீறு கொண்டிகல் வீரம் புகன்றெதிர்
மாறு கொண்டவர் உண்டெனில் மற்றவர்
ஈறு கொண்டிட ஏற்றுர மேற்படை
ஊறு கொண்டிட உன்னுந் தகைமையான்.

2856 சிகரம் எண்ணில சேண்படு கள்ளிதான்
அகரும் நல்கி அமர்ந்தென அன்னதோர்
மகனை நல்கி வளங்கெழு மாயமா
நகர வாழ்க்கையின் நண்ணினன் தாரகன்.

20. வில்வலன் வாதாவிப் படலம்

2857 அன்னவ ருடன்வந்தாள் அசமுகி எனுநாமம்
மன்னினள் ஒருவன்றன் மனையெனும்
முறையில்லாள்
தன்னிறை தவிர்கின்றாள் தருமம் திலள்வானோர்
பன்னியர் தமைமுன்னோர் படர்புயம்
உறவுய்ப்பாள்.

2858 ஆள்வினை புரியுள்ளத் தவமுனி வரர்ஆற்றும்
வேள்விநை யுறும்வண்ணம் வெந்தொழில்
புரிகின்றாள்
நீள்வினை வடிவானாள் நிருதர்கள் குலமெல்லாம்
மாள்வினை யெனயாண்டும் வைகலும் உலவுற்றாள்.

2859 கட்டழ குளதாகுங் காளையர் தமைநாடிக்
கிட்டினள் புணர்கிற்பாள் கேளிரை இகழ்வோரை
அட்டனள் நுகர்கின்றாள் அனையவள் ஒருவைகல்
முட்டினள் துருவாச முனியுறு தனியெல்லை.

2855. கருவம் கொண்டு, தம் வன்மையையும் வீரத்தையும் பேசி, எதிரே வந்து போர் செய்பவர் உண்டானால், அவர்கள் அழியுமாறு எதிர்த்து அவர்களின் மார்பில் படைக்கலங்களின் தழும்பு பொருந்தச் செய்ய நினைக்கும் இயல்பு உடையவனாக விளங்கினான் (வலியப் போர்க்குத் தான் செல்லமாட்டான் என்பதாம்.)

2856. எண்ணில்லாத தலைகள் வளரப் பெற்ற ஒரு கள்ளிச் செடி 'அநில்' என்பதை ஈன்றாற் போல், தாரகன் அந்த மகனைப் பெற்றுச் செல்வம் மிக்க 'மாயமா புரியில்' வாழ்ந்து வந்தான்.

20. வில்வலன் வாதாவிப் படலம்

2857. மேலே சொல்லப்பட்ட சூரபன்மன் முதலியவருடன் பிறந்தவள் 'அசமுகி' என்ற ஸ்பயரைக் கொண்டவள், ஒருவனின் மனைவி என்று கூறப்படுகின்ற உரிமை அற்றவளாய், தனக்கு இருக்க வேண்டிய கற்பு அகலப் பெற்றவள், தருமம் என்பது சிறிதும் அற்றவள்; தேவமங்கையரைத் தன் துமையருடன் தழுவச் செய்யக் கூட்டுபவள்.

2858. அந்த அசமுகி, தங்களை ஆளக்கூடிய நல் வினையைச் செய்கின்ற விருப்புடைய தவ முனிவர் செய்யும் வேள்விகளையெல்லாம் அழியுமாறு கொடிய செயலைச் செய்பவள்; அசுரர் குலம் முழுதும் அழிவதற்குற்ற தீவினை போன்றவளாய் எங்கும் எப்போதும் திரிபவள்.

2859. அந்த அசமுகி மிக்க அழகு கொண்ட காளை போன்ற ஆண்களைத் தேடி அவர்களுடன் புணர்பவள்; தன் உறவினரைப் பழிப்பவனைக் கொன்று தின்பவள். அவள் ஒரு நாள் துருவாசர் இருக்கின்ற தனி இடத்தை அடைந்தாள்.

- 2860 அந்தநன் முனிதன்னை ஆயிழை அவள்காணாச்
சிந்துவன் இவனின்னே செய்தவம் அஃதன்றி
மைந்தர்கள் பெறுவேனால் வல்லையில் இவண்
என்னாப்
புந்தியில் நினைவாயே போய்அவன் எதிருற்றான்.
- 2861 உறுதலும் முனிநாடி ஒண்டொடி தனியேநீ
குறுகிய தெவன்மாதோ கூறுதி யெனலோடும்
மறுவறு முனிநின்பால் மனமகிழ் வொடுமேவிச்
சிறுவர்கள் பெறவந்தேன் செப்புவ திதுவென்றான்.
- 2862 என்றலும் முனிகுரற் கிளையவள் எனநாடி
வென்றிகொள் மடமாதே மேலுறு தவமெல்லாங்
குன்றிடும் உனையின்னே கூடுவ னெனின்நீயும்
நின்றிடல் பழியல்லால் நீதியும் அலவென்றான்.
- 2863 முனியிது பகர்வேலை மொய்குழல் மடமானாள்
இனியுனை மருவாதே ஏகலன் ஒருவிப்போம்
மனநினை வொழிகென்றே வன்மையி னொடுபுல்லி
அனையவன் இதமுறல் ஆரமு தயிலுற்றான்.
- 2864 ஆடெனு முகவெய்யாள் அனையனை வலிதாகக்
கூடினள் அதுபோழ்தில் குறுகினர் இருமைந்தர்
ஈடுறு வலிமிக்கார் இன்னவர் தமையன்னை
மாடுற வருகென்றே மகிழ்வொடு தழுவுற்றான்.

2860. அந்த அசமுகி, அந்த நல்ல முனிவனைப் பார்த்து 'இவன் செய்யும் தவத்தை இப்போதே அழிப்பேன்; அதுவுமின்றி விரைவாக இங்கு மைந்தரைப் பெறுவேன்' என்று உள்ளத்தில் எண்ணிச் சென்று அந்தத் துருவாச முனிவருக்கு எதிரே நின்றாள்.

2861. அவ்வாறு அந்த அசமுகி எதிரே நிற்க, துருவாச முனிவர் அவளைக் கண்டு, "ஒளியுடைய வளையலை அணிந்த பெண்ணே! நீ தனியே வந்த காரணம் யாது? சொல்வாய்!" என்று வினவினார். அவள், "குற்றம் இல்லாத முனிவரே! உன்னிடம் மன மகிழ்ச்சியுடன் கூடி மைந்தரைப் பெறுதற் பொருட்டாக வந்தேன். 'யான் வேண்டிக் கொள்வது இதுவே!' என்று உரைத்தாள்.

2862. என்று அசமுகி உரைக்கவும், துருவாச முனிவர் 'அவள் சூரபன்மனின் தங்கையாவாள்' என்று அறிந்து "வெற்றி கொள்ளும் மடமையுடைய பெண்ணே! நான் இப்போது உன்னைப் புணர்ந்தால் என் தவம் எல்லாம் குன்றும். நீயும் இங்கே நிற்பது குற்றமாகும். அதுவுமல்லாது நீதியும் ஆகது?" என்று சொன்னார்.

2863. துருவாச முனிவர் இதனைச் சொன்ன போது நெருங்கிய கூந்தலையுடைய இளையமான் போன்ற அசமுகி, "நான் இனி உன்னைப் புணராது போக மாட்டேன். விலகிப் போகின்ற மன எண்ணத்தைக் கைவிடுக" என்று கூறி, வலிய அவரைத் தழுவி அவரின் உதடுகளில் ஊறும் நிறைவான அமிர்தத்தைப் பருகத் தொடங்கினாள்.

2864. ஆட்டின் முகம் போன்ற முகம் கொண்ட கொடிய அசமுகி அந்தத் துருவாச முனிவரை வலிந்து புணர்ந்தாள். அச்சமயத்தில் அவர்கட்கு இரண்டு மைந்தர்தோன்றினர். அந்த இருவரும் வலிமையிற் சிறந்தவர்கள். தாயான அசமுகி அந்த இருவரையும் தன் பக்கத்தில் வருமாறு அழைத்தாள். மகிழ்வுடன் தழுவிக் கொண்டாள்.

- 2865 தழுவினள் பரிவோடுந் தன்புதல் வரைநோக்கி
மழகளி றனையீர்காள் வல்லவு ணரில்வந்தீர்
விழுமிய தடமாற்றி மேவுதிர் வலியென்ன
அழிதரு நிறைகொண்ட அசமுகி உரை செய்தாள்.
- 2866 தாயின துருவாயுந் தந்தைதன் உருவாயும்
ஏயின இருமைந்தர் வில்வலன் வாதாவி
ஆயதொர் பெயர்பெற்றோர் அன்னைதன் உரை
கொண்டே
தூயதொர் குரவோன்றன் துணையடி பணி
குற்றார்.
- 2867 முண்டிடு வெகுளித்தீ முனிவரன் அடிதன்னைப்
பூண்டிடு திறன்மிக்க புதல்வரை யெதிர்நோக்கி
வேண்டிய தெவனென்ன வெய்யவள் தருமைந்தர்
ஈண்டுன தவமெல்லாம் யாம்பெற அருளென்றார்.
- 2868 ஆற்றிடு தவமெல்லாம் அருளெனின் அவைதாரேன்
வீற்றொரு பொருளுண்டேல் வினவுதிர் என
மேலோன்
சீற்றம துளராகிச் சிறுவர்கள இவன் ஆவ்
மாற்றுதும் இவண்என்னா வல்லையின் எழ
வற்றார்.

2865. அறநெறி தவறிய அசமுகி அன்புடன தழுவிக்கொண்டு தன் மைந்தரைப் பார்த்து, “இளைய ஆண்யானை போன்ற மைந்தரே! நீங்கள் வன்மை வாய்ந்த அவுணகுலத்தில் பிறந்தீர்! ஆதலால் சிறந்த தவத்தைச் செய்து வன்மையை அடையுங்கள்,” என்று சொன்னாள்.

2866. தாயின் வடிவத்தையும் தந்தையின் வடிவத்தையும் கொண்டு பிறந்த இரண்டு மைந்தரும் ‘வில்வலன்’ ‘வாதாவி’ என்று அழைக்கப்படுகின்ற பெயர்களை உடையவர்கள். அவர்கள் தம் தாயின் சொல்லைத் தலைமேற் கொண்டு, தூய தந்தையின் இரண்டு அடிகளையும் வணங்கினர்.

(வாதாவி தாயின வடிவாகத் தோன்றினான். வில்வலன் தந்தையின் வடிவாகத் தோன்றினான்.)

2867. எழுகின்ற சினத்தியை யுடைய துருவாசமுனிவர் தம் அடிகளை வணங்குகின்ற ஆற்றல் மிக்க மைந்தரை எதிரே பார்த்து, “உங்கட்கு வேண்டிய பொருள் யாது?” என்று வினவினார். கொடிய அசமுகி பெற்ற அந்த மைந்தர் “உம் தவத்தையெல்லாம் நாங்கள் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு அருள் செய்க” என்று உரைத்தனர்.

(வருந்தித் தவம் செய்வதைவிடத் தந்தையின் தவத்தைப் பெற்றுக்கொள்வது எளிது என்று எண்ணி இவ்வாறு அம்மைந்தர் உரைத்தனர்.)

2868. சிறந்த தவ முனிவரான துருவாசர் “நான் செய்த தவம் எல்லாவற்றையும் தருக” என்று வினவினால் அவற்றைத் தரமாட்டேன். வேறு ஒரு பொருளை நீங்கள் விரும்புவதானால் கேளுங்கள். தருகின்றேன்” என்றார். அதனைக் கேட்ட அம்மைந்தர் இருவரும் சினம் கொண்டு “இவனது உயிரை விரைவில் கவர்வோம்” என்று எண்ணி விரைந்து எழுந்தனர்.

- 2869 இறுதிசெய் திடவுன்னி இகலுடன் எழுகின்ற
சிறுவர்கள் செயல்நாடிச் சினமொடு முனிநீவிர்
மறுவறு தவருக்கே வைகலும் இடர்செய்வீர்
குறுமுனி நுமதாவி கொள்ளுக இனியென்றாள்.
- 2870 இனையது முனிசொற்றே எமையடு வர்களென்னா
மனமுறு தனிவிஞ்சை மாயையின் மறைபோழ்தில்
தனயர்கள் இருவோருந் தந்தைதனைக்காணார்
அனைதனை விடைகொண்டே யாயிடை ஒரு
வுற்றார்.
- 2871 வேறொரு வனமெய்தி மெய்த்தவர் குழுவெல்லாங்
கோறலை மனமுன்னிக் குமரர்கள் இருவோரும்
தேறிய வுணர்வோடுந் திசைமுக வனைநோக்கி
ஈறகல் பகலாக எரியத னிடைநோற்றார்.
- 2872 செந்தழ விடைநோன்பு செய்யவும் அயன்அங்கண்
வந்திலன் அதுநாடி மற்றொரு செயலுன்னி
வெந்திறல் இளையோனை வில்வல னெனும்
வெய்யோன்/
சுந்தர மணிவாளால் துணிபட எறிகுற்றான்.
- 2873 கையன துடல்கீறிக் கறையொடு தசையெல்லாம்
நெய்யுடன் அவியாக்கி நீடிய கனலுடே
வையகம் அருள்தாளை மந்திர முறையுய்த்து
வெய்யவன் ஒருவேள்வி விரைவொடு புரிகுற்றான்.

2869.. துருவாச முனிவர் தம்மைக் கொல்வதற்கு எண்ணிப் பகைமையுடன் வருகின்ற சிறுவரின் செயலைப் பார்த்து, “நீங்கள் குற்றம் இல்லாத முனிவருக்கே நாள் தோறும் துன்பத்தைச் செப்வீர் ஆகுக. சில நாட்களுக்குப் பின் அகத்திய முனிவர் உங்கள் உயிரைக் கவர வருக!” எனச் சாபம் இட்டார்.

2870. அம்முனிவர் இத்தகைய சொல்லைக் கூறி ‘எதிரே இருந்தால் தம்மைக் கொல்வர்’ என்று எண்ணி மனத்தில் எண்ணிய ஒரு மாய மந்திரத்தால் மறைந்தார். அப்போது, அந்த இருவரும் தம் தந்தையைக் காணாத வராய்த் தாயான அசமுகியிடத்து அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு அந்த இடத்தைவிட்டு நீங்கினர்.

2871. அந்த இருவரும் வேறு ஒரு வனத்தை அடைந்து மெய்யான முனிவர் கூட்டத்தையெல்லாம் கொல்ல எண்ணி, உறுதியான உள்ளத்துடன் நான்முகனைக் குறித்து தீயினிடையே நின்று தவத்தைச் செய்தனர்.

2872. அங்ஙனம் வில்வலன் வாதாவி என்ற இருவரும் தீயில் நின்று தவம் செய்யவும், நான்முகன் அங்கு அவர்களுக்கு முன்னர்த் தோன்றவில்லை. அதை அவர்கள் எண்ணி வேறொரு செயலைச் செய்ய நினைத்தனர். வில்வலன் என்று சொல்லப்படுகின்ற கொடியவன் மிக்கவன்மையுடைய தன் தம்பியான வாதாவியை, அழகான ஒளியுடைய வாளால் இரு துண்டாகும்படி வெட்டினான். (வெட்டுப்படத் தம்பியும் சம்மதித்தான்.)

2873. வில்வலன் கீழான வாதாவியின் உடலைக் கிழித்து, இரத்தம் ஊன் என்ற எல்லாவற்றையும் முறையே நெய்யும் அவியுமாகக் கொண்டு, பெரிய தீயில் உலகங்களைப் பெற்ற தந்தையான பிரமதேவரின் மந்திரத்தின் முறையுடன் ஓமம் செய்து ஒரு வேள்வியை விரைவாகச் செய்தான்.

- 2874 தவமொடு மகமாற்றச் சதுர்முகன் அதுகண்டே
அவனியின் மிசைவந்தே அரியதொர் செயல்
செய்வாய்
எவனருள் பரிசென்ன இணையடி தொழுதேத்தி
அவுணர்கள் வடிவாம்வில் வலன்இவை அறை
கின்றான்.
- 2875 வன்னியில் அலியூணாய் மாண்டிடும் ஒருபின்னோன்
மெய்ந்நிறை வடிவோடும் விரைவுடன் வரல்
வேண்டும்
என்னலும் வாதாவி எழுகென அயன்ஓத
அன்னதொர் பொழுதின்கண் ஆர்த்தவன் எழுந்
திட்டான்.
- 2876 ஆங்கனம் அகரேசன் அதிசய முளனாகித்
தீங்குடன் ஒருகும்ப்சி சிந்தையி னிடையுன்னிப்
பூங்கம லத்தோனைப் போற்றிசெய் தடியேனுக்
கீங்கொரு வரம்எந்தாய் ஈகென உரைசெய்வான்.
- 2877 புல்லயின் மறியேபோற் பொலிவுறும் வாதாவி
ஒல்லையின் இனிமேலும் உடல்துணி படுவானேல்
எல்லையில் பரிவால்யான் எம்பியை எழுகென்னத்
தொல்லையில் வடிவோடுந் தோன்றிமுன் வரல்
வேண்டும்
- 2878 இப்படி வரமொன்றே யான்பெற அருள்கென்றே
மெய்ப்படும் உணர்வில்லா வில்வலன் உரைசெய்ய
அப்படி பலகாலம் அதுமுடி கெனநல்கிச்
செப்பரு மறைவேதாச் சேணுடை நெறிசென்
றான்.

2874. இங்ஙனம் தவ நியமத்துடன் வீர வேள்வியைச் செய்ய, நான்முகன் அதைப் பார்த்துப் பூவுலகத்தில் வந்து “செயற்கரிய செயலைச் செய்கின்றாய். நான் தரவேண்டிய வரம் யாது?” என்று வினவினார். அசுர வடிவுடைய வில்வலன், அவருடைய இரண்டு அடிகளையும் வணங்கித் துதித்துப் பின்வரும் இதைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

2875. “வேள்வித் தீயில் இடும் அவியுணவாக இறந்து விட்ட ஒப்பில்லாத என் தம்பி, உடலில் நிறைந்த உறுப்பு களுடன் விரைந்து உயிர் பெற்று வரவேண்டும்!” என்று கேட்டான், வில்வலன். அவ்வாறு அவன் வேண்ட, நான் முகன் “வாதாவியே எழுவாயாக” என்று கூறினார். அப் போது அந்த வாதாவி உயிர் பெற்று எழுந்து ஆரவாரம் செய்தான்.

2876. அப்போது வில்வலன் அதிசயம் அடைந்து கொடிய ஓர் தந்திரத்தை மனத்தில் நினைத்து, தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனைக் குறித்துத் துதித்து, “எந்தாய்! அடியேனுக்கு மற்றொரு வரத்தை அளிக்க வேண்டும்?” என்று சொல்லி, அதனைக் கூறத் தொடங்கினான்.

2877. “புற்களை மேய்கின்ற ஆட்டுக்கடாவைப் போன்ற வடிவம் கொள்கின்ற வாதாவி, இனி வருங்காலத் திலும், விரைவில். உடல் வெட்டுப்படுமானால், அளவில்லாத அன்புடன் நான் ‘என் தம்பியே, எழுக!’ என்று சொல்ல, பழைய வடிவத்துடன் தோன்றி எனக்கு முன் வரவேண்டும்.”

2878. “இத்தகைய வரத்தையே நான் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு எனக்கு அளிக்க வேண்டும்” என்று நல்லறிவு இல்லாத வில்வலன் சொல்ல, “அங்ஙனமே பலகாலமாக அந்த வரம் நிறைவேறுக!” என்று வரத்தைத் தந்து சொல்வதற்கரிய மறைகளை உணர்ந்த நான்முகன் வான் வழியாகச் சென்றார்.

- 2879 சேறலும் அதுகாலைச் சிறுவர்கள் இருவோரும்
ஏறென அமர்குர்முன் ஏகியுன் மருகோர்யாம்
வேறல எனவோதி மேதினி முனிவோரைக்
கோறல்செய் பெருவன்மை கொண்டதும் உரை
செய்தார்..
- 2880 மன்னவன் அவர்தம்மை மகிழ்வொடு நனிபுல்லி
என்னுழை மருகீர்காள் இனிமையொ டுறுமென்ன
அன்னவர் சிலவைகல் ஆயிடை தனில்வைகிப்
பின்னுற இருவோரும் பெருநில மிசைவந்தார்.
- 2881 நவைதவிர குடகின்கண் நால்வகை நெறிகூடுங்
கவலையின் வளமல்குங் கானக விடைதன்னில்
அவுணர்கள் தாம்அங்கோர் ஆச்சிர மஞ்செய்தே
எவரெவ ரும்வெஃகும் எப்பொருள் களுமுய்த்தார்..
- 2882 அன்னதொ ரிடைதன்னில் ஆரிட ராயுள்ளோர்
இன்னுயிர் கொளவுன்னி இருவருள் இளமைந்தன்
பொன்னிவர் திரிகோட்டுப் பொருதக ராய்நிற்க
முன்னவன் விரதஞ்செய் முனிவரின் இனிதுற்றான்.
- 2883 வில்வலன் எனவோதும் வெய்யவன் அவ்வெல்லைச்
செல்வதோர் முனிவோரைச் செவ்விதின் எதிர்
கொண்டு
வல்விரை வொடு தாழ்ந்து மற்றும் தடியேன்றன்
இல்வரு வீரென்னா இயல்பொடு கொடுசென்றே*

2879. நான்முகன் செல்லவும், அப்போது அந்த மைந்தர் இருவரும், ஆண் சிங்கம் போன்றுள்ள சூரபன் மனுக்கு முன்னால் சென்று, “நாங்கள் உங்கட்கு மருகர் ஆவோம்!” எனச் சொல்லிப் பூவுலகத்தில் உள்ள முனிவர் களையெல்லாம் கொல்லத் தக்க சிறந்த வலிமையைப் பெற்ற இயல்பையும் எடுத்துக் கூறினர்.

2880. மன்னனான சூரபன்மன் அந்த இருவரையும் மகிழ்ச்சியுடன் மிகவும் தழுவி, “மருகர்களே! நன்றாக என் நகரத்தில் இருங்கள்!” என்று சொல்ல, அந்த மைந்தர் இருவரும் சிலநாட்கள் அங்கே இருந்து பின்னர்ப் பெரிய மண் உலகத்துக்கு வந்தனர்.

2881. குற்றம் இல்லாத குடக நாட்டில் நான்கு வகைப்பட்ட வழிகள் பொருந்தும் சந்தியில் வளமை மிக்க நாட்டின் நடுவே அந்த அவுணர் இருவரும் ஓர் ஆசிரமத்தை அமைத்து, எத்தகைய துறவினரும் விரும்பும் எல்லாப் பொருள்களையும் அந்த ஆசிரமத்தில் சேர்த்தார்கள்.

2882. அத்தகைய இடத்தில், முனிவரின் சிறந்த உயிர்களைப் பறிக்க நினைத்து, இரண்டு பேருள் தம்பியான வாதாவி பொன் மயமான முறுக்கிய கொம்புகளையுடைய போரில் வல்ல ஆட்டுக்கடாவாகி நிற்க, தமையனான வில்வலன், தவம் செய்யும் முனிவர் போல வடிவு கொண்டு நன்றாக இருந்தான்.

2883. வில்வலன் என்று சொல்லப்படுகின்ற கொடியவன், அந்த வழியாகப் போகின்ற முனிவர்களை எதிர் கொண்டு, மிக விரைந்து வணங்கி, “உம் அடியவனான என் ஆசிரமத்துக்கு எழுந்தருள வேண்டும்,” என்று சொல்லி முறைப்படி அழைத்துக் கொண்டு சென்று,

2884 இப்பகல் அடிகேளுக் கிவ்விடை உணவென்னா
ஒப்பறு நெறிகூறி ஓதன வகையெல்லாம்
அப்பொழு தினிலட்டே அயமெனும் இளை
யோனைத்
துப்புறு கறியாகத் துண்டம துறுவித்தே.

2885 உள்ளுறு குறியாகும் ஊன்முழு வதும்நாடி
வள்ளுறு சுடர்வாளால் வகைவகை படவீர்ந்தே
அள்ளுறு கறியாக அட்டபின் அவரல்லுண்
கொள்ளுற நுகர்வித்தே கூவுவன் இளையோனை.

2886 கூவிய பொழுதின்கட் கொறியெனும் உருவானோன்
ஆவிமெய் யுளனாகி அன்னவர் உதரத்தை
மாவலி யொடுகீண்டே வருதலும் இருவோருஞ்
சாவுறு முனிவோர்தந் தசையினை மிசைவாரால்.

வேறு

2887. வீடுறு முனிவர்ஊன் மிசைந்து தொன்மைபோல்
ஆடென முனியென அனையர் மேவியே
நாடொறும் இச்செயல் நடாத்தி யுற்றனர்
கேடறு முனிவர்தங் கிளைகள் மாளவே.

21. இந்திரன் கரந்துறை படலம்

2888 இப்படி அவுணர்கள் இளையர் ஏனையோர்
செப்பரு முனிவரைத் தேவர் தங்களை
ஒப்பறு நரர்தமை ஒறுப்ப மாயைதன்
வைப்புறு காதலன் அரசின் மன்னினான்.

2884. 'இன்று தங்களுக்கு உணவு இங்கே!' என்று ஒப்பில்லாத முறையிலே வேண்டி, உணவு வகைகளையெல்லாம் சமைத்து ஆட்டுக்கடா வடிவுடைய தம்பியைச் சுவையமைந்த கறி சமைக்குமாறு வெட்டி,

2885. உள்ளே பொருந்திய குறிப்புடைய தசைகளையெல்லாம் தெரிந்து, கூரிய வாளால் பல வகுப்பாக அரிந்து, எடுத்து உண்ணக்கூடிய கறியாகச் சமைத்துப் பின்பு அந்த முனிவர் அந்த உணவை உண்ணும்படி செய்து தம்பியை உயிர் பெற்று எழுமாறு அழைப்பான்.

2886. அங்ஙனம் வில்வலன் அழைத்தபோது ஆட்டுக்கடாவின் வடிவுடைய வாதாவி, உயிரையும் உடலையும் உடையவனாய் ஆகி, உண்டவரின் வயிற்றை மிக்க வலிமையுடன் கிழித்து, வெளியே வருவான். அவ்வாறு வந்தவுடன், அந்த இருவரும்,

2887. இறந்துவிட்ட முனிவரின் ஊனை உண்பர். அந்த இருவரும் முனிவரின் ஊனை உண்ட பின்பு, முன்போலத் தம்பி ஆட்டின் வடிவம் கொண்டும், தமையன் முனிவன் வடிவம் கொண்டும், கேடில்லாத முனிவர் கூட்டம் எல்லாம் நாள்தோறும் இறக்கும்படி இத்தகைய செயலைச் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

21. இந்திரன் கரந்துறை படலம்

2888. இவ்வாறு வில்வலன் வாதாவி என்ற இருவரும், மற்ற அசுரர்களும், சொல்வதற்குரிய பெருமையுடைய முனிவர்களையும், தேவர்களையும் நிகர் இல்லாத மானிடர்களையும் வருத்த, மாண்பின் அன்புக்குரிய மகனான குரபன்மன் அரசாண்டு கொண்டிருந்தான்.

- 2889 ஆயிரத் தெட்டெனும் அண்டம் யாவையுஞ்
சேயுயர் இந்திர ஞாலத் தேர்மிசை
ஏயெனும் அளவையில் ஏகி வைகலும்
நாயக முறையினை நடாத்தி நண்ணினான்.
- 2890 ஒருபகற் பாதலத் தூடு வைகிடும்
ஒருபகல் மாதிரம் உலவிச் சேர்தரும்
ஒருபகல் விண்பதந் தோறும் உற்றிடும்
ஒருபகல் அயண்பதத் துன்னி மன்னுமே.
- 2891 தண்ணறுந் துளவினான் தனது தொல்பதம்
நண்ணிடும் ஒருபகல் நாளு மிவ்வகை
எண்ணரும் உலகுதோ றேகி மாலையில்
துண்ணென மீள்வனால் சூர பன்மனே.
- 2892 அவ்வகை யால்அர சாற்றும் எல்லையில்
எவ்வமில் சூர்முதல் இந்தி ரன்னெனுந்
தெவ்வினை வன்சிறை செய்து தேவியை
வவ்விய வுன்னினன் வருவ தோர்கிலான்.
- 2893 உன்னிய தீயவன் ஒருதன் தானையின்
மன்னனை விளித்துநீ வாச வன்றனை
இன்னதோர் பொழுதினில் எய்திப் பற்றியென்
முன்னுற விடுகென முன்னம் ஏவியே.
- 2894 நீடிய தன்பெரு நிலயங் காப்பவர்
கோடுறு நிசிசரர் குலத்துள் தோன்றினார்
கேடகம் வாள்அயில் கெழுவு கையினார்
பாடவ மடந்தையர் பவங்கள் போன்றுளார்.

2889. மிகவும் உயர்ந்த 'இந்திர ஞாலம்' என்ற தேர் மீது ஏறி, ஆயிரத்தெட்டு என்ற அண்டங்களில் எங்கும் விரைந்து போய் நாள்தோறும் அரசாட்சியைச் செய்து வந்தான்.

2890. அவன் ஒருநாள் பாதாள வுலகத்தில் இருப்பான். மற்றொரு நாளில் திக்குகள் தோறும் உலவிக் கொண்டிருப்பான். மற்றொரு நாளில் தேவர் உலகங்கள் தோறும் இருப்பான். பின்னும் ஒரு நாளில் நான்முகனின் சத்திய வுலகத்தை நாடிப் போய் இருப்பான்.

2891. சூரபன்மன் வேறொரு நாளில் குளிர்ந்த துளசி மாலையை அணிந்த திருமாலினது பழைய ஊரில் இருப்பான். நாள்தோறும் இங்ஙனம், அளவில்லாத உலகங்களுக்கெல்லாம் போய், மாலை நேரத்தில் விரைந்து தனது வீரமகேந்திரத்துக்குத் திரும்பி வருவான்.

2892. அவ்வாறு அவன் அரசினை நடத்தும் போது குற்றம் இல்லாத சூரபன்மன் இந்திரனைக் கொடிய சிறையிலே வைத்து, வருவதை உணராதவனாய், அவனுடைய மனைவியைக் கவர்ந்து கொள்ள எண்ணினான்.

2893. அங்ஙனம் நினைத்த கொடிய சூரபன்மன் தன் படைத்தலைவருள் ஒருவனை அழைத்து "நீ இப்போதே சென்று இந்திரனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து என் முன் நிறுத்துவாய்," என்று முதலில் அனுப்பினான். அனுப்பி,

2894. நெடிய தன் அரண்மனையைக் காப்பவர்களும் தாழ்ந்த அசுர குலத்தில் தோன்றியவர்களும் கேடயம், வாள், வேல் முதலியவற்றையுடைய கைகளையுடையவர்களும், பாவமே உருவெடுத்து வந்தாற்போன்றவர்களும் ஆகிய வன்மை மிகுந்த மங்கையர்—

- 2895 ஒன்பது கோடியர் தம்மை ஒல்லையில்
அன்புடன் விளித்துநீர் அமரர் தம்மிறை
இன்புறு தேவியைப் பற்றி யீமென
வன்பொடு போக்கினன் மன்னர் மன்னனே.
- 2896 போக்கலும் அவரெலாம் பொன்னின் நாட்டின்மேல்
ஊக்கம் தாகியே உருத்துச் சேறலும்
நோக்கிய தூதுவர் நொய்திற் போகியே
மாக்கிளர் இந்திரன் மருங்கு நண்ணினார்.
- 2897 வந்தனர் அவுணரும் வயங்கொள் மாதரும்
அந்தமில் படையொடும் அடல்செய் நீரர்போல்
சிந்தனை யாவதோ தெரிந்தி லோமென
இந்திரன் வினவுற இசைத்து நிற்கவே.
- 2898 பொம்மென அவர்தமைப் போக்கித் தீயினும்
வெம்மைகொள் நெஞ்சினார் வினைய முன்னியே
அம்மனை மனைவியோ டகன்று மாயையான்
இம்மென இப்புவி தன்னில் ஏகினான்.
- 2899 ஏகிய வெல்லையின் இகல்வெஞ் சூர்விடப்
போகிய மாதரும் பொருவில் வீரரும்
நாடர்தம் மிறையமர் நகரை நண்ணினார்
ஆகர முடவிய இடந்தொ றாய்குவார்.

2895. ஒன்பது கோடி என்ற எண் கொண்டவரை விரைவாக அன்பு பாராட்டி அழைத்து, “நீங்கள் சென்று இந்திரனின் மனைவியைப் பிடித்துக் கொண்டு வாருங்கள்!” என்று சூரபன்மன் அனுப்பி வைத்தான்.

2896. அவ்வாறு அந்த மங்கையரை அனுப்பவும், அவர்கள் எல்லாரும் சுவர்க்க வலகத்துக்கு உற்சாகத்துடன் சினந்து செல்லவும், அதைக் கண்ட ஒற்றர்கள் விரைந்து சென்று பெருமை விளங்கும் இந்திரன் உள்ள இடத்துக்குச் சென்றனர்.

2897. சென்ற ஒற்றர்கள், “அசுரர்களும் வெற்றியுடைய அசுர மங்கையரும் அளவில்லாத படைகளுடன் போர் செய்யும் இயல்பு உடையவரைப்போல் வந்தனர். அவர்களின் கருத்து யாதோ அறியோம்! என்று இந்திரன் கேட்கும் படி சொல்லி நிற்க,

2898. விரைவாக அந்த ஒற்றரை அனுப்பி விட்டுத் தீயை விடக் கொடிய அசுரர்களின் சூழ்ச்சி எண்ணத்தை உணர்ந்து, தான் கற்ற மாய வித்தையால் முன்னிருந்த மாளிகையை விட்டு நீங்கி விரைவாக இந்தப் பூவுலகத்துக்கு வந்தான்.

2899. இந்திரனும் அவனுடைய மனைவியும் இந்த மண்ணுலகத்துக்கு வந்த போது, வலிய கொடிய சூரபன்மன் ஏவியதால் சென்ற பெண்களும் நிகர் இல்லாத வீரர்களும், தேவர்க்கு அரசனான இந்திரன் இருக்கின்ற அமராவதி நகரத்தை அடைந்து, அந்தப்புரம் முதலான இடங்கள் தோறும் இந்திரனையும் அவனுடைய மனைவியையும் தேடத் தொடங்கினர்.

- 2900 வினைவயிற் சென்றிடும் வீரர் யாவருந்
துணைமகத் திறைவனைத் துருவிக் காண்கிலர்
மனைவியைக் காண்கிலர் மாதூர் யாவரும்
நினைவயர்த் துள்ளுறு கவலை நீடினார்.
- 2901 நாயகன் இவ்விடை நம்மைக் கூவியே
ஏயின செயலினை ஈறு செய்கிலம்
போயினன் சசியொடும் புலவர் கோனெனா
ஆயவன் நகரெலாம் ஆய்வுற் றாரரோ.
- 2902 சுற்றினர் நகரெலாந் துருவித் தேவரைப்
பற்றினர் விலங்கலின் பகைவற் காட்டென
எற்றினர் புலோமசை யாண்டை யாளெனக்
குற்றினர் வாய்தொறுங் குருதி பாய்வ.
- 2903 விண்ணவர் யாவரும் வேந்துந் தேவியும்
நண்ணிய துணர்கிலம் நாங்கள் எங்களைத்
துண்ணென வருத்தலிர் துயர்கின் றோமெனாத்
தண்ணளி வருநெறி தளர்ந்து சாற்றவே.
- 2904 விட்டனர் தேவரை விண்ணை நீங்கினர்
முட்டினர் மகேந்திர முதிய மாநகர்
கிட்டினர் வேந்தனைக் கிளர்ந்து வானிடைப்
பட்டது புகன்றனர் பழிகொள் நெஞ்சினார்.
- 2905 போயினர் இருவரும் புறத்த ராயென
ஆயவர் மொழியவே அவுணர் மன்னவன்
தியென வெகுண்டனன் தேடொ ணாததோர்
தூய்மணி இழந்திடும் அரவின் துன்புளான்.

2900. போர் மேற்கொண்டு சென்ற வீரர்கள் எல்லாரும் நூறு வேள்விகளுக்குத் தலைவனான இந்திரனைத் தேடியும் காணாதவர் ஆயினர். அவருடன் சென்ற அசுர மங்கையர் யாவரும் இந்திரன் மனைவியைக் காணாத வராயினர். அதனால் அறிவு இழந்து தம் மனத்தில் தோன்றிய துன்பம் பெருகப் பெற்றனர்.

2901. “எம் மன்னன் எங்களை அழைத்து இங்கு அனுப்பிய செயலை நாங்கள் முடிக்கவில்லை! இந்திரன் இந்திராணியுடன் ஒளிந்து கொண்டான்!” என்று கூறிக் கொண்டு, அந்த இந்திரனின் நகர் முழுவதும் அவர்களைத் தேடினர்.

2902. வீரர்கள் நகரங்கள் எங்கும் சுற்றித் தேடினர். அங்குள்ள தேவரைப் பிடித்து ‘மலைகளுக்குப் பகைவனான இந்திரனைக் காட்டுங்கள்’, என்று அடித்தனர். அசுர மங்கையர், இந்திராணி எங்கு இருக்கின்றாள் என்று வினவி, இரத்தம் வடியுமாறு தேவ மங்கையரின் வாய் தோறும் குற்றினார்கள்.

2903. தேவர்கள் எல்லாரும், “எம் மன்னனும் அரசியும் போன இடத்தை நாங்கள் அறிய மாட்டோம். எங்களை நடுங்குமாறு வருத்தாதீர்! மிகவும் வருந்துகின் றோம்!” என்று இரக்கம் உண்டாகுமாறு உள்ளம் தளர்ந்து சொல்ல,

2904. குற்றம் பொருந்திய மனத்தையுடைய அந்த அசுரர்கள் அத்தேவர்களை வருத்தாமல் விட்டு வான் உலகத்தை விட்டு நீங்கிப், பழைய மகேந்திர நகரத்தை நெருங்கி விரைவாகச் சூரபன்மனை அடைந்து சுவர்க்க வுலகத்தில் நிகழ்ந்ததைக் கூறினர்.

2905. ‘இந்திரன் இந்திராணி என்ற இருவரும் வேறு இடத்துக்குச் சென்று விட்டனர்’ என்று அவர்கள் சொல்ல, அசுரரின் மன்னனான சூரபன்மன் தீயைப் போல் சினம் கொண்டான். தேடுவதற்கரிய சிறந்த மணியை இழந்த நாகத்தைப் போல உள்ளத்துன்பமும் அடைந்தான்.

2906 ஒற்றரிற் பலர்தமை யொல்லை கூவியே
பொற்றொடி அணங்கொடு பொன்னின் நாட்டவர்
கொற்றவன் இருந்துழிக் குறுகி நாடியே
சொற்றிடு வீரெனச் சூரன் தூண்டினான்.

2907 தோடவிழ் தெரியலான் தூண்ட ஒற்றர்கள்
ஒடினர் வீற்றுவிற் றுலக மெங்கனும்
தேடினர் காண்கிலர் திரிஞ் றார்இனி
நீடிய பொன்னகர் நிகழ்ச்சி கூறுகேன்.

வேறு

2908 செல்லெனும் ஊர்தி அண்ணல் தேவியுந் தானும்
நீங்கச்
சொல்லருங் ககனம் பூத்த சோமனும் உடுவும்
போன
எல்லியம் பொழுது போன்றே யாதுமோர் சிறப்பும்
இன்றாய்ப்
புல்லென லாய தன்றே பொருவில்பொன் னகர
மெல்லாம்.

2909 அழிந்தன வளங்க ளெல்லாம் ஆகுல மயங்கிற்
றின்பம்
ஒழிந்தது வானோர் உள்ளம் ஒடுங்கிய துலக
மெங்கும்
எழுந்தது புலம்ப லோதை யாவர்தங் கண்ணுந்
தெண்ணீர்
பொழிந்தது சுவர்க்கம் ஆவி பேசனவர் போன்ற
தன்றே

2906. சூரபன்மன், விரைவாக ஒற்றர் பலரை அழைத்துப் பொன்வளையலை அணிந்த இந்திராணியும் இந்திரனும் இருக்கும் இடத்தைத் தேடி எனக்குத் தெரி விப்பீர் என்று அவர்களை அனுப்பினான்.

2907. இதழ்கள் மலரும் மாலையை அணிந்த சூர பன்மன் அனுப்ப, ஒற்றர் வெவ்வேறான உலகங்கள் எங்கும் தேடிச் காணாமல் திரிந்தனர். இது ஒருபுறம் நிற்க. இனிச் சிறந்த தேவர் உலகத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியைச் சொல்வேன்.

2908. மேக ஊர்தியையுடைய இந்திரன் மனைவியும் தானுமாக நீங்கிச் செல்ல, நிகரில்லாத அந்தச் சுவர்க்க வுலகம் முழுவதும் சொல்வதற்கரிய வானத்தில் பொலிந்து தோன்றிய சந்திரனும் விண்மீனும் மறைந்த இராக் காலம் போன்று யாதொரு சிறப்பும் இல்லாதாய் இழிவு அடைந்தது.

2909. அங்குச் செல்வங்கள் எல்லாம் அழிந்தன. துன்பம் நிறைந்தது. இன்பம் நீங்கியது. தேவரின் மனக் கிளர்ச்சி ஒடுங்கியது. எல்லா வுலகங்களிலும் அழுகை ஒலி எழுந்தது. அனைவரின் கண்களும் நீரைச் சிந்தியது. அந்தச் சுவர்க்க வுலகம் உயிர் நீங்கிய உடல்போல் ஆகியது.

80 □ சுந்தரபுராணம்

- 2910 இன்னனம் நிகழும் முன்னர் இந்திரன் இளவலாகி
மன்னிய உபேந்தி ரன்றான் வானவர் உலகை
நீங்கி
முன்னனைவை குண்டம் புக்கான் முனிவரர் கலிக்கா
வஞ்சிக்
கன்னிகை நோற்று மேவுங் காஞ்சியை யடைந்த
வாபோல்.
- 2911 சேண்பதந் தன்னை நீங்குஞ் சிறியதோர் தந்தை
தன்னைக்
காண்பது கருதிப் போந்து கடவுளர்க் கிறைவன்
மைந்தன்
தூண்புரை கின்ற செம்பொற் றோளுடைச்
சயந்தன் என்போன்
மாண்பொடு சிறிது வைகல் வைகுண்டத் திருந்
தான் அன்றே.
- 2912 இருந்திடு சயந்தன் என்போன் இந்திரன் இறைவி
யோடுங்
கரந்துடன் போந்த வாறுங் காமரு துறக்கந்
தன்னில்
விரைந்துவந் தவுணர் தேடி மீண்டிட விண்ணு
ளோர்கள்
அரந்தையோ டுற்ற வாறும் அங்ஙனந் தேர்ந்தான்
அம்மா.
- 2913 தந்தைதன் மெலிவு காணில் தங்குடித் தலைமை
யெல்லாம்
மைந்தர்கள் பரித்துக் கோடல் வழக்கதாம்
அறனும் அஃதே
எந்தையு மில்லை யான்போய் என்னசர் காப்ப
னென்னாப்
புந்தியி லுன்னி மைந்தன் பொன்னகர் தன்னில்
வந்தான்.

2910. இவை நிகழ்வதற்கு முன்னம் இந்திரனின் தம்பியாய்த் தோன்றிய உபேந்திரன் என்பான் தேவர் உலகத்தை விட்டு நீங்கி, பழைமையுடைய முனிவர் கலியுகத்திற்கு அஞ்சி உமையம்மையோர் தவம் செய்கின்ற காஞ்சி ிரத்துக்குப் போனது போல் வைகுண்டத்துக்குச் சென்றார்.

2911. தேவர்க்கு மன்னனான இந்திரனின் மகனான தூண்போலச் செம்பொன் றிறமான தோளையுடைய 'சயந்தன்' சுவர்க்க உலகத்தை நீங்கிச் சென்ற சிறிய தந்தையைக் காண்பதற்கு எண்ணிச் சென்று, பெருமையுடன் சில நாட்களாக வைகுந்தத்தில் இருந்தான்.

2912. அந்த வுலகத்தில் இருந்த சயந்தன் என்பவன் தன் தந்தையான இந்திரன் இந்திரானியுடன் மறைந்து போன தன்மையையும், அசுரர்கள் சொர்க்க வுலகத்தில் லீரைவாக வந்து அவர்களைத் தேடிக் காணாமல் திரும்பத், தேவர்கள் துன்பத்துடன் இருந்த தன்மையையும் அங்கு அறிந்தான்.

2913. 'தந்தையின் தளர்ச்சியை அறிந்தால், தம் குடியில் உள்ள தலைமை முழுவதையும் மைந்தர் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் வழக்கமாகும்; அதுவே அறமாகும்; என் தந்தையும் சொர்க்க வுலகத்தில் இல்லை. நான் சென்று என் அமராவதி நகரத்தைக் காப்பேன்!' என்று மனத்தில் நினைத்து, மைந்தனான சயந்தன் பொன் உலகத்துக்கு வந்தான்.

- 2914 பொன்னகர் புக்க மைந்தன் புலம்பறு சுரரைக்
கண்டு
தன்னுயிர் போலுந் தந்தை தாய்தனைக்
காணா னாகி
இன்னலங் கடலின் மூழ்கி ஏக்கமோ டிரக்க மிக்குப்
பின்னொரு செயலு மின்றிப் பித்தரே போல
வுற்றான்.
- 2915 உற்றிடு மெல்லை தன்னில் உம்பர்கோன் மதலை
யுள்ளந்
தெற்றெனத் தெளிப்ப வுன்னி நாரதன் என்னுஞ்
சீர்சால்
நற்றவ முனிவன் செல்ல நடுக்கமோ டெழுந்து
தாழ்ந்து
மற்றொரு தவிசு நல்கி இருத்தியே மருங்கு
நின்றான்.
- 2916 நின்றிடு சயந்தன் சொல்வான் நித்தலும் வருத்தஞ்
செய்யும்
வன்றிறற் குரற் கஞ்சி மற்றெனைப் பயந்த
மேலோர்
சென்றனர் சென்ற வெல்லை தெரிந்திலேன்
எமக்குத் தீமை
என்றினி யகலுங் கொல்லோ எம்பிரான் இயம்பு
கென்றான்.
- 2917 தருக்கினை இழந்து நின்ற சயந்தன்தித் தன்மை
கூறப்
பொருக்கென முனிவன் ஓர்ந்து பொங்குபே
ரருளால் நே க்சித்
திருக்கிளர் கின்ற தாங்கோர் செழுமணித் தவன்
மீத்
இருக்கென இருத்திப் பின்னர் இன்னன இசைக்க
வுற்றான்.

2914. பொன் உலகத்துக்கு வந்த சயந்தன் வருந்தும் தேவர்களைப் பார்த்துத் தன் உயிர் போல் இருக்கும் தந்தை தாயரைக் காணாதவனாய்த் துன்பக் கடலில் அழுந்தி ஏக்கமும் துன்பமும் மிகுந்த வேறொரு செயலும் இல்லாது பித்தங் கொண்டவரைப் போல் இருந்தான்.

2915. அங்ஙனம் இருந்த போது, இந்திரனின் மகனான சயந்தனின் மனத்தைத் தெளிவிக்க எண்ணி, நாரதர் என்னும் பெயர் கொண்ட சிறப்பு மிக்க நல்ல தவத்தையுடைய முனிவர் வர, சயந்தன் அச்சத்துடன் எழுந்து தொழுது, வேறொரு இருக்கையைத் தந்து 'இங்கு இருப்பீராக' என்று பக்கத்தில் நின்றான்.

2916. அப்படி நின்ற சயந்தன் அந்த நாரதர்க்குச் சொல்வான். "எப்போதும் வருத்தம் செய்கின்ற வலிய ஆற்றலையுடைய சூரபலமுக்கு அஞ்சி என்னைப் பெற்ற தந்தை தாயார் சென்றனர். சென்ற இடத்தை நான் அறியேன். எங்களுக்கு நேர்ந்த இந்தப் தீமை எப்போது நீங்கும்! எப்பிரானே, சொல்லுக!" என வேண்டினான்.

2917. செருக்கை ஒழித்து நின்ற சயந்தன் இதனைச் சொல்ல, நாரத முனிவன் விரைந்து ஆராய்ந்து மேலும் மேலும் வளரும் அன்புடனே அந்தச் சயந்தனைப் பார்த்து, அவ்விடத்தில், அழகு விளங்கும் மணிகள் இழைக்கப்பட்ட இருக்கையில் 'இருப்பாயாக' என்று சொல்லி அமரச் செய்து, பின்னர், பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

- 2918 திங்குவந் தடையு மாறும் நன்மைதான் சேரு
 மாறும்
 தாங்கள்செய் வினையி னாலே தத்தமக் காய
 அல்லால்
 ஆங்கவை பிறரால் வாரா அமுதநஞ் சிரண்டி
 னுக்கும்
 ஓங்கிய சுவையின் பேதம் உதவினார் சிலரும்
 உண்டோ.
- 2919 இன்பம தடைந்த காலை இனிதென மகிழ்ச்சி
 எய்தார்
 துன்பம துற்ற போதுந் துண்ணெனத் துளங்கிச்
 சோரார்
 இன்பமுந் துன்பந் தானும் இவ்வுடற் கியைந்த
 வென்றே
 முன்புறு தொடர்பை ஓர்வார் முழுவதும் உணர்ந்த
 நீரார்.
- 2920 வறியவர் செல்வ ராவர் செல்வர்பின் வறிய
 ராவர்
 சிறியவர் உயர்ந்தோ ராவர் உயாந்துளோர் சிறிய
 ராவர்
 முறைமுறை நிகழும் ஈது முன்னையூழ் வினையே
 கண்டாய்
 எறிகதிர் வழங்கும் ஞாலத் தியற்கையும் இனைய
 தன்றோ.
- 2921 ஆக்கமும் வறுமையும் தானும் அல்லலும் மகிழ்வு
 மெல்லாம்
 நீக்கமில் உயிர்கட் கென்றும் நிலையெனக்
 கொள்ளற் பாற்றோ
 மேக்குயர் கடவுட் டிங்கள் வெண்ணிலாக் கதிரின்
 கற்றை
 போக்கொடு வரவு நாளும் முறைமுறை பொருந்திற்
 றன்றே.

2918. 'தீமையானது வந்து சேர்வதும், நன்மை வந்து சேர்வதும், அவரவர் செய்த தீவினை நல்வினைகளால் உண்டாவன. அவ்வாறின்றி, அவை மற்றவரால் வருவ தில்லை. அமுதம், நஞ்சு இரண்டிற்கும் மிக்க சுவை வேறு பாட்டடைத் தந்தவர் யாராவது உண்டா? இல்லையே!.

2919. 'எல்லாம் அறிந்தவர் இன்பம் வந்தபோது நன்று என்று மகிழ்ச்சி அடையமாட்டார்; துன்பம் வந்த போதும் விரைந்து நடுங்க மாட்டார். இன்பமும் துன்பமும் இந்த உடலுக்கே உரியவை என்று பழைய வினைத் தொடர்ச்சியை அறிவர்.

2920. 'ஒரு காலத்தில் வறியவராக இருப்பவர் பின் ஒரு காலத்தில் செல்வர் ஆவர். ஒரு காலத்தில் செல்வராய் இருந்தவர் பின் ஒரு காலத்தில் வறியவர் ஆவர். ஒரு காலத்தே சிறுமைப்பட்டிருந்தவர் பின் ஒருகாலத்தில் பெருமை உடையவர் ஆவர். இது மாறி மாறி நடை பெறும். இவ்வாறு நடை பெறுவது முற்பிறவியினின்று தொடர்ந்த ஊழ்வினையே யாகும். கதிரவன் பரவுவதற்கு இடமான இந்த மண்ணுலகத்தின் தன்மையும் இதுவே அன்றோ!

2921. 'செல்வமும் வறுமையும் துன்பமும் மகிழ்ச்சி யும் ஆகிய இவை எல்லாம் உயிர்களுக்கு எப்போதும் நிலை யானவை என்று கொள்ள முடியுமோ? மிகவுயர்ந்த தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த சந்திரனின் வெண்மையான ஒளிக் கூட்டங்கள் நாள்தோறும் போவதும் வருவதும் (தெய்வதும் வளர்வதும்) முறை முறையே பொருந்தியவை அல்லவோ?

- 2922 ஆதலின் உமது தாழ்வும் அவுணாதம் உயர்வும்
நில்லா
ஈதுமெய் யென்று கோடி இந்நகர் தணந்து போன
தாதையும் பயந்த தாயும் தம்முருக் கரந்து போந்து
மேதினி வரைப்பி னூடு மேவினர் போலு மன்றே.
- 2923 மைந்தநீ தோற்று முன்னம் வானவர்க் கலக்கண்
செய்த
தந்தியின் முகங்கொண் டுற்ற தானவன் துஞ்சும்
வண்ணம்
அந்தநா ள் உனது தந்தை முயன்றனன் அதனைப்
போல
இந்தவெஞ் சூரன் மாயம் இன்னமும் முயல்வன்
கண்டாய்
- 2924 என்றிவை பலவுங் கூறி இன்னினி வெஞ்சூர்
தானும்
பொன்றிடும் உமது துன்பும் பொள்ளென அகன்று
போகும்
நன்றிது துணிதி யென்றே நாரத முனிவன்
தேற்றிச்
சென்றனன் சயந்தன் அங்கண் இருந்தனன்
தெட்ப மெய்தி.
- 2925 வருந்திய அமரர் தம்மை மனப்படத் தேற்றி
நாளுந்
திருந்தலன் பணித்த ஏவல் செய்திடத் தூண்டி
வான்மேல்
இருந்தனன் சயந்த னென்போன் இருநிலத்
திடைமுன் போன
புரந்தரன் செய்த தன்மை யானினிப் புகலு
கின்றேன்.

922. எனவே உங்களின் தாழ்வும் அவுணரின் உயர்வும் என்றும் நிலைக்க மாட்டா. இதை உண்மை எனக் கொள்வாய்! இந்த நகரத்தை விட்டு நீங்கிச் சென்ற உன் தந்தையும் தாயும் தங்கள் வடிவத்தை மறைத்துக் கொண்டு போய் மண்ணுலகத்தில் உள்ளனர்.

2923. “மைந்தனை! நீ பிறப்பதற்கு முன்னம், தேவர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்த கயமுகன் என்ற அசுரன் இறக்கும்படி முன்னாளில் உன் தந்தை முயன்றான். அது போல இந்தக் கொடிய குரபன்மன் இறக்கும்படி இப்போதும் முயல்வான்”.

2924. என்று இவ்வாறான சொற்கள் பலவற்றையும், சொல்லி, “இனி இக்கொடிய குரபன்மனும் இறப்பான்! உங்களின் துன்பமும் விரைவாக அழிந்து விடும். இதை நிச்சயித்துக் கொள்!” என்று கூறி, நராத முனிவர் அச் சயந்தனைத் தேற்றி விட்டுப்போனார். எனவே, சயந்தன் தெளிந்து அங்கே இருந்தான்.

2925. துன்பம் அடைந்திருந்த தேவர் மனத்தில் தெளிவு உண்டாகும்படி தேற்றி, நாள்தோறும் பகை வனான குரபன்மன் கட்டளை இட்ட பணிகளைத் செய்யு மாறு ஏவி, சயந்தன் வான் உலகத்தில் இருந்து வந்தான். இங்ஙனம் இருக்க, முன்பு இந்த மண்ணுலகத்திற்குப் போன இந்திரன் செயல்களை நான் இனிச் சொல்வேன்.

- 2926 மெய்த்தரு நீழல் வைகும் வெறுக்கையை
வெறுத்துப் பாரில்
சித்திர மனைவி யோடுந் தெக்கிண தேயம் புக்குப்
பத்துடன் இரண்டு நாமம் படைத், நதொல் காழி
நண்ணி
இத்தல மினிதே யென்னா இருந்தனன் இமையோர்
கோமான்.
- 2927 அந்தநல் லிருக்கை தன்னில் அயர்வுயிர்த் திறைவி
யோடும்
இந்திரன் இருந்த பின்னர் என்றுநாம் இறைவற்
போற்றிப்
புந்திகொள் மகிழ்வாற் பூசை புரிதுமென் றுன்னி
யாண்டோர்
நந்தன் வனத்தை வைப்பான் நாடியே இனைய
செய்வான்.
- 2928 சந்தகில் பலவு தேமாச் சரளமே திலகந் தேக்குக்
கொந்தவிழ் அசோகு, புன்கு குரவொடு நாளி கேரம்
நந்திய கதலி கன்னல் நாகிளம் பூகம் வன்னி
முந்துபர் காஞ்சி வேங்கை முதலிய வேலி கோலி.
- 2929 சாதியே கோங்கு நாகஞ் சண்பகம் இதழி ஞாழல்
பாதிரி வழையே குந்தம் பாரிசர தஞ்செ ருந்தி
போதுறு நரந்தம் வில்வம் பொலிகர வீரஞ்
செச்சை
கோதறு மயிலை மௌவல் கொழுந்துசெவ் வந்தி
முல்லை.

2926. சிறந்த கற்பக மரங்களின் நிழலில் இருந்து வாழ்கின்ற செல்வத்தை வெறுத்து, அழகுடைய மனைவியுடன், மண்ணுலகத்தில் தெற்குத் திசையை அடைந்து, பன்னிரண்டு பெயர்களைப் பெற்ற பழைமையுடைய சீகாழிப்பதியை அடைந்து இந்தப்பதி யான் இருப்பதற்குச் சிறந்தது என்று எண்ணி அங்கே இந்திரன் இருந்தான்.

2927. அந்த நல்ல சீகாழிப் பதியில் துன்பத்தை விட்டு இந்திராணியுடன் இந்திரன் இருந்தான். பின்னர், 'எந்நாளும் யாம் கடவுளைத் துதித்து, உள்ளத்தில் பொருந்திய மகிழ்ச்சியுடன் பூசை 'செய்வோம்' என எண்ணி அந்த இடத்தில் பூஞ்சோலையை உண்டாக்கும்படி நினைத்துப் பின் சொல்லப்படுபனவற்றைச் செய்யலானான்.

2928. சந்தனம், அதில், பலா, தேமா, சரளம், மஞ்சாடி, தேக்கு, பூங்கொத்தினையுடைய அசோகு, புள்கு, குரா, தென்னை, வளர்ந்த வாழை, கரும்பு, மிக இளைய கமுகு, வன்னி, மிகவுயர்ந்த காஞ்சி, வேங்கை, முதலான மரங்களால் வேலியை அமைத்து,

2929. சாதி, கோங்கு, புன்னை, சண்பகம், கொன்றை, ஞாழல், பாதிரி, சுரபுன்னை, குருந்து, பார்சாதம், செருந்தி, மலர்கள் பொருந்திய நரந்தம், வில்வம், அலரி, வெட்சி, குற்றம் இல்லாத இருவாட்சி, மல்லிகை, மருக்கொழுந்து, செவ்வந்தி, முல்லை.

- 2930 இவைமுத லாகி யுள்ள தருக்களும் புதலு
மெல்லாம்
நவையறந் தெரிந்து வைத்தோர் நந்தன
வனத்தைச் செய்ய
அவைமிக மலர்ந்த அம்மா அம்மலர் கொண்டு
நாளும்
சிவனடி அருச்சித் தங்கட் டேவியோ டிறைவன்
உற்றான்
- 2931 உற்றிடு மெல்லை தன்னில் உலகினில் அவுணர்க்
செல்லாம்
கொற்றவன் விடுத்த ஒற்றர் குவலயந் துருவிச்
செல்ல
அற்றதுதெரிந்து வல்லே அமரர்கோன் துணைவி
யோடு
மற்றவண் வேணு வாகி மறைந்துநோற்
றிருந்தான் மாதோ.
- 2932 வேணுவின் உருப்போல் நின்று மெலிவொடு
நோற்று நாளுந்
தாணுவை வழிபட் டங்கட் சதமகன் சாரும்
நாளிற்
காணிலர் ஒற்றர் போனார் கருமுகில் அவுணர்
தங்கள்
ஆணையிற் பெய்யா தாக அவ்வனம் வாடிற்
றன்றே.
- 2933 நீடிய காமர் பூங்கா நெருப்புறு தன்மைத் தென்ன
வாடின நீரின் றாகி மற்றது மகத்தின் கோமான்
நாடினன் கவன்று தொன்னாள் நான்முகத்
தவனும் மாலும்
தேடரும் பரனை யுன்னி இரங்கினன் செயல்வே
றில்லான்.

2930. - என்ற இவை முதலான மரவகைகளும் செடி வகைகளும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் குற்றம் இல்லாது தேடி வைத்து ஒரு சோலையை உண்டாக்கினான். அவை மிகவும் மலர்ந்தன. அம்மலர்களைக் கொண்டு நாள் தோறும் சிவனடிகளைப் பூசித்து அங்கு மனைவியுடன் இந்திரன் இருந்து வந்தான்.

2931. அவ்வாறு இந்திரன் இருந்து வந்த காலத்தில் உலகங்கள் தோறும் அசுரத்தலைவனான சூரபன்மனால் அனுப்பப்பட்ட ஒற்றர்கள் பூவுலகத்தில் தேடி வர, இந்திரன் அதை அறிந்தான். விரைவாகத் தன் மனைவியுடன் அங்கு மூங்கில் வடிவு கொண்டு மறைந்து தவம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

2932. மூங்கில் உருவத்துடன் நின்று மெலிவுடன் தவம் செய்து நாள்தோறும் சிவபெருமானை வணங்கி அங்கு இந்திரன் இருந்து வந்தான். அந்நாட்களில் அவனைத் தேடி வந்த ஒற்றர்கள் அவனைக் காணாதவராய்ப் போயினர். பின்னர், கரிய மேகங்கள் அவுணரின் கொடுங்கோன் மையால் மழை பொழியாது போகஅந்தச் சோலை வாட்டம் அடைந்தது.

2933. நீண்ட அழகுடைய அந்த நந்தவனம், மழை இல்லாததால் தீப்பட்டது போல வாடியது. அதனை வேள்வித்தலைவன் இந்திரன் பார்த்துக் கவலை அடைந்து முன் காலத்தில் நான்முகனும் திருமாலும் தேடி அறிவதற்கரிய சிவபெருமானை நினைத்து வேறு செயல் இல்லாத வனாய் வருந்தினான்.

- 2934 திருந்தலர் புரமூன் றட்ட சேவகற் பரவ லோடும்
பொருந்தலர் பூங்கா வாடிப் போயின் எனினும்
பொன்றா
இருந்தலம் இதனில் யாறொன் றெய்துமால்
மகவான் இன்னே
வருந்தலை என்றோர் மாற்றம் வானிடை எழுந்த
தன்றே.
- 2935 எழுவதோர் செஞ்சொற் கேளா எம்பிரான்
அருளி தென்னாத்
தொழுதனன் போற்றி மேனி துண்ணெனப்
பொடிப்பச் சிந்தை
முழுவதும் மகிழ்ச்சி பொங்க மொய்ம்பொடே
இருந்தான் அங்கண்
அழகிய நதியொன் றுற்ற வரன்முறை அறைய
லுற்றேன்.

22. விந்தகிரிப் படலம்

- 2936 அந்தப் பொழுதத் தளிகொண் டுடையோர்
சிந்தைக் கெளிதாஞ் சிவன்மெய் யருளான்
முந்துற் றுணர்நா ரதமா முனிவன்
விந்தக் கிரிமுன் னுறமே வினனால்.
- 2937 மேவிப் பலஆ சிவிளம் புதலுந்
தேவப் படிவங் கொள்சிலம் புதொழா
ஆவற் புதம்வந் ததெம்மண் ணலென
ஏவப் படுபான் மையிசைத் திடுவான்.
- 2938 மேருத் தனிவெற் புவிதிக் கரியோன்
மூரிச் சிலையா கியமொய்ம் பதனால்
தாரித் துலகின் றவள்தன் மரபாற்
பேரற் பொடுவந் துபிறக் கையினால்.

2834. பகைவரின் திரிபுரங்களை எரித்த வீரரான சிவபெருமானை நினைக்கவும், “மலர்களையுடைய நந்த வனம் வாடிப் போயின என்றாலும் அழியமாட்டா. சிறந்த இந்தத் தலத்தில் ஒரு நதி வரப் பெறும். இந்திரனே! இப்போது வருந்தாதே?” என்ற ஒரு கூற்று வானிலே தோன்றியது.

2935. அங்ஙனம் தோன்றிய இனிய கூற்றைக் கேட்டு ‘எங்கள் கடவுளான சிவபெருமானின் அருளே இது!’ என்று எண்ணிக் கைதொழுது வணங்கி, உடலானது புளகம் அடைய, உள்ளத்தில் முழுமகிழ்ச்சி பெருகத் துணிவுடன் இருந்து வந்தான். அந்த இடத்தில் அழகான ஓர்யாறு வந்த வரலாற்றைச் சொல்வேன்.

22. விந்தகிரிப் படலம்

2936. அச்சமயத்தில் தம்மிடம் பக்தி வைக்கின்ற ஞானிகளின் உள்ளத்தில் எளிதாக வரும் சிவபெருமானின் அருளால், எதிர்காலத்தை முன்னரே அறியும் அறிவையுடைய நாரத முனிவர், விந்தமலையின் முன் சென்றார்.

2937. நாரதர் விந்த மலையிடம் பொருந்தி வாழ்த்து களைச் சொல்ல, தனக்குரிய தேவ வடிவத்தை எடுத்து அவரை வணங்கி, “ஆ! எம் பெருமானான தாங்கள் எழுந்தருளியது ஆச்சரியம்!” என்று உரைக்க முனிவர் அந்த விந்த மலை தான் நினைத்த செயலில் தூண்டப்படுமாறு பின் வருமாறு சொல்லலானார்.

2938. “ஒப்பற்ற மேருமலையானது, பிரமதேவராலும் உணர்தற்கரிய சிவபெருமான் முப்புரங்களை எரித்த போது வலிய வில்லாயிருந்த வீரத்தாலும், உலகம்யாவையும் சுமந்து பெற்ற உமையம்மை தன்குலத்திலே மிகுந்த அன்புடன் வந்து பிறந்ததாலும்,

- 2939 குன்றுக் கிறையாய் உறுகொள் கையினால்
என்றைத் தொடவிண் ணிலெழுந் துறலால்
இன்றிப் புவியா வையும்நித் தன்அடும்
அன்றைப் பகல்கா றும்அளித் திடலால்.
- 2940 ஓரா யிரமாம் முடியுள் எதனால்
காரார் களன்மே யகவின் கயிலை
சாரா வொருசார் லுறுதன் மையினால்
சூரான் அவனால் தொலைவில் லதனால்.
- 2941 தாழுங் கதிருந் ததமேல் நெறியில்
வாழுந் சசியும் மனிதா ரகையும்
ஏழென் றிடுகோ னுமியா வர்களுஞ்
சூழும் படிநின் றிடுதொன் மையினால்.
- 2942 கொன்னே இமையோர் குடிகொண்ட தனால்
பொன்னேர் கொடுயர்ந் துபொருந் துதலால்
பன்னே மிகள்குழ் வருபான் மையினால்
தன்னேர் இலையென் றுதருக் கியதே.
- 2943 பரத்தும் பர்திமிர்ந் திடுபைம் பொன்வரை
பெருந்தன் மைமதித் திடுபெற் றியைநீ
தெரிந்தில் லைகொல்அன் னசெயற் கையெலாம்
வீரைந்துன் னொடுசெப் பியமே வினனே.
- 2944 என்றான் முனிவோன் இதுகேட் டிடலும்
ஓன்றா கியதே வருவாய் எதிரும்
வன்றாழ் கிரிமா மறமுற் றுயிரா
நன்றால் இஃதென் றுநகைத் தறையும்.

2939. “மலைகளுக்கெல்லாம் அரசனாகும் தன்மை யினாலும் கதிரவனைத் தீண்டுமாறு வானில் உயர்ந்து நிற்பதாலும் நடுவே நின்று, இந்தப் பூவுலகம் முழுவதையும் சிவ பெருமான் அழித்தாலும் அக்காலம் வரையும் பாதுகாத்தாலும்

2940. “சிறந்த ஆயிரம் தலைகள் தன்னிடம் இருப்பதினாலும், விடம் பொருந்திய கழுத்தையுடைய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற அழகான கயிலாய மலையை அடைந்து ஒருபக்கத்திலே இருக்கும் தன்மையினாலும், சூரபன்மனால் அழிக்கப்படாதிருப்பதாலும்,

2941. “தாழ்ந்து உலவும் கதிரவனும், தக்க மேலான இடத்தில் இயங்கும் சந்திரனும், மிக்க விண்மீன்களும் மற்ற ஏழு கோள்களும் ஆகிய அனைவரும் தன்னை வலமாக வருமாறு இருக்கின்ற பழமையாலும்.

2942. “தேவர்கள் குடியாய் இருத்தலாலும் பொன் நிறமாய் இருத்தலாலும், பல மலைகள் வளைந்து கொண்டிருப்பதாலும் தனக்கு ஒப்பான மலை வேறு இல்லை என்று வீணே (மேருமலை) செருக்குக் கொண்டது.

2943. “அகன்று மேல் ஓங்கி நிற்கின்ற மேருமலை, தன்னைப் பெருமையாக மதித்த தன்மையை நீ அறிய வில்லை போலும்! ஆதலால், அந்த நிகழ்ச்சியை முழுவதும் சொல்ல நான் வந்தேன்.”

2944. என நாரத முனிவர் சொன்னார். அதனைக் கேட்டவுடன் ஒரே தேவ வடிவைக் கொண்டுள்ள விந்திய மலை, மிகுந்த வயிரம் கொண்டு பெருமூச்சு விட்டு, ‘இது நல்லது!’ என்று சொல்லி நகைத்துப் பின்வருமாறு சொல்லும்:

- 2945 இல்லா யுளதொல் விறுமாப் பகலப்
பல்லார் இகழ்ப் பகரும் விதியான்
அல்லா ரெனவே நனிநா ணமுறா
வில்லா கிவளைந் ததுமேன் மையதோ.
- 2946 பொன்னார் இமவான் புரிநோன் பதனால்
அன்னான் இடைவந் தமர்வுற் றனளால்
மன்னா குமவன் மகளா யினளோ.
எந்நா ளுமியா ரையுமீன் றருள்வாள்.
- 2947 பாங்குற் றிடுபா ரினையாற் றுவனென்
றோங்குற் றனன்எவ் வுலகும் பரியா
ஆங்குற் றனவோ பலஅன் னவையுந்
தாங்குற் றதுகண் ணுதல்சத் தியதே.
- 2948 விற்குழ் கதிரோன் முதல்விண் ணவர்கள்
தற்குழ்ந் தனர்அல் லதுசந் ததமும்
எற்குழ்ந் திலரோ எழுதீ வுளவாங்
கற்குழ்ந் திலரோ கடல்குழ்ந் திலரோ.
- 2949 பன்னிற் குவடும் பலவுண் டெனவே
உன்னுற் றிடுமோ உயர்கள் ளிகளின்
சென்னித் தொகையைத் தெரிசிக் கின்அயன்
தன்னொத் திலனோ தலைநான் குளவே.
- 2950 கடிதா கியசூர் இதுகல் லெனவே
அடரா மல்விடுத் தனன்அன் றுதனை
நெடிதே யதுவுன் னிலன்நீள் பரிதிப்
படையா னினும்ஆற் றல்படைத் துளனோ.

2945. “குடிகொண்ட பழைய கருவம் நீங்கவும் பலர் நிந்திக்கவும், நியமிக்கப்பட்ட விதியால் பெண்களைப் போல மிகவும் வெட்கம் அடைந்து வில் போல் வுளைந்தது சிறப்பாகுமோ?

2946. “எக்காலத்தும் அனைவரையும் ஈன்றருளும் உமையம்மையார் பொன் மயமான இமய மலையரசன் செய்த தவத்தால் அவனிடம் மகளாய் வளர்ந்தார். தலைவன் என்று கருதும் அந்த மேருமலையின் மகளாக இருந்தாரோ?

2947. “அகலமான பூமியைத் தாங்குவேன்’ என்று பெருமை கொண்டது. எல்லா வுலகங்களையும் தாங்கிக் கொண்டு அந்த வுலகத்தில் இருக்கின்ற மலைகளோ பல உள்ளன. அந்த மலைகளையும் தாங்கி நிற்பது நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானின் சக்தியே ஆகும்.

2948. “ஓளி பொருந்திய கதிரவன் முதலான தேவர்கள் அந்த மேருமலையைச் சூழ்ந்தமை மட்டுமே அல்லாது நாஸ்தோறும் என்னைச் சுற்றவில்லையா? ஏழு தீவுகளிலும் இருக்கின்ற மலைகளைச் சுற்றவில்லையா? கடல்களைச் சுற்ற வில்லையா?

2949. “சொல்லப் போனால் சிசுரங்கள் அதிகமாக உள்ளன என்று (அந்த மேருமலை) நினைக்கின்றது போலும்! உயர்ந்த கள்ளி மரங்களின் தலைக் கூட்டங்களைப் பார்த்தால் அது நான்முகனைப் போல் இல்லையோ? அந்தக் கள்ளி மரத்துக்கு நான்கு தலைகள் இருக்கின்றன அன்றோ?

2950. “கொடியவனான சூரபன்மன் முன் நாளில் இதைக் கல் என்று நினைத்து மேருமலையை எதிர்க்காது விட்டு விட்டான். அதை நன்கு எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. இந்த மேருமலை பெரிய வடிவத்தையுடைய திருமாலினும் வலி பெற்றுள்ளதா?

- 2951 தண்ணுற் றிடுபொன் மைதயங் குருவம்
நண்ணுற் றனமென் றுளநா டினனோ
எண்ணுற் றவன்நல் லுணர்வெய் திலனான்
மண்ணிற் புனைபா வைவனப் பதுவே.
- 2952 தன்கண் ணுறுவா னவர்தாம் பலரும்
என்கண் ணமரா மல்லிகழ்ந் தனரோ
நன்கண் ணுதல்நா யகனார் கயிலை
யின்கண் அருகுற் றிலதெக் கிரியே.
- 2953 திருவைத் தவர்கண் டுயில்செங் கண்அரா
மருவித் தனைமுந் துமறைத் திடுநாள்
விரைவிற் படரு அதவெகுண் டுபறித்
தொருமுத் தலைகொண் டதுணர்ந் திலனோ.
- 2954 கிளர்ப்புற் றிடுசிம் புளொர்கே சரிமுன்
அளப்பற் றிடுதன் னுருவண் டமெலாம்
வளர்ப்புற் றிடுஞான் றொர்மணிப் பரல்போல்
குளப்புற் றனன்ஈ துகுறித் திலனோ.
- 2955 வரபத் திரைகேள் வன்மறம் புரியுஞ்
சரபத் துருவுற் றுழிதாழ் சிறையின்
விரவிப் படரு தையின்மின் மினிபோல்
திரிகுற் றனன்அன் னதுதேற் றிலனோ.
- 2956 அறியுற் றிடுபா ரதமா னவெலாங்
குறியுற் றிடுதோல் முகர்குஞ் சரன்மேல்
எறியுற் றமருப் பினிலே டெனலாய்ப்
பொறியுற் றிடுமென் பதுபொய்த் திடுமோ.

2951. "தண்" என்று இருக்கின்ற பொன் போன்ற வடிவத்தைப் பெற்றுள்ளோம் என்று அம்மலை தன் உள்ளத்தில் நினைத்ததோ? அம்மலை ஆலோசனை செய்து நல்ல அறிவு பெறவில்லை. அந்த வடிவம் மண்ணால் செய்த பாவை போன்றதாகும்.

2952. "தன்னிடத்தில் உள்ள தேவர் பலரும் என்னிடம் இல்லாமல் இகழ்ந்து விட்டனரோ! நல்ல நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானின் திருக்கயிலாய மலையின் பக்கத்தில் இல்லாதது எந்த மலை?

2953. "திருமகளை மார்பில் கொண்ட திருமால் அறிதுயில் செய்வதற்குப் படுக்கையாக உள்ள சிவந்த கண்ணையுடைய ஆதிசேடன் நெருங்கித் தன்னை முன்னொரு காலத்தில் மறைத்த போது, வேகமான வீசிய காற்றானது சினந்து பிடுங்கி மூன்று சிகரங்களைக் கவர்ந்ததை எண்ணிப் பார்க்கவில்லையோ!

2954. "உக்கிரம் கொண்ட சரபப் பறவையானது ஒரு சிங்கத்தின் முன்பு அளவற்ற தன் வடிவத்தை அண்டம் முழுவதும் விரியுமாறு வளரச் செய்த காலத்தில், ஓர் அழகிய பருக்கைக் கல்லைப் போல நிலை குலைந்து கிடைந்ததே மேலு, இதனைதான் நினைக்கவில்லையோ?

2955. மேன்மையுடைய பத்திர காளிக்குக் கணவரான வீரபத்திரர் அஞ்சாமையுடைய சரபப் பறவையின் வடிவத்தைக் கொண்டபோது, நீண்ட இறகினின்று தோன்றிப் பரவிய காற்றால் மின்மினிப் பூச்சியைப் போல் திரிந்தது. அதனை அது நினைத்துப் பார்க்க வில்லையோ!

2956. யானையின் முகம் கொண்ட விநாயகப் பெருமான், கயமுகன் மீது வீசிய கொம்பினால் தம்மால் அறியப் பட்ட பாரதச் சரித்திரம் முழுதையும் மேருவை ஏடாகக் கொண்டு எழுதுவார் என்று சொல்வது பொய்யாகுமோ!

80 □ கந்தபுராணம்

2957 தானோர் வரையல் லதுதா ரணியுண்
கோனோ அலன்அல் லதுகோ கனத
வானோன் அலன்வா சவன்அல் லன்அவன்
ஏனோ தனைமே லெனவெண் ணியதே.

2958 என்னா வடவெற் பையிழித் துரையா
அந்நா கம்வியக் கும்அகந் தையினை
நன்னா ரதநீக் குவன்நா டுகெனா
முன்னா வருநீத் ததுமொய் வரையே.

வேறு

2959 எண்டரு முகுந்தர் கோடி எல்லையின் மாயை
யாக்கை
கொண்டனர் திரண்டு நீண்டு குலாய்நிமிர்
கொள்கைத் தென்ன
விண்டொடர் விந்த மாங்கோர் விஞ்சையால்
அகன்று சேண்போய்ப்
புண்டரி கத்தன் மேய புரத்துணை நிமிர்ந்த
தன்றே.

2960 உருக்கிளர் விந்த மென்னும் உருகெழு பிறங்கல்
மேல்போய்ப்
பரக்கம தாகி அம்பொற் பனிவரை காறும் ஆன்று
நெருக்கிய தனைய பான்மை நிலமுழு தளந்த
மேலோன்
திருக்கிளர் பொன்னுந் தூசு புனைந்தெனத்
திகழ்ந்த தம்மா.

2957. “தான் ஒரு மலையே அல்லாது மண் உலகத்தை உண்ட திருமாலோ? அன்று. அங்ஙனம் இன்றித் தாமரை மலரை இருக்கையாய்க் கொண்ட நான்முகன் அன்று; அந்த மலை இந்திரனும் அன்று; அங்ஙனமாகத் தன்னை மேலாக எண்ணிவிட்டது ஏன்?

2958. என்று இவ்வாறு மேருமலையை இகழ்ந்துபேசி, “நல்ல நாரத முனிவரே! அந்த மேருமலை தன்னைத்தான் புகழ்ந்து கொள்கின்ற கருவத்தை நீக்குவேன்! காண் பீராக!” என்று சொல்லி, இந்த விந்திய மலை முன் உள்ள வடிவத்தை நீக்கியது.

2959. யாவராலும் மதிக்கத் தக்க கோடி திருமால்கள் அளவில்லாத மாய வடிவங்களைக் கொண்டு ஒன்றாகக் கூடி நீண்டு உயர்ந்திருக்கும் இயல்பைப் போல், வானை அளாவி உயர்ந்து இருந்த விந்த மலை ஒரு மாய வித்தையின் பயிற்சி யால் அகன்று உயர்ந்து தாமரை மலரை இருக்கையாகக் கொண்ட நான்முகனின் சத்திய வுலகம் வரை பரவியது.

2960. எவரும் அஞ்சத் தக்க தோற்றம் கொண்ட விந்தமலை மேலும் உயர்ந்து செம்பொன் மயமான இமய மலை வரை பரவி, அகன்று அந்த மலையை நெருக்கியது. அத்தன்மையானது, பூவுலகம் முழுவதையும் ஓர் அடியால் அளந்த திருமால் அழகு விளங்கும் பீதாம்பரத்தை உடுத்தியது போல் விளங்கியது. விந்தமலை கரியது. இமய மலை பொன்விறம் கொண்டது. ஆதலால் இவ்வாறு உரைத்தார்.

- 2961 விந்தமிந் நெறியால் ஆன்று மேக்குறக் கிளர்ந்து
போகி
அந்தர நெறியை மாற்ற அலரிவெண் டிங்கள்
சேயோன்
புந்திபொன் புகரே காரி புயங்கநாள் பிறரும்
நோக்கிச்
சிந்தையில் துணுக்க மெய்தி இனையன செப்ப
லுற்றார்.
- 2962 தானவர் செயலோ என்பார் தருமயில் அரக்க
வெய்யோ
ரானவர் செயலோ என்பார் அல்லவேல் அயன்மா
லென்னும்
வானவர் செயலோ என்பார் மாயமீ தாகும்
என்பார்
மேனிமிர் பிறங்க வின்றி வெள்ளிடை இலை
கொல் என்பார்.
- 2963 என்னிது வென்று போதத் தெம்பிரான் அருளால்
நாட
அன்னது தெரித லோடும் ஆமீது விந்த மேருத்
தன்னுடன் இகலொன் றுண்டாய்த் தராதல
வரைப்பில் வானில்
சென்னெறி விலக்கிற் றென்று சிந்தனை செய்து
தேர்வார்.
- 2964 செம்பொன்மால் வரையின் பாங்கிற் சிவனடி
யுன்னி. நோற்றே
அம்புரா சியைமுன் னுண்டோன் அமர்ந்தனன்
அவனீண் டுற்றால
உம்பர்போய் நின்ற விந்தம் ஒடுங்குமென் றியாரும்
ஓர்ந்து
கும்பமா முனியை யுன்னி இனையன கூற லுற்றார்.

2961. அந்த விந்தமலை இவ்வாறு அகன்று மேலே உயர்ந்து சென்று வான வழியைத் தடுத்தது. கதிரவனும் சந்திரனும் செவ்வாயும் புதனும் வியாழனும் வெள்ளியும் சனியும் இராசு கேதுக்களும் விண்மீன்களும் மற்றத் தேவர்களும் அதன் செயலைப் பார்த்து மனத்தில் நடுக்கம் கொண்டு, இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

2962. “இது அகரரின் செய்கையோ” என்பர். “அறம் என்பதை அறியாத அரக்கரின் செய்கையோ!” என்பர். “இங்ஙனமல்லாவிடின, நான்முகன் திருமால் எனக் கூறப்படுகின்றவரின் செய்கையோ!” என்பர். “இது மாயமாக உள்ளது!” என்பர். “மேலே உயர்ந்த மலையையே யன்றி வெளியிடம் சிறிதும் இல்லையோ!” என்பர்.

2963. “இத்தோற்றம் யாது?” என்று தம் அறிவில் சிவனது அருளால் ஆராய், அதன் உண்மை வெளிப்படவும், ‘இந்தச் செயல் விந்தமலையானது மேலு மலையுடன் ஒரு பகைமை உண்டாகப் பெற்று, பூவுலகத்திலும் வானத்திலும் உள்ள செல்லுதற்கேற்ற வழிகளைத் தடுத்த தன்மையாகும்’ என்று எண்ணி, அதைத் தீர்ப்பதற்குரிய வழியைத் தேடலாயினர்.

2964. முன் காலத்தில் கடலை உள்ளங்கையில் கொண்டு உண்ட அகத்திய முனிவர் செம்பொன் மயமான மேருமலையின் பக்கத்தில் இருந்தார். அவர் இங்கு வந்தால் வானத்தில் உயர்ந்து நிற்கும் விந்த மலை அடங்கும், என்று எல்லாத் தேவர்களும் ஆலோசித்து அகத்திய முனிவரைத் தியானித்து பின் வருவனவற்றைச் சொல்லலானார்.

23. அகத்தியப் படலம்

- 2965 பொன்னார் கழல்கள் அருச்சித்திடப் போது
கொய்யும்
கைந்நாக மாலை நினைந்தே கராவொன்று கௌவ
என்னா யகனே எனத்தன் கையெடுத் தழைப்ப
அன்னான்.அங் செய்தி விடுவித்த தறிகி லாயோ.
- 2966 பூவார் கமலத் தயன்நல்கிய பூவை தன்மேல்
தூவா மயலாய்க் கிளியாகித் தொடர்ந்து செல்லக்
காவாய் பரனே எனலோடும் கலங்கல் என்றே
தேவாதி தேவன் அருள்செய்தது தேர்கி லாயோ.
- 2967 சத்தார் பிருகு தனதில்லைத் தடிந்த வெல்லை
இத்தா ரணியில் அளவில்பிறப் பெய்து கென்ன
அத்தா அருளென் றரிநோற்றுழி ஐயன் வந்து
பத்தாக என்று நிறுவுற்றது பார்த்தி டாயோ.
- 2968 தேவர்க் கெனினும் நிலத்தின்கட் செறிந்து
வாழ்வோர்
ஏவர்க் கெனினும் ஒருதுன்புறின் எய்தி நீக்கல்
காவற் குரியார் கடனாம்அக் கடமை தூக்கின்
மேவற் கரிதாந் தனிமுத்தியின் மேல தன்றோ.

23. அகத்தியப் படலம்

2965. அவர்கள் அகத்தியரை நோக்கி, அழகுடைய திருவடிகளைப் பூசிக்க மலர்கொய்யச் சென்ற யானை ஒரு முதலை பற்றிக் கொள்ள, (அது) திருமாலை நினைந்து ‘ஆதி மூலமே!’ என்று அழைக்க, அப்பெருமான் அங்கு வந்து அந்த யானையை முதலையிட மிருந்து மீட்டதை நீர் அறியீரோ?”

2966. தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகன் தம்மால் படைக்கப் பட்ட திலோத்தமை என்ற பெண்ணின் மீது குறைவில்லாத காதல் மயக்கம் உடையவராகிக் கிளியின் வடிவத்தைக் கொண்டு அப்பெண்ணைத் தொடர்ந்து போக அவள், “இறைவனே! எம்மைக் காத்தருளும்” என்று ஓலமிட எல்லாத் தேவர்க்கும் முதல் தேவரான சிவபெருமான் ‘கலக்கம் கொள்ள வேண்டா!’ என்று அருள் செய்ததை அறிய மாட்டீரோ?”

2967. “நல்ல மார்க்கத்தையுடைய ‘பிருகு’ முனிவர் தம் மனைவியைக் கொன்ற போது ‘இந்த வுலகத்தில் எண் இல்லாத பிறப்புகளை அடைக’ என்று சபிக்க, திருமால், ‘பரமபிதாவே அருள் செய்ய வேண்டும் என்று தவம் செய்த போது, சிவபெருமான் வெளிப்பட்டுப் பத்துப் பிறவியாகுக என்று சுருக்கியதை அறிய மாட்டீரோ!”

2968. “தேவர்களுக்கே என்றாலும், பூவுலகத்தில் பிறந்து வாழ்பவர் எவர்க்காயினும், ஒரு துன்பம் உண்டானால் அவரை நெருங்கி அத்துன்பத்தைப் போக்குதல் காக்கும் வன்மையுடையவரின் கடமையாகும். அந்தக் கடமையின் சிறப்பை ஆராயின் அது, அடைவதற்கு அரிய ஒப்பில்லாத வீடுபேற்றைவிட மேன்மையுடையது அன்றோ!

- 2969 தெள்ளத் தெளிந்த மறைக்கள்வனைச் செற்ற
மீன்போல்
அள்ளற் கடலை ஒருநீ அகன்கை யடக்கிக்
கள்ளத் தவுணன் நிலைகாட்டிநங் கண்ணில்
வைத்த
கொள்ளைக் கருணை உலகெங்கணுங் கொண்ட
தெந்தாய்
- 2970 விந்தக் கிரிநாரதன் சூழ்ச்சியின் மேரு வெற்போ
டிந்தப் பொழுதத் திகல்கொண் டுலகெங்கும்
ஈறாம்
அந்தத் துயருங் கயிலைக்கிணை யாவ லென்றே
சிந்தித் ததுகொல் எழுந்திட்டது சேண தெல்லாம்.
- 2971 மண்ணுற்ற வெல்லை அளவிட்டிடு மால்கொ
லென்றே
எண்ணுற் றெவரும் வெருக்கொண்டிட ஈண்டை
விந்தம்
விண்ணுற்ற அண்டத் துணையாய்மிசைப் போவ
தையா
கண்ணுற்ற நோக்கம் விடுத்தேயிது காண்கி
லாயோ.
- 2972 மல்லற் கிரிவிண் ணெறிமாற்றலின் மற்றெ மக்குஞ்
செல்லற் கரிதாயது பாருடைத் தேய முற்றும்
எல்லைப் பொழுது மயக்குற்ற இவற்றை நீக்க
ஒல்லைக் குறியோய் வரல்வேண்டுமென் றுன்ன
லுற்றார்.

2969. “எம் தலைவரே! மிகவும் தெளிவுடைய வேதங்களைத் திருடிய சோமுகாசுரனை அழித்த திருமாலான மீனைப் போல், சேறுடைய கடலை அகன்ற கையில் சிறு துளியாக அடக்கி, வஞ்சத்தையுடைய விருத்திராசுரனது நிலைமையை வெளிப்படுத்தி, எங்களிடத்து வைத்துள்ள பேரருளானது எல்லா வுலகங்களிலும் பரவியது.

2970. “விந்த மலை நாரத முனிவரின் சூழ்ச்சியால் இப்போது மேருமலையுடன் பகைத்து உலகங்கள் எல்லாம் அழிகின்ற ஊழிக்காலத்தில் உயரும் கயிலாய மலைக்கு நிகராபேன் என்று எண்ணியது போலும்! வானம் முழுவதும் வளர்ந்து நின்றது.

2971. “மண் உலகத்தை அளந்த திருமாலோ என்று எண்ணி எவரும் அஞ்சுமாறு இந்த வுலகத்தில் உள்ள விந்த மலையானது, வானத்தில் உள்ள அண்டகடாசம் வரையும் மேலே உயர்கின்றது! ‘ஐய! உம் பார்வையைச் செலுத்தி இதனைப் பார்க்க வில்லையோ!

2972. “வளமை வாய்ந்த விந்தமலை வான் வழியைத் தடுத்ததால் எங்களுக்குச் சஞ்சரிக்க இயலாது போயிற்று. மண் உலகத்தில் உள்ள நாடுகள் எங்கும் கால எல்லையானது மாறுபட்டது. குறுகிய வடிவம் உடையவரே! மேல் சொல்லப்பட்ட இடர்களைத் தீர்ப்பதற்காக விரை விலே வருதல் வேண்டும்” என்று தியானித்தனர்.

வேறு

- 2973 உன்ன லோடும் உலகம் நனந்தலைப்
பொன்னின் மேருப் புடையொர் பொதும்பரின்
மன்னி நோற்றுறை வண்டமிழ் மாமுனி
தன்னு ளத்திலஅத் தன்மைகண் டானரோ.
- 2974 மேக்கு யர்ந்திடும் விந்தத்தின் ஆற்றலை
நீக்கி வான நெறியினைத் தொன்மைபோல்
ஆக்கி அண்டர் குறையும் அகற்றுவான்
ஊக்கி னான்முன் உத்தியை உண்டுனான்.
- 2975 துள்ளி கண்ணிடைத் தூங்குறக் கைதொழ
உள்ளம் என்பொ டுருகவு ரோமமார்
புள்ளி பொங்கப் புகழ்ந்த பரிசடை
வள்ளல் தன்னை மனத்திடை முன்னினான்.
- 2976 முன்னும் எல்லையில் மூரிவெள் ளேறெனும்
மின்னு தன்சுடர் வெள்ளிவெற் பின்மிசைப்
பொன்னின் மால்வரை போந்தெனப் புங்கவன்
முன்னு பாரிடர் குழ்தரத் தோன்றினான்.
- 2977 ஆதி யுற்றுழி அச்சமொ டேயெழீஇ
முது ரைத்தமிழ் முற்றுணர் மாமுனி
கோதை யுற்றிடக் கொம்பொடு வாங்கிய
பாத வத்திற் பணிந்தனன் பன்முறை.
- 2978 சென்னி பாரில் திளைத்திடத் தாழ்ந்துபன்
முன்னர் நின்று முறைபட போற்றலும்
மின்னு லாஞ்சடை விண்ணவன் வெஃகிய
தென்னை மற்ற தியம்புதி யாலென்றான்.

2973. அவ்வாறு தேவர்கள் தியானித்ததும், மண் உலகத்தின் நடுவில் பொன் மயமான மேருமலையினது பக்கத்தில் உள்ள ஒரு சோலையில், பொருந்தித் தவத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கின்ற அகத்திய முனிவர், தம் உள்ளத்தில் அந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்டார்.

2974. மேலே உயர்ந்து நிற்கும் விந்த மலையினது ஆற்றலை அடக்கி வான் வழியை முன்போல வெளியாக்கித் தேவர்களின் துன்பத்தைத் தீர்க்க முன்காலத்தில் கடலை உண்ட அகத்திய முனிவர் எண்ணினார்.

2975. நீர்த்துளிகள் கண்களிலிருந்து சிந்த, கைகள் குவிய, மனமும் எலும்பும் உருக, மயிர்ப்புளகம் கொள்ளத் துதித்து, முறுக்கிய சடையையுடைய சிவபெருமானை உள்ளத்தில் தியானித்தார்.

2976. அகத்தியர் அவ்வாறு தியானித்த போது வலிய வெண்மையான ஒளிரும் சோதியையுடைய வெள்ளி மலையின்மீது, பொன்மயமான மேருமலை ஏறி வந்தது போல் சிவபெருமான் நெருங்கிய பூதர்கள் சூழ்ந்து வர நேரில் எழுந்தருளினார்.

2977. சிவபெருமான் தோன்றிய போது பழைமையுடைய சொற்களையுடைய தமிழ் முழுவதையும் அறிந்த அகத்திய முனிவர், பெருங்காற்று வீசும்போது கொம்பு களுடன் வளைந்த மரத்தைப் போல் பல முறை வணங்கினார்.

2978. தலை தரையில் படுமாறு வணங்கிப் பின்னர், அப்பெருமான் முன் நின்று வணங்கவும், ஒளி வீசும் சடையையுடைய சிவபெருமான் “முனிவ! நீ விரும்பும் வரம் யாது கூறுக!” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

- 2979 விந்த மால்வரை மேருவை மாறுகொண்
டந்த ரத்தை யடைத்த ததன்வலி
சிந்த என்கட் சிறிதருள் செய்கெனாச்
சந்த நூற்றமிழ்த் தாபதன் கூறினான்.
- 2980 அக்க ணத்துனக் காற்றல் வழங்கினாம்
மிக்க விந்தத்தை வேரொடும் வீட்டி அத்
தெக்கி ணஞ்சென்று சீர்ப்பொதி யத்திடைப்
புக்கு வைகெனப் புங்கவன் செப்பினான்.
- 2981 என்ற லுந்தொழு தேத்திநின் பூசனை
நன்று செய்ய நனிதடங் கூவலும்
நின்று டாப்புனல நீடவுந் தென்றிசைக்
கொன்றொர் தீர்த்தம் உதவுகென் றோதினான்.
- 2982 அனைய காலை அருங்கயி லாயமேல
இனிது வைகிய ஏழ்நதி தன்னுளும்
புனித மாகிய பூம்புனற் பொன்னியைப்
பனிம திச்சடைப் பண்ணவன் முன்னினான்.
- 2983 அந்த வேலை அஃதுணர்ந் தேவெரீஇச்
சிந்தை பின்னுறச் சென்று திருமுனம்
வந்து காவிரி வந்தனை சேய்தலும்
எந்தை நோக்கி இதனை இயம்புவான்.
- 2984 தீது நீங்கிய தென்றிசைக் கேகிய
கோதி லாத குறுமுனி தன்னொடும்
போதல் வேண்டும் பொருபுனற் காவிரி
மாது நீயென மற்றவள் கூறுவாள்.

2979. “பெரிய விந்தமலை மேருமலையை எதிர்த்து வான் வழியைத் தடுத்து விட்டது. அந்த மலையின் வலிமையை அழிக்கும்படி எனக்கு அருள் செய்ய வேண்டும்!” என்று நல்ல தமிழ் நூல்களை இயற்றிய அகத்திய முனிவர் உரைத்தார்.

2980. “அப்போது, “உனக்கு அத்தகைய வன்மையைத்தந்தோம். பெருவடிவம் கொண்ட விந்தமலையை அடியுடன் அழித்து அந்தத் தென்திக்குக்குச் சென்று சிறந்த பொதிய மலையில் தங்கியிருப்பாயாக?” என்று சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

2981. என்று சிவபெருமான் கூறவும், அகத்திய முனிவர் தொழுது வணங்கி, தங்களது வழிபாட்டை நன்றாகச் செய்ய குளிர்ந்த பொய்கைகளிலும் கிணறுகளிலும் நீர் மிகுதியாய் நிலைத்து நிற்பதில்லை. ஆதலால் ஓர் ஆற்றைத் தென் திசைக்குக் கொண்டு செல்லும்படி உதவுக!” என்று வணங்கினார்.

2982. அவ்வாறு அவர் வேண்டிக் கொண்டபோது குளிர்ந்த சந்திரனை அணிந்த சடையையுடைய சிவபெருமான், அரிய கயிலாய மலையில் தங்கியுள்ள ஏழு நதிகளுள்ளும் தூய பொலிந்த நீரையுடைய காவிரியாற்றை வருமாறு திருவுளம் கொண்டார்.

2983. அச்சமயத்தில் காவேரி யாறானது சிவபெருமான் எண்ணியதை அறிந்து அஞ்சி மனத்தின் வேதமும் பிற்படும்படி பாய்ந்து திரு முன்பு வந்து துதிக்க எம் தந்தையான சிவபெருமான் அதனை நோக்கி இதனைச் சொல்லலானார்.

2984. “அலைகள் மடிந்து விழுகின்ற காவேரி மங்கையே! நீ குற்றமில்லாத தென் தேசத்துக்குச் செல்லப் புறப்பட்ட அகத்திய முனிவனோடும் செல்லவேண்டும்” என்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட காவேரி சொல்லத் தொடங்கினாள்:

92 □ கந்தபுராணம்

2985 திண்மை ஐம்பொறி செற்றுளன் ஆயினும்
அண்ண லேயிவன் ஆண்டகை யாகுமால்
பெண்ணி யானிவன் பின்செலல் நீதியோ
எண்ணின் ஈதும் இயற்கையன் றென்னவே.

2986 திரிபில் சிந்தையன் தீதுநன் கிற்படா
ஒருமை கொண்ட உளத்தன்நம் மன்பருள்
பெரியன் ஈங்கிவன் பின்னுறச் செல்கெனா
அருள்பு ரிந்தனன் ஆல மிடற்றினான்.

2987 ஆங்க தற்கிசைந் தந்நதி யின்றியான்
தீங்கி லாத முனியொடு பின்செல்வன்
ஓங்கல் மேய வொருவ இவன்றனை
நீங்கு காலத்தை நீயருள் கென்னவே.

2988 நன்று நன்றிது நங்கைநின் காரணத்
தென்று நோக்கி இவன்கரங் காட்டுவன்
அன்று நீங்கி அவனியின் பாலதாய்ச்
சென்று வைகெனச் செப்பினன் எந்தையே.

2989 செப்பு மாற்றஞ் செவிக்கமு தாதலும்
அப்பெ ரும்புன லாறவன் பின்செல
ஓப்ப லோடும் உயிர்க்குயி ராகியோன்
தப்பின் மாமுனிக் கின்னது சாற்றினான்.

2990 நீடு காவிரி நீத்தத்தை நீயினிக்
கோடி உன்பெருங் குண்டிகைப் பாலென்
நாடி யத்திறஞ் செய்தலும் நன்முனி
மாடு சேர்ந்தனள் மாநதி யென்பவே.

2985. “பெருமானே! இந்த முனிவர் வன்மை மிக்க ஐம்பொறிகளை அடக்கியவர் ஆனாலும் ஆடவர் ஆவார். நான் பெண். ஆதலால் இவர்க்குப் பின் செல்வது நீதியாகுமா? ஆராயுங்கால் இது தகுதியன்று!” என்று சொல்ல.

2986. “இந்த முனிவன் திரிபு இல்லாத உள்ளத்தை உடையவன். தீமை நன்மை என்ற இரண்டிலும் தொடர்பில்லாத நேர்மை பெற்ற அறிவுடையவன். எம் அடியார் களுக்குள் சிறந்தவன். ஆதலால், இவனுக்குப் பின் செல்வாயாக!” என்று நஞ்சு தங்கப் பெற்ற இறைவன் உரைத் தருளினார்.

2987. அந்தக் காவேரி ஆறு, சிவபெருமானின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டுக் “கயில மலையில் உள்ள இறைவ! இப்போது நான் குற்றம் இல்லாத இந்த முனிவருக்குப் பின் செல்வேன். அங்ஙனம் சென்றால், இவனைவிட்டுப் பிரிவதற்கேற்ற காலத்தைத் தாங்கள் கூறியருள வேண்டும்” என வேண்டினாள்.

2988. எம் தலைவனான சிவபெருமான், “பெண்ணே! நீ வினவியது நன்று! இந்த முனிவன் எப்போது உன்னை நோக்கிக் கை காட்டுவானோ, அப்போது பிரிந்து பூமியில் போய்த் தங்குவாயாக!” என்று உரைத்தருளினார்.

2989. சிவபெருமான் கூறியருளிய மாற்றம் அமிழ்தம் போல் இன்பம் தருவதாக இருக்க அந்தக் காவிரி, அந்த அகத்திய முனிவருக்குப் பின் செல்வதற்கு உடன்பட்டாள். உயிர்களுக்கெல்லாம் உயிராக விளங்கும் சிவபெருமான் குற்றம் அற்ற அகத்திய முனிவர்க்குப் பின் வருவனவற்றைச் சாற்றியருளினார்.

2990. “மிக்க காவேரி ஆற்றின் வெள்ள நீரை உள் பெரிய மண்டலத்தில் நீ இனிச் சேர்த்துக் கொள்வாயாக!” என்று சிவபெருமான் அருள் செய்தார். முனிவர் அதைக் கேட்டு, அவ்வாறே சேர்க்கவும், பெரிய காவேரி ஆறு நல்ல அகத்திய முனிவரின் கமண்டலத்தில் சேர்ந்தாள்.

94 □ கந்தபுராணம்

2991 ஆய காலை அகத்திய தென்றிசைத்
 தேய மேகெனச் சீர்விடை நல்குறாப்
 பாயு மால்விடைப் பாகன் மறைந்தனன்
 போயி னான்செறி பூதரி னத்தொடும்

வேறு

2992 அத்தனங் கொருவ அன்னான் அருளடைந்
 தங்கண் நீங்கி
 மெய்த்தகு மதலை வேண்டி விதர்ப்பர்கோன்
 பயந்த லோபா
 முத்திரை தனைமுன் வேட்டுமு துக்குறைத்
 தின்மை சான்ற
 சித்தனை யளித்த வள்ளல் தென்றிசை நோக்கிச்
 சென்றான்.

24. கிரவுஞ்சப் படலம்

2993 பொன்றிகழ் வரையின் நின்றுங் குறுமுனி புவியே
 ஆறாத்
 தென்றிசைக் கேகு மெல்லைத் திறலிக் கிளவல்
 வாழ்க்கை
 வன்றிறல் மாய மூதூர் வந்தெய்த ஆண்டை
 வைகும்
 அன்றிலம் பேர்பெற் றுள்ள அவுணன்அத் தன்மை
 கண்டான்.

2991. அச்சமயத்தில், “அகத்திய முனிவரே! தெற்குத் திக்குக்குச் செல்வாயாக” என்று சிறந்த விடையளித்துப் பாய்ந்து ஓடும் காளை ஊர்தியையுடைய சிவபெருமான், மிக்க பூதக்கூட்டத்துடன் மறைந்தருளினார்.

2992. சிவபெருமான் அங்கு மறைந்தருள; சிறந்த மகனைப் பெறும் பொருட்டாக முல் காலத்தில் விதர்ப்ப மன்னன் பெற்ற உலோப முத்திரை என்னும் கன்னியை மணந்து, பேரறிவுடைய வலிமை மிக்க சித்த முனிவரைப் பெற்ற அகத்திய முனிவர், சிவபெருமானின் அருளைப் பெற்று அங்கிருந்து நீங்கித் தென்திசை நோக்கிச் சென்றார்.

24. கிரவுஞ்சப் படலம்

2993. அகத்திய முனிவர் பொன்மயமான மேருமலையினின்று புறப்பட்டுப் பூமியையே வழியாகக் கொண்டு, தெற்குத் திக்கை நோக்கி வரும்போது, வலிய சிங்கமுகனுக்குத் தம்பியான தாரகாசுரனுக்கு வாழும் இருப்பிடமானமிக்க வன்மை கொண்ட மாயாபுரிக்கு வந்து சேர்ந்தார். அவரது வருகையை அவ்விடத்தில் இருக்கின்ற கிரவுஞ்சன் என்ற அசுரன் கண்டான்.

- 2994 வானுயர் உலகந் தன்னை வசந்தரை யாக்கும்
பாரை
ஏனைய ககன மாக்கும் எறிதிரைப் பரவை
தன்னை
மேனிமீர் பிறங்க லாக்கும் வெற்பினைப் புணரி
யாக்கும்
பானுவை மதிய மாக்கும் மதியினைப் பகலாச்
செய்யும்.
- 2995 அணுவினை மேரு வாக்கும் அன்னதோர் மேரு
வெற்பை
நுணுகிய அணுவே யாக்கும் நொய்தெனப் புவனி-
தன்னைப்
புணரிய தாக்கும் நேமிப் புணரியைப் புவன
மாக்கும்
இணருறு நேமித் தீயை எல்லைநீ ராகச் செய்யும்
- 2996 கன்னலின் அயுதத் தொன்றிற் கடவுளர்க் கேனும்
நீத்தோர்
என்னவர் தங்கட் கேனும் எனைப்பல மாயஞ்
சூழ்ந்து
பன்னெடுங் காலஞ் செல்லப் படுத்திடும் என்னின்
அம்மா
அன்னவன் வன்மை யாவும் ஆரறிந் துறைக்கற்
பாலார்.
- 2997 அத்தகு தகுவர் கோமான் அடற்கிர வஞ்சன்
என்போன்
மெய்த்தமிழ் முனிவன் செல்லும் வியனெறி விந்த-
மேபோல்
கொத்துயர் குவடு மல்கிக் குன்றுருக் கொண்டு தன்
பால்
உய்த்திடு மாறு போக்கி உறுதலும் குறியோன்
கண்டான்.

2994. அந்த அசுரன் உயர்ந்துள்ள வான் உலகத்தை மண் உலகமாகச் செய்வான். பூவுலகத்தை அதற்கு மாறான வான் உலகமாகச் செய்வான்; அலை மடிந்து விழு கின்ற கடலை மேலே உயர்ந்துள்ள மலையாகச் செய்வான்; மலையைக் கடலாகச் செய்வான்; கதிரவனைச் சந்திரன் ஆக்குவான்; சந்திரனைக் கதிரவன் ஆக்குவான்.

2995. அந்தக் கிரவுஞ்சன் அணுவை மேருமலையாகச் செய்வான். அந்தமேருமலையை நுட்பமான அணுவாகச் செய்வான்; வளைந்து நிற்கும் கடலைப் பூமியாக்குவான்; சுடர் பொருந்திய வடவைத்தீயைப் புறக்கடலாக ஆக்குவான்.

2996. ஒருநாழிகையில் பத்தாயிரத்துள் ஒன்றான காலத்துள் தேவர்களுக்காயினும் எத்துறவிகளுக்கேனும் இன்னோரன்ன பல மாயங்களைச் செய்து, மிகம் பெரும் காலத்துக்குப் பின் அவர்களை அழிப்பான் ஆயின், அந்தக் கிரவுஞ்சனது வன்மை முழுவதையும் தெரிந்து சொல்பவர யார்?

2997. அத்தகைய இயல்புடைய அசுரத் தலைவனான வலிய கிரவுஞ்சன் என்பான், சிறந்த தமிழை வளர்த்த அகத்திய முனிவர் செல்லும் வழியில் விந்தமலையைப் போல் செறிந்து பொருந்திய சிகரங்களைப் பெற்று, மலை வடிவத் தைக் கொண்டு, அந்த அகத்தியரைத் தன்னிடம் வருதற்குரிய வழியை உண்டாக்கிக் கொண்டு இருந்தான். அகத்திய முனிவர் அந்த வழியைப் பார்த்தார்.

2998 காண்டலும் வியந்து நன்றிக் கடிவரை நடுவ ணாக
 ஈண்டிதோ ரத்தம் உண்டால் இவ்வழி நடத் தும்
 என்னா
 ஆண்டத னிடையே போக அந்நெறி குரோச
 வெல்லை
 மாண்டலும் இலதே யாக மற்றொரு சுரமுற்
 றன்றே.

2999 அந்நெறி கண்டு தொன்னூல் அறைமுனி ஏக
 லோடுஞ்
 சென்னெறி மேலின் றாகத் திரும்பினன் செல்லுங்
 காலை
 முன்னுள நெறியுங் காணான் முனிவரன் மயங்க
 ஓர்சார்
 பின்னொரு வட்டை கண்டு பேதுற லோடும்
 போனான்.

3000 ஆறது செல்லுமெல்லை அடலெரி கனைந்து சூழச்
 சூறைகள் மயங்க மங்குல் துண்ணென மாரி தூவ
 மாறகல் உருமுச் சிந்த வல்லிருட் படலை சுற்ற
 வீறகல் மாயை சூழ்ந்தான் எறுழ்வலி அவுணர்
 கோமான்.

3001 மட்டுறு குறிய செம்மல் மற்றது நோக்கித்
 தீயோர்
 பட்டிமை யொழுக்கீ தென்னாப் பயின்றிடு போத
 நீரால்
 உட்டெளி பான்மை நாட ஊழ்த்திறந் தெரித
 லோடுங்
 கட்டழல் என்னச் சீறிக் கரதலம் புடைத்து
 நக்கான்.

2998. பார்த்தவுடன் புகழ்ந்து 'நல்லது! இந்த மலையின் நடுவில் இங்கு இவ்வழி ஒன்று உள்ளது; இவ்வழி மூலம் செல்வோம்' என்று அந்த வழியில் போக, அந்த வழியானது ஒரு குரோச தொலைவு கழிந்ததும் இல்லாமல் போயிற்று. அங்கு வேறு ஒரு வழி தோன்றியது.

2999. பழைய நூல்களை அருளிய அந்த அகத்திய முனிவர் வேறான அந்த வழியைப் பார்த்து, அதில் செல்லவும், சிறிது தொலைவு சென்ற பின்பு அப்பால் போவதற்குரிய வழி இல்லாமல் ஒழியத் திரும்பி வருகின்ற போது, முன் இருந்த வழியும் காணாதவராக அந்த முனிவர் மயங்கிச் சிறிது கழிந்த பின் ஓரிடத்தில் ஒரு வழியைக் கண்ட பின் அதில் உள்ளத் துன்பத்துடன் சென்றார்.

3000. அகத்தியர் அந்த வழியாகச் செல்லும் போது வன்மையான தீயானது வளைந்து கொண்டது; சுழற் காற்று வீசியது; மேகங்கள் விரைவாக மழையைச் சொரிந்தது; ஒப்பற்ற இடிகள் விழுந்தன; வலிய இருட்டடலம் மூடியது; மிக்க வன்மையுடைய அந்த அசுரத் தலைவன் கிரவுஞ்சன் இவ்வாறு முடிவற்ற மாயங்களைச் செய்தான்.

3001. மிகவும் குறுகலான வடிவை உடைய அகத்திய முனிவர் அத்தன்மையைப் பார்த்து, 'கொடிய அசுரர்களின் மாயவித்தை இது' என்று எண்ணி, தான் பயின்ற ஞான உணர்வால் மனம் தெளியத்தக்கவாறு ஆராயப் பழைமை (அசுரர் இயல்பு) விளங்கியது. பெருந்தீயைப் போல் சினந்து கைதட்டிச்சிரித்தார்.

3002 நன்றுநன் றவுணன் கொல்லாம் நமக்கிது புரியு
நீரான்
இன்றிவன் வன்மை நீப்பன் யானென அவுண்
வெய்யோன்
குன்றுரு வதனிற் குற்றிக் குறுமுனி பாணித்
தண்டால்
துன்றிரும் பூழை யாக்கிச் குளிலை புகல
லுற்றான்.

3003 மாண்மதி பெறாத வெய்யோய் மற்றுநின்
தொன்மை நீங்கி
நீண்மலை யாகி ஈண்டே நின்றுதி யவுணர்க்
கெல்லாம்
ஏண்மிகும் இருக்கை யாகி இருந்தவத் தேமார்க்கும்
ஏனைச்
சேண்மலி கடவு ளோர்க்குந் தீத்தொழில்
இழைத்தி பன்னாள்.

3004 மாற்படு நமது பாணி வலிகெழு தண்டால் உன்றன்
பாற்படு புழைகள் யாவும் பற்பல மாயைக்
கெல்லாம்
ஏற்புடை இருக்கை யாக எம்பிரான் உதவுஞ்
செவ்வேள்
வேற்படை தன்னிற் பின்னாள் விளிகுதி விரைவின்
என்றான்.

3005 பழிதரும் இனைய சாபம் பகர்ந்துதன் சிரகந்
தன்னில்
உழிதரு புனலை வாங்கி உளங்கொ ள்மந்
திரத்தால் வீசி
அழிதர மாயை நீக்கி ஆண்டொரி இம்ண்டு தென்
பால்
வழியது செவ்வன் நாடி வண்டமிழ் முனிவன்
போனான்

3002. அகத்தியர், “நல்லது, நல்வது! இந்த அகரனா நமக்கு இந்த மாயத்தைச் செய்ய வல்லவன்! இன்று நான் இவனது வலிமையை அழிப்பேன்” என்று சொல்லித் தம் கையில் உள்ள தண்டினால் கொடிய அகரனின் மலைவடிவத்தில்குத்தி நெருங்கிய துளைகளை உண்டாக்கிப் பின் கூறப்படும் சாபங்களைக் கூறத் தொடங்கினார்.

3003. “சிறந்த அறிவைப் பெறாத கொடியவனே! உன் பழைய வடிவத்தை நீக்கி, நீண்ட மலை வடிவைக் கொண்டு இவ்விடத்தில் நில்! கொடிய அசுரர் எல்லார்க்கும் வன்மை மிக்க இருப்பிடம் ஆகிப் பெரிய தவத்தவர்க்கும், ஒழிந்த சுவர்க்கத்தில் இருக்கின்ற தேவர்களுக்கும் பல நாளாகக் கொடிய தொழிலைச் செய்வாயாக!

3004. “பெருமை பொருந்திய எம் கையில் உள்ள வன்மை வாய்ந்த தண்டினால் உன்னிடம் உண்டான துளைகள் யாவும் பலப்பல மாயங்களுக்கு இருப்பிடமாகுக! பிற்காலத்தில் சிவபெருமான் பெற்ற திருமகனாரான முருகக் கடவுளின் வேலால் விரைவிலே இறப்பாய்!” என்று சபித்தார்.

3005. வன்மை வாய்ந்த தமிழை வளர்த்த அகத்திய முனிவர், தீமை தரும் இத்தகைய சாபத்தைச் சொல்லித் தம் கமண்டலத்தில் நிறைக்கப்பட்டிருந்த கங்கை நீரைக் கையில் எடுத்து, உள்ளத்தில் மந்திரத்தை உச்சரித்து அந்த மலையினது மாயம் கெடுமாறு அவ்விடத்தினின்று திரும்பித் தெற்குத் திக்குக்குக் செல்லும் வழியைக் கண்டு ஆராய்ந்து அவ்வழியில் போனார்.

25. விந்தம் பிலம்புகு படலம்

3006 அன்னதோ ரவுணர் கோமான் அன்றுதொட்
 டசல மாகித்
 துன்னெறி அவுணர் யாரும் துவன்றிய அரண
 மாகி
 நென்னலின் முதனாள் காறு நின்றனன் அனை
 யான் தன்னை
 என்னையா னுடைய நீயன் றியாவரே அடுதற்
 பாலார்.

3007 பைந்தமிழ் முனிவன் வான்தோய் பனிவரை
 யதனை நீங்கிக்
 கந்தரஞ் செறிபொற் கோட்டுக் கடவுளர் வரைச்சா
 ரெய்தி
 அந்தம தடைந்தோர்க் கங்கண் அருளினால்
 தனது மூல
 மந்திரம் உணர்த்தும் முக்கண் வானவன் காசி
 புக்கான்.

3008 கங்கைசென் றொழுகுங் காசிக் கறைமிடற் றகில
 நாதன்
 பங்கய அடிகள் தாழ்ந்து பரவல்செய் தாண்டு
 நீங்கித்
 துங்கதை கொண்ட விந்தத் தொல்வரைக்
 கொருசா ரேகி
 அங்கதன் நிலைமை நோக்கி அறிவன்ஒன் றியம்ப
 லுற்றான்.

25. வீந்தம் பிலம்புகு படலம்

3006. அத்தகைய அந்த அசுரத் தலைவன் அன்று முதலாக மலை வடிவமாக இருந்து தீயவழியில் ஒழுகும் அசுரர் அனைவரும் நெருங்கப் பெற்ற அரணாகி நேற்று வரை நின்றான். அந்த அசுரனை எம்மை அடிமையாக உடைய தாங்களே (முருகக் கடவுளே) அல்லாமல் எவர் அழிக்க வல்லவர்?

3007. செந்தமிழை வளர்த்த அகத்திய முனிவர் வாளை அளாவிய இமயமலையை நீங்கி மேகங்கள் படியப் பெற்ற அழகிய சிகரங்களையுடைய தேவகிரியின் சார்பில் சென்று, அந்த நகரத்தில் இறந்தவர்க்கு அருளுடன் தம் பஞ்சாட்சரத்தை உபதேசிக்கின்ற மூன்று திருக்கண்களையுடைய சிவபெருமானின் காசித் தலத்தை அடைந்தார்.

3008. கங்கையாறு பாய்கின்ற காசித்தலத்தில் உள்ள நஞ்சுண்டகண்டமுடைய விசுவநாதப் பெருமானின் தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை வணங்கித் துதித்து, அந்த இடத்தினின்றும் நீங்கிக், கருவம் கொண்டு விளங்கும் வீந்தமலையின் ஒரு பக்கத்தில் சென்று அந்த மலை நிற்கும் நிலையைப் பார்த்துச் சிறந்த அறிவை உடைய அகத்திய முனிவர் ஒரு சொல்லைச் சொன்னார்.

- 3009 சேயுயர் நிவப்பிற் றாகிச் சேண்புகும் விந்த
மென்னும்
மாயிருங் குவடு கேண்மோ மற்றியாம் பொதிய
வெற்பில்
போயிருந் திடவே உன்னிப் போந்தனம் அதனுக்
கின்னே
நீயொரு சிறிது செல்லும் நெறியளித் திடுதி
யென்றான்.
- 3010 எறிகதிர் மதியி னுக்கும் ஏகருந் திறத்தால் வான
நெறியினை யடைத்துத் தொல்லை நெடியமால்
போன்று நின்றேன்
குறியநிற் கஞ்சி யாறு கொடுப்பனோ எனது
தோற்றம்
அறிகலை மீண்டு போகென் றவ்வரை மொழிந்த
தன்றே.
- 3011 கேட்டலும் அதனைச் சீற்றம் கிளர்ந்திட நகைத்து
நாதன்
தாட்டுணை யுன்னித் தொன்னாட் சதமகன்
வேண்ட ஆழி
மாட்டுறச் செறித்த கையை மலரயன் பதத்தின்
காறும்
நீட்டினன் தவமே யன்றி நெடும்பொருள் பிறவு
முண்டோ.
- 3012 அற்புதம் அமரர். கொள்ள ஆற்றவுங் குறியோன்
விந்த
வெற்பின தும்பர் தன்னில் மீயுயர் குடங்கை
சேர்த்தி
வற்புற ளுன்ற வல்லே மற்றது புவிக்கட் டாழ்ந்து
சொற்பலம் புகுந்து சேடன் தொன்னிலை
அடைந்த தன்றே.

3009. "மிகவும் அதிகமான உயரத்தை உடைய வானம் வரையும் வளர்ந்து நின்ற விந்தமான பெரிய மலையே, கேள்! நாம் பொதிய மலையில் சென்று இருக்க எண்ணி வந்தோம். அதற்கு இப்போதே நீ ஒரு சிறிதாகச் செல்லத் தக்க வழியை அளிப்பாயாக!" என்று சொன்னார்.

3010. அப்போது, அம்மலை "கதிர்களைப் பரப்பும் சூரிய சந்திரர்க்கும் செல்ல அரிதாக வானவழியைத் தடுத்துப் பழைய திருமாலைப் போல நின்ற நான், சிறிய வடிவம் கொண்ட உனக்கு அஞ்சி வழியை அளிப்பேனோ? என்னுடைய நிலையை நீ அறியாய், திரும்பிப் போ!" என்று கூறியது.

3011. அதைக் கேட்டலும் அகத்திய முனிவர் சினம் உண்டாக நகைத்துச் சிவபெருமானின் இரு பொற்பாதங்களையும் தியானித்து முன் காலத்தில் இந்திரன் வேண்டிய போது கடலைத் தன்னிடத்து அடக்கிய கையை நான் முகனின் சத்தியவுலகம் வரை நீட்டினார். தவத்தைவிடச் சிறந்த பொருளும் உண்டோ?

3012. தேவர்கள் வியக்குமாறு, மிகக் குறுகியவரான அகத்திய முனிவர் விந்தமலையின் மேல் மிகவும் உயர்த்தியுள்ளது அகங்கையை வைத்துப் பலமாக அழுத்த, விரைவில் 'பில் ஆழ்ந்து, சொல்லப்படும் பாதல உலகத்தில் புகுந்து, 'டன் இருக்கும் பழைய இடத்தை அடைந்தது.

- 8013 அள்ளலை யடைகின் தோரில் அரம்புகும் அடுக்க
வள்ளலை யருளிக் கேண்மோ மற்றுனை வழிப
எள்ளலை யிழைத்து மேன்மை இழந்தனன்
உள்ளலை எழுவ தெஞ்ஞான் றுரையெனக் கூறிற்
தமியன் குற்றம்
றன்றே.
- 8014 அன்னதோர் பொழுது தன்னில் அலைகடல்
முன்னவன் விந்த வெற்பின் மொழியினை வினவி
இந்நெறி யிடையே மீளின் எழுதியால் நீயு
நன்னகை யோடு சொற்றான் நாரதன் சூழ்ச்சிக்
செறித்த அங்கை
கொப்ப.
யான்போய்
- 8015 வன்புலப் புவிக்குள் விந்தம் மறைதலும் அறிவின்
புன்புலப் பகையை வென்றோன் கரத்தைமுன்
துன்புலப் புற்ற சிந்தைச் சுரர்கள்பூ மாரி
நீராற்
போலச் செய்து
தூர்ப்பத்
தென்புலப் பொதிய வெற்பிற் செல்வது சிந்தை
செய்தான்.
- 8016 ஆயிடை விந்தம் பார்புக் கழுந்திட அகல்வா
தேயம்வெள் ளிடைய தாகத் தினகரன் முதலாற்
பாய்சுடர் விளக்கம் யாண்டும் பரந்தன சிறையை
ஏயென அளக்கர் நீத்தம் எங்கனுஞ் செறியு
மாபோல.

3013. சேற்றிலே ஆழ்பவரைப் போல் பாதலவுல கத்தில் அழுந்தும் விந்தமலை அஞ்சி, "அண்ணலே! என் மீது அருள் கொண்டு கேட்டருளுக! தங்களை வழிபடாமல் இகழ்ச்சி செய்து என் மேன்மையை இழந்தேன். சிறியவன் செய்த குற்றத்தை நினைக்க வேண்டாம். இனி நான் மேலே எழுவது எப்போது? சொல்லுக!" என்று வினவியது.

3014. அத்தகைய சமயத்தில் அலை மடிந்து விழும் கடலை அடக்கிய உள்ளங் கையை யுடைய தலைவரான அகத்திய முனிவர், விந்தமலையின் சொல்லைக் கேட்டு, "நான் சென்று இந்த வழியாகப் பின் ஒருகாலத்தில் திரும்பி வந்தால், நீயும் மேலே எழுவாய்!" என்று நாரத முனிவரது தந்திரத்துக்கு ஏற்ப நல்ல சிரிப்புடன் உரைத்தார்.

3015. வன்மையான தன்மையுடைய பூமிக்குள் விந்த மலை மறைந்ததும், அறிவின் மாட்சியால் எளிய ஐம்புலன் களையும் வென்ற அகத்திய முனிவர், தம் கையை முன் போல் ஒடுக்கி, துன்பம் நீங்கப் பெற்ற தேவர் மலர் மழை பொழியத் தெற்குத் திக்கில் உள்ள பொதிய மலைக்குப் போக எண்ணினார்.

3016. அங்கு விந்தமலை பூமிக்குள் புகுந்து அமிழ், பரந்த வானிடம் வெளியிடாக, கதிரவன் முதலியவரின் பரந்த கதிர்களின் ஒளி, கடல் வெள்ளம் எல்லை கடந்து விரைவாக எங்கும் புகுவது போல் எல்லா இடங்களிலும் பரவின.

3017 அதுபொழு தலரி யாதி அமரர்கள் அகத்தி யன்பாற்
 கதுமென அடைந்து போற்றிக் கைதொழு
 தெந்தை செய்த
 உதவியார் புரிவர் நின்னால் உம்பரா றொழுகப்
 பெற்றோம்
 பொதியமேல் இனிநீ நண்ணி இருத்தியெம்
 பொருட்டா லென்றார்.

3018 என்றலும் விழுமி தென்னா இசைவுகொண்
 டமரர் தம்மைச்
 சென்றிட வானிற் றூண்டித் தெக்கினம்
 தொடர்ந்து செல்லக்
 குன்றமர் குடாது தேயங் குறுகும்வில் வலன்வா
 தாவி
 அன்றுயிர் இழப்ப நின்றார் அகத்தியன் வரவு
 கண்டார்.

26. வில்வலன் வாதாவி வதைப் படலம்

3019 கண்டனர் இவனே போலும் காய்சினத் தவுணர்
 ஆவி
 கொண்டனன் வேலை முன்னம் குடித்துமிழ்
 கின்ற நீரான்
 அண்டரை யருள்வா னாங்கொல் அடைந்தனன்
 அவனுக் கின்னே
 உண்டியை யுதவி ஆவி கொள்ளுதும் ஊனொ
 டென்றார்.

3017. அச்சமயத்தில், கதிரவன் முதலான தேவர்கள், அகத்திய முனிவரிடத்து விரைவாகப் போய்த் துதித்துக் கை குவித்துத் “தாங்கள் செய்த உதவியை எவர் செய்ய வல்லவர்? தங்களால் வானத்தில் உலவும் பேறு பெற்றோம்! இனித் தாங்கள் எங்கள் பொருட்டாகப் பொதியமலையில் போய் இருப்பீராக!” என உரைத்தனர்.

3018. என்று தேவர்கள் சொல்லவும், ‘நன்று’ என்று அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு, தேவர்களை விண்ணுலகத்தில் செல்லுமாறு அனுப்பி, தெற்குத் திக்கை நோக்கி அகத்தியர் நடந்தார். மலைகள் பொருந்திய குடக நாட்டில் இருந்த வில்வலனும் வாதாவியுமான இருவரும் அன்றைக்கு உயிர் விட இருக்கின்றனர்; ஆதலால் அவர்கள் அகத்திய முனிவரின் வருகையைக் கண்டனர்.

26. வில்வலன் வாதாவி வதைப் படலம்

3019. அகத்திய முனிவர் வருவதை வில்வலன் வாதாவி என்ற இருவரும் பார்த்தனர். “மிக்க சினத்தை யுடைய அசுரர்களின் உயிரைக் கவர்ந்தவன், முன் காலத்தில் கடலினை உண்டு உமிழ்ந்த தன்மையுடையவன் இவனே ஆகவேண்டும்! தேவர்களைக் காப்பதற்காக வந்தான் போலும்! அத்தகையவனுக்கு இப்போதே உணவை அளித்து உயிரையும் உடலையும் கவர்வோம்!” என்று உரைத்தனர்.

- 3020 என்றிவை புகன்ற பின்னர் இளவல்வா தாவி
யென்போன்
குன்றதன் புடையில் ஓர்சார் கொறியுருக்
கொண்டு போந்து
மென்றழை புதலின் மேய வில்வலன் என்னு
மேலோன்
ஒன்றிய புலத்தின் மிக்கோர் உருவுகொண்
டுற்றான் அன்றே.
- 3021 மீதுறு சடையும்நீறு விளங்கிய நுதலும் வேடங்
காதணி குழையின் சீருங் கண்டிகைக் கலனும்
மேற்கொள்
பூதியுந் தண்டுங் கையும் புனையுரி யுடையு மாசு
மாதவ வேடந் தாங்கி முனிவனோர் வல்லை
சென்றான்.
- 3022 மெய்தரு புறத்துக் காமர் வியனுருக் கொண்டு
தன்னுட்
கைதவங் கொண்டு செங்கேழ்க் காஞ்சிரங்
கனிபோல் மேய
மைதிகழ் மனத்தன் நேர்போய் வண்டமிழ்
முனிவற் போற்றி
ஐதென வணங்கி முக்கால் அஞ்சலி செய்து
சொல்வான்.
- 3023 அடிகள்நீர் போத இந்நாள் அருந்தவம் புரிந்தேன்
இன்று
முடிவுற வந்தீர் யானும் முனிவர்தம் நிலைமை
பெற்றேன்
கொடியனேன் இருக்கை ஈதால் குறுகுதிர் புனித
மாகும்
படியென உரைத்துப் பின்னும் பணிந்தனன்
பதங்கள் தம்மை.

3020. என இவற்றை அவர்கள் சொன்ன பின்பு, இளையவனான வாதாவி என்பவன் மலைப் பக்கத்தின் ஓர் இடத்தில் ஆட்டுக்கடா வடிவம் கொண்டு சென்று அந்த இடத்தில் உள்ள புதரின் மென்மையான தழைகளை மேய்ந்து நின்றான். தமையனான வில்வன் ஒருவழிப் பட்ட ஐம்புலன்களை யுடைய முனிவரின் வடிவத்தை எடுத்துச் சென்றான்.

3021. உச்சியில் பொருந்திய சடை முடியும், திருநீறு விளங்கும் நெற்றியும், வேடத்துக்கு ஏற்றவாறு காதில் அணியப்பெற்ற குண்டலங்களின் சிறப்பும், உருத்திராக்க மாலையும், மேனியில் பூசிய விபூதியும், தண்டத்தை ஏந்திய கையும், உடுத்தப்பட்ட மரவுரி ஆடையும், பொருந்தச் சிறந்த தவக் கோலத்தைத் தாங்கி அகத்திய முனிவருக்கு எதிரே சென்றான்.

3022. உடலின் வெளிப் பக்கத்தில் அழகான வடிவத்தைக் கொண்டு தன்னிடம் வஞ்சம் உடையவனாய்ச் சிவந்த நிறத்தையுடைய காஞ்சிரங்காயைப் போல் வந்த குற்றமுடைய மனம் கொண்ட வில்வன் எதிரே போய்த் தமிழ் மொழியில் வல்ல அகத்திய முனிவரைத் துதித்து விரைவாக மூன்று முறை வணங்கிக் கை கூப்பி நின்று இவ்வாறு சொல்லலானான்.

3023. "பெரியீர்! தாங்கள் வரும்படி இந்த நாள் வரை நான் தவம் செய்தேன். இன்றைக்கு அந்தத் தவம் நிறைவேறியதனால் இங்கு எழுந்தருளினீர். நானும் முனிவரின் நிலையை அடைந்துள்ளேன். பாவியேனின் இருப்பிடம் இது. இந்த இடமானது தூய்மை பெறுமாறு இங்கு எழுந்தருள வேண்டும்!" என்று சொல்லிப் பின்னும் அவருடைய அடிகளை வணங்கினான்

- 3024 பணிதலும் ஒருதன் கையிற் பரவையும் புனலை
வாரி
மணிபடு பதுமம் போல வாய்க்கொளும் முனிவன்
தீயோன்
துணிவினை யுணரா னாகித் துண்னென வுவகை
தோன்ற
இணையறு தவத்தின் மிக்கோய் எழுதியென்
றிதனைச் சொற்றான்.
- 3025 ஆறெதிர் எண்ம ராகும் ஆயிர முனிவர் தம்பால்
வேறுள தவத்தர் தம்பால் மிக்கநின் னியற்கை
தன்னி
கூறுசெய் அணுவின் காறுங் குணமில சரதம் ஈது
தேறுதி இருக்கை யேது செல்லுதும் வருக
வென்றான்.
- 3026 என்றருள் முனியை நோக்கி ஈதென துறையுள்
என்னச்
சென்றனன் முடிவான் வந்த தீயவன் அவற்கொண்
டேகி
மன்றதன் இருக்கை யுற்று மரபுறு தவிசிற்
சேர்த்திம்
பொன் நிகழ் அடிகட் கேற்ற பூசனை புரிந்து
சொல்வான்.
- 3027 எந்தைநீ யானும் ஏனை என்குலத் தவரும் உய்ய
வந்தனை போலும் இந்நாள் மற்றென திருக்கை
வைகி
வெந்திடு புற்கை யேனும் மிசைந்தனை எனக்குச்
சேடம்
தந்தருள் புரிந்து போதி தவத்தரில் தலைவ
ன்றான்.

3024 அங்ஙனம் அவன் பணியவும், ஒப்பில்லாத தம் கையில் கடல் நீரை அள்ளி முத்துப் பொருந்தப் பெற்ற தாமரை மலர் போல் ஆகும்படி குடித்த அகத்திய முனிவர், கொடியவனான வில்வலனின் உள்ளத்தை அறியாதவராக விரைந்து உவகை தோன்ற, “ஒப்பில்லாத தவத்தில் மிக்கவனே! எழுக!”, எனக் கூறிப் பின்னரும் சொல்ல லானார்.

3025. “சூத முனிவரின் மாணவரான முப்பத்தெண் ணாயிரம் என்ற எண் கொண்ட முனிவர்களிடத்தும் மற்று முள்ள முனிவரிடத்தும் சிறந்த உன் நல்ல குணத்தில் கூறுபடுத்திய அணுவளவுதானும் இல்லை. இஃது உண்மை யாகும். தெளிவாயாக! உனது இருப்பிடம் யாது? அங்கே வருவோம்! வருக!” என்று அகத்தியர் சொன்னார்.

3026. என்று கூறிய அகத்திய முனிவரைப் பார்த்து ‘இது என் இருப்பிடமாகும்’ என்று வில்வலன் கூற, அகத்திய முனிவர் அதை நோக்கி நடந்தார். இறக்குமாறு வந்த கொடிய வில்வலன் அவரை அழைத்துக் கொண்டு சென்று, அழகு தோன்றத் தன் ஆசிரமத்துள் புகுந்து, முறைப்படி பொருந்திய இருக்கையில் அமரச் செய்து, அழகு விளங்கும் திருவடிகளுக்குச் சிறந்த பூசையைச் செய்து இதனைச் சொல்லலானான்.

3027. “எம் தலைவ! முனிவருள் சிறந்தவரே தாங்கள், யானும் என் மரபினரும் உய்யுமாறு இந்நாள் இங்கு வந்தருளினீர். ஆதலால், என் இல்லத்தில் தங்கி யிருந்து சமைத்த வெற்றுச் சோற்றையேனும் உண்டு, அடியவனுக்கு எஞ்சியதை உண்ணத் தந்து, அருள் செய்ய வேண்டும்” எனச் சொன்னான்.

- 3028 சொல்வல முனிவர் மேலோன் சூர்முதன் மருகா
யுள்ள
வில்வலன் மாற்றம் கேளா விழுமிது பரிவின்
மிக்கோய்
ஒல்வதோர் உணவு நிற்பால் உவந்தியாம் அருந்திப்
பின்னார்ச்
சொல்வது கடனா மென்று செப்பினன் திமை
தீர்ப்பான்.
- 3029 மேலவன் இதனைக் கூற வில்வலன் வணங்கி
எந்தாய்
சீலமோ டடிசில் செய்வன் சிறிதுபோ திருத்தி
யென்று
காலையங் கதனில் ஆண்டோர் கயப்புனல் படிந்து
முழுகிச்
சாலவும் புனித னாகி அடுவதோர் சாலை
புக்கான்.
- 3030 அத்தலை நிலத்தை நீரால் ஆமயம் பூசி யாண்டும்
சித்திரம் உறுத்தி யாவுந் தேடிவால் வளையின்
சின்னம்
ஒத்ததண் டலமா சேக ஒண்புன லிடையே இட்டு
முத்திரம் மண்ணி மற்றோர் முழுமணிக் குழிசி
உய்த்தான்.
- 3031 தாக்குறு திறலின் வெய்ய தழல்பொதி கருவி யான
ஆக்கிய செய்த தொன்றில் அழலினை அதனுள்
முட்டித்
தேக்ககில் ஆர மாட்டிச் சீருணத் தகம்ப
ரொன்றில்
வாக்கிய உலைப்பெய் தேற்றி மரபில்வால் அரியுள்
ளிட்டான்.

3028. தீய செயல்களை விலக்குகின்ற சொல்-
பேசுவதில் ஆற்றலுடைய முனிவருள் சிறந்த அகத்திய
முனிவர் குரபன்மனின் மருமகனாக உள்ள வில்வலன்
கூறியதைக் கேட்டு, "அன்புமிக்கவனே! நீ உரைத்தது
சிறந்தது. யாம் உன்னிடம் பொருந்திய வுணவை மகிழ்ச்சி
யுடன் உண்டு பின் அப்பால் செல்வது முறையாகும்!" எனக்
கூறினார்,

3029. மேலான அகத்திய முனிவர் இவ்வாறு
உரைக்க, வில்வலன் அவரை வணங்கி, "எம் இறைவா!
தூய்மையுடையவனாகி உணவைச் சமைப்பேன். சற்று
நேரம் இருப்பீராக!" என்று சொல்லி, அப்போதே அந்த
இடத்தில் உள்ள நீர் நிலையில் முழுகி மிகத் தூய்மையுடைய
வனாய் அட்டில் சாலைக்குள் போனான்.

3030. அங்குள்ள தரையை நீரில் கரைத்த கோமயத்
தால் மெழுகி, எங்கும் கோலமிட்டு, வேண்டிய பொருள்கள்
அனைத்தையும் தேடிக் கொணர்ந்து, வெள்ளிய சங்கின்
நிறம் அமைந்த அரிசியை அழுக்குப் போகத் தூய நீரால்
மூன்று முறை கழுவி அழகிய வேறொரு பாத்திரத்தில்
இட்டான்.

3031. வில்வலன் கடையும் வலிமையால் கொடிய தீ
பொதியப் பெற்ற கருவியினின்று தோன்றிய தீயை,
சமைப்பதற்காக அமைந்த ஓர் அடுப்பில் மூட்டி, தேக்கு,
அகில் சந்தனம் என்ற விறகுகளை வைத்து, ஒரு செப்புப்
பாத்திரத்தில் வார்க்கப்பட்ட உலையை நிறைத்து ஏற்றி,
முறைப்படி வெண்மையான அரிசியை அதில் இட்டான்.

- 3032 பதனறிந் துண்டி யாக்கிப் பாலுற வைத்துப்
பின்னர்
முதிரையின் அடிசி லட்டு முன்னுறு தீம்பால்
கன்னல்
விதமிகும் உணாக்கள் யாவும் மேவுற அமைத்துக்
கொண்டு
புதுமணம் கமழும் தெய்வம் புனிதமாங் கறியுஞ்
செய்தான் .
- 3033 ஆற்றலால் மேடம் போலாய் ஆரிடர் உயிரை
எல்லாம்
மாற்றுவான் அமைந்து நின்ற இளவலை வலிதிற்
பற்றிக்
கூற்றமே போல மேவும் முனிவன்முற் கொணர்ந்து
கையில்
ஏற்றகூர்ங் குயத்தாற் காதி இருதுணி யாக்கி
னானே .
- 3034 அணிப்படு போர்வை நீக்கி அங்கமும் அகற்றி
வாளால்
துணிப்பன துணித்தும் ஈர்ந்துஞ் சுவைத்திடும்
உறுப்பூன் எல்லாம்
குணிப்பொடு குட்ட மிட்டுக் குழிசிகள் பலவிற்
சேர்த்தி
மணிபுனல் கொண்டு முக்கால் மரபினால்
மண்ணல் செய்து .
- 3035 உரைத்தவக் கறிக்கு வேண்டும் உவர்முதல்
அமைந்த நல்கி
வருத்துறு கனன்மேற் சேர்த்தி வாலிதிற் புழுக்கல்
செய்தே
அரைத்திடு கறியின் நுண்தூள் ஆதிதாய் இழுது
பெய்து
பொரிப்பன பொரித் திட்டாவி போந்திடா
வண்ணம் போற்றி

3032. அவ் வில்வலன், பதமான நிலையை அறிந்து சமைத்துப் பக்கத்தில் இறக்கி வைத்து, அதன் பின்பு தானியம் கலந்த அன்னத்தைச் சமைத்து, சிறந்த இனிய பாலும் சர்க்கரை முதலியவையும் மிகுதியாக இடப்பெற்ற உணவு வகைகள் எல்லாவற்றையும் பொருந்தச் சமைத்து முடித்துப் புதிதாய் மணம் கமழ்கின்ற தெய்வத் தன்மையுடைய தூய சுறி வகைகளையும் சமைத்தான்.

3033. அந்த வில்வலன், வன்மையால் ஆட்டுக்கடா வைப் போல் உருவம் கொண்டு முனிவர்களின் உயிர்களை யெல்லாம் அழிக்குமாறு அமைந்த தம்பி வாதாவியை வலியப் பிடித்து எமனைப் போல் வந்துள்ள அகத்திய முனிவர்க்கு முன் கொணர்ந்து, தன் கையிலே எடுத்த கூரிய வாளால் வெட்டி, இரண்டு துண்டாகச் செய்தான்.

3034. வில்வலன் அழகான அந்த ஆட்டின் மேல் தோலை உரித்து நீக்கி, வாளால் வெட்ட வேண்டியவற்றை வெட்டியும் அரிய வேண்டியவற்றை அரிந்தும், இனிமையான உறுப்புகளில் பொருந்திய தசை முழுவதையும் மதித்துக் குடைந்து எடுத்துப் பாத்திரங்கள் பலவற்றில் சேர்த்துச் சிறந்த நீரால் மூன்று முறை முறைப்படி கழவி.

3035. முன் சொல்லப்பட்ட அந்த ஊன்களுக்கு இட வேண்டிய உப்பு முதலான பொருள்களை இட்டு, சுடுகின்ற தீயின் மேல் ஏற்றி நன்கு சமைத்த பின்பு, அரைக்கப்பட்ட நுட்பமான மிளகுப் பொடி முதலியவற்றைத் தூவி, மற்றொரு பாத்திரத்தில் நெய்யை யூற்றிப் பொரிக்க வேண்டியவற்றைப் பொரித்து அந்தக் கறியில் இட்டு, அதன் மணமானது வெளிநில் செல்லாதவாறு மூடி வைத்து,

- 3036 கறியினுண் பொடியும் ஏனைக் கந்தமார் துகளும்
அந்நாள்
வறையல்போ குற்ற தூய வாலரிப் பொடியும் நீவி
உறைகெழு துப்பும் வாக்கி யொழுக்குபல் காயம்
கூட்டித்
திறனொடும் அளாவி யாங்கோர் சிற்சில பாகு
செய்து.
- 3037 பின்னரும் பலகால் வேண்டும் பெற்றியிற் கரித்துச்
செம்மி
முன்னுற அளிக்க நின்ற முதிரையின் புழுக்கல்
அட்டுச்
செந்நல நீடும் கன்னல் தீம்புளிங் கறியும் செய்யா
அன்னதோர். தொடக்கம் யாவும் அருளினன் அருளி
லாதான்.
- 3038 ஆசினி வருக்கை யாதி அளவையில் கனிகள் கீறித்
தேசமர் கன்னல் தீந்தேன் சேர்தரச் சிவணியேனை
வாசமும் மலரும் இட்டு வரம்பில அமைத்துப்
புத்தேள்
பூசனைக் குரிய அன்பாற் பொருக்கெனக் குவவு
செய்தான்.
- 3039 குய்வகை யுயிர்ப்பின் மாந்திக் குவலயம் விரும்பு
கின்ற
ஐவகை உணவும் ஆறு சுவைபட அளித்துப்
பின்னும்
எவ்வகை யனவும் தானே இமைப்பினில் அமைத்து
வல்லே
கவ்வையி னோடுஞ் சென்று கடமுனி கழல்மேல்
தாழ்ந்தான்.

3036. நுட்பமான மிளகுத் தூளையும் மற்றுமுள்ள மணப் பொடிகளையும் அந்தத் தினத்தில் வறுத்த தூய வெண்மையான அரிசி மாவையும் தடவி உறைந்துள்ள நெய் யினையும் வார்த்து நீர் சேர்த்து உரைத்த பல விதக் காயங் களையும் கூட்டி வன்மையுடன் கலக்கிச் சில சில பாகுகளை அமைத்து,

3037. அதற்குப் பின்பும் பல முறையாக வேண்டிய வாறு தாளித்து, அவற்றை மூடி, முதலில் படைக்க வேண்டிய பருப்புக் கறியையும் சமைத்துச் செப்பமான சுவை மிக்க இனிய கறிகளையும் புளிப்புக் கறிகளையும் சமைத்து, அவை முதலாக வேறு வேண்டிய பல பொருள்கள் எல்லா வற்றையும் இரக்கமற்ற வில்வலன் சமைத்தான்.

3038. ஆசினிப் பலா, வருக்கைப் பலா முதலியவற்றின் எண்ணில்லாத பழங்களைக் கீறி, ஒளியுடைய சருக்கரையும் இனிய தேனும் கலக்கும்படி சேர்த்து, மற்றுமுள்ள நல்ல மணப் பொருள்களையும் மலர்களையும் கொணர்ந்து வைத்துக் கடவுள் பூசைக்கு வேண்டிய அளவில்லாத பொருள் களை அமைத்து அன்புடன் விறரவில் குவித்தான்.

3039. நல்ல புகையைச் சுவாசத்தால் முகர்ந்து உலகத்தவரால் விரும்பப்படுகின்ற அறுவகையான சுவைகள் பொருந்தச் சமைத்து, மற்றும் வேண்டிய பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் தானே ஓர் இமைப் போதிற்குள் சமைத்து விரைவாக மனத்துன்பத்துடன் சென்று அகத்திய முனிவரின் அடிகளை வணங்கினான்.

- 3040 எந்தைநீ இன்ன காலை இரும்பசி யுடற்ற ஆற்ற
நொந்தனை போலும் மேனி நுணங்கினை தமிழேன்
ஈண்டுத்
தந்தனன் உணவி யாவும் தளர்வற நுகரு மாறு
வந்தருள் என்று வேண்ட மற்றதற் கியைந்து
போனான்.
- 3041 அட்டிடு சாலை மாட்டே அகத்தியன் கொடுபோய்
ஆங்கண்
இட்டதோர் இருக்கை தன்னில் இருத்தியே முகமன்
கூறி
மட்டுறு தூநீர் கந்த மலர்புகை தீபங்கொண்டு
பட்டிமை நெறியிற் பூசை புரிந்துபின் பதநேர்
குற்றான்.

வேறு

- 3012 தெள்ளஞ் சுடர்ப்பொன் இயல்கின்ற தட்டை
திருமுன்னர் வைத்து நிரையா
வள்ளங்கள் வைத்து மிகுநாரம் உய்த்து
மரபில் திருத்தி மறையோன்
உள்ளங் குளிர்ப்ப அமுதன்ன உண்டி
யுறுபேதம் யாவும் உதவா
வெள்ளம் படைத்த நறுநெய்ய தன்கண்
விட்டான்தன் னாவி விடுவான்.
- 3043 முறைவைப்பு நாடி முதன்மைக்கண் மேவு
முதிரைப் புழுக்கல் மறியின்
கறிவர்க்கம் ஏனை யவைசுற்றின் மேய
கவினுற்ற கண்ணமிசையே
உறவிட்டு நீட மதுரித்த யாவும்
உடனுய்த் தொழிந்த வளனுஞ்
செறிவித்து மேலை முனிகைக்குள் நீடு
சிரகத்தின் நீரு தவினான்.

3040. “எம் தலைவ! தாங்கள் இதுகாறும் கொடிய பசி வருந்த மிகவும் வருந்தினீர் போலும்! உடல் வாட்டம் அடைந்தீர்! அடியேன் உணவு வகை எல்லாவற்றையும் இப்போது சமைத்து முடித்தேன். வருத்தம் நீங்க உண்ண வந்தருக!” என்று வில்வலன் வேண்டிக் கொள்ள, அகத்திய முனிவர் அந்த வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி எழுந்து போனார்.

3041. வில்வலன் சமையற்கூடத்திற்கு அகத்திய முனிவரை அழைத்துப் போய், அங்கு இடப்பட்ட ஓர் இருக்கையில் இருக்கச் செய்து, உபசார மொழிகளைக் கூறி, மணம் மிக்க தூய நீர், சந்தனம், மலர், தூபம் என்னும் இவற்றால், வஞ்சனையுடன் பூசை செய்து பின் அன்னத் தைப் படைக்கலானான்.

3042. உயிரை விட இருக்கும் வில்வலன், தெளிவான ஒளியுடைய பொன்னால் செய்யப்பட்ட தட்டை அகத்தியரின் முன் வைத்து, வரிசையாகக் கிண்ணங்களை வைத்து, மிக்க நீரை விட்டு முறைப்படி கழுவி, அகத்திய முனிவரின் உள்ளம் குளிர்மாறு அமிழ்த்ததைப் போன்ற உணவு வகைகள் எல்லாவற்றையும் படைத்து அந்த உணவின் மேலே அதிகமான நெய்யை வார்த்தான்.

3043. பரிமாற வேண்டிய முறையை அறிந்து, முதலில் பரிமாற வேண்டியதாய் உள்ள பருப்புக் கறியையும், ஆட்டுக் கடாவின் கறி வகைகளையும், மற்றவற்றையும், சுற்றியுள்ள அழகுடைய கிண்ணங்களில் பொருந்துமாறு வைத்து மிகவும் இனிய பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் பரிமாறி, மற்றப் பொருள்களையும் வைத்து, பழைய அகத்திய முனிவரின் கையில் பெரிய செம்பில் உள்ள நீரை ஊற்றினான்.

3044 பெருநீர் அடங்கு சிறுகையி னூடு
 பெறவுய்த்த தோயம் அதனை
 இருபான்மை உண்டி யதுகுழும் வண்ண
 மிசையோடு சுற்றி யதுதான்
 ஒருகால் நுகர்ந்து பலகாலி னுக்கும்
 உதவிப்பின் உள்ள படியும்
 அருகாது செய்து மிகவே விரும்பி
 அயில்வான் தவங்கள் பயில்வான்.

3045 அடுகின்ற உண்டி கறிவர்க்க மேனை
 அவையன்பி லாத அசுரன்
 இடுகின்ற தேது முடிவெய்து காறும்
 இனிதுண்டு பின்றை முனிவன்
 கடிகொண்ட நாரம் அனையன் கொணர்ந்து
 கரமுய்ப்ப நுங்கி யெழுவான்
 பொழுகொண்டு தன்கை மலர்நீவி மிக்க
 புனல்கொண்டு மண்ணல் புரியா.

3046 மைக்காரின் மெய்யன் அருள்கின்ற நாரம்
 வாய்க்கொண் டுமிழ்ந்து பலகால்
 முக்காலின் நுங்கி வாய்ப்பு சறுத்து
 முறைநாடி அங்க மெவையும்
 மிக்கானு மூறு புரியாவ தன்றி
 வேறுள்ள செய்கை பலவும்
 அக்காலை யங்கொர் புடையுற் றியற்றி
 அவண்வீற் றிருக்கும் அளவில்.

3044. கடல் நீர் முழுவதையும் முன் ஒரு காலத்தில் அடங்கிய சிறிய கையில் தங்கும்படி வார்த்த நீரை, அங்குப் பரிமாறப்பட்ட உணவு வகைகளைச் சூழும்படி மந்திரத் துடன் இரண்டு முறை சுற்றி அந்த நீரைத் தான் ஒரு முறை பருகி, ஐந்து வாயுக்களுக்கு ஆகுதி செய்து, அதன் பின் செய்ய வேண்டியவற்றையும் தவறாது செய்து, அந்தத் தவ முனிவர் மிக்க விருப்புடனே உணவு உண்ணத் தொடங்கினார்.

3045. அந்த அகத்திய முனிவர் சமைக்கப்பட்ட சோறும் கறி வகையும் பிறவுமாகி உள்ளன்பு இல்லாத வில்வலன் பரிமாறிய எல்லாவற்றையும், முழுவதும் நன்றாக உண்டு, பின்பு சிறந்த நீரை அந்த வில்வலன் கையில் வார்க்கப் பருகி, எழுந்து போய்ச் சாம்பலால் தன் கையான மலரைத் தேய்த்து, மிக்க நீரினால் கழுவினார்.

3046. தவத்தால் மிக்க அகத்திய முனிவரும் கரிய மேகம் போன்ற வடிவுடைய வில்வலன் வார்த்த நீரை வாயில் இட்டுப் பல முறை கொப்புளித்து, மூன்று முறை உட்கொண்டு, வாயைத் துடைத்து, விதிமுறையை எண்ணி, தொடவேண்டிய உறுப்புகள் யாவற்றையும் தொடர், அதுவே அல்லாமல், மற்றும் செய்ய வேண்டியவற்றையெல்லாம் அங்கு ஒரு பக்கத்தில் இருந்து செய்து அவ்விடத்தில் இருந்தார். அவ்வாறு இருக்கும் போது,

3047 வேதா அளித்த வரமுன்னி யேவில்
 வலனென்னுந் வெய்ய அசுரன்
 போதா விருந்த முனியாவி கோடல்
 பொருளாக நெஞ்சின் நினையா
 வாதாவி மைந்த இளையாய் விரைந்து
 வருகென்று கூற முனிவன்
 தீதார் வயிற்றின் இடையே எழுந்து
 திறல்மேட மாகி மொழிவான்.

வேறு

3048 எண்ணாம லேமுன்பு கடலுண்ட தேபோல
 எனதுளும் உண்ட கொடியோன்
 உண்ணாடும் உயிர்கொண்டு வலிகொண்டு
 குறிதான உதரங் கிழித்து வருவன்
 அண்ணாவில் வலனேயெ னக்கூறி ஏதம்பி
 அரிபோல் முழங்கி யிடலும்
 மண்ணாடர் புகழ்கும்ப முனிதியர் செய்திட்ட
 மாயந் தெரிந்து வெகுள்வான்.

3049 ஊன்கொண்ட கறியாகி நுகர்வுற்ற வாதாவி
 உயிர்போகி யுண்ட இயல்பே
 தான்கொண்டு முடிகென்று சடரத்தை யொருகாலை
 தமிழ் வல்ல முனித டவலும்
 கான்கொண்ட எரிமண்டு சிறுபுன் புதற்போன்று
 கடியோ னுமுடி வாகவே
 வான்கொண்ட லெனஅங்கண் முன்னின்ற வன்தம்பி
 மாய்வுற்ற துன்னி வருவான்.

3047. வில்வலன் என்ற பெயரையுடைய கொடிய அசுரன் நான்முகனின் வரத்தை எண்ணி, அங்கு வந்த அகத்திய முனிவரின் உயிரைக் கவர்தலையே பொருளாக எண்ணி, “வாதாவி என்ற மைந்தனே! என் தம்பியே! விரைவாக வருவாயாக!” என்று சொல்ல, அகத்திய முனிவரின் தீமையுடைய வயிற்றில் வலிய ஆட்டுக்கடாவாக ஆகி வாதாவி இவ்வாறு சொல்லலானான்.

3048. “அண்ணா! வில்வலனே! தீமை உண்டாகும் என எண்ணாமல் முன் காலத்தில் கடலை உண்டதைப் போல என் ஊனையும் உண்ட கொடிய இம்முனிவனது உள்ளே உள்ள உயிரைக் கவர்ந்து வன்மையைக் கெடுத்துக் குறுகிய வயிற்றைக் கிழித்து வருவேன்!” என்று சொல்லித் தம்பி வாதாவி சிங்கம்போல் கர்ச்சித்தான். மண் உலகத் தாரால் புகழப்படுகின்ற அகத்திய முனிவர் கொடியவரான அவர்களின் மாயத்தை அறிந்து சினம் கொள்ளலானார்.

3049. தமிழில் வல்ல அகத்திய முனிவர் சினம் கொண்டு “தசைக்கறியாகி உண்ணப்பட்ட வாதாவி என்பவன் உயிரை இழந்து, உண்ணப் பட்ட உணவின் தன்மையையே பெற்றுச் சீரணமாகுக!” என்று வயிற்றை ஒரு முறை தடவினார். கொடிய அந்த வாதாவியும், காட்டுத் தீயினால் முடப் பெற்ற சிறிய எளிய செடியைப் போல் இறந்தான். இறக்க, வானத்தில் உலாவுகின்ற மேகம் போல அவ்விடத்தில் எதிரே நின்ற வில்வலன் தன்னுடைய தம்பி இறந்ததை அறிந்து எதிர்ப்பானாயினான்.

3050 மெய்க்கொண்ட தொன்னாள் உருக்கொண்டு
முனிதன்னை

வெகுளுற்றொர் தண்ட மதனைக்
கைக்கொண்டு கொலையுன்னி வருபோழ்தில்
முனிவன்

கரத்தில் தருப்பை ஒன்றை
மைக்கண்டர் படையாக நினைகுற்று விடவில்
வலன்றானு மடிவெய் தலும்
அக்கண்ட கக்கள்வர் உறையுற்ற இடம்நீங்கி
அப்பால் அகன்ற னனரோ.

27. காவிரி நீங்கு படலம்

3051 செங்கை தூங்கிய தீர்த்த நீரொடும்
கொங்கின் பாற்செலக் குறிய மாமுனி
மங்கு கின்றஅம் மைந்தர் நேருறா
அங்கண் மேவினார் அருந்த வத்தர்போல்.

3052 நேரு மைந்தர்கள் இருவர் நீனிறக்
காரின் மேனியர் கறங்கு கண்ணினர்
தீரர் ஆற்றவுஞ் சினத்தர் ஒல்லென
ஆர வாரம்செய் தணுகி னாரரோ.

3053 அண்மை யாகுவர் அகல்வர் மாமுனி
கண்முன் எய்துவர் கரந்து காண்கிலார்
விண்மு கிற்குளே மேவி ஆர்ப்பரால்
மண்மி சைப்பினும் வருவர் சூழ்வரே.

3050. வில்வலன் தன் உண்மையான பழைய வடிவை எடுத்து அகத்திய முனிவரைச் சினந்து, ஒரு தண்டினை எடுத்து, அவரைக் கொல்ல எண்ணி வந்தான். அப்போது, அந்த முனிவர் தம் கையில் உள்ள தருப்பையைச் சிவக்கணையாகப் பாவித்துச் செலுத்த அதனால் அந்த வில்வலனும் இறந்தான். அகத்தியர் அதன்பின் கீழான அந்தக் கள்வர்கள் இருந்த இடத்தைவிட்டு நீங்கி அப்பாற் சென்றார்.

27. காவிரி நீங்கு படலம்

3051. சிறிய வடிவத்தையுடைய அகத்திய முனிவர் தம் சிவந்த கையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த காவிரி ஆற்றுடன் கொங்கு நாட்டை நெருங்கிச் சென்ற போது, இறந்து விட்ட அந்த வில்வலன் வாதாவி என்பவர்கள் சிறந்த தவத்தையுடைய முனிவரைப் போல வடிவம் கொண்டு அந்த இடத்துக்கு வந்தனர்.

(முனிவரைக் கொன்றால் அப்பாவம் வடிவு கொண்டு வந்து வருத்தும். அது பிரமகத்தி எனப்படும். வில்வலன் வாதாவியின் பிரமகத்தியே இங்கு வந்தது.)

3052. வந்த அந்த மைந்தர் இருவரும் கரிய நிறத்தையுடைய மேகம் போன்ற வடிவம் உடையவர்; சுழல்கின்ற கண்களை உடையவர்; உற்சாகம் உடையவர்; மிக்க சினம் உடையவர்; இத்தகைய இயல்புடன் ஆரவாரம் செய்து கொண்டு நெருங்கினர்.

3053. அந்த இருவரும் அகத்திய முனிவர்க்கு அருகில் வருவர்; தொலைவில் போவர்; அம்முனிவரின் கண்ணுக்கு எதிரே செல்வர்; மறைந்து, காணப் பெறாதவர் ஆவர்; வானில் உள்ள மேகங்களுக்குள் புகுந்து ஆரவாரம் செய்வர்; பின் பூமியில் வருவர்; அவரைச் சூழ்வர்.

- 3054 கோதில் ஆற்றல்சேர் கும்ப மாமுனி
ஈது நோக்கியே இவரை முன்னமே
காதி னாம்நமைக் கருதி வந்தனர்
மாத வத்தினோன் மைந்தர் ஆதலால்.
- 3055 பேர்கி லாதஇப் பிரம கத்தினோய்
தீரு மாற்றினால் சிவன தாள்களை
ஆர்வ மோடிவண் அருச்சிப் பாமெனா
நேரில் மாமுனி நினைந்து நின்றரோ.
- 3056 ஆசில் கொங்கினுக் கணித்தின் ஓரிடை
வாச மீதென மகிழ்ந்து வீற்றிரீஇ
ஈச னார்தமை இலிங்க மேனியில்
நேச நெஞ்சினான் நினைந்து தாபித்தான்.
- 3057 தூய குண்டிகைத் தோயம் அன்றியே
சேய்மாமலர் தீபம் தீம்புகை
ஆய போனகம் ஆதி யானவை
ஏயு மாற்றினால் இனிது தேடினான்.
- 3058 விழுமி தாகிய விரதர் வியலே
வழியி ருந்திடும் வஞ்சர் ஆவிகொள்
பழிய கன்றிடப் பரமன் தாள்மிசை
அழிவில் அன்பொடே அருச்சித் தானரோ.
- 3059 மங்கை பாகனை மற்றும் பற்பகல்
சிங்கல் இன்றியே சிறந்த பூசைசெய்து
அங்கண் மேவினான் அவன்க ணாகிய
துங்க வெம்பவந் தொலைந்து போயதே.

3054. குற்றம் அற்ற தவ வல்லமையுடைய அகத்திய முனிவர் அந்த இருவரின் செயலைப் பார்த்து “இந்த அசுரர்களை முன்னமேயே ஒழித்து விட்டோம். சிறந்த தவத்தை ஆற்றிய முனி குமாரர் ஆதலால் எம்மை நோக்கி வந்தார்கள்.

3055. “ஆதலால் நம்மை விட்டு நீங்காத பிரமகத்தி குற்றம் நீங்குமாறு, சிவபெருமான் திருவடிகளை அன்புடன் இங்கு வழிபடுவோம்!” என்று ஒப்பில்லாத அகத்திய முனிவர் எண்ணிச் சிறிது நேரம் நின்று,

3056. குற்றம் இல்லாத கொங்கு நாட்டுக்கு அருகில் உள்ள ஓர் இடத்தில், ‘நம் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு ஏற்ற இடம் இதுவே’ என்று மனம் மகிழ்ந்து வீற்றிருந்து, பக்தி மிக்க தன் மனத்தால் தியானித்து பிரதிட்டை செய்தார்.

3057. தூய்மையான கமண்டலத்துக்குள் தீர்த்தமே அல்லாது செப்பமான சிறந்த மலர்களும், தீபமும், சிறந்த தூபமும், சமைக்கப்பட்ட நைவேத்தியமும் முதலான வற்றைத் தக்கவாறு நன்றாகச் சேர்த்தார்.

3058. சிறந்த முனிவர் இறக்குமாறு முயன்று அவர்கள் வரும் வழியில் குடியிருந்த வஞ்சரான அந்த இருவரின் உயிரைக் கவர்ந்த பாவமானது தீரும்படி சிவபெருமான் அடிகளில், குறைவில்லாத அன்புடன் பூசை செய்தார்.

3059. மற்றும் பல நாட்களாக உமையம்மையாரை இடப்பாகமாகக் கொண்ட சிவபெருமானுக்கு குறைவில்லாது சிறந்த பூசையைச் செய்து அங்கு இருந்தார். அதனால் அவரைச் சார்ந்திருந்த கொடிய பாவம் அழிந்து போய் விட்டது.

- 3060 அனைய காலையில் அரிய தீந்தமிழ்
முனிவ ரன்செயல் முற்றும் நாடியே
துனியில் நாரதன் தொல்லை வானவர்க்
கினிய கோமகன் இருக்கை எய்தினான்.
- 3061 தானு வின்பதம் தன்னை உன்னியே
வேணு வாகியே மெய்த்த வஞ்செயுஞ்
சேணின் மன்னவன் செல்லு நாரதர்
காணும் எல்லையிற் கழல்வ ணங்கினான்.
- 3062 எழுதி மன்னவென் றெடுத்து மார்புறத்
தழுவி நன்றிவண் சார்தி யோவெனா
உழுவ லன்பினால் உரைப்ப வாசவன்
தொழுத கையினான் இனைய சொல்லுவான்.
- 3063 இன்று காறுநின் னருளின் யானிவண்
நன்று மேவினன் நாதன் பூசனைக்
கொன்ற துண்டுதிங் குரைப்பன் கேட்டியால்
குன்ற மன்னதோர் குணத்தின் மேலையோய்
- 3064 கோதில் மாமலர் குழுவு தண்டலைக்
கேது நீரிடை இறந்து வாடுமால்
போதும் இல்லையால் பூசை செய்வதற்
கீத ரோகுறை யென்றி யம்பினான்.

3060. அச்சமயத்தில் அரிய இனிய தமிழை இனிதாக உணர்ந்த அகத்திய முனிவரின் செயல்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்து துயரம் இல்லாத நாரத முனிவர் தேவர்களுக்கு மன்னனான இந்திரன் இருக்குமிடத்தை அடைந்தார்.

3061. சிவபெருமானின் திருவடிகளைச் சிந்தித்து மூங்கில் வடிவமாகி நின்று மெய்யான தவத்தைச் செய்த விண்ணுலகத் தலைவனான இந்திரன், அங்கே வந்த நாரத முனிவரைக் கண்டதும் அவரது அடிகளை வணங்கினான்.

3062. “மன்ன!” எழுவாயாக என்று எடுத்த மார்பிலே அணைத்துத் தழுவி, ‘நலமாக இங்கு இருக்கின்றாயோ?’ என்று நாரத முனிவர் அன்புடன் வினவினார். இந்திரன் கூப்பிய கையை உடையவனாய் பின் வருமாறு சொல்லலானான்.

3063. “மலைபோல் உயர்ந்த குணத்தையுடைய மேலோய்! நான் இன்றுவரை தங்கள் அருளால் இங்குச் சுகத்துடன் இருந்தேன். நான் இயற்றும் பூசைக்கு ஓர் இடையூறு உண்டு. அதைச் சொல்வேன்! கேட்பீராக!”

3064. “குற்றம் இல்லாத சிறந்த மலர்கள் நெருங்கப் பெற்ற இந்தச் சோலைக்குச் சிறிதும் வருவாய் இல்லை. சிவபெருமானைப் பூசிப்பதற்கு மலரும் இல்லை. எனது குறை இதுவாகும்!” என்று சொன்னான்

வேறு

3065 இன்னவை பலவும் கூறி இந்திரன் தவிசொன்
 றிட்டு
 முன்னுற இருத்தித் தானும் முனிவரன் பணியால்
 வைக
 அன்னதோர் அறிஞன் நின்னூர் அரசியல் பிறவும்
 ஈசன்
 தன்னருள் அதனால் மேனாள் வருவது தளரேல்
 மன்னோ.

3066 ஆறணி சடையி னானுக் கருச்சனை புரிதற்
 கிங்கோர்
 ஊறள தென்றே ஐய உரைத்தனை அதுவும்
 வல்லே
 மாறிடும் காலம் ஈண்டு வந்ததப் பரிசை
 யெல்லாம்
 கூறுவன் கேட்டி யென்னாக் கோமகற் குரைக்க
 லுற்றான்.

3067 தன்னிகர் இலாத முக்கண் சங்கரன் பொதிய
 வெற்பின்
 முன்னுறை கென்று கும்ப முனிவனை விடுத்த
 வாரும்
 அன்னவன் விந்தந் தன்னை அகன்பிலத் திட்ட
 வாரும்
 துன்னெறி புரிந்த வெஞ்சூர் மருகரைத்
 தொலைத்த வாரும்.

3065. இந்திரன் இது போன்ற சொற்கள் பலவற்றையும் சொல்லி, ஓர் ஆசனத்தை இட்டுத் தான் இருக்குமுன் அவரை இருக்கச் செய்து, தானும் அந்த முனிவரின் கட்டளைப்படி அமர்ந்து பின் “அந்த நாரதர் உன் வான் உலக அரசும் மற்றவையும் சிவபெருமானின் ஆணையாய் பிற்காலத்தில் கிடைக்கும். வருந்தாதே!” (என்றார்.)

3066. “ஐய! கங்கையாற்றை அணிந்த சடைய யுடைய சிவபெருமானைப் பூசிப்பதற்கு இங்கு ஒரு குறை தோன்றியுள்ளது என்று சொன்னாய். அதுவும் விரைவில் மாறும் காலமும் இப்போது வந்துள்ளது. அவற்றையெல்லாம் சொல்வேன்! கேள்!” எனச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

3067. தமக்கு ஒப்பில்லாத முக்கண் சிவபெருமான் சில நாட்களுக்கு முன்பு, “பொதிய மலைக்குச் சென்று அங்கே இருப்பாயாக!” என்று அகத்திய முனிவரை அனுப்பிய தன் மையையும் அந்த முனிவர் விந்த மலையைப் பாதலத்தில் அமிழ்ச் செய்த தன்மையையும் தீய செயலைச் செய்து கொண்டிருந்த கொடிய சூரபன்மனின் மருகராகிய விள்வலன் வாதாவி என்பவர்களை அழித்தமையையும்,

134 □ கந்தபுராணம்

- 3068 அப்பழி தீரு மாற்றால் ஐதெனக் கொங்கின்
நண்ணி
முப்புர மெரித்த தொல்லை முதல்வனை அருச்சித்
தேத்தி
மெய்ப்பரி வாகி அங்கண் மேவிய திறனும் முற்றச்
செப்பினன் பின்னும் ஆங்கோர் செய்கையை
உணர்த்த லுற்றான்.
- 3069 அருந்தவ முனிவன் கொங்கின் அமலனை அருச்சித்
தங்கண்
இருந்திடு கின்றான் நாடி ஏகினன் அவன்பா லாகப்
பொருந்துகுண் டிகையின் மன்னும் பொன்னியா
றதனை இங்கே
வரும்பரி சியற்றின் உன்தன் மனக்குறை தீரு
மென்றான்.
- 3070 குரவன்ஈ துரைத்த லோடும் குறுமுனி கொணர்ந்து
வைத்த
வரநதி தனையிக் காவில் வரவியற் றிடுமா
றென்கொல்
பெருமநீ யுரைத்தி யென்னப் பேரமு தருத்தி
யேத்திக்
கரிமுகத் தேவை வேண்டில் கவிழ்த்திடும் அதனை
என்றான்.
- 3071 குணப்பெருங் குன்ற மன்ன கோதிலா அறிவன்
இன்ன
புணர்ப்பினை இசைத்த லோடும் புரந்தரன்
பொருமல் நீங்கிக்
கணிப்பிலா மகிழ்ச்சி யெய்திக் காசிபன் சிறுவர்
கொண்ட
அணிப்பெருந் திருவும் நாடும் அடைந்தனன்
போன்று சொல்வான்.

3068. அந்த இருவரையும் கொன்ற பாவம் நீங்கு மாறு விரைவாகக் கொங்கு நாட்டுக்குச் சென்று மூன்று புரங்களை அழித்த சிவபெருமானை வணங்கித் துதித்து மெய் அன்பு உடையவராய் அந்த இடத்தில் இருக்கும் தன் மையையும் முழுமையாகச் சொல்லிப் பின்னும் ஒரு செயலைச் சொல்லலானார்.

3069. “அரிய தவத்தை உடைய அகத்திய முனிவர் கொங்கு நாட்டில் சிவபெருமானை வழிபட்டு, அங்கே உள்ளார். அதை நான் அறிந்து வந்தேன். அவரிடத்தில் உள்ள காவிரி யாற்றை இங்குப் பாய்ந்து வரும்படி செய்தால் உன் உள்ளத்தில் உள்ள துன்பம் நீங்கும்” என்று சொன்னார்.

3070. நாரத முனிவர் இதனைச் சொன்னதும், “குறுகிய வடிவத்தை உடைய அகத்திய முனிவர் கொண்டு வந்து வைத்த புண்ணிய தீர்த்தத்தை இந்த நந்தவனத்தில் பாயும் படி செய்யுமாறு செய்வது எப்படி? பெருமானே! தாங்கள் கூறவேண்டும்” என்று சொல்ல, “யானை முகத்தையுடைய இறைவனைச் சிறந்த நைவேத்தியங்களை வைத்துப் படைத்துத் துதித்து வேண்டினால் அவர் அந்த காவிரி ஆற்றைக் கவிழ்த்து விடுவார்” என நாரத முனிவர் கூறினார்.

3071. நற்குணங்களால் பெரிய மலை போன்ற குற்றம் அற்ற நாரத முனிவர் இத்தகைய உபாயத்தைச் சொல்ல, இந்திரன் வருத்தம் நீங்கி, அளவில்லாத மகிழ்ச்சியை அடைந்து, காசிபமுனிவரின் மைந்தர் கவர்ந்து கொண்ட பெரிய வளங்களையும் பொன் உலகத்தையும் பெற்றாற் போல் இவ்வாறு சொல்லானான்.

- 3072 எந்தைநீ இனைய எல்லாம் இயம்பினை அதனால்
யானும்
உய்ந்தனன் கவலை யாவும் ஒருவினன் முனிவன்
பாங்கர்
வந்திடு மாறும் ஈண்டு வரவுன தருளால் இன்னே
தந்திமா முகற்குப் பூசை புரிசுவன் தக்கோய்
என்றான்.
- 3073 அருள்முனி இதனைக் கேளா அன்னதே கருமம்
வல்லே
புரிகரி முகவற் கைய பூசனை என்று கூறிப்
பரவிய இமையோர் கோனைப் பார்மிசை நிறுவிப்
போந்து
சுரரெலாம் பரவு கின்ற தொல்லையம் பதத்தி
னுற்றான்.
- 3074 சேறலும் புணர்ப்பு வல்லோன் திங்களும் அரவும்
கங்கை
யாறொடு முடித்த அண்ணல் அருள்புரி முதல்வன்
தன்னை
மாறகல் மேனி கொண்டு வரன்முறை தாபித்
தன்னான்
சேறடி அமரர் கோமான் அருச்சனை செய்து
பின்னர்.
- 3075 இக்கொடு தென்னங் காயும் ஏனலின் இடியும்
தேனும்
முக்கனி பலவும் பாகும் மோதக முதல முற்றுந்
தொக்குறு மதுர மூலத் தொடக்கமுஞ் சுவைத்தீம்
பாலும்
மிக்கபண் ணியமு மாக விருப்புற நிவேதித்
தானால்.

3072. “தக்கவரே! எம் தலைவரே! தாங்கள் இவற்றையெல்லாம் கூறுவீர். அவ்வாறு கூறியதால் நானும் உள்ளத்துன்பம் நீங்கப் பெற்று உயந்தேன். தங்களது ஆணைப்படி அகத்திய முனிவரி - த்துள்ள காவிரி ஆறானது அங்கிருந்து நீங்கி இங்கு வருமாறு, இப்போதே யானை முகத்தையுடைய கடவுளுக்குப் பூசை செய்வேன்,” என்று சொன்னான்.

3073. அருள் உடைய நாரத முனிவர் இதனைக் கேட்டு, “அதுவே நீ செய்ய வேண்டிய செயல். மன்ன! விரைவாக விநாயகப் பெருமானுக்குப் பூசை செய்வாய்!” என்று சொல்லி, தம்மை வணங்கிய இந்திரனைப் பூவுலகத்தில் இருத்தி விட்டுச் சென்று தேவர் எல்லாம் துதிக்கத் தம்பழைய பதலியில் இருந்தார்.

3074. உபாயத்திற் சிறந்த நாரத முனிவர் சென்றதும் இந்திரன், பிறைச் சந்திரன், பாம்பு, கங்கை நதி ஆகியவற்றைச் சடையில் அணிந்த சிவபெருமானின் முதற் குமாரராகிய விநாயகரின் ஒப்பற்ற பிம்பத்தை அமைத்து, முறைப்படி பிரதிட்டை செய்து, அவரது திருவடிக்குப் பூசை செய்தான்.

3075. பின் கரும்பு, தேங்காய், தினைமா, தேன், முக்கனி, வெல்லப்பாகு, மோதகம் முதலான பண்டங்கள் ஆகிய எல்லாமும் மிக்க மதுரமான கிழங்குகளும், சுவையான இனிய பாலும் மிக்க பலகார வகைகளும் ஆகியவற்றை எல்லாம் விருப்புடன் விநாயகப் பெருமானுக்கு நைவேத்தியம் செய்தான்.

138 □ கந்தபுராணம்

- 3076 இவ்வகை நிவேதித் தேபின் எம்பிரான் றன்னை
ஏத்த
மைவரை யனைய மேனி மதகரி முகத்துத்
தோன்றல்
கவ்வையோ டனந்த கோடி கணநிரை துவன்றிச்
சூழ
அவ்விடை விரைவால் தோன்ற அஞ்சினன் அமரர்
கோமான்.
- 3077 அஞ்சலை மகவா னென்ன ஐங்கரக் கடவுள் கூற
நெஞ்சகம் துணுக்கம்நீங்கி நிறைந்தபே ருவகை
யெய்தி
உஞ்சன னென்று வள்ளல் உபயமா மலர்த்தாள்
மீது
செஞ்செவே சென்னி தீண்டச் சென்றுமுன்
வணக்கஞ் செய்தான்.
- 3078 பூண்திகழ் அலங்கல் மார்பில் பொன்னகர்க்
கிறைவன் முக்கண்
ஆண்டகை சிறுவன் தாள்மேல் அன்பொடு பணிந்து
போற்ற
நீண்டதோர் அருளால் நோக்கி நின்பெரும் பூசை
கொண்டாம்
வேண்டிய பரிசென் என்றான் வேழமா முகனை
வென்றான்.
- 3079 இந்திரன் அதுகேட் டைய எம்பிராற் காக
ஈண்டோர்
நந்தன வனத்தை வைத்தேன் அன்னது நாரம்
இன்றிச்
செந்தழ லுற்றா லென்னத் தினகரன் சுடரால்
மாய்ந்து
வெந்துக ளான தண்ணல் மேலடு புரமே யென்ன.

3076. இவ்வாறு அவர் நைவேத்தியம் செய்து பின்பு எம்பெருமானான விநாயகரைத் துதித்துக், கரிய மலையை ஒத்த திருமேனியையும் மதம் பொருந்திய யானை முகத்தையுமுடைய விநாயகப் பெருமான், மிக்க ஒலியுடன் பல கோடி பூதகணங்கள் நெருங்கிச் சுற்றி வர, அவ்விடத்தில் விரைவாகத் தோன்ற, அதைக் கண்ட இந்திரன் அச்சம் கொண்டான்.

3077. விநாயகப் பெருமான் இந்திரனைப் பார்த்து “அஞ்சாதே!” எனச் சொல்ல, அதனால் இந்திரன் மனநடுக்கம் நீங்கி நிறைந்த மகிழ்ச்சியைப் பெற்று, “யான் உய்ந்தேன்” என்று சொல்லி, முன்னால் போய், அப்பெருமானின் தாமரை மலர் போன்ற இரு திருவடிகள் மீது தலைபடுமாறு வணங்கினான்.

3078. அணிகள் விளங்கும் மலர்மாலை கூடிய மார்பினனான இந்திரன், மூன்று கண்களையுடைய விநாயகப் பெருமானின் திருவடிகளில் விழுந்து அன்புடன் வணங்கித் துதிக்க, சுயமா முகனைக் கொன்ற விநாயகப் பெருமான், மிக்க கருணையுடன் அவனைப் பார்த்து “உன் பூசையை ஏற்றுக் கொண்டோம்! உனக்கு வேண்டிய வரம் யாது?” என வினவினார்.

3079. விநாயகரின் அந்தச் சொல்லை இந்திரன் கேட்டு, “ஐய! எம் தலைவரான சிவ பெருமானைப் பூசிப்பதற்காக இந்த இடத்தில் ஒரு பூஞ்சோலையை உண்டாக்கினேன். அந்தச் சோலை நீர் இல்லாமல், சிவந்த தீப் பற்றினாற் போல் கதிரவன் கதிரால் கரிந்து சிவபெருமான் முற்காலத்தில் எரிந்த முப்புரங்கள் போல் சாம்பலாயிற்று.”

140 □ கந்தபுராணம்

- 3080 என்னலும் ஏந்தல் கேளா ஏழ்பெருந் தலத்தின் நீரும்
முன்னுறத் தருகோ வான முழுப்பெருங் கங்கை
தானும்
பன்னதி பிறவும் இங்ஙன் விளித்திடோ பரவை
யாவும்
துன்னுறு விக் கோ ஒன்று சொல்லுதி வேண்டிற்
றென்றான் -
- 3081 ஐங்கரக் கடவுள் இவ்வா றறைதலும் அனைத்தும் நல்கும்
பங்கயத் தயனு மாலும் பரவுறு பழையேய்
இங்ஙன்
அங்கவற் றொன்றும் வேண்டேன் அதுநினக்
கரிதோ யானொன்
றிங்குனைக் கேட்ப னென்னா இனையன இசைக்க
லுற்றான் -
- 3082 சகத்துயர் வடபொன் மேருச் சாரலின் நின்றும்
போந்து
மிகத்துயர் எவர்க்குஞ் செய்யும் வெய்யவள்
சிறுவர்ச் செற்று
மகத்துயர் விதியின் சேய்க்கு வருவித்த நிமலன்
பொற்றாள்
அகத்தியன் கொங்கின் பால்வந் தருச்சனை புரிந்து
மேவும் -
- 3083 அன்னவன் தனது மாட்டோர் அணிகமண் டலத்தி
னூடே
பொன்னியென் றுரைக்குந் தீர்த்தம் பொருந்தியே
இருந்த தெந்தாய்
நன்னதி யதனை நீபோய் ஞாலமேற் கவிழ்த்து
விட்டால்
இன்னதோர் வனத்தின் நண்ணும் என்குறை தீரு
மென்றான் -

3080. என இந்திரன் சொல்லவும், விநாயகப் பெருமான் அதைக் கேட்டுப் “பெரிய ஏழு உலகங்களிலும் உள்ள நீரையெல்லாம் உன் முன் அழைத்துத் தரலாமா? வான் உலகில் உள்ள கங்கையாறு முழுவதையும் மற்ற ஆறுகள் பலவற்றையும் இங்கு அழைப்போமா? கடல்களை எல்லாம் வர வழைப்போமா? நீ விரும்பிய ஒன்றைச் சொல்வாயாக!” எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

3081. விநாயகப் பெருமான் இவ்வாறு சொல்லவும் “எல்லாவற்றையும் படைக்கின்ற தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகனும் திருமாலும் வணங்கும் கடவுளே! தாங்கள் இப்போது கூறியவற்றுள் ஒன்றையும் நான் வேண்டேன்! அவையெல்லாம் உங்கட்கு அரியனவோ அல்ல! நான் தங்களிடத்தில் ஒரு வரம் கேட்பேன்!” எனச் சொல்லிப் பின்வருவனவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

3082 “அகத்திய முனிவர் இந்த வுலகத்தில் உயர்ந்திருக்கின்ற வடக்கில் உள்ள மேருமலைச் சாரலிலிருந்து வந்து எதிர்ப்பட்ட முனிவர் அனைவர்க்கும் துன்பத்தை உண்டாக்கிய அசமுகியின் மைந்தரை அழித்துக் கொங்கு நாட்டில் வந்து பிரமதேவரின் மகனான தக்கனுக்கு வேள்வி துன்பத்தைச் செய்த சிவபெருமானின் பொன்னடிகளைப் பூசித்து அங்கே உள்ளார்.

3083. “எம் இறைவ! அந்த முனிவரிடம் உள்ள அழகிய கமண்டலத்துள்ளே காவேரி என்று சொல்லப்படுகின்ற ஆறு உள்ளது. சிறந்த அந்த ஆற்றைத் தாங்கள் சென்று பூமியில் கவிழ்த்து விட்டால் அது இந்த நந்த வனத்தில் பாய்ந்து வரும். அப்போது என் குறை நீங்கும்” என்று இந்திரன் சொன்னான்.

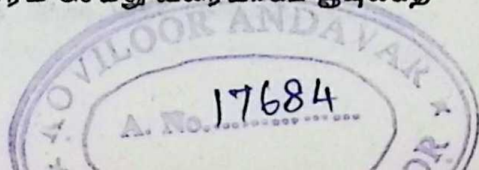
- 3084 பாசாக தன்னிம் மாற்றம் பகர்தலும் பிறைசேர்
சென்னி
மாகயா னனத்து வள்ளல் மற்றிது செய்து
மென்னா
ஓகையால் அவனை அங்கண் நிறுவிப்போய்
ஒல்லை தன்னில்
காகமாய் முனிபா லான கமண்டல மிசைக்கண்
உற்றான்.
- 3085 கொங்குறு முனிவன் பாங்கர்க் குண்டிகை மீதிற்
பொன்னி
சங்கரன் அருளின் வந்த தன்மையும் புணர்ப்பு
முன்னி
ஐங்கரன் கொடியாய் நண்ண அகத்தியன்
அவனென் றோரான்
இங்கொரு பறவை கொல்லாம் எய்திய தென்று
கண்டான்.
- 3086 கண்டனன் பிள்ளை செல்லக் காதல மெடாநின்
தோசச
அண்டருக் கலக்கண் செய்த கயமுகத் தவுணற்
செற்றோன்
குண்டிகை அதனைத் தள்ளிக் குளிர்புணற் கன்னி
யன்னான்
பண்டையில் இசைவு செய்தான் பாரில்நீ படர்தி
என்றான்.
- 3087 என்னலுங் காஞ்சி தன்னில் எம்பிரான் உலகம்
ஈன்ற
அன்னைதன் அன்பு காட்ட அழைத்திட. வந்த
கம்பை
நன்னதி போல விண்ணும் ஞாலமும் நடுங்க
ஆர்த்துப்
பொன்னியா றுலகந் தன்னில் பொள்ளெனப்
பெயர்ந்த தன்றே.

3084. இந்திரன் இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லவும் பிறையைச் சூடிய முடியினை யுடைய விநாயகப் பெருமான் “இதைச் செய்வோம்” எனச் சொல்லி, மனமகிழ்ச்சியுடன் இந்திரனை அங்கே நிறுத்தி, விரைந்து போய்க் காக்கையின் வடிவத்தை மேற்கொண்டு, அகத்திய முனிவரிடத்தில் உள்ள கமண்டலத்தின் மேல் இருந்தார். (பாகன் என்னும் அசுரனைக் கொன்றவன், இந்திரன்.)

3085. கொங்கு நாட்டில் உள்ள அகத்திய முனிவரிடத்தில் உள்ள கமண்டலத்தில் காவிரி ஆறானது சிவ பெருமான் அருளால் வந்த தன்மையையும் அது பிரிவதற்குச் செய்ய வேண்டிய உபாயத்தையும் எண்ணி விநாயகக்கடவுள் காக்கை வடிவில் வந்திருக்க, அகத்தியர் அதை அறியாதவராய் இங்கு ஒரு பறவை வந்தது போலும் என்று எண்ணிப் பார்த்தார்.

3086. அந்த அகத்திய முனிவர் அக்காக்கையைப் பார்த்து, அது பறந்து போகும்படி கையை உயர்த்தித் துரத்த, தேவர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்த கய முகாசுரனைக் கொன்ற விநாயகப் பெருமான், அந்தக் கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்துக் “குளிர்ந்த ஆறான பெண்ணே! அந்த அகத்திய முனிவர் முன்னர்ச் சிவபெருமான் பணித்த குறிப்பைக் காட்டினான் ஆதலால், நீ இம்மண்ணிலகத்தில் பாய்ந்து செல்வாயாக!” என்று அருள் செய்தார்.

3087. என விநாயகப் பெருமான் சொல்லவும், காஞ்சி புரத்தில் எம் தலைவரான சிவபெருமான் உலகங்களையெல்லாம் பெற்ற உமையம்மையார் மேல் வைத்த அன்பை உலகத்தார்க்குக் காட்டுமாறு அழைக்கப் பெருகி வந்த கம்பை ஆற்றைப் போல விண் உலகமும் மண் உலகமும் நடுங்கக் காவிரி ஆறு ஆரவாரம் செய்து விரைவாகப் பூவுலகத்தில் பாய்ந்து ஓடியது.

- 3088 பெயர்தலும் உமைதன் பிள்ளை பிள்ளையின்
உருவம் நீத்துப்
பயிறரு மறைநூல் வல்ல பார்ப்பன மகன்போற்
செல்லச்
சயமிகு தவத்தின் மேலோன் தன்மையங் கதனை
நோக்கி
உயிர்முழு தடவே தோன்றும் ஒருவன்போல்
உருத்து நின்றான்.
- 3089 தேவனோ அவுணன் தானோ அரக்கனோ திறலின்
மேலோன்
யாவனோ அறிதல் தேற்றேன் ஈண்டுறு நதியைச்
சிந்திப்
போவனோ சிறிது மெண்ணா அகந்தையன்
போலும் அம்மா
யாவனோ வன்மை தன்னை அறிகுவன் விரைவின்
என்றான்.
- 3090 விரைந்தவன் பின்ன ரேக மெய்வழி பாடு
செய்வோர்
அரந்தையை நீக்கும் எங்கோன் அச்சுறு நீரன்
போல
இரிந்தனன் போத லோடும் இருகையுங் கவித்த
மாக்கித்
துரந்தனன் முனிவன் சென்னி துளக்குறத் தாக்க
உன்னி.
- 3091 குட்டுவான் துணிந்து செல்லுங் குறுமுனிக் கணிய
னாகிக்
கிட்டுவான் விசும்பி னூடு கிளருவான் திசைக
டோறும்
முட்டுவான் பின்பு பாரின் முடுகுவான் அனை
யன் கைக்கும்
எட்டுவான் சேய் னாகி ஏகுவான் எவர்க்கும்
மேலோன்.

3088. காவிரி ஆறு அவ்வாறு பாய்ந்த அளவில், உமையம்மையாரின் மகனான விநாயகப் பெருமான், காக்கையின் வடிவத்தை ஒழித்து, ஒதப்படுகின்ற வேத நூலின் தன்மையைக் கொண்ட அந்தண இளைஞன் போல் வர, வெற்றியுடைய தவத்தில் மிக்க அகத்தியர், அவனைப் பார்த்து, எல்லா உயிர்களையும் அழிக்குமாறு பிரளய காலத்தில் தோன்றும் உருத்திர மூர்த்தியைப் போல் சினம் கொண்டு நின்றார்.

3089. “இங்கு நிற்பவன் தேவனோ? அல்லது அசுரனா? அன்றி அரக்கனா? அன்றி ஆற்றல் மிக்க வேறொருவனோ? அறியேன்! இவன் இந்தக் கமண்டலத்தில் இருந்த ஆற்றைக் கவிழ்த்து விட்டுத் தப்பிப் போவானா? சற்றும் என்னை மதியாத கருவம் உடையவனாய் உள்ளான்! இவன் யாவராயினும் ஆகுக. விரைவில் இவனது வன்மையைச் சோதித்து அறிவேன்!” என்று அகத்தியர் எண்ணினார்.

3090. தனக்கு முன்னர் தோன்றிய அந்த அந்தண இளைஞன் பின்னே அகத்தியர் பின் தொடர்ந்து செல்ல, உண்மையான பூசை செய்பவரின் துன்பத்தை நீக்குபவரான விநாயகப் பெருமான், அச்சம் கொண்டவர் போல் ஓடவும், அகத்திய முனிவர் தலை குலுங்குமாறு குட்ட எண்ணி, இரு கைகளையும் முட்டி ஆக்கிக் கொண்டு துரத்திக் கொண்டு போனார்.

3091. எல்லார்க்கும் மேலானவரான விநாயகப் பெருமானைக் குட்டத் துணிந்து தொடரும் அகத்திய முனிவர்க்கு, அருகில் உள்ளவர் ஆகி நெருங்குவார்; வானத்தில் உயர்வார்; எட்டுத் திக்குகளிலும் சேர்வார்; பின்னர்ப் பூவுலகத்தில் ஓடிவருவார்; அம்முனிவர் கைக்கு எட்டக்கூடிய வரையும் வருவார்; தொலைவில் உள்ளவராகவும் செல்வார்.

3092 இப்படி முனிவன் சீற்றத் தலமர யாண்டுமேகித்
தப்பினன் திரித லோடுஞ் சாலவுந் தளர்ச்சி
யெய்திச்
செப்பரி திவன்றன் மாயஞ் செய்வதென் இனியா
னென்னா
ஒப்பருந் தவத்தோன் உன்ன எந்தையஃ
துணர்ந்தான் அன்றே.

3093 ஓட்டமோ டுலவு முன்னோன் ஒல்லையில் தனது
மேனி
காட்டினன் முனிவன் காணாக் கதுமெனக் கலங்கி
அந்தோ
கோட்டிப முகனோ ஈண்டுக் குறுகினன் அவனை
யானோ
ஈட்டொடு துரந்தேன் கொல்லென் றேங்கினன்
இரங்கு கின்றான்.

3094 இரங்கிய முனிவன் முன்னம் ஏந்தலைப் புடைப்
பான் கொண்ட
கரங்களை எடுத்து வானில் காருரும் ஏறு வெற்பின்
உரங்கிழி தரவே நீங்கா துரப்பினில் வீழ்வ
தேபோல்
வரங்கெழு தனாது நெற்றி வருந்துறத் தாக்கல்
உற்றான்.

3095 தாக்குதல் புரிந்த காலைத் தாரகப் பிரம மான
மாக்கய முகத்து வள்ளல் வரம்பிலா அருளி னோடு
நோக்கியுன் செய்கை என்னை நுவலுதி குறியோய்
என்னத்
தேக்குறு தமிழ்தேர் வள்ளல் இனையது செப்பு
கின்றான்.

3092. இப்படி அகத்திய முனிவர் சினத்துடன் திரிய மாறு எங்கும் ஓடி அவரது கைக்கு அகப்படாது (விநாயகர்) திரிய, ஒப்பில்லாத தவத்தவரான அகத்தியர் மிகவும் தளர்ந்து 'இவனது மாயம் சொல்வதற்கு அரியது. இனி நான் செய்யத் தக்கது யாது?' என்று ஒப்பில்லாத தவத்தவரான அவர் நினைக்க, எம் இறைவரான விநாயகப் பெருமான் அதை உணர்ந்தார்.

3093. இவ்வாறு ஓடித்திரிந்த விநாயகர் விரைவாகத் தம் உண்மை வடிவத்தைக் காட்டினார். அகத்தியர் அந்த வடிவத்தைக் கண்டு தரிசித்து கலங்கி, "ஐயோ! ஒற்றைக் கொம்புடைய விநாயகப் பெருமானோ இங்கு வந்தார்? அப்பெருமானையா அடியேன் துரத்தினேன்?" என எண்ணி ஏங்கி வருந்தினார்.

3094. இங்ஙனம் வருந்திய அகத்திய முனிவர் முன்பு விநாயகப் பெருமானைக் குட்டும்படி பொருத்திய கைகளை உயர்த்தி, வானத்தில் உலவுகின்ற இடி, மலையின் உட்பகுதி பிளக்குமாறு விலகாது ஓசையுடன் விழுவதைப் போல, மகிமை பொருந்திய தம் நெற்றியில் வலியுண்டாகக் குட்டிக் கொண்டார்.

3095. அங்ஙனம் அகத்தியர் குட்டிக் கொண்டபோது, பிரணவத்தின் வடிவமான யானை முகத்தையுடைய விநாயகப் பெருமான் அளவில்லாத கருணையோடும் பார்த்து "சிறிய வடிவம் கொண்டவனே! உன் செயல் யாது? சொல்வாயாக!" என்று வினவினார். நிறைவான தமிழ் மொழியை அறிந்த அகத்திய முனிவர் பின்வரும் இதைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

(தாரகப் பிரமம்—தாரகம் என்னும் பெயர் உடைய பிரமம். அதாவது பிரணவம். தென் நாட்டவர் பிரணவத்தைச் சுழிந்த வடிவாக எழுதுவர். ஆதலால் துதிக்கையை யுடைய விநாயகரைப் பிரணவ ரூபம் என்றுரைத்தர்.)

- 3096 அந்தண குமரன் என்றே ஐயநின் சிரமேல்
தாக்கச்
சிந்தனை புரிந்தேன் யாதுந் தெளிவிலேன்
அதற்குத் தீர்வு
முந்தினன் இயற்று கின்றேன் என்றலும் முறுவல்
செய்து
தந்தியின் முகத்து வள்ளல் அலமரல் தவிர்ந்
யென்றான்.
- 3097 என்றலுந் தவிர்ந்து முன்னோன் இணையடி
மிசையே பல்கால்
சென்றுசென் றிறைஞ்சி யன்னோன் சீர்த்திய
தெவையும் போற்றி
உன்றிறம் உணரேன் செய்த தவற்றினை உளத்திற்
கொள்ளேல்
நன்றருள் புரிதி என்ன நாயகன் அருளிச் செய்
வான்.
- 3098 புரந்தரன் எந்தை பூசை புரிதரு பொருட்டால்
ஈண்டோர்
வரந்தரு காமர் தண்கா வைத்தனன் அநுநீ ரின்றி
விரைந்தது பொலிவு மாழ்கி வெறுந்துகள் ஆத
லோடும்
இரந்தனன் புனல்வேட் டெம்மை இயல்புடன்
வழிபட் டிந்நான்.
- 3099 ஆதவின் கொடிபோல் யாமுன் னரும்புனற்
குடிகை மீது
காதலித் திருந்து மெல்லக் கவிழ்த்தனம் அதனை
ஈண்டுப்
போதலுந் றிடவுஞ் சென்றாம் பொறாதுநீ
செய்த வற்றில்
யாதுமுட் கொள்வோம் அவ்வா றினிதென
மகிழ்தும் அன்றே.

3096. “எம் இறைவ! தங்களை அந்தணச் சிறுவன் என்று எண்ணித் தங்கள் திருவிளையாடலை அறியாதவன் ஆயினேன். தங்கள் தலையில் குட்டவும் எண்ணினேன். அவ்வாறு செய்ய எண்ணிய குற்றத்துக்குப் பரிகாரமாகத் தங்கட்கு முன் நான் இப்போது செய்கின்றேன்!” என்று சொல்ல, யானை முகக்கடவுள் புன்னகை கொண்டு “மனக் கலக்கத்தை நீக்குக!” எனச் சொன்னார்.

3097. என்று விநாயகப் பெருமான் சொல்லவும், அகத்தியர் கலக்கம் நீங்கி முதற்கடவுளான விநாயகப் பெருமானின் இரு திருவடிகளிலும் பல முறை வணங்கி வணங்கி அவரது சிறப்புகளையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லித் துதித்து “தங்கள் திருவிளையாடலை அறிந்து கொள்ளாமல் நான் செய்த குற்றத்தைத் தம் திருவுள்ளத்தில் கொள்ளாது தள்ளுக. நன்கு அருள் செய்க!” என்று வேண்டிக் கொண்டார். அப்போது விநாயகப் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளலானார்.

3098. “இந்திரன் எம் தந்தையான சிவபெருமானைப் பூசிப்பதற்காக இவ்வுலகத்தில் பெருமையுடைய அழகிய ஒரு பூஞ்சோலையை உண்டாக்கினான். அந்தச் சோலை நீர் இல்லாமையால் விரைவில் பொலிவு குன்றிக் கருகியது. அதனால் நீரைப் பெற விரும்பிச் சிறப்பாகப் பூசனை செய்து இன்று எம்மை வேண்டிக் கொண்டான்.

3099. “ஆதலால், யாம் காக்கையின் வடிவு கொண்டு வந்து சிறந்த நீரையுடைய உன் கமண்டலத்தின் மீது விருப்பத்துடன் இருந்து மெல்லக் கவிழ்த்தோம். அந்த ஆற்றை இவ்வுலகத்தில் பாயுமாயும் ஆணையிட்டோம். அதைப் பொறுத்துக் கொள்ளாமல் நீர் செய்த எதனையும் மனத்தில் கொள்ள மாட்டோம். அவற்றை நல்லவை என எண்ணி மகிழ்வோம்.”

- 3100 ஈண்டுநீ புரிந்த தெல்லாம் எமக்கிதோ ராட
 லென்றே
 காண்டுமா லன்றி நின்பால் காய்சினம்
 கொண்டேம் அல்லேம்
 நீண்டசெஞ் சடையெம் மையன் நேயன்நீ
 எமக்கும் அற்றே
 வேண்டிய வரங்கள் ஈதுங் கேண்மதி விரைவின்
 என்றான்.

வேறு

- 3101 என்னா இதுசெப் பலும்எம் பெருமான்
 முன்னா கியதோர் முனிவன் பணியா
 உன்னா ரருளைய் தலின்உய்ந் தனன்யான்
 நன்னா யகனே எனவே நவில்வான்.
- 3102 நின்பா லினும்அந் நெடுமா லுணரான்
 தன்பா லினுமே தமியேன் மிகவும்
 அன்பா வதொர்தன் மையளித் தருள்தீ
 இன்பால் அதுவெஃ குவன்எப் பொழுதும்.
- 3103 இன்னே தமியேன் எனவே இனிதின்
 முன்னே நுதலின் முறையால் இருகை
 கொன்னே கொடுத்தாக் குநர்தங் குறைதீர்த்
 தன்னே யெனவந் தருள்செய் யெனவே.
- 3104 முத்தண் டமிழ்தேர் முனிஈ தறைய
 அத்தன் குமரன் அவைநல் கினமால்
 இத்தன் மையவே அலதின் னமும்நீ
 சித்தந் தனில்வேண் டியசெப் பெனவே.

3100. “இங்கு நீ செய்தவை எல்லாம் விளையாடல் என்றே கொண்டோம். அவ்வாறின்றி உன்னிடம் மிக்க சினத்தைக் கொள்ளவில்லை. நீண்ட சடையையுடைய எம் தலைவரான சிவபெருமானின் அடியனாய் உள்ளாய். எனக்கும் அவ்வாறே அடியவனாய் இருக்கின்றாய். ஆதலால், நீ விரும்பிய வரங்களைத் தருவோம். விரைந்து கேட்பாயாக!” என்று விநாயகப் பெருமான் உரைத்தருளினார்.

3101. என்று இவ்வாறு விநாயகப் பெருமான் சொல்லவும், எம் இறைவனான விநாயகப் பெருமானின் திருமுன்பு நின்ற அகத்தியர், அவரை வணங்கி, “நல்ல நாயக! தங்களது அருள் கிடைத்தலால் நான் உய்ந்தேன்!” எனச் சொல்லிப் பின்னும் பேசலானார்.

3102. “தங்களிடத்தும் அந்த நெடிய திருமால் அறிந்து கொள்ளாத சிவபெருமானிடத்துமே அடியேன் மிக்க அன்புடையவனாக உள்ள தன்மையைத் தாங்கள் தந்தருளுக! ஆவலுடன் அந்த வரத்தையே எப்போதும் விரும்புவேன்.”

3103. “இப்போது நான் செய்தது போல இனி தங்கள் திருமுன்பு முறைப்படி இரு கைகளையும் வெறுமையாக மூடிக்கொண்டு நெற்றியில் சூட்டியவர்களின் குறைகளை நீக்கித் தாய் போல் வந்து அருள் செய்தல் வேண்டும்” என்று அகத்தியர் வேண்டிக் கொண்டார்.

3104. மூன்று தமிழினை உணர்ந்த அகத்திய முனிவர் இதைச் சொல்லச் சிவபெருமானின் மைந்தரான விநாயகப் பெருமான், “நீ விரும்பிய வரங்களைத் தந்தோம். இவையே அல்லாமல் இன்னும் நீ உள்ளத்தில் வேண்டிய வற்றையும் கேட்பாய்!” என்று அருள் செய்ய,

- 3105 கொள்ளப் படுகுண் டிகையிற் குடினாடு
வெள்ளப் பெருநீர் மிசையுற் றடிகள்
தள்ளக் கவிழ்வுற் றதுதா ரணிமேல்
எள்ளிற் சிறிதும் இலதென் றிடவே.
- 3106 ஊனாய் உயிராய் உலகாய் உறைவோன்
மேனாள் அருள்செய் வியன்மா நதிதான்
போனா லதுபோற் புனலொன் றுளதோ
நானா டிடவே நலமா னதுவே.
- 3107 அந்நீர் மையினால் அடியேற் கிவண்நீ
நன்னீர் நவையற் றதுநல் கெனவே
கைந்நீர் மையினாற் கடுகின் துணையாம்
முந்நீர் அயிலும் முனிவன் மொழிய.
- 3108 காகத் தியல்கொண் டுகவிழ்த் திடமுன்
போகுற் றபுதுப் புனலாற் றிடையே
மாகைத் தலநீட் டினன்வா னுலவும்
மேகத் திறைமால் கடல்வீழ்ந் தெனவே.
- 3109 அள்ளிச் சிறிதே புனலம் முனிவன்
கொள்ளப் படுகுண் டிகையுய்த் திடலும்
உள்ளத் தைநிரப் பியொழிந் ததெலாம்
வெள்ளத் தொடுபார் மிசைமே வியதே.
- 3110 முன்னுற் றதுபோல் முனிஞண் டிகைநீர்
துன்னுற் றதுமேல் தொலையா வகையால்
என்னிப் புதுமை யெனநோக் கினனால்
தன்னுற் றமனத் தவமா முனியே.

3105. “கையில் எடுக்கப்படுகின்ற கமண்டலத்தில் உள்ள காவிரியின் வெள்ளமான சிறந்த நீர், தாங்கள் மேல் இருந்து கவிழ்க்க என்னிலே சிறிய அளவாவது இல்லை என்று கூறுமாறு தரையில் கவிழ்ந்து விட்டது.

3106. “உடல்களாகவும் அவற்றின் உயிர்களாகவும் விளங்கும் சிவபெருமான் முன்பு எனக்கு அருளித் தந்த சிறந்த பெரிய நீரானது என்னை விட்டுப் போய் விட்டால் நான் ஆராயுமிடத்து அந்த நீரைப் போலச் சிறந்த நீர் வேறு ஒன்று இருக்கின்றதா?

3107. “ஆகவே, அத்தன்மையால் அடியேனுக்கு இங்குத் தாங்கள் குற்றம் இல்லாத சிறந்த நீரைத் தந்தருளுக” என்று கடலைக் கை வன்மையால் கடுகின் அளவாகச் செய்து கொண்ட அகத்திய முனிவர் வேண்டிக் (கொண்டார்). கொள்ள,

3108. முன்பு காக்கை வடிவம் கொண்டு கவிழ்த்த போது பாய்ந்த புதிதான நீர் வெள்ளத்தில் பெரிய துதிக் கையை விநாயகப் பெருமான் நீட்டினார், வானில் உலவும் சிறந்த மேகம் ஒன்று பெரிய கடலில் நீர் குடிக்கப் படிந்தது போல்.

3109. (விநாயகப் பெருமான்) அவ்வாறு நீட்டிய கையால் சிறிய நீரை அள்ளி அந்த அகத்திய முனிவரின் கமண்டலத்தில் இட்டவுடனே, அந்த நீர் கமண்டலத்தின் உள்ளிடத்தை நிரப்பிய பின்பு எஞ்சிய நீர் முனிவர் முன் பாய்ந்த வெள்ளத்துடன் பூமியில் சிந்தியது.

3110. “கவிழ்க்கப்படுவதற்கு முன் இருந்தது போல அம்முனிவரின் கமண்டலத்தில் பின் குறையாத படி நீர் அமைந்தது. தன் வயப்படுத்திய மனமுடைய தவத்தால் சிறந்த அகத்திய முனிவர் இந்த அதிசயம் நிகழ்ந்தது எவ்வாறு என்று சிந்திக்கப் பார்க்கார்.

- 3111 பேருற் றிடுமிப் பெருநீர் அதனில்
வாரிச் சிறிதே வருகுண் டிகையில்
பாரித் தனன்ஓப் படிமுற் றுறுவான்
அடிப் படிவல் லவரா யினுமே.
- 3112 அந்தத் திருமால் அயனே முதலோர்
வந்தித் திடவே வரமிந் தருளி
முந்துற் றிடுமு லமொழிப் பொருளாம்
எந்தைக் கரிதோ இதுபோல் வதுவே.
- 3113 என்றே நினையா இபமா முகவற்
சென்றே பணியாச் சிறியேன் குறையா
ஒன்றே துமிலேன் உதவுற் றனைநீ
நன்றே கவிழும் நதிநீ ரையுமே.
- 3114 முந்தே முதல்வா முழுதுன் னருளால்
அந்தே யளவும் அளியில் சிறியேன்
உய்ந்தேன் இனியும் முனையுன் னுழிநீ
வந்தே அருள்கூர் மறவேல் எனவே.
- 3115 அற்றா கவன அருள்செய் தயலே
கற்றா வருதொல் படையோ டுமெழாப்
பற்றா னவர்நா டுபரம் பொருள்சேய்
மற்றா ரும்வியப் பமறைந் தனனே.

3111. “புகழ் பெற்ற இந்த ஆற்று நீரில் சிறிது எடுத்து நம் கையில் உள்ள கமண்டலத்தில் விநாயகப் பெருமான் நிறைத்தார். இந்த வலகத்தில் இவ்வாறு செய்து முடிக்க வல்லவர் யார்? ஆயினும்,

3112. “திருமாலும் நான் முகனும் முதலான தேவர்கள் துதிக்க, அவர்கள் விரும்பிய வரங்களைத் தந்தருளிய முதன்மையோடிருக்கின்ற பிரணவ மந்திரத்தின் பொருளான எம் இறைவனுக்கு இது போன்ற செயல் அரிதாகுமோ!”

3113. என்று அகத்திய முனிவர் எண்ணி, யானை முகமுடைய விநாயகப் பெருமானை வணங்கி, “நான் யாதொரு குறையும் இல்லாதவன் ஆனேன். கவிழ்ந்து பாய்ந்த காவிரியாற்று நீரையும் தாங்கள் தந்தருளினீர்”

3114. “முதல் கடவுளே! சிறிதாயினும் அன்பு இல்லாத எளியேன், இதன் முன்னும் தாங்கள் முழுமையான திருவருளாலே உய்ந்திருந்தேன். அது போன்றே இனியும் தங்களைத் தியானிக்கும் போது வந்து அருள் செய்ய வேண்டும். மறவாதிருத்தல் வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொள்ள,

3115. உண்மை அன்புடையவர் உணரத் தக்க பரம் பொருளான சிவ பெருமானின் முதல் மைந்தர் விநாயகப் பெருமான் “அவ்வாறே ஆகுக!” என்று அவர்க்கு அருள் செய்து பக்கத்தே சூழ்ந்து வருகின்ற பழைய பூதப் படைகளுடன் எழுந்து யாவரும் வியக்க மறைந்தருளினார்.

வேறு

- 3116 மறைகின்ற எல்லைதனில் குறுமுனிவிம்
 மிதமாய்மன் னுயிர்கள் எங்கும்
 உறைகின்ற தனிமுதல்வன் புதல்வன்றன்
 கோலத்தை உணர்ந்து போற்றி
 அறைகின்ற காவிரியைக் கண்ணுற்று நகைத்து
 வெகுண் டருள்கை நாடி
 உறைகின்ற கொங்குதனை ஒருவித்தென்
 றிசைநோக்கி யொல்லை சென்றான்.

28. திருக்குற்றாலப் படலம்

- 3117 செற்றாலம் உயிரனைத்தும் உண்டிடவே
 நிமிர்ந்தெழுலுஞ் சிந்தை மேற்கொள்
 பற்றாலங் கதுநுகர்ந்து நான்முகனே முதலோர்தம்
 பாவை மார்கள்
 பொற்றாலி தனையளித்தோன் புகழ்போற்றி முகின்
 மேனிப் புத்தேள் வைகுங்
 குற்றாலம் ஆவதொரு வளநகரைக் குறுமுனிவன்
 குறுகி னானால்.
- 3118 அப்பதியில் அச்சுதனுக் காலயமொன் றுளதம்மா
 அவனி மீதில்
 ஒப்பிலதோர் திருமுற்றம் அஃதென்பர் இம்பரெலாம்
 உம்பர் தாமுஞ்
 செப்புவரா யிடைதன்னில் அந்தணர்கள்
 அளப்பில்லோர் செறிவர் அன்னார்
 மெய்ப்படுநூல் முறைகண்டு மோகத்தால் தமதுமத
 மேற்கொண் டுள்ளார்.

3116. அவ்வாறு அப்பெருமான் மறைகின்ற போது அகத்திய முனிவர் வியப்படைந்து, நிலை பெற்ற உயிர்கள் தோறும் நிறைந்திருக்கின்ற ஒப்பில்லாத தலைவரான சிவ பெருமானின் மைந்தரான விநாயகப் பெருமானின் திருவடிவத்தை எண்ணித் துதித்து, ஒலித்துப் பாய்கின்ற காவேரி ஆற்றைப் பார்த்துச், சிரித்துச் சினந்து அக்கடவுள் அருள் செய்ததைச் சிந்தித்துத், தாம் இருந்த கொங்கு நாட்டை நீங்கித் தென்திசை நோக்கி விரைந்து போனார். (காவிரி, பிரிதலுக்குச் சினந்தார்; அந்தப் பிரிவு இறைவனின் அருள் என உணர்ந்து சிந்தித்தார்.)

28. திருக்குற்றாலப் படலம்

3117. ஆலகால நஞ்சானது, சினந்து, உயிர்களை யெல்லாம் உண்ணும்படி எழவும், திருவுள்ளத்தில் கொண்ட அருளால், அந்த ஆலகால நஞ்சை உண்டு, நான்முகன் முதலியவரின் மனைவியரின் பொன்னால் ஆன தாலியை அருளிய சிவபெருமானது புகழ்களை எடுத்துக் கூறி, மேகம் போன்ற கரிய மேனியரான திருமால் வீற்றிருக்கின்ற குற்றாலம் என்று சொல்லப் படுகின்ற வளமான ஒரு நகரை அகத்தியர் அடைந்தார்.

3118. அந்தக் குற்றாலத்தில் திருமாலுக்கு ஒரு கோயில் இருக்கின்றது. அந்தக் கோயிலை இந்தவுலகத்தவர் எல்லாம், இம்மண்ணுலகத்தில் வேறு ஒரு கோயிலும் ஒப்பு மையாகாது இருக்கின்ற 'திருமுற்றம்' என்று வழங்குவர். தேவரும் அவ்வாறே வழங்குவர். அங்கு அந்தணர்கள் அளவற்றவர் நெருக்கமாக இருந்தனர். அவர்கள் உண்மையான நூல்களின் விதியை உணர்ந்திருந்தும் அஞ்ஞானத்தால் தங்கள் சமயத்தை மேலானது என்று சிந்தித்திருந்தனர்.

3119 அன்னவர்கள் எம்பெருமான் தன்னடியார்
 தமைக்காணின் அழன்று பொங்கி
 முன்னுறுதொல் பகைஞரென மிகஇகழ்ந்து மற்ற
 வர்தம் முகநோக் காராய்த்
 துன்னெறியே மேற்கொண்டு மறைபயில்வோர்
 எப்ப்தொரு சொல்லே தாங்கிந்
 தந்நெறியும் புரியாதங் கிருந்தனரால் அஃதுணர்ந்
 தான் தமிழ்நர் கோமான்.

3120 குறுமுனிவன் ஆங்கவர்தஞ் செயலுணர்ந்து
 குற்றாலமென்னும் மூதூர்
 மறுகினிடை யேநடந்து மாயவந்தன்
 ஆலயமுன் வருதலோடும்
 செறிகின்ற நெறிவருமல் வாலயத்திற்
 வைணவர்கள் நெடிது நோக்கிச்
 செறுநர்தமைக் கண்டுபதை பதைப்பார்போல்
 வெய்துயிர்த்துச் செயிர்த்துச் சொல்வார்.

3121 ஒல்லாத கண்டிகையும் நீறும்அணிந் தனையதனால்
 உலகில் தேவர்
 எல்லாரும் அறியவைய மேற்றோனுக் கடியவன்நீ
 ஈண்டு செல்லச்
 செல்லாது கைத்தலத்தில் ஒருகோலங்
 கொண்டனையாற் சிறியை போலும்
 நில்லாயெம் பெருமான்தன் மாநரம் அணுகாது
 நீங்கு கென்றார்.

3119. அந்த வைணவ அந்தணர்கள் எம் இறைவரான சிவபெருமானின் அடியவரைப் பார்த்தால் சினந்து சீறித் தம்முன் எதிர்ப்பட்ட நெடுங்காலப் பகைவரைப் போல மிகவும் நிந்தனை செய்து, அவர்களின் முகத்தையும் பாராத வராய்த், துன்மார்க்கத்தையே நன் மார்க்கமாகக் கொண்டு 'வேதத்தை ஒதுபவர்' என்ற ஒரு சொல்லை மட்டும் தாங்கித், தம் சமய ஒழுக்கத்தைத் தாம் மேற் கொண்டு ஒழுகாதவராய், அந்த ஊரில் இருந்தனர். தமிழை நன்கு ஆய்ந்த அகத்தியர் அந்த வைணவரின் தன்மையை உணர்ந்தார்.

3120. குறுகிய வடிவத்தையுடைய அகத்திய முனிவர் அந்த அந்தணரின் செயலை அறிந்து, குற்றாலம் என்ற ஊரின் வழியே சென்று திருமாவின் கோயிலுக்கு முன்னே வந்தார். முறைமையுடைய அக்கோயிலில் கூடியிருக்கும் வைணவர்கள் நெடுநேரமாக அவரைப் பார்த்து, பகைவரைக் கண்டு உள்ளம் புழுங்குபவரைப் போல் பெருமூச்சு விட்டுச் சினந்து இவ்வாறு சொல்லலானார்.

3121. "அணியக் கூடாத உருத்திராக்கத்தையும் விபூதியையும் அணிந்துள்ளாய். அதனால், நீ இவ்வுலகில் தேவரயாவரும் அறியுமாறு பிச்சை ஏற்றுத் தீர்ந்த சிவனுக்குத் தொண்டன் ஆவாய். அதனால் நீ இங்கு வருவது தகுதியுடையதன்று. நீ கையில் தண்டையும் தாங்கியிருக்கின்றாய். குறுகியவனாயும் உள்ளாய், ஆகையாலே, நீ எம் இறைவரான திருமால் எழுந்தருளியிருக்கும் இந்தக் கோயிலை அணுகாமல் விலகு!" என்று உரைத்தனர்.

3122 என்றிடலும் வெகுளாது நகைசெய்து மறைநெறியை
 யிகந்து நின்றிர்
 துன்றியிவண் உறைகின்ற துணரேன்இத்
 திறமெவருஞ் சொன்னார் இல்லை
 நன்றுநெறி யென்றுவந்தேன் நும்பான்மை
 உணர்வேனேல் நான்இம் மூதூர்
 சென்றிடவும் நினையேனால் முனியற்க யான்மீண்டு
 செல்லே னென்றான்.

3123 பொதியமலை தனிலேகும் முனிவன் இது புகன்
 றிடலும் பொறாது நீயிப்
 பதியதனில் வருவதுவும் பாவமாம் ஈண்டுநீ படர்தி
 யென்ன
 இதுசரதம் மொழிந்தீர்கள் தொல்லோர்தம்
 நான்முறையும் ஈதேயென்னா
 விதியருளுந் தக்கனார் வழிமுறையோர் தமைநீங்கி
 மீண்டு செல்வான்.

3124 சிட்டர்புகழ் கயிலைமலை காத்தருளுந் திருநந்தி
 தேவன் செங்கேழ்
 மட்டுறுபங் கயத்துறையும் நான்முகத்தோன் துரு
 வாசன் மறைநூல் யாவுந்
 தட்டறவே உணர்பிருகு கவுதமன்கண் னுவமுனிவன்
 ததீசி இன்னோர்
 இட்டபெருஞ் சாபமெலாம் பொய்த்திடுமோ
 எனவுன்னி ஏக லுற்றான்

3122. என்று வைணவர் அகத்தியரைப் பார்த்துக் கூறவும், அகத்திய முனிவர் சினம் கொள்ளாது நகைத்து, “வேதநெறியைத் தவறி ஒழுகுகின்ற நீங்கள் கூடி இங்கு இருப்பதை நான் அறியேன். அந்தத் தன்மையை, வழியிலே எவரும் எனக்குச் சொல்ல வில்லை. இந்தவழி நான் செல்வ தற்குரிய நல்ல வழி என்று எண்ணி வந்தேன். உங்களது இயல்பை முன்னரே உணர்ந்திருந்தேனானால் நான் இந்த ஐருக்கு வரவும் எண்ணியிருக்க மாட்டேன். நீங்கள் சினம் கொள்ளாதீர். நான் திரும்பிப் போவேன்!” என்று சொன்னார்.

3123. பொதிய மலை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும் அகத்திய முனிவர் இதைச் சொல்ல, வைணவர் அதைச்சகித்துக் கொள்ளாமல், “நீ இந்தப் பதிக்குவருவதும் பாவமாகும். திரும்பிப் போவாயாக!” எனச் சொல்ல, அம் முனிவர் அந்த வைணவரைப் பார்த்து, உண்மையான சொல்லைச் சொன்னீர்கள். பெரியோரின் சாத்திர முறையும் இதுவேயாகும்!” எனச் சொல்லிப், பிரமதேவர் பெற்ற தக்கன் என்பவனின் குலத்தில் தோன்றிய அவ் வைணவரை நீங்கித் திரும்பிச் சென்றார்.

3124. சான்றோரால் புகழப் படுகின்ற திருக் கயிலாய மலையைக் காக்கின்ற திருநந்திதேவரும், சிவந்த நிறமுடைய தேன் பொருந்திய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகனும், தருவாச முனிவரும், வேதநூல் முழுவதையும் ஐயம் இல்லாது சுற்றறிந்த பிரகு முனிவரும், கௌதம முனிவரும், கண்ணுவ முனிவரும், ததீசி முனிவருமான இவர்கள் சபித்த கொடிய சாபங்கள் எல்லாம் பொய்யாகுமா?” என்று நினைத்த வண்ணம் அகத்திய முனிவர் போனார்.

- 3125 ஏகலுறு குறுமுனிவன் உயிர்க்குமிராய் நின்றோனை
இகழ்வார் தங்கண்
மோகமுறும் அகந்தையினை முதலோடுங்
களைவனென முன்னி முன்னாட்
போகியதன் மாயையினால் இரதத்தின் ஆவிபடு
பொன்னே போல்ப்
பாகவத மாகுவதோர் உருக்கொண்டான் கருணை
யினாற் பரவை போல்வான்
- 3126 ஆளுடைய நாயகன்பால் அன்புடையான்
மாயவன்றன் அடிய னேபோல்
கோளுடைய மாயத்தான் மேனிகொண்டு மீண்டு
மங்கட் குறுக லோடும்
நீளிடையில் வரக்கண்ட வயிணவர்கள்
எதிர்சென்று நெடிது போற்றித்
தாளிடையில் வீழ்ந்திடலும் நாரணனுக் காகவெனச்
சாற்றி நின்றான்.
- 3127 அடிமுறையின்வணங்கியெழும் வேதியர்தங்
களைதோக்கி அரிபால் அன்பு
முடிவிலைநும் பாலென்று மொழிந்தனர்அங்
கதுகாண முன்னி வந்தாம்
படியதனில் உமக்குநிகர் யாருமிலை நுமைக்கண்ட
பரிசால் யாழுந்
தொடர்வரிய பேருணர்வு பெற்றெனமென் றேபின்
னுஞ் சொல்லல் உற்றான்.
- 3128 முத்திதரு பேரழகர் திருமலையி னிடையுற்றோம்
முன்னம் இன்னே
அத்திகிர் தனிலிருப்பச் செல்கின்றோம் நம்
பெருமான் அமருங் கோயில்
இத்தல மேல் உளதென்பர் அதுபரவும்
விருப்புடையோம் என்ன அன்னோர்
கைத்தலத்தோர் விரற்சுட்டி அதுதிருமால்
இருக்கையெனக் காட்டலுற்றார்.

3125. அருளால் கடல் போன்றவராகி, அவ்வாறு சென்ற அகத்திய முனிவர், உயிர்க்குள் உயிராக நின்ற சிவபெருமானை நிந்திக்கின்ற இவர்களின் அஞ்ஞானமான கருவத்தை அடியோடு அழிப்பேன் என்று எண்ணி முன் நாளில் தாம் கற்ற மாயையால், இரசகுளிகையின் புகை பட்ட பொன் போலப் பாகவதரின் — பொய்யானதிருமால் அடியவரின் — வேடம் கொண்டார்.

3126. எங்களை அடிமையாகவுடைய சிவபெருமானிடம் அன்பு கொண்ட அகத்திய முனிவர், திருமாலின் அடியவர்போல் தாம் கற்ற மாயத்தால் வடிவம் கொண்டு பின்பும் முன் அந்த இடத்தில் வரவும், தொலைவில் அவர் வரும்போதே அவரைக் கண்ட வைணவர், அவரை எதிர் கொண்டு நீண்ட நேரம் துதித்து அவரது அடிகளில் விழுந்து வணங்கவும், முனிவர் “அவ் வணக்கங்கள் திருமாலுக்கு ஆகுக!” என்றார்.

3127. முறைப்படி தம் அடிகளை வணங்கி எழுகின்ற அந்தணர்களைப் பார்த்து, “உம்மிடம் திருமாலிடத்து வைத்த அன்பானது அளவிட முடியாததாக உள்ளது என்று என்னிடம் பலர் உரைத்தனர். அதைச் சோதிக்கும் பொருட்டு வந்தோம். இவ் வுலகத்தில் உம்மைப் போன்றவர் எவரும் இலர். உம்மைக் காணப் பெற்ற தன்மையால் நாமும் கிடைப்பதற்கரிய பேரறிவைப் பெற்றோம்!” என்று முகமன்கூறிப் பின்னும் சொல்லலானார்.

3128. “முன்னம் முத்தி யின்பத்தை அருளுகின்ற சிறந்த அழகர் மலையில் இருந்தோம். இப்போது அத்திகிரியில் இருக்கும்படி போகின்றோம். எம் தலைவரான திருமால் வீற்றிருக்கின்ற திருக்கோயில் இந்தப் பதியில் உள்ளது என்று உலகத்தவர் சொல்வர். அவரை வழிபடுகின்ற விருப்பு உடையோம்!” என்று சொல்ல, அதைக் கேட்ட வைணவர், ‘அங்குள்ளதே திருமால் எழுந்தருளியிருக்கும் கோயில்!’ எனத் தம் கை விரலால் சுட்டிக் காட்டினர்.

3129 காட்டுதலுங் கைதொழுது மாலுறையும்
 மந்திரத்தைக் கடிது நண்ணி
 ஈட்டமுடன் வலஞ்செய்து கண்ணபிரான் அடி
 யிணையை இறைஞ்சி யேத்திப்
 பாட்டிலுறு தொல்லடியார் தமைநோக்கி இவரை
 வழிபடுதற் குள்ளம்
 வேட்டனமால் மஞ்சனமே முதலியன கொணர்
 மின்கள் விரைவின் என்றான்.

3130 நன்றெனவே சிலரேகித் தூயதிரு மஞ்சளமும்
 நறுமென் போதும்
 மன்றலுறு செஞ்சாந்தும் அணித்துகிலும்
 ஏனையவும் மரபிற் கொண்டு
 சென்றுமுனி வரன்முன்னம் உய்த்திடலும்
 அனையவர்தந் திறத்தை நோக்கி
 இன்றிவரை யருச்சனைசெய் விதிமுறையைப்
 பார்த்திடுங்கள் யாருமென்றே.

3131 அறுகுமதி நதிபுனையுஞ் செஞ்சடையெம்
 பெருமானை அகத்துட் கொண்டு
 சிறுகுமுரு வுடையமுனி நாரணனார் திருமுடிமேற்
 செங்கை யோச்சிக்
 குறுகுறு கெனஇருத்தி ஒள்ளரக்கிற் புனைபாவை
 கோல மீதும்
 அறுகுதழல் உற்றென்னக் குழைவித்தோர் சிவலிங்க
 வடிவஞ் செய்தான்.

3129. அங்ஙனம் வைணவர் சுட்டிக் காட்டவும், கை கூப்பித் திருமால் இருக்கும் கோயிலை விரைந்து அணுகி, அங்குள்ள வைணவர் கூட்டத்துடன் வலம் வந்து, திருமாலின் அடிகளை வணங்கித் துதித்துப் பக்கத்தே நின்ற அடியவரைப் பார்த்து, “இந்த மூர்த்தியைத் தரிசிக்க விருப்பம் கொண்டோம். திருமஞ்சனம் முதலிய வற்றை விரைவாகக் கொண்டு வாருங்கள்” என அகத்தியர் சொன்னார்.

3130. ‘நல்ல செயல்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு சிலர் சென்று தூய திருமஞ்சன நீரையும், மணம் கமழும் மென்மையான மலர்களையும், மணம் கமழ்கின்ற சிவந்த சந்தனத்தையும், அழகிய ஆடையையும், மற்றவற்றையும் மரபுப்படி கொண்டு வந்து வைத்தனர். முனிவர் அந்த வைணவர் கூட்டத்தைப் பார்த்து “இன்று இந்த மூர்த்தியைப் பூசிக்கின்ற விதிமுறையை எல்லாரும் காணுங்கள்!” என்று கூறி,

3131. குறுகிய வடிவத்தையுடைய அகயந்தி முனிவர், அறுகம் புல்லையும் கங்கையையும் அணிந்த சடையையுடைய சிவபெருமானை உள்ளத்துள் எண்ணிக் கொண்டு, திருமால் விக்கிரகத்தின் முடியின் மீது சிவந்த கையை வைத்துக் ‘குறிய வடிவமாக ஆவாய், குறிய வடிவமாக ஆவாய்’ என்று சொல்லி அமர்த்திச் சிறந்த அரக்கால் செய்யப்பட்ட உருவத்தின் மீது கடுந்தீ பட்டது போல் நெகிழச் செய்து, ஒரு சிவலிங்கத்தைச் செய்தார்.

- 3'132 அல்லிமலர்ப் பங்கயனும் நாரணனும் எந்நாளும்
 அறியொணாத
 எல்லையிலாப் பரம்பொருளைத் தாபித்து
 மந்திரங்க ளெடுத்துக் கூறித்
 தொல்வையுருக் கொண்டுமலர் மஞ்சனமே
 முதலியன தூயஆக்கி
 ஒல்லைதனில் அருச்சிப்பக் காண்டலும்அவ்
 வந்தணர்கள் உருத்துச் சொல்வார்.
- 3'133 காயத்தான மிகச்சிறியன் முப்புரத்தை நீறாகருங்
 கடவுட் காற்ற
 நேயத்தான் இவ்விடையே முன்வந்தான் யாமிகழ
 நில்லாதேகி
 ஆயத்தான் பாகவத வடிவாய்வந் திச்சமயம்
 அழித்தான் அந்தோ
 மாயத்தான் பற்றுமினோ கடிதென்று குறுமுனியை
 வளைந்து கொண்டார்.
- 3'134 பற்றிடுவான் வளைகின்றோர் தமைநோக்கி
 எரிவிழித்துப் பரவை தன்பால்
 உற்றவிடம் விடுத்ததென முனிவன்றன் வெகுளித்தீ
 உய்த்த லோடுஞ்
 சுற்றியது சுற்றியவர் தமைப்பின்னும் பொறி
 படுத்தித் துரந்து செல்ல
 மற்றவர்கள் இரிந்தேதம் பதியிழந்து சிதறினரால்
 மண்மே லெங்கும்.
- 3'135 அன்னோர்கள் போயிடலும் இன்றுமுதல் சிவன்
 இடமீ தாயிற்றென்று
 முன்னோனை அருச்சித்துப் பணிந்துவிடை
 கொண்டுதென்பால் முன்னிச் சென்று
 பொன்னோடு மணிவரன்றி அருவியிழி தரு
 பொதியப் பொருப்பில் நண்ணி
 மன்னோமெய்த் தவம்புரிந்து வீற்றிருந்தான்
 அப்பரமன் மலர்த்தான் உன்னி.

3132. உள் இதழ் பொருந்திய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும் திருமாலும் எக்காலத்தும் அறிவதற்கு அரிதாக உள்ள எல்லை ஒன்று இல்லாத மேலான முழு முதற் பொருளான சிவபெருமானைப் பிரதிட்டை செய்து, மந்திரங்களை உச்சரித்துத், தம் பழைய வடிவத்தை எடுத்து, பூ, நீர் முதலானவற்றைத் தூய்மையாக்கி, விரைவாகப் பூசை செய்தார். அப்போது அங்கு நின்ற வைணவர் அதைக் கண்டவுடன் சினந்து சொல்லலானார்கள்.

3133. “இவன் உடலால் மிகவும் குறியவன்; திரிபுரங்களையும் எரித்த சிவபெருமானிடத்து மிகவும் அன்புடையான்; இவன் முன் ஒருமுறை இங்கு வந்து நாங்கள் பழிக்க, நில்லாது போய், நாங்கள் உபசரிக்கத் தக்க வகையில் ‘பாகவத வடிவம்’ கொண்டு வந்து இந்த வைணவ சமயத்தைக் கெடுத்தான். அந்தோ! இவன் மாயம் உடையவன். விரைவில் இவனைப் பிடியுங்கள்!” என்று கூறி அகத்திய முனிவரை அவர்கள் வளைந்து கொண்டனர்.

3134. தம்மைப் பிடிக்க வரும் அந்தணரைப் பார்த்து அகத்திய முனிவர் தீத் தோன்ற விழித்து, பாற்கடலில் தோன்றிய நஞ்சை ஏவியது போலத் தன் சினத்தியை ஏவ, அந்தத் தியானது, சூழ்ந்து நின்ற அந்தணரை வளைந்து மேலும் பொறிகளை உண்டாக்கித் துரத்திச் செல்ல, அந்த வைணவ அந்தணர்கள் அஞ்சி ஓடித் தம் நகரத்தை விட்டு நீங்கிப் பூமியில் எங்கும் சிதறினர்.

3135. அந்த வைணவர் அவ்வாறு சென்ற பின்பு ‘இன்று முதலாக இது சிவத் தலமாக ஆயிற்று!’ என்று சொல்லி முதற்கடவுளான சிவபெருமானைப் பூசித்து வணங்கி, அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு, தெற்குத் திசை நோக்கி நடந்து, பொன்னையும், மணியையும் கொழித்துக் கொண்டு அருவி நீர் பாய்கின்ற பொதிய மலையில் போய், அந்தச் சிவபெருமானின் மலர் போன்ற அடிகளைச் சிந்தித்து, மெய்யான தவத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தார்.

வேறு

3136 பூவிரி கின்ற காமர் பொதும்பர்சேர் பொதிய
 வெற்பில்
 தாவிரி கும்பத் தண்ணல் வந்திடு தன்மை
 சொற்றாம்
 மாவிரி கின்ற சாதி வனத்திடை மலர்ப்பூங்
 காவில்
 காவிரி போந்த வாறும் ஏனவுங் கழறு கின்றாம்.

29. இந்திரன் அருச்சனைப் படலம்

3137 கொடியருக் கொண்டு முன்னங் குண்டிகை
 இருந்த பிள்ளை
 படிமிசை அதனைத் தள்ளப் படர்ந்தகா விரியின்
 றன்மை
 விடலருந் தளையின் நீக்கி வியனெறிப் படுத்த
 லோடும்
 அடிகளின் அருளாற் செல்லும் ஆருயிர் போன்ற
 தன்றே

3138 பண்டொரு தந்தி யானோன் படர்சிறைப்
 புள்ளாய்த் தள்ளக்
 குண்டிகை இருந்த நீத்தங் குவலயம் படர்ந்த
 பான்மை
 எண்டருந் தடையால் வல்லோன் இருங்கடத்
 திட்ட பாந்தள்
 மண்டலத் தொருவன் நீப்ப வழிக்கொளல்
 போன்ற தன்றே.

3136. மலர்கள் மலரப்பெற்ற அழகிய சோலைகள் பொருந்திய பொதிய மலையில் குற்றம் இல்லாத அகத்திய முனிவர் வந்ததைக் கூறினோம். இனிப் பெருமையுடைய சீகாழிப்பதியில், மலர்கள் நிறையப் பெற்ற பொலிவான சோலையில் காவேரி பாய்ந்த தன்மையையும் மற்றவற்றையும் சொல்கின்றோம்.

29. இந்திரன் அருச்சனைப் படலம்

3137. காக்கையினது உருவத்தை எடுத்து முன்பே அகத்திய முனிவரின் கமண்டலத்தில் இருந்த விநாயகப் பெருமான், அந்தக் கமண்டலத்தை நிலத்தில் கவிழ்க்கும் போது பாய்ந்து ஓடிய காவிரி ஆற்றின் தன்மையானது, கைவிடுவதற்கு அரிய பாசங்களை நீக்கி நன்னெறிப்படுத்தக் கடவுள் அருள் வழிப்பட்டு ஒழுகும் அரிய உயிர்போல விளங்கியது.

3138. முற்காலத்தில் யானை வடிவுகொண்ட விநாயகக் கடவுள், பரவிய சிறகையுடைய காகத்தின் வடிவு கொண்டு கவிழ்த்தலால், கமண்டலத்தில் அடங்கி இருந்த காவிரி பூமியில் பாய்கின்ற இயல்பு, மதிக்கத்தக்க தடைத் தொழிலில் வந்த மந்திரவாதி ஒருவன் பெரிய குடத்தில் புகுத்திய பாம்பு, அந்தத் தடையை நீக்க வல்லான் ஒருவன் விடுவிக்கப் பூமியில் ஊர்ந்து செல்வதைப் போல விளங்கியது.

170 □ கந்தபுராணம்

3139 ஏதத்தின் ஒழுக்கு நீக்கும் இறைவனால் ஒழுக்குந்
தொல்லை
வேதத்தின் ஒழுக்கும் நோற்று வீட்டினை
அடையும் நீரார்
போதத்தின் ஒழுக்கும் எங்கோன் புரிதரு கருணை
யென்னும்
ஒதத்தின் ஒழுக்கு மென்னக் காவிரி யோடிந்
றன்றே.

3140 தள்ளரும் பரவை ஏழுந் தரணியைச் சூழ்ந்து
நின்ற
உள்ளுறு தொடர்பு நாடி யாவையும் ஒருங்கு
நண்ணிப்
பொள்ளெனப் புகுந்த தென்னப் புவியெலாம் பரவி
ஆர்த்துத்
தெள்ளிதிற் கலங்கி நீத்தந் தெனிகிலா தொழுதிற்
றாமால்.

3141 தெண்டிரைப் புணரி யெல்லாந் தினைத்துணை
யாக வாரி
உண்டருள் முனிவன் தீர்த்தம் ஒன்றினை வேண்டு
மெல்லை
அண்டர்தம் பெருமான் நல்க அன்னவன் கரத்தி
லேந்துங்
குண்டிகைப் புனற்கு நேராக் கூறுதற் குவமை
உண்டோ.

3142 தொல்லையிற் குறியோன் வந்தான் துய்க்குமோ
இன்னுமென்னா
வல்லையில் தழைகள் பற்றி வாரிதி கூவிப் பாரின்
எல்லையிற் படர்ந்த தென்ன இலைசெறி
பொதும்பர் ஈட்டம்
ஒல்லையிற் பரித்து மேல்கொண் டோடிய
தொலிகொள் நீத்தம்

3139. தீய வழியை ஒழிக்கின்ற சிவாகமங்களின் ஒழுக்கத்தையும், பழைய வேதத்தின் ஒழுக்கத்தையும், அந்த இருவகை ஒழுக்கத்தினும் ஒழுகி முத்தி பெற்றவரின் ஞான ஒழுக்கத்தையும், அவரது ஞானத்துக்கு ஒளிவந்து எம் தலைவரான சிவபெருமானின் அருளான வெள்ளத்தின் பெருக்கையும் போலக் காவிரி ஓடியது.

3140. பூவுலகத்தை வளைந்து நின்ற விலக்குவதற்கு அரிய கடல்கள் ஏழும் உட்பட்டிருத்தலான தொடர்பை அறிந்து அவையெல்லாம் ஒன்றாய்க் கூடி விரைந்து வந்தது போல் அந்த நதியின் வெள்ளம், மண் உலகம் எங்கும் பரவி, ஆரவாரித்து, மிகவும் கலங்கித் தெளிவின்றிப் பாய்ந்தது.

3141. தெளிவான அலைகள் பொருந்திய கடல் முழுவதையும் திணையின் அளவாக ஆக்கிக் கையில் கொண்டு குடித்த அகத்திய முனிவர், ஒரு நீரை இரந்த போது, தேவரின் தலைவரான சிவபெருமான் தர, அந்த முனிவர் கையில் சுமந்த கமண்டலத்தில் தாங்கிய காவிரிக்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்வதற்கு உவமையாகத் தக்கது ஒன்று உண்டோ?

3142. கடலானது, 'முன் காலத்தில் என்னைக் குடித்த அகத்திய முனிவர், இப்போது வந்து விட்டார். இனியும் அம்முனிவர் குடிப்பாரோ' என்று எண்ணி விரைவாகத் தழைகளைக் கவர்ந்து ஒலித்துப் பூமியில் பரவியதைப் போல், ஓசை பொருந்திய காவிரி ஆறு இலைகள் பொருந்திய சோலைகளை விரைவாகப் பிடுங்கி மேலே புனைந்து கொண்டு ஓடியது.

172 □ கந்தபுராணம்

3143 சந்தமும் அகிலுஞ் சங்குந் தரளமுங் கவரி தானுஞ்
சிந்துரத் தெயிறும் பொன்னும் மணிகளும்

திரைமேற் கொண்டு
வந்திழி நதியின் தன்மை வருணன்இப் பொருள்க
ளெல்லாம்
இந்திரன் தன்பால் ஓச்ச ஏகுதல் போன்ற மாதோ.

3144 வரையெனும் தடம்பொற் றேரும் மதகரித்
தொகையும் மாந்தர்
நிரைகளும் தரங்க மாவும் நெறிக்கொடு மகவான்
தன்பால்
விரைவொடு சேறல் சூரன் விண்ணவர்க் கரசன்
மீது
பொரவிடு தானை வெள்ளம் போவன போன்ற
தன்றே.

3145 ஆவதோர் இனைய வாற்றால் அலையினால்
அகல்வான் முட்டிக்
காவதம் பலவாய் ஆன்று காசினி அளந்து கீழ்பாற்
போவதோர் பொன்னி நீத்தம் புரந்தரன் இருந்து
நோற்குந்
தாவறு வனத்திற் போதார் தண்டலை புகுந்த
தன்றே.

3146 ஓடுநீர் நீத்தப் பொன்னி யொல்லையிற் காமர்
காவில்
பீடுற வருத லோடும் பேதுறு மகவான் காணா
ஆடினான் நகைத்தான் எங்கோன் அருச்சனை
முடிந்த தென்று
பாடினான் முதல்வன் தாளைப் பரவினான்
படர்ச்சி தீர்ந்தான்.

3143. சந்தன மரங்கள், அகில் மரங்கள், சங்குகள், முத்துகள், கவரிமான் மயிர்கள், யானைத் தந்தங்கள், பெண் மணிகள் என்னும் இவற்றை அலைகளின் மீது தாங்கிக் கொண்டு வந்து பாயும் காவிரி ஆற்றின் தன்மையானது, வருணன் இந்தப் பொருள்களை எல்லாம் இந்திரனுக்குக் கையுறையாகச் சேர்க்குமாறு கொண்டு செல்லுதலைப் போல விளங்கியது.

3144. மலைகளைப் போன்ற பெரிய தேர்களையும், மதயானைக் கூட்டங்களையும், மனிதரின் கூட்டத்தையும், அலை போன்ற குதிரைகளையும், வழியிலே சேர்த்துக் கொண்டு இந்திரனிடம் விரைவாகச் செல்வது, சூரபன்மன் வானவரின் மன்னனான இந்திரன் மீது போர் செய்வதற்கு அனுப்பிய படை வெள்ளங்கள் செல்வது போல் விளங்கியது.

3145. இதுவரை சொல்லப்பட்ட இந்த இயல்புகள் அமைய, அலையால் அகன்ற வானத்தை அளவிடப், பல காத தொலைவு அகன்று, மண் உலகத்தை அளவிட்டுக் கிழக்கு நோக்கிப் பாய்கின்ற காவிரி ஆறானது, இந்திரன் இருந்து தவம் செல்கின்ற குற்றம் அற்ற காட்டில் உள்ள பூஞ்சோலையுள் புகுந்தது.

3146. பாய்கின்ற நீர் வெள்ளமுடைய காவிரி ஆறு விரைவில் அழகிய சோலைக்குள் புகுதலும், மனவருத்தம் கொண்டிருந்த இந்திரன் பார்த்துக் கூத்தாடிச் சிரித்து எம்பெருமானின் வழிபாடு முற்றுப் பெற்றது என்று எண்ணிப் பாடல்களைப் பாடிச் சிவபெருமானின் அடிகளை வணங்கித் துதித்துத் துன்பம் தீர்ந்தான்.

3147 சீரினை யகற்றி நீங்காத் திருவினை மாற்றித்
 தொல்பேர்
 ஊரினைக் கவர்ந்து தன்னோர் உயிருக்கும் இறுதி
 நாடும்
 குரனை வென்றால் என்னத் தொலைவிலா
 மதர்ப்பு மிக்கான்
 ஆரவன் உளத்திற் கொண்ட உவகையை அறைதற்
 பாலார்.

3148 பாடுறு பொன்னி நீத்தம் பாய்தலும் மகவா
 னேபோல்
 வாடுறு கின்ற தண்கா வல்லையிற் கிளர்ச்சி எய்தி
 ஆடுறு பசினோ யுற்றோர் அரும்பெறல் அமிர்தம்
 வந்து
 கூடுற நுகர்ந்தால் என்னக் குளிர்ப்பொடு
 தளிர்த்த தன்றே.

3149 வானிறை கின்ற கொண்மு வார்துளி தலைஇய
 பின்றைக்
 கானிறை மரனும் பூடும் வல்லியும் கவின்றா
 லென்ன
 மேனிறை அடைகள் மல்கி விரிதரு சினையும்
 போதுந்
 தானிறை கின்ற தம்மா சதமகன் வளர்ந்த பூங்கா.

வேறு

3150 வானில மளவிட வளர்ந்த புன்னைகள்
 ஆனவை முழுவதும் அரும்பு கின்றன
 தூநகை நித்திலத் தொடையல் மெய்யுடை
 நீனிற மாயவன் நிலைஇய தொக்குமால்.

3147. 'சிறப்பை அகற்றி, எப்போதும் அழியாத செல்வத்தை அழித்துப் பழைய பெரிய சுவர்க்க வுலகத்தைத் தன் வசப்படுத்தித் தன் ஓர் உயிர்க்கும் இறுதியைத் தேடும் சூரபன்மனை வெற்றி பெற்றாற் போல் கெடுதல் இல்லாத களிப்பு மிகப் பெற்றான். அந்த இந்திரன் உள்ளத்திற் கொண்ட மகிழ்ச்சியை இவ்வளவு என்று கூறவல்லவர் யார்?

3148. பெருமையுடைய காவிரி ஆறு பாய்ந்ததும் இந்திரனைப் போல் வாடியிருந்த சோலை, விரைவாகச் செழித்து, வருத்தும் பசி வரப் பெற்றவர் பெறுவதற்கு அரிய அமிழ்தமானது வந்து கையகப்பட உண்டது போல் குளிர்ச்சியுடன் தழைத்தது.

3149. வானத்தில் நிறைந்த மேகங்களினின்றும் ஒழுகுகின்ற நீண்ட துளிகள் சிந்தியபின்பு, காட்டில் நிறைந்துள்ள மரங்களும் செடிகளும் செழித்ததைப் போல் மேலே நிறைந்திருக்கும் இலைகள் மிகப் பெற்றுப் பரந்துள்ள அரும்புகளும் மலர்களும் நிறையப் பெறுகின்றது, இந்திரனால் வளர்க்கப்பட்ட சோலை.

3150. வானத்தை அளவுமாறு வளர்ந்த புன்னை மரங்கள் எல்லாம் அரும்பப் பெற்றிருப்பது தூய முத்து மாலையைச் சூடிய மேனியைக் கொண்ட நீல நிறத் திருமால் நின்றது போல விளங்கும்.

- 3151 தண்ணுறு பாசடை தயங்கு புன்னைகள்
கண்ணுறு வியன்சினை கவினப் பூத்தன
எண்ணுறு தாரகை ஈண்டி மொய்த்திட
விண்ணுறு முகிலினம் வினங்கிற் றென்னவே.
- 3152 பண்படும் அளியினம் பயிலு றாதன
சண்பக அணிமரம் தயங்கிப் பூத்தன
எண்படு தபனியத் தியன்ற போதினை
விண்படு தருக்கொடு மேவல் போன்றவே.
- 3153 புயற்பட லந்தொடும் புதுமென் பாடலம்
வியற்பட மலர்ந்தபூ விழுமென் வண்டினம்
அயற்பட ஆதுவான் வயந்தக் கம்மியன்
செயற்படு மணிச்சிறு சின்னம் போலுமால்.
- 3154 விண்டொடர் மதிகதிர் மிளிருந் தாரகை
கண்டிட வைகலுங் கணிப்பில் கண்ணடி
மண்டல நிரைத்துமண் மாது வைத்தெனக்
கொண்டலை யளவிய கோங்கு பூத்தவே.
- 3155 மாமலர்க் கொன்றையும் மணிமென பூவையும்
தாமிரு புடையுறத் தளிர்ந்த செய்யமா
ஏழுறு மாலயன் இடையில் வந்தெழு
தோமறு பரஞ்சுடர்த் தோற்றம் போன்றவே.

3151. செழிப்பான இலைகள் விளங்கும் புன்னை மரங்கள் தன்னிடத்தில் உள்ள பெரிய கொம்புகள் அழகு பொருந்த மலரப் பெற்றிருத்தல், மதிக்கத்தக்க விண் மீன்கள் நெருங்கிச் செறிய வானில் உள்ள மேகக் கூட்டங்கள் ஒளிர்ந்தாற் போல் விளங்கியது.

3152. இசைபாடும் வண்டுக் கூட்டங்கள் உலவப் பெறாத சண்பக மரங்கள் பொலிவுடன் மலர்ந்திருத்தல் கற்பக மரமானது பொன்னால் ஆன மலர்கள் மலர்ந்து நிற்பதைப் போல் விளங்கியது.

3153. மேக மண்டலத்தைத் தொடுகின்ற புதிய மென்மையான பாதிரி பரங்களில் விரிந்து மலர்ந்த மலர்கள், மொய்க்கும் வண்டுக் கூட்டங்கள் கண்டோர் மயங்கும் வகையில் ஊதும்படி வசந்த காலம் என்ற தொழில் வல்ல வனால் செய்யப்பட்ட அழகான சிறு சின்னத்தை ஒத்து விளங்கின.

3154. வானத்தில் உலவும் சந்திரனும் சூரியனும் விளங்கும் நட்சத்திரங்களும் நாள்தோறும் பார்க்குமாறு கணக்கிட முடியாத கண்ணாடிகளைப் பூமியில் நிறைத்துப் பூமிதேவி வைத்ததைப் போல் மேக மண்டலத்தை அளவி வளர்ந்த கோங்க மரங்கள் பூத்தன.

3155. சிறந்த மலரையுடைய கொன்றை மரமும் கரிய நிறம் பொருந்திய காயாமரமும் இரண்டு பக்கங்களிலும் பொருந்த தழைத்து நிற்கும் சிவந்த நிறமுடைய மாமரம் 'தாமே பிரமம்' என்று கருவம் கொண்ட திருமால், நான் முகன் என்ற இருவர்க்கும் நடுவே வந்து தோன்றிய குற்றம் இல்லாத பரஞ்சோதியின் (சிவபெருமானின்) வடிவம் போல விளங்கியது.

- 3156 ஆதவன் மீதுபோய் அசையுந் தாழைகள்
மேதகு பாளைகள் மிசைதந் துற்றன
பூதலம் அணங்கினார் புனைய நீட்டிய
கோதறு நித்திலக் கோவை போன்றவே.
- 3157 வச்சிர மேனிய வரைகொள் காட்சிய
பச்சிளம் பூகம்வெண் பாளை கான்றன
நச்சுறு சோலையா நங்கைக் கெண்ணிலார்
எச்சமில் சாமரை இரட்ட ஏந்தல்போல்.
- 3158 மேற்றிகழ் செங்கர வீர மானவை
ஆற்றவும் சினைதொறும் அரும்பு கின்றன
நாற்றடம் புயமுடை நாதற் கிந்திரன்
ஏற்றிய மணிச்சுட ரென்ன லாயதே.
- 3159 அல்லிடை யன்றியே அலர்ந்த மாலதி
வல்லிகள் தருவெனும் மகிழ்நர் தங்களைப்
புல்லுவ பகலினும் பொருந்து மோவெனா
முல்லைகள் மலர்ந்தன முறுவல் செய்வபோல்.
- 3160 ஆசறு வாவியில் அலர்ந்த காவிகள்
பாசடை யிடையிடை பரவு கின்றன
தேசறு தருநிழல் திருவில் துஞ்சிய
வாசவன் விழிகளின் மல்கு கின்றவே.
- 3161 தொல்லையின் முறைநெறி யொருவித் தோயமேல்
வல்லையில் அங்கிகள் வந்துந் றாலென
அல்லியும் சேயன அரத்த ஆம்பலும்
புல்லிய கிடங்கினிற் பொலிந்து பூத்தவே,

3156. கதிரவன் மண்டலத்துக்கு மேல் போய் அசைத்து நின்ற தென்னை மரங்கள், மேன்மையான பாளைகளை மேலே விரித்துக் கொண்டு நிற்பது, பூமகள், தெய்வ மங்கையர் அணியுமாறு எடுத்து நீட்டிய குற்றம் இல்லாத முத்து மாலை போல் விளங்கியது.

3157. வெண்மையான வடிவத்தை உடையனவும் இடை இடையே கீறுகள் அமைந்த தோற்றம் உடையனவும் ஆகிய பசுமையான பாக்கு மரங்கள் வெண்மையான பாளையை விரித்து நின்றல், எல்லாராலும் விரும்பப்படுகின்ற சோலை என்ற பெண்ணுக்கு, அளவில்லாத பெண்கள் குறைவில்லாத சாமரங்களை வீசமாறு கையில் ஏந்தி நிற்பதைப் போல விளங்கும்.

3158. மேலே உயர்ந்து விளங்கும் சிவப்பான அலரி மரங்கள், மிகுதியான கொம்புகள்தோறும் அரும்பி இருக்கும் தன்மை, அகன்ற நான்கு தோள்களையுடைய சிவபெருமானுக்கு இந்திரன் ஏற்றி வைத்த மாணிக்க தீபம் எனச் சொல்லுமாறு விளங்கியது.

3159. 'பூத்த மல்லிகைக் கொடிகள் இரவுக்காலத்தில் சுற்றி மரங்கள் எனச் சொல்லப்படும் நாயகரைப் பகற்காலத்திலும் தழுவுகின்றனவே, இது பொருந்துமோ?' என்று நகைப்பவை போல, முல்லை மலர்கள் மலர்ந்தன.

3160. குற்றம் இல்லாத நீர்நிலையில் மலர்ந்த கருங்குவளைகள் பச்சை நிறமான இலைகளின் இடையில் பரவியிருத்தல், ஒளி பொருந்திய சுற்பக மரத்தின் நிழலிலே செல்வத்துடன் தங்கியிருக்கும் இந்திரனின் கண்களைப் போல் விளங்கும்.

3161. பழைமையான தோற்ற முறைமை மாறி நீரின் மீது விரைவாக தீக்கள் வந்து தோன்றினாற் போலச், செவ்வல்லி மலர்களும் செவ்வாம் பல் மலர்களும் சிறிய நீர்க் கிடங்குகளில் பொலிவுடன் மலர்ந்தன.

- 3162 பாயிரும் புனற்கயம் பரந்த பாசடை
ஆயின் இடையிடை அவிழ்ந்த பங்கயச்
சேயல் வண்டினந் திளைப்பச் சேர்வன
காயெரி புகையொடு கானம் புக்கபோல்.
- 3163 எண்ணுமித் தருக்களும் கொடியும் ஏனவுங்
கண்ணுற மலர்வதும் அரும்புங் காட்சியும்
வண்ணம் தெற்றெனின் மாலைச் செக்கரும்
விண்ணுறும் உடுக்களும் விரவிற் றொக்குமால்.
- 3164 இந்திரன் மகிழ்வுற இனைய பான்மையால்
நந்தன வனமெலாம் ஈன்று பூத்தலும்
அந்தநன் மலர்கொடே யாதிக் கன்பினால்
முந்துறு பூசனை முயல முன்னினான்.
- 3165 விடியல்வை கறைதனின் மேவி வண்டுதேன்
யுடைபுறு முன்னரே புரையி லாததோர்
கடிமலர் கொய்தனன் கொணர்ந்து கண்ணுதல்
அடிகளில் விதிமுறை அருச்சித் தானரோ.
- 3166 அப்பெரு நாண்முதல் ஆதி அண்ணலை
இப்படி அருச்சனை இயற்றி வைகலும்
ஒப்பற நோற்றரோ உம்பர் கோமகன்
வைப்புறு சண்பக வனத்தின் வைகினான்.

3162. பரந்த பெரிய நீர் நிலைகளில் பரந்த பச்சை நிறமான இலைகளின் நடுவில் பூக்கப் பெற்ற செந்தாமரை மலர்கள் மீது வண்டுக் கூட்டம் மொய்க்கப் பெற்றிருத்தல், சுடும் அக்கினியானது புகையோடு கூடிக் காட்டில் புகுந்ததைப்போல் விளங்கும்.

3163. மதிக்கத்தக்க இந்த மர வகைகளும் செடி வகைகளும் பிறவும் எவரும் காணும்படி மலர்ந்திருப்பதும் அரும்பி இருப்பதும் எத்தகைய இயல்புடையது என்றால் மாலை நேரத்தில் வருகின்ற சிவந்த வானமும் வானத்தில் உள்ள விண்மீன்களும் கலந்திருத்தல் போன்றதாம்.

3164. இந்திரன் மகிழும்படி இவ்வாறு பூஞ்சோலை முழுவதும் நன்றாக மலர்தலும், அந்த நல்ல பூக்களைக் கொண்டு சிவபெருமானுக்கு அன்புடன் சிறந்த பூசையைச் செய்ய அந்த இந்திரன் நினைத்தான்.

3165. இரவு விடியும் காலமான வைகறைப் பொழுதில், வண்டுகள் பூக்களில் மொய்ப்பதற்கு முன்னமே, குற்றம் இல்லாத பூக்களைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து, நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானின் திருவடிகளில் விதிப்படி பூசை செய்தான்.

3166. அந்தச் சிறந்த நாள் முதலாக முழு முதற் பொருளான சிவபெருமானை, இவ்வாறு பூசை செய்து, நாள் தோறும் மற்றவர் எவரும் ஒப்பாகாதபடி தவம் செய்து கோழி என்ற அப்பதியில் இருந்து வந்தான்.

30. தேவர் புலம்புறு படலம்

- 3167 அந்நாள் அதனில் அவுணர்க் கிறைஏவல்
தன்னான் மிகவும் தளர்ந்து சிலதேவர்
எந்நாள்துப் புன்மை எமைநீங்கும் என்றிரங்கிப்
பொன்னாடு விட்டுப் புலிதன்னிற் போந்தனரே.
- 3168 தீந்தமிழின் வைப்பான தெக்கிண தேயநண்ணி
மாந்தர்புகழ் காழி வனம்போந்து வானவர்தம்
வேந்துதனைக் கண்டு விரைநாண் மலரடிக்கீழ்ப்
போந்து பணிந்து புகழ்ந்து புகல்கின்றார்.
- 3169 ஒன்றே தருமம் ஒழிந்து புவனமெலாம்
சென்றே அடுகின்ற தீயவுணர் தந்துடக்கில்
அன்றே எமைவிட் டகன்றாய் உனக்கிதுவும்
நன்றே எமையாளும் நாயகனும் நீயன்றோ.
- 3170 கோட்டுக் களிற்றோடும் கோளரியோ டும்புவியை
வாட்டுந்நிறிடுஞ்சூர வல்லியத்தின் வன்சிறையில்
ஈட்டுற்ற தேவர் எனும்பசுக்கள் தம்மையெலாங்
காட்டிக் கொடுத்துக் கரந்ததென்கொல் காவலனே.
- 3171 ஏனம் பசுமான் இரலை மரைபடுத்த
ஊனும் வடியும் ஒலிகடலின் உள்ளடில
மீனும் சுமந்து விறலசரர்க் கேவல்செய்து
மானம் குலைந்து மறந்தோம் மறைகளுமே.

30. தேவர் புலம்புறு படலம்

3167. அவ்வாறு இந்திரன் சீகாழிப் பதியில் சிவபெருமானை வழிபட்டு வந்த நாளில், சிவநேவர்கள் அசுரரின் மன்னன் சூரபன்மனுக்கு ஏவல் செய்தலால் மிகவும் இளைத்து, 'இந்தக் கீழ்மை எப்போது நீங்கும்' என்று நினைத்து வருந்தி வான் உலகத்தை விட்டு மண் உலகத்துக்கு வந்தனர்.

3168. இனிய தமிழுக்கு இருப்பிடமான தென் தேசத்தை அடைந்து, மனிதர்களால் புகழப்படுகின்ற சீகாழிப்பதிக்கு வந்து, தேவர்கள், தம் மன்னன் இந்திரனை, கண்டு, அவனை அணுகி, மணம் பொருந்திய அன்று பூத்த தாமரை மலர் போன்ற அடிகளை வணங்கித் துதித்துச் சொல்லலானார்கள்.

3169. "அறநெறியை முழுவதுமாகக் கைவிட்டு' எல்லா வுலகங்களிலும் தொடர்ந்து எம்மை வருந்துகின்ற கொடிய அசுரர் கூட்டத்துள் எங்களைச் சிக்கிக் கொள்ளும் படிவிட்டு நீ அகன்று விட்டாய். உமக்கு இதுவும் நீதியோ? எங்களை ஆளும் அரசன் நீ அல்லையோ"

3170. "மன்ன! தராகனுடனும் சிங்கமுகனுடனும் பூமியில் உள்ளவரை வருத்தும் சூரபன்மனான புலியின் வலிய சிறையில் கூட்டமான தேவர்கள் எனப்படும் பசுக்களையெல்லாம் காட்டித் தந்து விட்டு மறைந்த காரணம் யாது?

3171. "பன்றி, பசு, மான், மரை என்ற இவற்றைக் கொன்றெடுத்த ஊனையும் கள்ளையும் ஒலிக்கும் கடலில் உள்ள மீன்களையும் சுமந்து வன்மையுடைய அசுரர்க்கு ஏவல் செய்து மானம் அழிந்து வேதங்களையும் மறந் விட்டோம்.

- 5172 மையார் களத்தார் வரம்பெற்ற குரனுக்குச் செய்யாத ஏவலெலாஞ் செய்தோம் நெறிநீதி எய்யாத மான மிவையெல்லாந் தானிழந்தோம் ஐயா மிகவும் அலுத்தோம் அலுத்தோமே.
- 8173 முந்நாளாந் தந்தி முகத்தவுணன் ஏவல்செய்து பன்னாள் உழன்றோம் பரமர் அதுதீர்த்தார் பின்னாளும் குரன் பெயர்த்தும் எமைவருத்த இந்நாடி ரிந்தோம் இனித்தான் முடியாதே.
- 8174 எந்நாளும் உன்னைப் புகலென் றிருந்தவியாந் துன்னா அவுணராற் சோர்ந்து துயருழப்ப உன்னா ருயிர்காத் தொளித்திங் கிருந்தனையால் மன்னா உனக்குத் தகுமோ வசையன்றோ.
- 8175 குரன் முதலாச் சொலப்பட்ட வெவ்வகரர் வீரம் குலைந்து விளிவதற்கும் இவ்வுலகில் ஆரும் பழிக்கத் திரிகின்றோம் ஆகுலங்கள் தீரும் படிக்குஞ் செயலொன்று செய்வாயே.
- 8176 என்னாப் பலவும் இயம்பி இரங்குதலும் மன்னா கியமகவான் மாற்றம் அவைகளா அன்னார் மனங்கொண்ட ஆகுலத்தைக் கண்டுநெடி துன்னா அயரா உயிரா உரைக்கின்றான்.
- 8177 மாயை உதவ வருகின்ற வெஞ்சுரன் தீய பெருவேள்வி செய்யத் தொடங்குமன்றே போய நமதுரிமை பொன்னாடுந் தோற்றனமென் றோயு முணர்வால் உமக்கங் குரைத்திலனோ.

3172. “ஐயனே! நஞ்சுடைய கண்டத்தவரான சிவ பெருமானால் தரப்பட்ட வரத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட சூரபன்மனுக்குச் செய்யக் கூடாத பணிகளையெல்லாம் செய்தோம். ஒழுக்கம், நீதி எப்போதும் குன்றாத மானம் என்னும் இவற்றையெல்லாம் இழந்தோம். மிகவும் தளர்ந்தோம். தளர்ந்தோம்.

3173. “முன் காலத்திலும் கயமுகா சூரனுக்குப் பணிகளைச் செய்து பல நாளாக வருந்தினோம். அப்போது சிவ பெருமான் விநாயகரை ஏவி அந்தத் துன்பத்தைத் தீர்த்தார். பின் நாளிலும் அதாவது இந்நாளிலும் சூரன் மீண்டும் எம்மை வருத்த இந்நாள் வரை திரிந்தோம். இனியும் அப்படித் திரிய முடியாது.

3174. “எக்காலத்தும் உம்மை அடைக்கலம் என்று இருந்த யாகங்கள் பகைவரான அவுணரால் வாட்டம் அடைந்து துன்பத்தில் வருந்த, உம்முடை யுயிரைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு இங்கு இருந்தீர்! மன்ன! உமக்கு இச் செயல் ஏற்றதுதானா? இவ்வாறு செய்தல் பழி அன்றோ!

3175. “சூரபன்மன் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட கொடிய அசுரர் வீரம் அழிந்து இறக்கும் பொருட்டும், இந்த வுலகத்தில் உள்ளவர் யாரும் பழிக்கத் திரிகின்றோம் என்ற இத்தகைய எங்கள் துன்பம் நீங்கும் பொருட்டும் ஏதேனும் ஒரு முயற்சியைச் செய்வீர்!”

3176. என்று பலவற்றையும் சொல்லி அத்தேவர்கள் வருந்தினர். வருந்தவும், மன்னனான இந்திரன், அச் சொற்களைக் கேட்டு, அத்தேவர்களின் மனத்தில் குடிகொண்ட துன்பத்தை அறிந்து, அதைத் ‘தீர்ப்பதற்குரிய வழியாது!’ என்று எண்ணிச் சோர்ந்து பெருமூச்சு விட்டுச் சொல்லலானான்.

3177. “மாயை என்பவள் பெற்றதால் தோன்றிய சூரபன்மன், கொடிய வேள்வியைச் செய்யத் தொடங்கிய அன்றே, எங்கள் அரசு வுரிமை அழிந்தது! வான் உலகத்தையும் இழந்தோம். என்று அப்போது தளர்ந்த மனத்துடன் நான் உங்களுக்குக் கூறவில்லையா?

186 □ கந்தபுராணம்

3178 அற்றே மகஞ்செய் தமலன் தருவரங்கள்
 பெற்றே நமது பெரும்பதமுங் கைக்கொண்டு
 சற்றேனும் அன்பில்லாத் தானவர்கோன்
 தாழ்வான
 குற்றே வலைநம்பாற் கொண்டான் குவலயத்தே.

3179 நீள்வா ரிதியின் நெடுமீன் பலசுமந்து
 தாழ்வாம் பணிபிறவும் செய்துந் தளர்ந்துலகில்
 வாழ்வா மெனவே மதித்திருந்தோம் மற்றதன்றிச்
 சூழ்வால் ஒருதிமை சூரபன்மன் உன்னினனே.

3180 என்னே அத்தீமை யெனவே வினவுங்காற்
 பொன்னே அனைய புலோமசையைப் பற்றுதற்கும்
 கொன்னே எனையும் கொடுஞ்சிறையில்
 வைப்பதற்கு
 முன்னே நினைந்தான் முறையில்லாத் தீயோனே.

3181 ஆன செயலுன்னி அனிகந் தனைநம்பால்
 வானுலகில் உய்ப்ப மதியால் அஃதுணர்ந்து
 நானும் இவளும் நடுநடுங்கி அச்சுற்று
 மேனி கரந்து விரைந்துவிண்ணை நீங்கினமால்.

3182 மீனும் வடியும் வியந்தசையுந் தான்சுமந்த
 ஈன மதுவன்றி ஈதோர் பழிசுமக்கின்
 மானம் அழிய வருமே அதுவன்றித்
 கின முறுசிறையும் தீராது வந்திடுமே.

3178. “சிறிதும் அன்பு இல்லாத அசுரரின் மன்ன னான சூரபன்மன், அவ்வாறே வேள்வியைச் செய்து, சிவ பெருமானால் தரப்பெற்ற வரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு, எம் சிறந்த பதவிகளையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு, நில வுலகத்தில் எம்மிடம் இழிந்த குற்றேவல் அனைத்தையும் நியமித்தான்.

3179. “பெரிய கடலில் உள்ள பெரிய பல மீன்களைச் சுமந்து இழிவான மற்ற ஏவல்களைச் செய்தாவது வருந்தி உலகத்தில் வாழ்வோம். என்று எண்ணியிருந்தோம். அது மட்டுமன்றித் தந்திரமாக வேறு ஒரு தீமையைச் சூரபன்மன் எண்ணினான்.

3180. அவன் எண்ணியிருந்த தீமை என்ன என்று கேட்பீரானால், திருமகளைப் போன்ற என் மனைவி இந்தி ராணியைக் கவர்வதற்கும் வீணே என்னைக் கடுஞ் சிறையில் வைப்பதற்கும் நீதியில்லாத, கொடிய சூரபன்மன் முன்பே நினைத்தான்.

(புலோமசை—இந்திரனின் மனைவி இந்திராணி.)

3181. “அத்தகைய கொடிய செயலைச் செய்யக் கருதிப் படைகளைத் தேவலோகத்தில் எம்மிடம் சூரபன்மன் ஏவினான். அதை என் அறிவுடைமையால் உணர்ந்து நானும் என் மனைவியுமாக நடுங்கிப் பயந்து, எங்கள் உடலை மறைத்துக் கொண்டு விரைவாக அந்த விண்ணுலகத்தை விட்டு நீங்கினோம்.”

3182. “மீனையும் கள்ளையும் பெரும் புலால்களையும் சுமந்த இழிவுமட்டுமன்றி, இந்த ஒரு பழியையும் சுமந்தால் நம் மானம் கெடவருமே, அதுமட்டுமன்றித் தீமை தரும் சிறையும் நீங்காது. சேரும் அன்றோ?

- 3183 வெய்யவர்தம் வன்சிறையின் வீழின் முடிவில்லா
ஐயன் அடிகள் அருச்சித் தியாமெல்லாம்
உய்ய அவுணர் உயிரிழப்ப மாதவத்தைச்
செய்யும் நெறியுண்டோ வெனச்சிந்தை
செய்தனனே.
- 3184 சிந்தை அதனில் இனைய செயலுன்னி
அந்த மறுதுயரத் தாமும் நுமைவிட்டு
வந்து புவியின் மறைந்துதவம் செய்துமுக்கண்
எந்தை அடிகள் அருச்சித் திருந்தனனே.
- 3185 அல்லல் புரியும் அவுணர்பணி யால்வருந்தித்
தொல்லையுள மேன்மையெலாந் தோற்றனமே
மற்றினிநாம்
எல்லவரும் வெள்ளி மலைக்கேகி இறைவனுக்குச்
சொல்லி நமது துயரகற்றிக் கொள்வோமே.
- 3186 வம்மின் எனவுரைப்ப வானோர் அதுகேளா
வெம்மி னதுகண்ட வியன்கண் டகியெனவும்
அம்மென் மயிலெனவும் ஆடி நகைசெய்து
தம்மின் மகிழ்ந்து மதர்ப்பினோடு சாற்றலுற்றார்.
- 3187 கோவுநீ எங்கள் குரவனுநீ தேசிகன்நீ
தேவுநீ மேலாம் திருவுநீ செய்தவநீ
ஆவிநீ மற்றை அறிவுநீ இன்பதுன்பம்
யாவுநீ யாகில் எமக்கோர் குறையுண்டோ.
- 3188 பார்த்துப் பணித்த பணிசெய்து நின்றன்னை
ஏத்தித் திரிதல் எமக்குக் கடனாகும்
நீத்துத் துயர நெறியுறுத்தி எம்மையென்றும்
காத்துப் புரத்தல் உனக்குக் கடன்ஐயா.

3183. “கொடியவரின் வலிய சிறைக்குள் அகப்பட்டால், அழிவில்லாத சிவபெருமானின் திருவடிகளை அருச் சித்து, நாம் அனைவரும் உய்யும் படியும், அகரர்கள் இறக்கும் படியும், சிறந்த தவத்தைச் செய்வதற்கு வழியுண்டோ? என்று நான் எண்ணினேன்.

3184. “என் மனத்தில் இங்ஙனம் நினைத்து அளவில்லாத துன்பத்தில் சூழ்ந்த உங்களைப் பிரிந்து, இம் மண்ணுலகத்தில் வந்து, ஒளிந்து இருந்து, தவத்தைச் செய்து கொண்டு, மூன்று திருவிழிகளையுடைய எம் தந்தையான சிவபெருமானின் பொற் கமலங்களைப் பூசை செய்து கொண்டிருந்தேன்.

3185. “துன்பத்தைச் செய்கின்ற அகரரின் ஏவலால் வருந்தி முன்பிருந்த நம் பெருமை எல்லாவற்றையும் இழந்தோம். ஆதலால், இனி நாங்கள் எல்லாம் திருக்கயிலாய மலைக்குச் சென்று அங்கு வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்து நம் துன்பத்தை நீக்கிக் கொள்வோம்”.

3186. “வாருங்கள்!” என்று இந்திரன் சொல்ல, தேவர்கள் அதைக் கேட்டுக் கொடிய மின்னலைக் கண்ட தாழை மலரைப் போலவும் அழகான மென்மையான மயிலைப் போலவும் கூத்தாடி நகைத்துச் சிரித்துத் தமக்குள் மகிழ்ந்து களிப்புடன் சொல்லத் தொடங்கினர்.

3187. “எம் மன்னனும் நீரே! தந்தையும் நீரே! குருவும் நீரே! தெய்வமும் நீரே! மேலான செல்வமும் நீரே! செய்யும் தவமும் நீரே! உயிரும் நீரே! மற்ற அறிவும் நீரே! இன்பம் துன்பம் என்ற யாவும் நீரே! அங்ஙனமேல், எங்களுக்கு ஒரு குறையும் உண்டோ?

3188. “எம் தலைவ! நீ பார்த்து ஏவிய பணியைச் செய்து உம்மைத்துதித்துத் திரிவது எம் கடமையாகும். துன்பங்களைப் போக்கி நல்வழி நிறுத்தி எம்மை எப்போதும் காத்தல் உமக்குக் கடமையாகும்.

- 3189 தேரா அவுணர் திறந்தன்னை முன்தடிந்தாய்
 சூரா தியருயிருங் கொள்ளுநெறி சூழ்கின்றாய்
 பாராள் பவர்க்கும் பலமுனிவர்க் குஞ்சுரர்க்கும்
 ஆராயின் நீயன்றி யாரே துணையாவார்.
- 3190 ஆதலால் எங்கள் அலக்கண் அகற்றிடுவான்
 காதலாய் அத்தன் கயிலைக் கெமைக்கொண்டு
 போதுநீ யென்னப் புரந்தரனும் நன்றென்று
 கோதிலா உள்ளத் தொருசூழ்ச்சி கொண்டனனே
- 3191 ஆவ தொருகாலை அமரர்கோன் தானெழுந்து
 தேவர் தமைநோக்கிச் சிறிதிங் கிருத்திரென
 ஏவரையும் அங்கண் இருத்தியொரு தானேகிப்
 பாவை அயிராணி பாங்கர் அணுகினனே.

31. அயிராணி சோகப் படலம்

- 3192 அன்னம் பொருவு நடையாள் அவன்வரலும்
 முன்னங் கெதிரா முறையால் பலமுறையும்
 பொன்னங் கழலிணையைப் பூண்டு வணங்கிஎழீஇ
 என்னிங்கொ ரெண்ணமுடன் ஏசுந் நிறையென்
 றாள்.
- 3193 அம்மொழியைக் கேளா அரசன் உரைசெய்வான்
 வெம்மைபுரி சூரன் வியன்பணியா லேவருந்தி
 எம்மை யடைந்தார் இணையசில தேவர்
 தம்முன் இடர்பலவும் சாற்றி இரங்கினரே.

3189. “நீதி முறையை அறியாத அசுரர் கூட்டத்தை முன் காலந்தோறும் அழித்தீர்! சூரபன்மன் முதலியவரின் உயிரைக் கவரும் வழியையும் தேடுகின்றீர். ஆதலால், பூமியை ஆள்கின்ற மன்னர்க்கும், பல முனிவர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் ஆராயுமிடத்து, நீரே அல்லாமல் துணையாக உள்ளவர் வேறு எவர்?

3190. “ஆகவே, எங்கள் துன்பத்தைப் போக்க விரும்பி நீர் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் சுயிலாய மலைக்கு எங்களை அழைத்துக் கொண்டு போவீராக!” என்று உரைத்தனர்; இந்நிரனும் ‘நல்லது’ என்று சொல்லி, குற்றம் இல்லாத உள்ளத்தில் ஒரு தந்திரத்தை நினைத்தான்.

3191. அத்தகைய சமயத்தில் தேவர்க்கரசன் எழுந்து, தேவர்களைப் பார்த்துச் “சற்று நேரம் இந்த இடத்தில் இருங்கள்,” என்று சொல்லி, அனைவரையும் அங்கே இருக்கச் செய்து, தான் ஒருவன் மட்டும் தன் மனைவி இந்திராணி இருக்கும் இடத்துக்குப் போனான்.

31. அயிராணி சோகப் படலம் (அயிராணி — இந்திராணி)

3192. அன்னப் பறவையைப் போன்ற நடையுடைய இந்திராணி, இந்திரன் தன்னிடம் வந்தவுடன், முந்தி எதிர் கொண்டு போய் முறைப்படி பல முறையும் பொன் மயமான அவன் அடிகளை வணங்கி எழுந்து. “ஐய! இந்த இடத்தில் ஏதோ ஓர் எண்ணமுடன் வந்த காரணம் யாது?” என்று வினவினாள்.

3193. அவன் உரைத்ததைக் கேட்ட மன்னன் இந்திரன் சொல்லலானான். “கொடுமை செய்யும் சூரபன் மனின் கடிய ஏ வல்களாலே துன்பம் அடைந்து சில தேவர் என்னை வந்து அடைந்தனர். அவர்கள் தம்முடைய துன்பம் பல்வற்றையும் எடுத்துக் கூறி வருந்தினர்.

- 3194 அன்னார் மனங்கொண்ட ஆகுலமும் நந்துயரும்
பொன்னார் சடைமுடியெம் புண்ணியற்குத்
தாம்புகலின்
இந்நாள் அவுணர்க் கிறுவாய் தனைப்புரிந்து
தொன்னாள் உரிமை யளிப்பன்னும் துணிவால்.
- 3195 ஆகின்ற துன்பத் தழலாற் பதைபதைத்து
வேகின்ற சிந்தை வியன்அமரர் தம்முடனயான்
பாகொன்று தீஞ்சொல் உமைபாகன் பனி
வரைக்குப்
போகின்றேன் ஈது புகலுதற்கு வந்தனனே.
- 3196 என்னும் பொழுதில் இடருற் றிகல்வாளி
தன்னங்கம் முழுகத் தளர்ந்துவீழ் மஞ்ஞையென
அன்னம் பொருவு நடையாள் அயிராணி
மன்னன் திருமுன் மயங்குற்று வீழ்ந்தனளே.
- 3197 வீழ்ந்தாள் தரிக்கரிதாம் வெய்ய துயர்க்கடலில்
ஆழ்ந்தாள் தனதறிவும் அற்றாள் பிரியாது
வாழ்ந்தாளென் செய்வாள் மகவான் அதுகண்டு
தாழ்ந்தா குலத்தோ டெடுத்தான் தடக்கையால்.
- 3198 ஆர்வமொடு கையால் அணைத்தே அவளைத்தன்
ஊருமிசை யேற்றி உணர்ச்சிவரும் பான்மையெ
லாஞ்
சேரவொருங் காற்றச் சிறிதே தெளிவுற்றாள்
காரின் மலிகின்ற மின்போலும் காட்சியினாள்.
- 3199 சிந்தை மயக்கஞ் சிறிதகன்று தேற்றம்வர
முந்தை இடர்வந்து முற்றுந் தனைச்சுழ்ந்த
வந்த மடமான் அதுபோழ்தில் தன்னுள்ளம்
நொந்து நடுங்கி இனைய நுவல்கின்றாள்.

3194. “அவர்கள் உள்ளத்தில் இருக்கின்ற துன்பத்தையும் நம் துன்பத்தையும் பொன் போன்ற சடைமுடியையுடைய எம் இறைவனான சிவபெருமானிடம் முறையிட்டால், இந்நாட்களில், அசுரர்க்கு இறுதியை உண்டாக்கி முற்காலத்தில் நமக்கிருந்த அரசவரிமையைத் தருவார் என்ற துணிவால்,

3195. “மேலும் மேலும் வளர்கின்ற துன்பத்தீயால் பதை பதைத்து எரிகின்ற மனமுடைய சிறந்த தேவருடன், நான், பால் போலும் இனிய சொல்லைப் பேசுகின்ற உமையம்மையை இடப்பாகத்தில் கொண்ட சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற கயிலை மலைக்குப் போகின்றேன். இதை உனக்குச் சொல்வதற்காக வந்தேன்.”

3196. என இந்திரன் சொன்ன சமயத்தில், அன்னப் பறவையைப் போன்ற மென்மையான நடையையுடைய இந்திராணி துன்பம் அடைந்து, வன்மையான அம்புகள் தன் உடலில் விழுவதால் சோர்ந்து விழும் மயிலைப் போல், கணவனான இந்திரனுக்கு முன் மயங்கி விழுந்தாள்.

3197. அவ்வாறு விழுந்த இந்திராணி பொறுத்தற்கரிய துன்பமான கடலில் அழுந்தித் தன் அறிவையும் இழந்தாள். ஒரு காலத்தும் பிரியாமல் வாழ்ந்த அவள் என்ன செய்வாள்? இந்திரன் அவளது தன்மையைப் பார்த்துக் குனிந்து தன் பெரிய கையால் அவளை எடுத்தான்.

3198. இந்திரன் அன்புடன் அவளைத் தழுவித் தன் தொடையின் மேல் ஏற்றி, அறிவு தெளிவதற்கான உபாயங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு சேரச் செய்ய, மேகத்தில் தோன்றும் மின்னல் போன்ற இந்திராணி சற்றுத் தெளிவு கொண்டாள்.

3199. உள்ளத்தில் மயக்கம் அகன்று சற்றுத் தெளிவு ஏற்படப் பழைய துன்பம் முழுவதும் அவளை வந்து அடைந்தன. அப்போது மடமைக் குணத்தை உடைய அவள், தன் மனம் வருந்தி அச்சம் உற்றுப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள்.

- 3200 பொன்னாடு விட்டுப் புவியின் வனத்திருந்து
முன்னார் அருள்கொண் டுவப்புற்று மேவினனால்
என்னா ருயிரே எனைநீ பிரிவாயேல்
பின்னார் துணையான் பிழைக்கும் நெறியுண்டோ.
- 3201 வாகத்து நேமிக்கும் வான்பாடு புள்ளினுக்கும்
மேகத் திறமும் வியன்மதியு மாவதுபோல்
நாகத் துறைவோர்க்கு நாயகமே நீயதென்
சோகத்தை நீக்கித் துணையாவார் வேறுண்டோ.
- 3202 அன்றி யுனைப்புரிந்தும் ஆவிதனைத் தாங்கவல்
வேன்
என்றிடினும் யானொருத்தி யாரும் துணையில்லை
ஒன்றுநெறி நீதி உணராத தீயவுணர்
சென்றிடுவர் நாளும் அவர்கண்டால் தீங்கன்றோ.
- 3203 நீடு புகழ்சேர் நிருதர்கோன் சூழ்ச்சியினால்
தேடரிய பொன்னுலகச் செல்வத்தை விட்டிந்தக்
காடுதனில் வந்து கரந்து தவம்புரிந்து
பாடுபடு மாறும் பழிக்கஞ்சி யேயன்றோ.
- 3204 தீய அவுணர் திரிவர் அவர்சிறியர்
மாயை பலபலவும் வல்லார் பவமல்லால்
ஆய தருமம் அறியார் பழிக்கஞ்சார்
நீயும் அஃதுணராய் அன்றே நெடுந்தகையே.

3200. “என் அரிய உயிர் போன்றவரே! தேவர் உலகத்தைவிட்டு, இம்மண்ணுலகத்தில் உள்ள காட்டில் வந்திருந்தும், தங்களுடைய முழுமையான அருளைப் பெற்று மகிழ்ந்திருந்தேன். என்னை நீவிர் பிரிந்து சென்றால் எனக்குத் துணையாவார் வேறு யார்? நான் உய்யும் வழி உண்டோ?

3201. “சொர்க்கத்தில் உள்ளவர்க்குத் தலைவரே! சக்கரவாகப் பறவைக்கும் வானம்பாடி பறவைக்கும் மேகக் கூட்டமும் சிறந்த சந்திரனும் களிப்புத் தருவது போல், தரங்களே அல்லாது என் துன்பத்தைப் போக்கி உதவிச் செய்யத் தக்கவர் எவரேனும் இருக்கின்றார்களோ?

(வாகத்து நேமி — நேமி வாகம்; அதாவது சக்கர வாகம். நேமி — சக்கரம்)

3202. “இதுவே அன்றி, உம்மைப் பிரிந்தும் ஒருவாறு உயிரைத் தாங்கக் கூடுமாயினும், நான் தனியாக இருக்கின்றேன். ஒருவரும் துணையாக இல்லை. முறையான நீதிகளைச் சற்றும் அறியாத கொடிய அசுரர் நாள்தோறும் உலவுவர். அவர்கள் என்னைக் கண்டால் என்ன தீமை உண்டாகுமோ?

3203. “மிக்க புகழையுடைய குரபன்மனின் சூழ்ச்சிக்கு அஞ்சிப் பெறுவதற்கு அரிய சுவர்க்க வுலகச் செல்வத்தை விட்டு, இந்தக் காட்டில் வந்து மறைவாக இருந்து தவம் செய்து வருந்தும் இயல்பும் நம் மீது வசை வந்து சேரும் என்பதற்கு அஞ்சியன்றோ?

3204. “பெருந்தகையுடையவரே! கொடிய அசுரர்கள் இங்கு உலவுவார்கள். அவர்கள் அற்பர்கள். மிகப்பலவான மாயைகளில் வல்லவர்கள். பாவங்களைச் செய்வதே அன்றிச் செய்யத் தக்கனவான புண்ணியங்கள் ஒன்றையும் அறியாதவர்கள். பழிக்கும் அஞ்சமாட்டார்கள்; நீவிரும் அதை அறியாதவர் அல்லர்!

- 215 உன்னன் புடைய வொருமகனும் இங்கில்லை
துன்னுஞ் சுருமில்லை தொல்களிற்றின்
வேந்துமில்லை
பின்னிங் கொருமா தருமில்லை பெண்ணொருத்தி
தன்னந் தனியிருக்க அஞ்சேனோ தக்கோனே.
- 3206 பல்லா றொழுகிப் பவஞ்செய் அவுணரெனும்
ஒல்லார் எனைக்காணின் ஓடிவந்து பற்றினர்போய்
அல்லா தனபுரிவ ரானால் அனையபழி
எல்லாமுன் பாலன்றி யார்கண்ணே சென்றிடுமே.
- 3207 மன்னே இதுவேடர் துணிவுரைப்பன் மன்னுயிர்
கொண்
டின்னே தமிழேன் இரேன்உலகில் யாவரையும்
முன்னே படைத்தளிக்கும் முக்கணர்தம்
வெற்பினுக்குள்
பின்னே வருவேன் பெயர்வா யெனவுரையா.
- 3208 பின்றாழ் குழலி பெருந்துயரத் தோடெழுந்து
நின்றாள் இறையுன்னி நேயத் தொடுநோக்கி
நன்றால் உனது திறனென்று நாகரிறை
சென்றார்வ மோடவளைப் புல்லியிது செப்பு
கின்றான்
- 3209 வாராய் சசியே வருந்தேல் அமரருடன்
காரார் களத்தோன் கயிலைக் கியான்போனால்
ஆராய்ந்து நின்னை அளிப்பவர் அந் தாலன்றோ
பேரார்வ மோடெனது பின்நீ வருவதுவே.

3205. “தக்கவரே! உம் அன்புடைய மகனும் இங்கு இல்லை. நெருங்கிய தேவர்களும் இல்லை. பழைய ஐராவத யானையும் இல்லை. அன்றியும் இங்கே ஒரு பெண்ணும் இல்லை. ஒரு பெண்ணான நான் ஒரு துணையும் இல்லா திருக்க அஞ்ச மாட்டேனா?

3206. “பல வழிகளிலும் உலவித் தீய செயல் செய் தின்ற அசுரரான பகைவர் என்னைப் பார்த்தால் ஓடி வந்து பிடித்துச் சென்று தகாத செயல்களைச் செய்வர். அவ்வாறு அவர்கள் செய்தால் அந்தப் பழி முழுவதும் உம் மேல் அல்லாது வேறு எவரிடத்துப் போகும்?

3207. “நாயக! இந்த ஒரு துணியைச் சொல்வேன். நிலையான உயிரை வைத்துக் கொண்டு தனியாக நான் இங்கு இருக்க மாட்டேன். ஆதி காலத்தில் உலகத்தில் உள்ள எல்லாரையும் படைத்துக் காக்கும் சிவபெருமானின் கயிலாய மலைக்கு உமக்குப் பின்னால் நான் வருவேன். எழுவீராக!” என்று சொல்லி,

3208. முதுகில் தாழ்ந்த கூந்தலையுடைய இந்திராணி, மிக்க துன்பத்துடன் எழுந்து நின்றாள். இந்திரன் சற்று நேரம் சிந்தனை செய்து, அன்போடு அவளைப் பார்த்து, “உன் எண்ணம் நல்லது!” என்று சொல்லி, அணுகி விருப் பத்துடன் அவளைத் தழுவிப் பின் வருவதைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

3209. “இந்திராணியே! வருக! வருந்தாதே! தேவர் களுடன் நஞ்சு பொருந்திய கண்டத்தையுடைய சிவபெரு மான் வீற்றிருக்கும் கயிலாய மலைக்கு நான் சென்றால், மிக்க ஆர்வத்துடன் என்பின் நீ வருவது, ஆராய்ந்து உன்னைக் காப்பவர் இல்லாது போனால் அன்றோ?

3210 செய்ய சடைமேற் சிறந்தமதிக் கோடுபுனை
துய்யவனும் வேலைத் துயின்றோனும்

சேர்ந்தளித்த

ஐயன் எமக்கோர் அரணாகி யேயிருக்க
நையல் முறையாமோ நங்காய் நவிலுதியால்.

3211 ஏவென்ற கண்மடவாய் ஈசனருள் அன்னோனை
வாவென் றளியால் வழுத்திமனத் துன்னின்

இங்கே

மேவுங் கயிலையில்யான் மீண்டு வருந்துணையுங்
காவென் றுலனை அவன்பாற் கையடையா

நல்குவனால்.

3212 ஆற்றல் பெரிதுடைய ஐயனே நின்தன்னைப்
போற்றியருள் செய்யும் பொருந்துதியால்

ஈண்டென்று.

தேற்றுதலும் அன்னான் சிறப்பெவன்கொல்

செப்புகெனக்

கோற்றொடிகேள் என்னா அமரசேன் கூறு

கின்றான்.

32. மகா சாத்தாப் படலம்

3213 முன்னம் பரமன் அருளின்றி முகுந்த னாதி
மன்னுஞ் சுரர்தானவர் வேலை மதித்த வேலைக்
கன்னங் கரிய ஷிடம் வந்துழிக் காரி னங்கள்
துன்னும் பொழுதில் குயில்போல் துணுக்குற்

றிரிந்தார்.

3214 அண்ணற் கயிலைக் கிரிதன்னில் அடைந்து செந்தீ
வண்ணத் தமலன் அடிபோற்ற வருந்தல் என்றே
உண்ணற் கரிய பெருநஞ்சினை உண்டுகாத்துக்
கண்ணற்கும் ஏனை யவர்க்கும்இவை கட்டுரைப்
பான்.

3210. “சிவந்த சடைமீது சிறந்த பிறையைச் சூடிய தூயவரான சிவபெருமானும் பாற்கடலில் பள்ளி கொள் கின்ற திருமாலும் சேர்ந்து பெற்ற ஐயனார் எங்களுக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்க வருந்துவது முறையா! பெண்ணே! சொல்வாய்!

3211. “அம்பை வென்ற கண்களையுடைய பெண்ணே! சிவபெருமான் பெற்ற அந்த மகனை வந்தருளுக என்று அன்புடன் துதித்து உள்ளத்தில் எண்ணினால், இங்கு வரு வார். திருக்கயிலாய மலையினின்று நான் திரும்பி வரும் வரையும் காத்தருளுக என்று, உன்னை அவரிடத்தில் அடைக்கலமாகத் தருவேன்.

3212. “மிக்க ஆற்றல் உடைய ஐயனாரே உம்மைக் காப்பார். இங்கே இருப்பாயாக!” என்று இந்திரன் இந்தி ராணியைத் தேற்றினான், அவள், “அவரது வரலாறு யாது? சொல்லுக!” என்றாள். “திரண்ட வளையலை அணிந்த பெண்ணே! கேட்பாயாக!” என்று இந்திரன் சொல்லலா னான்.

32. மகா சாத்தாப் படலம்

3213. “முன்னொரு காலத்தில், சிவபெருமானின் அருள் இல்லாது, திருமால் முதலான தேவர்களும், அசுரர் களும் பாற்கடலைக் கடைந்தனர். அப்போது மிகக்கரிய நஞ்சு ஒன்று தோன்றியது. தோன்றியபோது, மேகக்கூட்டம் மிக்க காலத்தில் குயில் பறவை நீங்கிச் செல்வதைப் போல், அவர்கள் நடுங்கி ஓடினர்.

3214. அவர்கள் பெருமை பொருந்திய கயிலாய மலையை அடைந்து அந்த நஞ்சினின்று தம்மைக் காக்கும் படி சிவந்த தீப்போன்ற நிறத்தையுடைய சிவபெருமானின் அடிகளை வணங்கித் துதித்து வேண்டிக் கொள்ள, அவர் அவர்களை ‘வருந்தாதீர்’ என்று சொல்லி, உண்பதற்கு அரிய நஞ்சினை உண்டு காத்துத் திருமாலுக்கும் மற்றவர்க் கும் இதனைச் சொன்னார்.

3215. இன்னுங் கடைமின் அமுதம் எழுமென்று கூற
அந்நின் றவர்பாற் கடலின்கண் அடைந்து முன்
போற்
பின்னுங் கடைந்தார் இபமாமுகப் பிள்ளை
தன்னை
முன்னம் வழிபட் டிலர்வந்து முடிவ தோரார்.
- 3216 என்னா யகற்கு வழிபா டியற்றாத நீராற்
கொன்னார் கடலின் நடுமத்தங் குலைந்து வீழ்ந்து
பன்னாகர் வையும் இடஞ்செல்லஅப் பாண்மை
நோக்கி
அன்னானை அர்ச்சித் தனர்அச்சுத னாதி
யானோர்.
- 3217 ஆரா தனைசெய்துழி மந்தர மாதி மைந்தன்
பேரா அருளால் பிலம்நின்று பெயர்ந்து முன்போல்
வாரா நிலைபெற் றிடலோடு மகிழ்ந்து போற்றிக்
காரார் திருமால் முதலோர் கடலைக் கடைந்தார்.
- 3218 கடைகின்றுழிச் செம் மதியாமெனக் காமர் செம்
பொன்
அடைகின்ற கும்பத் தெழுந்திட்ட தமுத மங்கண்
மிடைகின்ற தொல்லைச் சுரர்தானவர் யாரும்
வெஃகி
உடைகின்ற வேலையென ஆர்த்தனர் ஒல்லை
சூழ்ந்தார்.
- 3219 எம்மால் இதுவந் துளதால் எமக்கேயி தென்றே
தம்மா சையினாற் சுரர்தானவர் தம்மின்
மாறாய்த்
தெம்மா னமுடன் பொரவுன்னலும் தீர்வு நோக்கி
அம்மால் விரைவின் ஒருமோகினி ஆயி னானே.

3215. “நீங்கள் இன்னும் பாற்கடலைக் கடையுங்கள். அப்போது அமிழ்தம் தோன்றும்!” என்று அருள் செய்தார். அங்கு நின்ற தேவர்களும் அசுரர்களும் பாற்கடலில் போய் முன்கடைந்தது போலவே பின்னும் கடைந்தனர். அப்போது பின் வர இருக்கும் தீங்கை அறியாதவராகச் சிறந்த யானை முகத்தையுடைய விநாயக் கடவுளை முதலில் பூசை செய்யாது விட்டனர்.

3216 “எம் தலைவரான விநாயகப் பெருமானுக்கு வழிபாடு செய்யாத தன்மையினால் பெருமை பொருந்திய பாற்கடலில் நாட்டிய மந்தர மலையான மத்து நிலைதவறி விழுந்து பல நாகர்கள் வாழும் பாதலத்துக்குச் செல்வத் திருமால் முதலியவர் அந்தத் தீங்கைப் பார்த்து விநாயகக் கடவுளைப் பூசித்தனர்.

3217. “அவர்கள் அங்ஙனம் பூசை செய்த போது, மந்தரமலை, சிவபெருமானின் மைந்தர் விநாயகர் அருளால், பாதலத்தினின்றும் எழுந்து, முன் இருந்த இடத்துக்கு வந்து நிலைப்படவும், கருநிறம் உடைய திருமால் முதலான தேவர்கள் மகிழ்ச்சி பெற்றுத் துதித்துப் பாற்கடலைக் கடைந்தனர்.

3218. அவர்கள் அவ்வாறு கடைந்த போது, சிவந்த நிறமுடைய சந்திரன் போல அழகிய செம்பொன்னால் ஆன குடத்தில் அமுதம் எழுந்தது. அப்போது நெருங்கி நின்ற பழைய தேவர்களும் அசுரர்களுமாகிய எல்லாரும் அதை விரும்பிக் கரை கடந்து பெருகிய கடலைப் போல் ஆரவாரம் செய்து விரைவில் சூழ்ந்தனர்.

3219. “எம் முயற்சியால் இந்த அமுதம் தோன்றியது; ஆதலால் இது எங்களுக்கே உரியது! என்று வாதம் செய்து, தங்களுக்கு உண்டான ஆசையால், தேவர்களும் அசுரர்களும் தங்களுக்குள் மாறுபட்டுப் பகையால் உண்டான மானத் துடன் போர் செய்ய எண்ணினர். அந்தப் போரை ஒழிக்க எண்ணி, அத்திருமால் விரைவில் ஒரு மோகினி வடிவத்தைக் கொண்டார்.

- 3220 மூலம் பிறந்த விடம்போல் அழன்முண் டிடாமல்
நீலம் பிறந்து பிறர் அச்சுற நேர்ந்தி டாமல்
ஞாலம் பிறந்தோர் சுரர்தானவர் நச்ச ஆங்கோர்
ஆலம் பிறந்த தெனமோகினி யாகி நின்றான்.
- 3221 சேணார் உலகிற் புவிதன்னில் திசையி லெங்குங்
காணாத வப்பெண் னுருக்கண்டனர் காதல்
கைமிக்
கூணார் அமுதந் தனைவிட்டு முன்னொன்று
கண்டோர்
மாணா கியபல் பொருள் கண்டென வந்து குழ்ந்
தார்.
- 3222 மெய்த்தா மரையே முதலாய விசிகம் நான்கும்
உய்த்தான் மதவேள் அதுகாலை உலப்பில் காமப்
பித்தாய் உணர்வு பிழையாகிப் பெரிது மாலாய்
அத்தா ருகமா முனிவோரினும் ஆர்வ மிக்கார்.
- 3223 எண்ணா அவுணர் தொகையல்லதை எந்தை
மாயம்
உண்ணாடு வானோர் களும்பெண்மயல் உற்று
நின்றார்
மண்ணாசை தன்னிற் பொருளாசையின் மாய
வாழ்க்கைப்
பெண்ணாசை நீங்கல் எளிதோ பெரியோர்
தமக்கும்.
- 3224 பூண்டுற்ற கொங்கைப் பொலன்மோகினி யான
புத்தேள்
ஆண்டுற் றவர்தவங் களைநோக்கி அமரை நீங்கும்
ஈண்டுற் றனன்யான் அமுதும் முளதேது நீவிர்
வேண்டுற்ற தும்பால் உறக்கொண்மின் விரைவின்
என்றான்.

3220. முதலில் தோன்றிய நஞ்சைப் போல் தீப் பிழம்பு பரவாமலும், கருநிறம் கொண்டு கண்டோர் அஞ்சு மாறு எதிர்க்காமலும், நிலவுலகத்தில் தோன்றிய மானிடர் களும் தேவர்களும் அசுரர்களும் விரும்புமாறு, அப்போது ஒரு நஞ்சு தோன்றியதைப் போல மோகினி வடிவம்கொண்டு திருமால் நின்றார்.

3221. வான் உலகத்திலும் பூவுலகத்திலும் எட்டுத் திக்குகளிலும் மற்ற எல்லாவிடங்களிலும் முன் ஒரு போதும் கண்டறியாத அந்தப் பெண் வடிவத்தைப் பார்த்துக் காமம் அதிகமாகக் கொண்டு, உண்பதற்குரிய அமுதத்தைப் பெறப் போராடுதலை விட்டு, முன்பு ஒரு பொருளைப் பார்த்தவர் பின்பு, அதனைவிடச் சிறந்த பல பொருள்களைக் கண்டாற் போல் வந்து அந்த மோகினியைச் சூழ்ந்தனர்.

3222. காமன் சிறந்த தாமரை முதலான நான்கு அம்புகளைச் செலுத்தினான். அச்சமயத்தில் அளவிடற்கு இயலாத காமம் கொண்டவராய் அறிவில் பிழைபட்டு, மிகவும் மயக்கம் கொண்டு அந்தத் தாருகா வனத்தில் உள்ள சிறந்த முனிவர்களை விட ஆசை மிகப் பெற்றார்கள்.

3223. மற்றவரை மதிக்காத அசுரர் கூட்டமே அல்லாது எம்பெருமானான திருமாலின் மாயம் என்பதை உள்ளத்தில் தெளிந்துள்ள தேவர்களும் பெண் மயக்கம் கொண்டு நின்றார்கள். மண் ஆசையை விடவும் பொன் ஆசையை விடவும் நிலையில்லாத வாழ்வில் அழுந்தும் பெண் ஆசையைத் தவிர்த்தல் பெரியவரான முனிவர்க்கும் எளிதோ?

3224. அணிகள் அணிந்த கொங்கைகளையுடைய அழகிய மோகினி வடிவம் பூண்ட திருமால், அங்குள்ள தேவர்களையும் அசுரர்களையும் பார்த்து, “போரைக் கை விடுங்கள்! நான் இங்கு இருக்கின்றேன். அமுதமும் இருக்கின்றது. நீங்கள் விரும்புவது யாது? அதனை அடையுமாறு விரைவில் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்!” என்று கூறினார்.

- 3225 மாலா னவன்அங் கதுகூற மனம்தி ரிந்து
நோலா மையினால் இறக்கின்றவர் நோக்கி
யெங்கள்
பாலா வதுநீ யெனமுன்வரும் பான்மை நாடி
மேலாம் அமுதே எமக்கென்றனர் விண்ணு
ளோர்கள்.
- 3226 வானா டவர்நல் லமுதம்கொடு மாயை நீங்கிப்
போனார் ஒருசார் அவரோடு பொருத தீயோர்
தேனார் மொழிமோ கினியாகிய செங்கண் மாலை
ஆனா விருப்பிற் கொடுபோயினர் ஆங்கொர்
சாரில்.
- 3227 கொண்டே கியதா னவர்தங்கள் குழுவை நோக்கித்
தண்டேன் மலர்ப்பா யலின்என்னைத் தழுவ
வல்லான்
உண்டே இதனில் ஒருவீரன் உவனை இன்னங்
கண்டேன் இலைஎன்றனன் பெண்ணுருக் கொண்ட
கள்வன்.
- 3228 ஈறாம் அவுணர் பலரும்மிது கேட்டெ னக்கு
மாறாய் ஒருவர் இலையாரினும் வன்மை பெற்றேன்
வீறா கியவீ ரனும்யானென வீற்று வீற்றுக்
கூறா எனையே புணரென்று குழீஇயி னாரே.
- 3229 கொம்மைத் துணைமென் முலையண்ணலைக் கூட
யாரும்
வெம்மைப் படலால் இகல்கொண்டனர் வேறு
வேறு
தம்மில் பொருது முடிந்தார் கிளைதம்மி லுற்ற
செம்மைக் கனலால் முடிவுற்றிடுஞ் செய்கை
யேபோல்.

3225. திருமால் அங்கு அதனைச் சொல்ல, தவம் செய்யாமையால் மனம் விகாரப்பட்டு இறப்பவர்களான அவுணர்கள், இரண்டு பொருள்களையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து 'எம்மிடத்துச் சேர வேண்டியது நீரே' என்று சொல்ல. தேவர்கள் முன் தாம் நிச்சயித்ததை அறிந்து, சிறந்த அமுதமே எங்களுக்கு வேண்டியது என்று உரைத்தனர்.

3226. தேவர் நல்ல அமிழ்தத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு திருமாவின் மர்யச் செயலில் அகப்படாது ஒரு பக்கத்தே போயினர். அந்தத் தேவருடன் போரிட்ட அசுரர்கள் தேன் போலும் இனிய சொல்லைப் பேசும் மோகினியான திருமாலை அங்கு ஒரு பக்கத்தில் குறைவில்லாத விருப்பத்துடன் அழைத்துக் கொண்டு போயினர்.

3227. மோகினியின் வடிவம் கொண்ட திருமால் தம்மை அழைத்துக் கொண்டு போன அசுரரைப் பார்த்துக் "குளிர்ந்த தேன் சிந்தும் மலர்கள் பரப்பப்பட்ட படுக்கையில் என்னைத் தழுவவல்ல வலிய ஒரு வீரன் இக்கூட்டத்தே இருக்கின்றானா? அவனை இதுகாறும் கானேன்!" என்று சொன்னார்.

3228. இறக்கப் போகும் அவுணர்கள் எல்லாரும் இதனைக் கேட்டு, "எனக்கு நிகராவார் வேறு ஒருவரும் இல்லை! நானே எல்லாந் விடவும் வலிமை பெற்றுள்ளேன். பெருமை பெற்றுள்ள வீரனும் நானே!" என்று வெவ்வேறாகச் சொல்லிக் கொண்டு என்னைத் தழுவுக!" எனக் கூறி நெருங்கினர்.

3229. திரண்டு இரண்டு கொங்கைகளையுடைய மோகினியான திருமாலைச் சேரும் பொருட்டாக எல்லாரும் விரும்புவதாலே பகைத்து வெவ்வேறாகத் தங்களுள் போர் செய்து மூங்கிலில் தோன்றிய சிவந்த தீயால் அது எரிந்து அழியும் தன்மை போல அசுரர் அனைவரும் இறந்தனர்.

3230 அன்னார் தொகையில் இருவோர்அரி மாயை
உன்னி
என்னாம் இவரோ டிறக்கின்றனம் என்று நீங்கித்
தொன்னாள் உருவந் தனைமாற்றிச் சுரர்கள்
போலாய்ப்
பொன்னா டவர்தங் குழுவோடு புகுந்து நின்றார்.

3231 மாண்டார் அவுணர் அதுநோக்கி வரம்பின் மாயம்
பூண்டாரும் வெஃக மடமாதெனப் போந்த
கள்வன்
மீண்டான் அமரர் பலரும் விருப்புற்று மேவ
ஈண்டாழி தன்னில் அமுதம்தனை ஈத லுற்றான்.

3232 ஈயும் பொழுதின் இமையோர்கள் இனத்தி னூடு
போயங் கிருந்த இருகள்வரும் பொற்பு மிக்க
மாயன் பகிரும் அமிர்தந்தனை மந்தி ரத்தால்
ஆயும் படிக்கொண் டிலர்வல்லையின் ஆர்த
லுற்றார்.

3233 தண்டா மரைக்குப் பகைநன்னைபெனச் சாரும் நீரார்
கண்டார் புடையுற் றவரிங்கிவர் கள்வ ரேயாம்
உண்டார் அமுதம் கடிதென் றுளத்துன்னி
யங்கண்
விண்டான் அவற்குக் குறிப்பால் விழிகாட்டி
னாரால்.

3234 காட்டுற் றிடலும் அரிநோக்கியிக் கள்வ ரேயோ
வீட்டுற்ற வானோ ருடன்உண்குவ ரென்று
தன்கை
நீட்டுற் றிடுசட் டுவம்கொண்டு நிருதர் சென்னி
வீட்டிச் சுரருக் கமுதூட்டி விருந்து செய்தான்.

3230. அந்த அசுரர் கூட்டத்துள் இருவர் மட்டும் திருமாலின் மாயத்தை எண்ணி நாம் இந்த அசுரர்களுடன் போரிட்டு ஏன் இறக்க வேண்டும் என எண்ணி அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கிப் பழைய தம் வடிவத்தை நீத்துத் தேவர் போல் வடிவு கொண்டு தேவர் கூட்டத்துடன் கூடி நின்றனர்.

3231. அசுரர் எல்லாரும் இறந்தனர். அதைப் பார்த்து அளவில்லாத மாயமுடையவரான, எல்லாரும் வியக்குமாறு மோகினியாக வந்த திருமால் திரும்பி வந்து பல தேவர்களும் உண்ணுமாறு பாற்கடலில் தோன்றிய அமுதத்தைப் பகுத்துக் கொடுக்கத் தொடங்கினார்.

3232. திருமால் அவ்வாறு அளிக்கும்போது, தேவரின் கூட்டத்துள் புகுந்து அங்கு இருந்த இரண்டு கள்ளர்களும் அழகில் சிறந்த திருமால் பகுத்துக் கொடுத்த அமிர்தத்தை, மந்திரத்தைச் சொல்லி விதிப்படி உண்ணாமல் விரைவாக உண்ணத் தொடங்கினர்.

3233. குளிர்ந்த தாமரைக்குப் பகைவனான சந்திரனும் நண்பனான சூரியனும் பக்கத்தில் இருந்து (அந்தக் கள்ள அசுரர்களின்) செயலைப் பார்த்து, 'மற்றவர் அமுதத்தை உண்பதற்கு முன் உண்டு விட்டதால் இவர்கள் கள்வரே ஆவார்கள்! என்று உள்ளத்தில் எண்ணி, அந்த இடத்தில் இருந்த திருமாலுக்குக் குறிப்பால் இதைக் கண்களால் உணர்த்தினர்.

3234. அவர்கள் கண்களால் குறிப்புக் காட்டியவுடன், திருமால் பார்த்து, 'இந்தத் திருடர்களா தேவர்களுடன் இருந்து புசிப்பவர்? என எண்ணித் தம் கையில் உள்ள நீண்ட சட்டுவத்தால் (அகப்பையால்) அந்த அவுணர்களின் தலையைத் துண்டித்துத் தேவர்களுக்கு அமுதத்தை த்தந்து விருந்து அளித்தார்.

3235 அண்டத் தவர்முன் னருந்துற்ற அமுத மன்னார்
கண்டத் திடையே வருமுன்னது கண்டு மாயன்
துண்டித்த சென்னி அழிவற்ற துணிந்த யாக்கை
முண்டத் துடனே துணிபட்டு முடிந்த வன்றே.

3236 மாளாத சென்னி யுடைத்தானவர் மாண்பு
நோக்கி
நீளார் அமுதுண்டவர் விண்ணிடை நிற்ப
ரென்னாத்
தாளால் உலகம் அளந்தோன் அவர்தங் களுக்குக்
கோளா நிலையை இறையோன் அருள்கொண்டு
நல்க.

3237 புன்னாகம் நாக மணிவான் அடிபோற்றி நோற்றுச்
செந்நாக மோடு கருநாகத்தின் செய்கை பெற்றுப்
பின்னாக முன்னம் தமைக்காட்டிய பெற்றி
யோரை
அந்நாக மீது மறைப்பார் அமுதுண்ட கள்வர்.

வேறு

3238 கெழிய ராகுவும் கேதுவு மேயென
மொழிய நின்ற முதற்பெயர் தாங்கியே
விழுமி தாகிய வெய்யவ னாதியாம்
எழுவர் தம்மொ டிருவரும் ஈண்டினார்.

3239 ஈது நிற்கமுன் இன்னமு தம்தனை
ஆத ரத்தொ டயின்றவிண் ணோர்தொழ
ஓத வேலை யொருபுடை யாகவே
மாது ருக்கொண்ட மாதவன் வைகவே

3240 நால்வ கைப்பட நண்ணிய சத்தியுள்
மாலும் ஆதலின் மற்றது காட்டுவான்
ஆல கண்டத்தன் அச்சுதன் அச்சுறும்
கோல மெய்திக் குறுகினன் அவ்விடை.

3235. தேவர்கள் உண்பதற்கு முன்னம் உண்ட அமுதம் அவர்களின் கழுத்தில் வருவதற்கு முன் அவர்களின் வஞ்சத்தை எண்ணித் திருமால் துண்டுபடுத்திய தலைகள், அழிவற்றவை ஆயின. வெட்டுப்பட்ட உடல்கள் முண்டமாகி வெட்டுப்பட்டு அழிந்தன.

3236. தம் அடியால் உலகத்தை அளந்த திருமால் இறவாத தலைகளையுடைய அந்த அசுரர்களின் தன்மையைப் பார்த்துச் சிறந்த அரிய அமுதத்தை உண்டவர் சுவர்க்கத்தில் இருப்பர் என எண்ணி, அவர்களுக்குக் கோள்கள் ஆகும் தன்மையைச் சிவபெருமானின் திருவட்படி அளிக்க,

3237. அமிழ்தத்தை உண்ட அந்த இருவரும், புன்னை மலரையும் பாம்புகளையும் அணிந்த சிவபெருமானின் திருவடிகளைத் துதித்துத் தவம் செய்து செம்பாம்பு கரும்பாம்பு என்ற இயல்பைப் பெற்றனர். பின்பு, முன்பு தங்களைத் திருமாலுக்குக் காட்டித் தந்த சூரிய சந்திரர்களை வானில் வரும்போது மறைப்பர்.

3238. தமக்குப் பொருந்திய 'இராகு' 'கேது' என்ற சிறந்த பெயர்களைக் கொண்டு சிறந்த சூரியன் சந்திரன் முதலான ஏழு கோள்களுடன் அந்த இருவரும் சேர்ந்தனர்.

3239. இது நிற்க, முன்னம் அமுதத்தை விருப்பத் துடன் உண்ட தேவர்கள் துதிக்க, அலையுடைய பாற்கடலின் ஒரு பக்கத்தில் மோகினி வடிவம் பூண்ட திருமால் (வீற்றி ருந்தார்.) வீற்றிருக்க,

3240. நான்கு வகைப்பட்ட சக்திகளுடன் திருமாலும் ஒரு சக்தி ஆதலால், அதை உலகத்தவர்க்குக் காட்டுவதற்காக நஞ்சுண்ட கழுத்தை உடைய சிவபெருமான், திருமால் விரும்பத் தக்க ஒரு வடிவத்தைக் கொண்டு அந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

(நான்கு வகைச் சக்திகள், உமை, துர்க்கை, காளி, திருமால். சக்தி — வல்லமை)

- 3241 தண்டுழாய்முடி யான்தனி நாயகன்
கண்டு வெஃகக் கறைமிடற் றெம்பிரான்
உண்டெ மக்கு முனைப்புணர் காதல்நீ
கொண்ட வேடம் இனிதென்று கூறினான்.
- 3242 ஆணின் நீங்கிய அச்சுதன் ஆற்றவும்
நாணி இவ்வுரு நல்கிய தன்மையான்
காணி யாயுனைக் காதலித் துற்றாள்
பேணி நிற்பதெ ளென்னைப் பெருமநீ.
- 3243 ஆதி காலத் தயன்செயல் முற்றிட
மாதை மேலிட வந்துனை வேண்டினம்
காத லோவன்று காரணனா கையின்
மீது சேர்தரும் விரியன் அல்லையோ.
- 3244 நெற்றி யங்கண் நிமல உனக்கிகல்
பற்ற தில்லையெப் பான்மையர் கண்ணினுள்
அற்ற தாக என்னாகம் தழுவுவான்.
உற்ற காதலும் உண்மைய தன்றேரா.
- 3245 என்ன காரணம் எண்ணிக்கால் ஏகினை
அன்ன பான்மை யறிசிலன் எம்பிரான்
இன்ன தாடலை நீயல்ல தேவதே
பின்னை நாடி யறிவுறும் பெற்றியோர்.
- 3246 அன்பில் ஆடவர் ஆடவ ரோடுசேர்ந்து
இன்ப மெய்தி யிருந்தனர் இல்லையால்
முன்பு கேட்டது மன்று முதல்வநீ
வன்பொ டென்னைப் புணர்வது மாட்சியே.

3241. குளிர்ந்த மாலையை அணிந்த திருமால் ஒப்பில்லாத தலைவரான சிவபெருமானை நோக்கி ஆசை கொள்ள, நஞ்சுண்ட கண்டரான சிவபெருமான், “நமக்கும் உன்னைக் கூடும் விருப்பம் உள்ளது! நீ.கொண்ட வடிவம் நன்றாக உள்ளது!” என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

3242. ஆண் வடிவம் நீங்கிப் பெண் வடிவு கொண்ட திருமால், மிகவும் நாணம் கொண்டு, “இந்த வடிவத்தை எனக்கு அளித்த உமாதேவி உரிமையாக உம்மை விரும்பியிருந்தார். பெருமானே! தாங்கள், ஆண்பாலான என்னை விரும்பக் காரணம் யாது?”

3243. “முன் காலத்தில் நான்முகன் செய்யும் படைப்புத் தொழில் முற்றும் பொருட்டு உமையம்மையாரைச் சேருமாறு நாங்கள் வந்து வேண்டினோம். அவ்வாறு வேண்டிய போது தாங்கள் உமையம்மையைத் தழுவினது காமத் தாலா? இல்லை. எல்லாத் தொழில்களுக்கும் காரணர் நீங்களே. ஆதலால்தான்! ஏனென்றால் தாங்கள் மேலாகப் பொருந்திய இந்தியத்தை உடையவர் அல்லரோ?”

3244. “நெற்றிக் கண்ணையுடைய எம் இறைவ! தங்களுக்கு எத்தகையவரிடத்தும் விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லை. அங்ஙனமாக, என் உடலைத் தழுவும்படி கொண்ட ன்ரும்பழம் உண்மையாகாதே!

3245. “எம் பெரும! எந்தக் காரணத்தை உள்ளத்தில் கொண்டு வந்தீரோ, அத்தன்மையை நான் அறியேன். தங்களது திருவிளையாடலைத் தாங்களே அல்லாது வேறு எவர்தாம் ஆராய்ந்து அறிய வல்லவர்?

3246. “அன்புடன் ஆடவர் ஆடவருடன் கூடி இனபம் அனுபவித்திருக்கும் வழக்கம் இல்லை. முன்னால் நிகழ்ந்த தாகவும் கேள்விப்பட்டதில்லை! தலைவரே! தாங்கள் வலிந்து என்னைக் கூடுவது தகுதியாகுமா?

- 3247 என்று மாயன் இசைத்தலும் எம்பிரான்
அன்று நீயும் நமக்கொரு சத்திகாண்
அன்று தாருகத் தந்தணர் பாங்குநச்
சென்ற போழ்தினும் சேயிழை யாயினாய்.
- 3248 முன்னை வேதன் முடிந்தனன் போதலும்
உன்னொ டேவந் துவப்பொடு கூடினோம்
பின்னர் இந்தப் பிரமனை உந்தியால்
அன்னை யாகி அளித்தனை அல்லையோ.
- 3249 ஆகையாலுன் அணிநலம் துய்த்திட
ஓகை யால்இவண் உற்றனன் செல்கென
மாகை யாரப் பிடிப்ப வருதலும்
போகை உன்னிப் பொருக்கென ஓடினான்.
- 3250 நாணி ஓடிய நாரண னைப்பிறை
வேணி அண்ணல் விரைவுட னேகியே
பாணி யாலவன் பாணியைப் பற்றினான்
சேணி னின்று திசைமுகன் போற்றவே.
- 3251 பற்றி யேகிப் படிமிசை நாவலால்
பெற்ற தீவிற் பெருங்கடற் சார்பினின்
மற்று நேரில் வடதிசை வைப்பினில்
உற்ற சரலத்தின் ஒண்ணிழல் நண்ணினான்.
- 3252 நண்ணி யேதனி நாயகன் அவ்விடைப்
பெண்ணின் நீர்மையைப் பெற்றிடு நாரணன்
உண்ணெ கிழ்ந்து மயக்குற் றுருகியே
எண்ணில் இன்புறக் கூடினன் என்பவே.

3247. என இங்ஙனம் திருமால் சொல்லவும், எம் தலைவரான சிவபெருமான் “நன்று! ஆயினும் நீயும் நமக்கு ஒரு சக்தியேயாகும். அதுவன்றியும் முன் காலத்தில் தாருகா வனத்து முனிவரிடம் போன போதும் பெண் வடிவமே கொண்டாய்!”

3248. “பழைய பிரமன் இறந்து போனபோதும் உன்னுடன் வந்து மகிழ்ச்சியுடன் தழுவினோம். பின்பு, தாயாகி இப்போதுள்ள பிரமாலைக் கொப்பூழ்த் தாமரையால் தோற்றுவித்தாய் அன்றோ?”

3249. “ஆகையால், உன்னுடன் கூடிச் சிறந்த இன்பத்தை அனுபவிக்குமாறு, ஒரு விருப்புடன் இங்கு வந்தேன் வருக!” என்று சொல்லி, அவரது சிறந்த கையைப் பிடிக்கச் சிவபெருமான் நெருங்கத், திருமால் தப்பிச் செல்ல எண்ணி விரைவாக ஓடினார்.

3250. பிறைமதியை அணிந்த சடையுடைய சிவ பெருமான், நாணம் கொண்டு ஓடிய திருமாலைத் தொடர்ந்து விரைவாகப் போய் நான்முகன் வானத்தினின்று துதிக்கத், தம் கையால் அவரது (திருமாலின்) கையைப் பிடித்தார்.

3251. கையைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்ப் பூவுலகத்தில் உள்ள சம்புத்தீவில் பெரிய கடற்கரையில் ஒப்பில்லாத வடக்குப் பூமியில் இருக்கின்ற சால மரத்தின் நிழலில் போனார்.

3252. ஒப்பில்லாத சிவபெருமான் அந்த இடத்தில் சென்று, பெண்மையையுடைய திருமால் மனம் நெகிழ்ந்து மயங்கி உருகி அளவில்லாத இன்பத்தை அடையுமாறு புணர்ந்தார்.

- 3253 மூன்று கண்ணன் முகுந்தன் இருவரும்
ஏன்று கூடிய எல்லையில் அன்னவர்
கான்று மிழ்ந்த புனல்கண்டகி யென
ஆன்ற தோர்நதி யாகிஅ கன்றதே.
- 3254 அந்த நீரின் அகம்புறம் ஆழிகள்
தந்து வச்சிர தந்தி'யெனப்படும்
முந்து கிட முறைமுறை யாகவே
வந்து தோன்றின மாழையின் வண்ணமாய்.
- 3255 ஆய மண்ணில் அகம்கெழு பஞ்சர
மேயெ னத்தந் திருந்து சிலபகல்
மாயும் அவ்வுயிர் மாய்ந்தபிற் கூடுகள்
தூய நேமிக் குறிகொடு தோன்றுமால்.
- 3256 நீர்த்த ரங்க நிரல்பட வீசியே
ஆர்த்தி ரங்கி அணைவுறு கண்டகித்
தீர்த்தி கைப்புனல் சென்றக் குடம்பைகள்
ஈர்த்து வந்திடும் இம்பர்கொண் டெய்தவே.
- 3257 அன்ன கிடம் அமர்ந்த குடம்பையை
இந் நிலத்தர்கொண் டேகி அகத்துறை
பொன்னை வாங்கிப் பொறியினை நோக்கியே
இன்ன மூர்த்தம் இஃதென நாடுவார்.
- 3258 நாடி யேஅவை. நாரண னாகவே
கூடும் அன்பிற் குவலயத் தேசிலர்
தேடி அர்ச்சனை செய்வர் அதன்பெயர்.
கேடல் ஈளக் கிராமம் தென்பரால்.

3253. மூன்று திருக்கண்களையுடைய சிவபெருமானும் திருமாலும் என்ற இருவரும் சுரத முறையால் புணர்ந்த போது, அவர்கள் காறி உமிழ்ந்த நீரானது 'கண்டகி' என்ற பெயருடன் சிறந்த ஓர் ஆறாக ஆகிப் பரவியது.

3254. அந்தக் கண்டகி என்ற ஆற்றினிடையில் வெளியே சக்கரரேகை பொருந்தி 'வச்சிரத் தந்தி' என்று சொல்லப்படுகின்ற சிறந்த புழுக்கள் பொன்மயமாய் நிரை நிரையாய் வந்து தோன்றின.

3255. அந்தப் புழுக்கள் அந்த ஆற்றின் கரையில் உள்ள மண்ணால் தாம் இருப்பதற்கு இடமான கூடுகளை விரைவாகச் செய்து சில நாட்கள் உள்ளே இருந்து பின் இறக்கும். அவ்வாறு இறந்த பின்பு, அந்தக் கூடுகள் தூய சக்கரத்தின் அடையாளம் உடையதாக விளங்கும்.

3256. நீரால் ஆன அலையை வரிசையாய் வீசி ஆரவாரித்து முழங்கிப் பாயும் கண்டகி ஆற்றின் நீரானது சென்று, இந்த வலகத்தவர் எடுத்துக் கொள்ளுமாறு, அந்தக் கூடுகளை இழுத்து வரும்.

(கரையில் உள்ள கூடுகள் நீர் பட்டதும் புழுக்கள் இறக்கும். அக்கூடுகளை ஆறு அடித்துக்கொண்டு போகும். அவற்றை வலையிட்டுப் பலரும் பிடித்துக்கொள்வர்.)

3257. அந்தப் புழுக்கள் தங்கியிருக்கும் கூடுகளை இந்த மண் உலகத்தவர் எடுத்து வந்து, அதற்குள் இருக்கும் பொன்னை எடுத்துக்கொண்டு, கூட்டில் உள்ள அடையாளத்தைப் பார்த்து, இது என்ன வடிவு (முத்திரை) என்று அறிந்து கொள்வர்.

3258. அறிந்து அந்த அடையாளம் திருமாலுடையதாக இருக்க, நிலவுலகத்தில் உள்ளவர் சிவர் நிறைந்த அன்புடன் தேடி வழிபடுவர். அத்தகைய கூட்டின் பெயர் 'சாளக் கிராமம்' எனப் புகல்வர்.

- 3259 மாலும் எந்தையும் மாண்பொடு கூடியே
சால மேவு தனிநக ரேயிதன்
மூல காரணம் ஆகையின் முந்தையோர்
மேலை நாமம் அதற்கு விதித்தனர்.
- 3260 இந்த வண்ணம் இருக்க முராரியும்
அந்தி வண்ணத் தமலனு மாகியே
முந்து கூடி முயங்கிய வெல்லையில்
வந்த னன்னெமை வாழ்விக்கும் ஐயனே.
- 3261 மைக்க ருங்கடல் மேனியும் வானுலாஞ்
செக்கர் வேணியும் செண்டுறு கையுமாய்
உக்கி ரத்துடன் ஓர்மகன் சேர்தலும்
முக்கண் எந்தை முயக்கினை நீங்கினான்.
- 3262 அத்த குந்திரு மைந்தற் கரிகர
புத்தி ரன்னும் நாமம் புனைந்துபின்
ஓத்த பான்மை உருத்திரர் தம்மொடும்
வைத்து மிக்க வரம்பல நல்கியே.
- 3263 புவனம் ஈந்து புவனத் திறையென
அவனை நல்கி அமரரும் மாதவர்
எவரும் ஏத்திடும் ஏற்றமும் நல்கினான்
சிவன தின்னருள் செப்புதற் பாலதோ
- 3264 முச்ச கத்தை முழுதருள் மேனிகொண்
டச்சு தன்தொழ அச்சுதன் போற்றிட
மெச்சி யேயவ ருக்கு விடைகொடுத்
தெச்ச மில்சிவன் ஏகினன் என்பவே.

3259. திருமாலும் சிவபெருமானும் சிறப்புடன் புணர்ந்த சால மரம் பொருந்திய ஒப்பில்லாத நகரமே இந்தக் கூட்டின் தோற்றத்துக்குக் காரணமாதலால், முந்தையோர் அக்கூட்டிற்கு முன் சொன்ன பெயரைச் சூட்டினர்.

3260. “இந்த வரலாறு இவ்வாறிருக்க, திருமாலும் சிவந்த வானம் போன்ற மேனிபுடைய சிவபெருமானும் முன் கூடிச் சேர்ந்தபோது எம்மை வாழச் செய்பவரான ஐயனார் அவதாரம் செய்தருளினார்.

3261. கரிய கடல் போன்ற கருநிற வடிவையும் வானத்தில் பரவும் சிவந்த வானம் போன்ற உடையையும் ‘செண்டு’ என்ற படைக்கலத்தை உடைய திருக்கையையும் உடையவராய் உக்கிரமான குணத்துடன் ஒரு மகன் பிறக்கவும் மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான் புணர்ச்சியை நீங்கினார்.

3262. சிவபெருமான் அத்தகைய அம் மகனுக்கு ‘அரிகர புத்திரன்’ என்னும் பெயரைத் தந்து, பின்பு, அவருடன் ஒத்த உருத்திரர்களுடன் இருக்கச் செய்து சிறந்த பல வரங்களை அளித்தார்.

3263. சிவபெருமான், ஓர் உலகத்தைப் படைத்துத் தந்து, அதற்கு அவரைத் தலைவராக அமர்த்தி, தேவர் களும் சிறந்த தலத்தையுடைய முனிவர்களும் வணங்கத் தக்க தலைமையாம் தன்மையையும் தந்தார். சிவ பெருமானின் அருள் சொல்லும் தன்மையுடையதோ?

3264. பின்பு திருமால் மூன்று உலகங்களையும் காக்கும் பழைய வடிவத்தைப் பூண்டு கை கூப்ப, அந்த அரிகர புத்திரர் துதிக்க, குறையற்ற சிவபெருமான் புகழ்ந்து அந்த இருவருக்கும் விடை அளித்து மறைந்தருளினார்.

- 3265 நாய கன்செல நான்முகத் தோனைமுன்
தாயெ னத்தருந் தாமரைக் கண்ணினான்
சேய வைகுண்டம் சேர்ந்தனன் ஐயனும்
போயி னான்றன் புவனத் தரசினில்.
- 3266 அங்கண் மேவி அரிகர புத்திரன்
சங்கை யில்பெருஞ் சாரதர் தம்மொடும்
எங்கு மாகி இருந்தெவ் வுலகையுங்
கங்கு லும்பகல் எல்லையுங் காப்பனால்.
- 3267 மண்ண கத்தரும் வானவ ரும்மலர்
அண்ண லுந்தினம் அர்ச்சிக்கும் நீர்மையான்
கண்ண னும்புக ழப்படு காட்சியான்
எண்ணின் அங்கவ னுக்கெதிர் இல்லையே.
- 3268 அன்ன நீர்மையன் காணென தன்பினால்
உன்னை வந்தினிக் காத்தருள் உத்தமன்
என்ன லோடும் இசைந்துநின் றாளரோ
பொன்னி னாடு தணந்த புலோமசை.

வேறு

- 3269 இந்திரன் மங்கை இசைந்தது காணா
நந்தமர் கையனும் நம்பனும் நங்கு
மைந்தனை உன்னி வழுத்துத லோடும்
அந்தமி லாவெம தையன் அறிந்தான்.
- 3270 காருறழ் வெய்ய களிற்றிடை யாகிப்
பாரிடர் எண்ணிலர் பாங்குற 'நண்ணப்
பூரணை புட்கலை பூம்புற மேவ
வாரணம் ஊர்பவன் முன்னுற வந்தான்.

3265. தலைவரான சிவபெருமான் மறைந்தருள முன் காலத்தில் நான்முகனைத் தாயாகப் பெற்ற திருமால், சிறந்த வைகுண்டத்தை அடைந்தார். ஐயனாரும் தன் உருத்திர பதத்தை ஆளுதற்குச் சென்றார்.

3266. அந்த வுலகத்துக்கு ஐயனார போய், அளவில்லாத பூத கணங்களுடன் எங்கும் ஆகி இருந்து, எல்லா வுலகங்களையும் இரவிலும் பகலிலும் காவல் பூண்டு வந்தார்.

3267. மண் உலகத்தவரும் தேவர்களும் தாமரை மலரை இருக்கையாகக் கொண்ட நான்முகனும் எப்போதும் வழிபடுகின்ற இயல்புடையவர்; திருமாலும் துதிக்கத்தக்க தோற்றம் உடையவர்; ஆராயுமிடத்து அந்த அரிகர புத்திரர்க்கு ஒப்பானவர் இல்லை.

3268. நான் அவரிடம் கொண்டுள்ள அன்புக்கு இரங்கி இனி வந்து உன்னைக் காக்கும் கடவுள் இதனை நீ அறிவாயாக!" என்று இந்திரன் உரைத்தான். சுவர்க்க வுலகை இழந்திருக்கின்ற இந்திராணி அதற்கு உடன்பட்டு நின்றாள்.

3269. இந்திரன் தன் மனைவியான இந்திராணி தனியே இருக்க ஒப்புக்கொண்டதை எண்ணிப் பார்த்து, சங்கை ஏந்திய கையையுடைய திருமாலும் சிவபெருமானும் கூடிப் பிறந்த அரிகர புத்திரரை எண்ணித் துதித்தான். முடிவில்லாத எம் தலைவரான ஐயனார் அதை அறிந்தார்.

3270. வெண்மையான மேகம் போன்ற வடிவுடைய யானை வாகனத்தில் அமர்ந்து அளவில்லாத பூத கணங்கள் பக்கத்தில் சூழ்ந்து வர, 'பூரணை' 'புட்கலை' என்ற தேவியர் இருவரும் இரண்டு பக்கங்களிலும் இருக்க, ஐராவத யானையில் செல்பவனான இந்திரனுக்கு முன்பு அந்த ஐயனார் வந்தார்.

- 3271 முன்னுற மேவலும் முவுல கோர்க்கு
மன்னவ னாகிய வாசவன் ஐயன்
பொன்னடி தாழ்ந்து புகழ்ந்தனன் நிற்ப
என்னிவண் வேண்டும் இயம்புதி யென்றான்.
- 3272 கேட்டலும் இன்ன கிளத்தினன் மாயை
மாட்டுறு சூரன் வருத்துத லாற்பொன்
நாட்டினை விட்டனன் நானிவ னோடும்
காட்டுறு வேயென வேகர வுற்றே.
- 3273 நோற்றிவண் மேவினன் நோதகும் வானோர்
ஆற்றரி தாவவு ணன்செயும் இன்னல்
சாற்றினர் வந்து தளர்ந்தனம் எம்மைப்
போற்றுதி யென்று புலம்பின ரன்றே.
- 3274 தள்ளரும் வானவர் தம்மொடு முக்கண்
வள்ளல் தனக்கெம் வருத்த முரைக்க
வெள்ளி மலைக்கு விரைந்து செல் கின்றேன்
எள்ளரி தாகிய இல்லினை வைத்தே.
- 3275 தஞ்சமி லாது தனித்திவ் வனத்தே
பஞ்சுறழ் செய்ய பதத்தியை வைத்தால்
வஞ்சகர் கண்டிடிந் வெளவுவர் என்றே
அஞ்சினன் உன்றன் அடைக்கலம் ஐயா.
- 3276 ஆத்தன் அமர்ந்த அகன்கிரி நண்ணி
வாய்த்திடும் இவ்விடை வந்திடு காறும்
பூத்திடு காமர் புலோமசை தன்னைக்
காத்தருள் என்றிது கட்டுரை செய்ய.

3271. முன்னே வந்தவுடன் மூன்று உலகங்களில் உள்ளவர்க்கும் தலைவனான இந்திரன் ஐயனாரின் பொன் போன்ற அடிகளை வணங்கித் துதிக்க, “அன்பனே! இங்கு உனக்கு வேண்டியது யாது? சொல்வாயாக!” என்றார்.

3272. ஐயனார் உரைத்ததை இந்திரன் கேட்டதும் பின்வரும் சொல்லைச் சொன்னான்: “மாயை என்ப வனிடத்தில் தோன்றிய சூரபன்மன் துன்பப்படுத்துவதால் நான் என் மனைவியோடு சுவர்க்கத்தை விட்டுக் காட்டில் பொருந்திய மூங்கில் மரமாகி நின்றேன்.

3273. “நான் தவம் செய்த வண்ணம் இங்கு இருந்தேன். அங்ஙனம் இருந்துவரும் நாளில் சூரபன்மனால் வருந்திய தேவர்கள் இங்கே என்னிடம் வந்து, அச் சூரபன்மன் செய்த ‘துன்பத்தைத் தாங்க இயலவில்லை’ என்று கூறி முறையிட்டு, “நாங்கள் தளர்ந்தோம். எங்களைக் காத்தருள வேண்டும்” என வேண்டினர்.

3274. “இகழ்வதற்கு அரிய என் மனைவியை இங்கே இருத்தி விட்டு, மூன்று திருக்கண்களையுடைய சிவபெருமானுக்கு எம் துன்பத்தை முறையிடுவதன் பொருட்டாகத் தேவர்களுடன் திருக்கயிலாய மலைக்கு விரைவில் போகின்றேன்.

3275. பஞ்சினைப் போன்ற மென்மையான சிவந்த அடிகளையுடைய என் மனைவியான அவளை அடைக்கலம் இல்லாமல் இந்தக் காட்டில் தனியாய் வைத்தால், வஞ்ச முடைய அசுரர் அவளைக் கண்டால், கவர்வர் என்று அவள் அஞ்சினாள். ஆதலின் ஐய, அவள் தங்களுக்கு அடைக்கலம் ஆவாள்.

3276. “எம் இறைவனான சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் கயிலாய மலையை அடைந்து வாய்ப்பான இவ்விடத்தில் நான் வரும் வரையும், அழகுடைய அவளைக் காத்தருள வேண்டும் என்று இவ்வாறு இந்திரன் (உரைத்தான்).
உரைக்க

- 3277 மேதகு செண்டுள வீரன் இசைப்பான்
ஏதமு றாதநின் ஏந்திழை தன்னைத்
தீதடை யாது சிறப்பொடு காப்பன்
நீதனி யென்று நினைந்திடல் கண்டாய்.
- 3278 இல்லுறு நங்கையை இங்ஙனம் வைத்தே
அல்லுறழ் கண்டன் அருங்கயி லைக்குச்
செல்லுதி யென்றருள் செய்து திரும்பித்
தொல்லையெம் மையனொர் சூழலின் உற்றான்.
- 3279 வாளமர் நீந்தி வயந்தனின் மிக்க
காளனெ னப்படு கட்டுரை யோனை
ஆளுடை அண்ணல் அருட்கொடு நோக்கிக்
கேளிலை யென்று கிளத்திடு கின்றான்.
- 3280 மூவரின் முந்திய மூர்த்தி வரைக்குப்
போவது முன்னின் பொன்னகர் மன்னன்
தேவியி ருந்தனள் திங்கு வராமே
காவல் கொள்நீயெனக் கற்பனை செய்தான்.

33. இந்திரன் கயிலை செல் படலம்

- 3281 அத்துணை தன்னில் அருந்துணை இல்லான்
மெய்த்துணை யாகிய மின்னினை நோக்கி
எய்த்திடல் ஐயன் அளிக்குவன் ஈண்டே
சித்தம் வருந்தல் எனத்தெளி வித்தான்.

3277. மேலான செண்டு என்ற படைக்கலத்தை உடைய வீரரான ஐயனார், “குற்றம் இல்லாத உன் மனைவியைத் தீமை அடையா வண்ணம் நன்கு காவல் செய்வேன். அவள் தனித்து இருக்கின்றாள் என்று நினைக்காதே?”

3278. “உன் மனைவி இந்திராணியை இந்த வனத்தில் இருக்கச் செய்து இருள் போன்ற கழுத்தையுடைய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற சிறந்த திருக்கயிலாய மலைக்குச் செல்வாயாக!” என்று இந்திரனுக்கு அருள் செய்து, மீண்டும் சென்று அங்கு ஒரு சோலையில் எம் ஐயனார் இருந்தார்.

3279. வாள் போரை இனிதாகப் பழகி வெற்றியடைந்து சிறந்த ‘மாகாளர்’ என்று சொல்லப்படும் பெயர் உள்ள ஒரு வீரரை, எம்மை அடிமையாக உடைய ஐயனார் அருளுடன் பார்த்து ‘இவற்றைக் கேள்! என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

3280. “சுவர்க்க வுலகத்துக்கு மன்னனான இந்திரன் மும்மூர்த்திகளுள் சிறந்த தலைவரான சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற திருக்கயிலாய மலைக்குச் செல்ல எண்ணினான். அவனுடைய மனைவி தனித்திருக்கின்றாளாதலால், நீ அவளுக்குத் தீமை ஏதும் வராது காப்பாயாக!” எனக் கட்டளை இட்டார்.

33. இந்திரன் கயிலை செல் படலம்

3281. அச்சமயத்தில், சிறந்த துணை ஒன்றும் இல்லாத இந்திரன், சிறந்த மனைவியைப் பார்த்து “நீ தளர்ச்சி அடையாதே! இங்கு ஐயனார் உன்னைக் காப்பார். உள்ளம் வருந்தாதே!” எனச் சொல்லித் தேற்றினார்.

- 3282 மாதனை அவ்விடை மன்னுற வைத்தே
பேதுறு வானவர் பேரவை நண்ணிப்
போதுமெ னக்கொடு போந்து விரைந்தே
நாதன் அகன்கிரி நண்ணினன் அன்றே.
- 3283 அந்தர வைப்பில் அமர்ந்தவர் தம்மோடு
இந்திரன் அக்கயி லைக்கிரி யெய்தி
நந்திபி ரானுறை நன்கடை சேரா
வந்தனை செய்து வழுத்தினன் நின்றான்.
- 3284 நின்றலும் வந்ததென் நீடகல் என்னச்
சொற்றனன் அங்கது தொன்மையின் நாடி
இற்றில கொல்லுன் இருந்துய ரென்னா
நற்றவர் காணுறு நந்தி யுரைப்பான்.
- 3285 நால்வர் உணர்ந்திட நாயகன் ஞான
மூல வியோக முதற்பொருள் காட்டி
ஏல இருந்தனன் யாவரும் ஏகக்
கால மிதன்மென வேசமு றுற்றான்.
- 3286 தேறுத வஞ்செய்தி லாதனன் மைந்தன்
கூறிய வாய்மை குறிக்கொள ஓர்ந்து
யூறியி ழிந்திடு வல்விட மற்றும்
ஏறிய தென்ன இடர்க்கட லுற்றான்.
- 3287 இம்பரின் வாசவன் இன்னல் உழப்ப
உம்பர்கள் தாமும் உடல்தளர் வுற்றார்
தம்பம தான தடம்புணை தாழ
அம்புதி தன்னில் அழுந்திடு வார்போல்.

3282. தன் மனைவியை அங்கு இருக்குமாறு செய்து, துன்பத்துடன் இருக்கின்ற தேவர் கூட்டம் உள்ள இடத்துக்குச் சென்று, “இனிப் போவோம்!” என்று கூறி அழைத்துக் கொண்டு விரைவில், சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற கயிலாய மலைக்குச் சென்றான்.

3283. இந்திரன் வான் உலகத்தில் இருக்கும் தேவர் களுடன் திருக்கயிலாய மலையை அடைந்து திருநந்தி தேவர் காவல் பூண்டுள்ள முதல் வாயிலை அடைந்து அவரை வழி பட்டுத் துதித்து நின்றான்.

3284. அங்ஙனம் நிற்க, நல்ல தவத்தைச் செய்தவரால் காணத் தக்க நந்தி தேவர், “நீ வந்த காரணம் யாது? சொல்!” எனவும், இந்திரன் அவர்க்கு விடை சொன்னான். அவன் சொன்ன விடையால் அவன் வந்த காரணத்தை முதல் தொடங்கி அறிந்து “உன் பெருந்துன்பம் இன்னும் நீங்க வில்லையோ?” என்றார்.

3285. “சிவபெருமான் சனக முனிவர் முதலான நால்வரும் அறியும் பொருட்டு, ஞானத்துக்குக் காரணமான யோக மார்க்கத்தின் உண்மைப் பொருளைக் காண்பித்து அதற்கு ஏற்றவாறு நிட்டையில் வீற்றிருக்கின்றார். ஆதலால் நீங்கள் அனைவரும் உள்ளே செல்ல இது தக்க சமயம் அன்று!” என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

3286. சிறந்த தவத்தைச் செய்த சிலாத முனிவரின் மகனான திருநந்தி தேவர் கூறிய சொல்லை மனத்திற் பதிய இந்திரன் கேட்டான். கேட்டு, தணிந்து இறங்கிய நஞ்சு திரும்பவும் ஏறினாற் போல் துன்பக் கடலில் ஆழ்ந்தான்.

3287. இவ்வுலகத்தில் இருந்தவனான இந்திரன் கயிலாய மலையில் இவ்வாறு துன்பம் கொள்ளத் தேவர்களும் ஆதரவாக இருந்த அகன்ற ஓடமானது, கவிழ அதனுட்கடலில் முழுகுகின்ற வணிகர் போல் இந்திரனுட்கு துன்பம் அடைந்தனர்.

- 3288 செல்லல் உழந்து தியங்கிய தேவர்
எல்லவர் தம்மொடும் இந்திர னென்போன்
நல்லருள் செய்திடு நந்திபி ரான்றன்
மெல்லடி போற்றி விளம்புதல் செய்வான்.
- 3289 தூய்நெறி நீங்கிய சூரபன் மாவுக்
காயுவொ டாற்றல் அளப்பில செல்வம்
ஏயவை யாவும் இருந்தவ நீரால்
நாயகன் முந்துற நல்கினன் அன்றே.
- 3290 நாங்கள் புரிந்திடு நல்வினை நீங்கித்
தீங்கு குறித்தெழு தீவினை சேர
ஆங்கவன் ஏவலின் அல்லலு முந்தேம்
ஈங்கிது வும்மிறை வன்செயல் ஐயா.
- 3291 சூனர் இயற்கை சுரர்க்கருள் செய்யும்
மாநிரு தர்க்கிறை வன்புரி துன்பம்
ஆன துணர்த்தி அடைந்தனம் என்னில்
தானது போழ்து தவிர்த்திடல் வேண்டும்.
- 3292 நீர்த்திரை போல நெறிப்பட யாங்கொள்
ஆர்த்திய கற்றி அறந்தவிர் சூரன்
மூர்த்திகொள் ஆவியும் மொய்ம்பொடு சீருந்
தீர்த்திடு கின்ற திறஞ்செயல் வேண்டும்.
- 3293 அன்னது செய்தின் அன்பறு சூரன்
முன்னர் அருந்தவ முற்றிய காலைச்
சொன்ன வரந்தொலை யுந்தொலை வானாற்
பின்னர் அவன்சொல் பிழைத்தனன் என்பார்.

3288. இந்திரன், துன்பத்தை அனுபவித்து வருந்திய எல்லாத் தேவருடனும், சிறந்த அருளைச் செய்த நந்தி தேவனின் திருவடிகளைத் துதித்துச் சொல்லலானான்.

3289. “நல்ல அறநெறியினின்று, நீங்கிய குரபன் மனுக்கு நீண்ட வாழ் நாட்களையும் ‘வலிமையையும்’ அளவில்லாத செல்வத்தையும், இவை போன்ற பிறவற்றையும் அவன் செய்த சிறந்த தவத்துக்கு ஏற்பச் சிவபெருமான் முன்நாளில் அளித்தார் அல்லரோ!

3290. “நாங்கள் செய்த நல்வினையின் பயன் தொலைந்து தீமையைத் தருவதற்குக் காரணமான தீவினைப் பயனை அனுபவிக்க வேண்டியிருந்ததால் அந்தச் குரபன்மனின் பணியால் துன்பத்தை அனுபவித்தோம். ஐயனே! இங்கு இதுவும் சிவபெருமானின் செயல் ஆகும்.

3291. “ஊன் விற்பவர் செய்யும் செயலைச் செய்யுமாறு தேவர்களுக்குக் கற்பித்த சிறந்த அசுரத் தலைவனான குரபன்மன் செய்த துன்பத்தை விண்ணப்பம் செய்து சென்றோமானால், தாம் அதை உடனே நீக்குதல் வேண்டும்.

3292. “நீரில் தோன்றும் அலைகளைப்போல முறை முறையாக நாங்கள் பெற்றுக் கொண்ட வருத்தத்தைப் போக்கி, அறநெறி தவறிய குரபன்மனின் உடலில் பொருந்திய உயிரையும் வலிமையையும் புகழையும் அழிப்பதற்குரிய உபாயத்தைச் செய்தல் வேண்டும்.

3293. “அவ்வாறு செய்தால் அன்பு இல்லாத குரபன்மன் முன் காலத்தில் செய்வதற்கு அரிய தவத்தைச் செய்த போது சொல்லிய வரம் அழியும், அழியின், பின்பு, அச்சிவபெருமான் சொல் தவறினார் என உலகத் தவர் உரைப்பார்.

- 3294 அல்லதெம் மல்லல் அகற்றிலன் என்னில்
நல்லரு ஞக்கொரு நாயகன் என்றே
எல்லவ ருப்புகழ் ஏற்றமும் இன்றாம்
தொல்லை மறைப்படி யுந்தொலை வாமால்.
- 3295 ஆகையின் இவ்வகை ஆய்ந்தெமை யானும்
பாக நினைந்து பரம்பொரு ளானோன்
மோகமி லார்பெற மோனக ஞான
யோகியல் காட்டி யுறைந்துள னேகொல்.
- 3296 ஈங்கிவன் அல்லதை இத்திற மாகுந்
தீங்கினை நீக்கவொர் தேவரும் இல்லை
ஓங்கிய மாலவ ரோடமர் செய்தே
ஆங்கவன் நேமியும் அற்றனன் ஐயா.
- 3297 மூவரின் முந்திய மூர்த்தி செயற்கை
யாவதும் ஈதென அண்டரும் யானும்
பூவுல கத்திடை போந்திடின் இன்னே
தீவினை யார்சிறை செய்வது திண்ணம்.
- 3298 ஆதலின் ஆயிடை அண்டரும் யானும்
போத லிலைப்புனி தன்கழல் காணத்
தீதறு வேலை தனைத்தெரி வுற்றுள்
வாய்தலின் ஓர்புடை வைகுவன் என்றான்.
- 3299 பேர்பெறு நந்திபி ரானது கேளா
ஆர்வுறும் இன்னல் அகன்றிவண் நீவிர்
சேர்வுறு மென்றருள் செய்திட ஆங்கே
ஓர்புடை வாசவன் அண்டரொ டுற்றான்.

3294. அன்றியும் எங்கள் துன்பத்தை அவர் நீக்காது போனால் நல்ல அருள் செய்தலுக்குத் தலைவன் என்று அனைவரும் புகழ்கின்ற மேன்மையும் இல்லாது நீங்கும். பழைய மறைகளில் கூறிய நியதியும் அழிந்து விடும்.

3295. “ஆதலால், பரம் பொருளான சிவபெருமான் முன் கூறிய இவற்றை ஆராய்ந்து, எங்களைக் காத்தலுக்கு ஏற்ற பருவத்தை எண்ணி, அஞ்ஞானம் நீங்கப் பெற்ற சனக முனிவர் முதலானவர் பெற்றுக் கொள்ளுவாறு மோன நிலையான ஞானயோகத்தின் தன்மையைக் காண்பித்து இருந்தார் போலும்!

3296. “இந்தப் பெருமானே அல்லாது, ஐயனே! இத்தகைய இயல்புடைய தீமையைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்கு வேறு ஒரு தேவரும் இல்லை. சிறந்தவரான திருமால், அந்த அசுரர்களுடன் போர் செய்து தம் சக்கரப் படைகளையும் இழந்து விட்டார்.

3297. “மும்மூர்த்திகளுள் சிறந்தவரான சிவபெருமானின் செயலும் இப்படியாயிற்று. தேவர்களும் யானுமாக மண்ணுலகத்துக்குச் செல்வோமானால் கொடிய அசுரர் இப்போதே சிறைப்படுத்துவது உறுதி.

3298. “ஆதலால், அந்தப் பூவுலகத்துக்கு நானும் இந்தத் தேவர்களும் செல்லப் போவதில்லை. சிவபெருமானின் திருவடிகளைத் தரிசித்ததற்குக் குற்றமில்லாத சமயத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு உம் வாயிலின் ஒரு பக்கத்திலே காத்துக் கிடப்பேன்!” எனச் சொன்னான்.

3299. புகழ் பெற்ற நந்திதேவர் இந்திரன் உரைத்த அதனைக் கேட்டு, “நீங்கள் உம்மைச் சார்ந்துள்ள துன்பத்தை நீக்கி, இந்த இடத்திலே இருங்கள்!” என அருள் செய்ய, அங்கே ஒரு பக்கத்தில் தேவர்களுடனே அந்த இந்திரன் இருந்தான்.

- 3300 வானவர் கோனரன் மால்வரை தன்னிற்
போனதும் உற்றதும் ஈண்டு புகன்றாம்
மானபு லோமசை செய்கையும் அல்லா
ஏனையர் செய்கையும் யாவும் ஆசைப்பாம்.

34. அசமுகிப் படலம்

- 3301 நீங்காதுறை தனிநாயகன் நெடுமாலயன் உணரா
ஒங்காரமு தற்பண்ணவன் உறையுங்கிரி செல்லப்
பாங்காயணங் கினர்போற்றிடப் பயில்காழிவ
னத்திற்
பூங்காவனந் தனிவேசகி இருந்தேதவம் புரிந்தான்.
- 3302 சேனாடுபு ரக்கின்றவன் சிந்தித்திடு கின்ற
மாணாகிய வினைமுற்றுற வருவான்றவம் புரிவாள்
காணாளவன் வருகின்றது காலம்பல தொலைய
நாணாடொறுந் தன்மேனியின் நலமாழ்குற
மெலிவாள்.
- 3303 கொளையாசை அளிபாடிய குழலிந்திரன்
பிரிவால்
உளையாமனம் பதையாத்தவத் துறைகின்றதொ
ரளவில்
வளையார்கலி உலகந்தனில் வாழ்கூரபன் மாவுக்
கிளையாள்பலர் இளையார்புணர்ந் தாலுஞ்சிறி
திளையாள்.

3300. தேவரின் மன்னனான இந்திரன் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் பெரிய கயிலாய மலைக்குச் சென்ற தன்மையையும், அங்கே சிவபெருமானைத் தரிசிக்கும் தருணத்தை எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருந்த தன்மையையும் இங்கே சொன்னோம். இனி, சீகாழிப் பதியில் இருந்த இந்திராணியின் செயல்களும் மற்றவர்களின் செயல்களும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் சொல்வோம்.

34. அசுமுகிப் படலம்

3301. தன்னை எப்போதும் நீங்காது இருக்கும் ஒப்பற்ற கணவன் இந்திரன் நெடிய திருமாலும் நான்முகனும் தேடியும் அறிவதற்கு அரிய பிரணவ வடிவமான இறைவன் வீற்றிருக்கின்ற கயிலாய மலைக்குச் செல்ல, இந்திராணி, பக்கத்தே வந்து வன தேவதைகள் துதிக்க, நீண்ட நாட்கள் பழகிய சீகாழியில் உள்ள நந்தவனத்தில், இருந்து தவத்தைச் செய்து வந்தாள்.

3302. வான் உலகத்தில் அரசு செய்யும் இந்திரன் எண்ணிய செயல் நிறைவேறும் பொருட்டுத் தவத்தைச் செய்பவளான இந்திராணி, அந்த இந்திரனின் வரவைக் காணாதவளாய்ப் பல காலம் கழிய நாளுக்கு நாள் தன் மேனி நலம் அழிய வருந்தலானாள்.

3303. வண்டுகள் கூட்டமாகிய இசையைப்பாடும் கூந்தலையுடைய இந்திராணி, இந்திரனைப் பிரிதலால் வருந்தி உள்ளம் துடித்துத் தவநிலையில் இருக்கும்போது, கடல் குழந்த உலகத்தில் வாழ்கின்ற சூரபன்மனின் தங்கை பல ஆடவர் ஒரே நாளில் புணர்ந்தாலும் சிறிதும் சளைக்காத வளும்.

3304 கழிகின்றதொர் கடலேபுரை காமந்தெறு நோயால்
அழிகின்றவள் எவர்தம்மையும் வலிதேபிடித்
தணையும்
இழிகின்றதொ ரியல்பாள்முகில் இனம்வாய்திறந்
தெனவே
மொழிகின்றதொர் கடியாள்அச முகியென்பதொர்
கொடியாள்.

3305 பொறையில்லவள் அருளில்லவள் புகழில்லவள்
சிறிதும்
நிறையில்லவள் நாணில்லவள் நிற்கின்றதொ
ரறத்தின்
முறையில்லவள் வடிவில்லவள் முடிவில்லதொர்
கற்பின்
சிறையில்லவள் உலகோர்க்கொரு சிறையாமெனத்
திரிவாள்.

3306 கீழுற்றிடும் உலகெத்தனை யவையாவையும்
கிளர்ந்தோர்
வாழுற்றிடும் உலகெத்தனை அவையாவையு
மாடே
குழுற்றிடும் உலகெத்தனை அவையாவையுஞ் சுற்றா
ணழுற்றிடு தன்னூர்தனில் ஒருநாழியில் வருவாள்.

8307 பொய்யுற்றவள் களவுற்றவள் புரையுற்றிடு
சுரையூன்
யுய்யுற்றவள் களியுற்றவள் சோர்வுற்றவள்
கொலைசெய்
கையுற்றவள் விழியாலழல் காலுற்றவள் பிவத்தின்
மொய்யுற்றவள் படிநுற்றவள் முனிவுற்றவள்
மனத்தின்.

3304. பெருங்கடலைப் போன்ற காமம் என்ற கொடிய நோயால் வருந்துபவளும் தனக்கு விருப்பமான ஆடவர் எல்லாரையும் வலியப் பிடித்துத் தழுவும் இழிந்த குணமுடையவளும், மேகக் கூட்டங்கள் ஒன்றாக ஒலித்தாற் போல் பேசும் குரலையுடையவளும், அசமுகி என்று அழைக்கப்படுபவளும்,

3305. பொறுமை இல்லாதவளும், இரக்கம் இல்லாதவளும், புகழ் இல்லாதவளும், நாணம் இல்லாதவளும், அறநெறி இல்லாதவளும், அழகில்லாதவளும், அழிவில்லாத கற்பான காவல் இல்லாதவளும், உலகத்தவர்க்கு ஒரு சிறைச் சாலையைப் போன்றவளும்,

3306. இந்த மண்ணுலகத்தின்] கீழ் உள்ள உலகம் எத்தனையோ அவை எல்லாவற்றையும் மேலவர் வாழ்கின்ற உலகங்கள் எத்தனையோ அவை எல்லாவற்றையும், பக்கத்தில் சூழ்ந்துள்ள நாடுகள் எத்தனையோ அவை எல்லாவற்றையும் சுற்றிமுடித்துப் பழமையான தன்நகரத்தில் ஒரு நாழிகைப் பொழுதில் வருபவளும்,

3307. பெரிய உரைப்பவளும், களவு செய்பவளும், குற்றமுள்ள கள்ளையும், தசையையும் உண்பவளும், களிமயக்கம் உடையவளும், சோம்பல் உடையவளும், உயிர்க்கொலை புரியும் கையை உடையவளும், கண்ணினின்று தீப் பொறிகளைச் சொறிபவளும், பாவத்தின் வலி மிகுந்தவளும், வஞ்சகம் உடையவளும், மனத்தில் சினம் உடையவளும்,

234 □ கந்தபுராணம்

- 3308 பொங்குஞ்சிகை அழல்மைத்தலை புகுந்தாலென
ஒளிருஞ்
செங்குஞ்சிய துடையாளெவர் செருச்செய்யினும்
இடையாள்
துங்கங்கெழு தூணத்திடை தோன்றிக்கன கனை
முன்
பங்கம்படுத் துயிருண்டெழு புகுவாயரி நிகர்வாள்.
- 3309 சீயப்பெரு முகன்தாரகன் நிகராகிய திறலாள்
மாயத்தொழில் பயில்கின்றவள் மணிமால்வரை
புரையுங்
காயத்தவள் அடற்கூற்றையுங் கடக்கின்றதொர்
வலியாள்
தோயப்புண றீகளேழுமொர் துணையிற்கடந்
திடுவாள்.
- 3310 மாலுற்றிட வாழ்கூரபன் மாவீன்கிளை முழுதும்
மூலத்தொடு முடிவித்திடு முறையூழ்வினை
யென்னச்
சூலத்தினை யேந்தித்தனி தொடர்துன்முகி யுடனே
ஆலத்தின துருவாமென ஆங்குற்றனள் அன்றே.
- 3311 கானின்றுள பொழிலேர்தனைக் காணாநனி
சேணாள்
ஆநன்றென வியலாப்புவி அமர்சோலையி தன்றால்
வானின்றுள வனத்தைக்கொடு வந்தேயிவண்
மகவான்
தானின்றுவைத் தானிங்கிது தப்பாதென நிற்பாள்.
- 3312 ஏலாவிது காணாயென ஈர்ந்தண்பொழில் எழிலை
ஆலாலம தெனவேவரும் அசமாமுகி யென்பாள்
பாலானதுன் முகிதன்னொடு பகராவது காட்டிக்
கோலாலம துடனேயது குறுகும்படி வந்தாள்.

3308. பொலிவுற்று, அக்கினி ஆட்டின் தலையில் புகுந்தாற் போன்று விளங்கும் சிவந்த கூந்தலை உடையவனும், எந்த வீரர் எதிர்த்துப் போரிட்டாலும் பின்னிடாதவனும், உயர்ந்த தூணில் தோன்றி, இரணியனை முன்காலத்தில் கிழித்து அவனது உயிரைக் கவர்ந்து கிளர்ந்து திறந்த வாயையுடைய சிங்கம் போன்றவனும்.

3309, பெரிய சிங்கமுகாசுரனையும் தாரகாசுரனையும் போன்ற வன்மையுடையவனும் மாயச் செயல் செய்பவனும் கரிய மலை போன்ற உடையுடையவனும் வலிய எமனையும் வெல்லும் வன்மையுடையவனும் ஏழு கடல்களையும் ஒரே முறையில் பாய்ந்து நடப்பவனும்,

3310. பெருமையுடன் வாழ்கின்ற சூரபன்மனின் உறவினர் எல்லாரையும் அடியுடன் அழிப்பதற்கேற்ற நியதியான ஊழ்வினை வந்தாற் போலச் சூலப்படையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு தனியே தொடர்ந்து வருகின்ற துன்முகி என்ற பெண்ணோடு வருபவளுமான அவள், நஞ்சின் உருவம் போல் அந்த இடத்தில் வந்தாள்.

3311. மிக்க தொலைவில் வருபவளாய் அந்த வனத்தில் உள்ள சோலையின் அழகைப் பார்த்து, “ஆ! இது நன்றாக உள்ளது!” எனப் புகழ்ந்து, இது மண் உலகத்தில் உள்ள சோலையன்று. இந்திரன் வானத்தினின்று நந்தவனத்தைப் பிடுங்கி எடுத்து வந்து இங்கு நாட்டியுள்ளான். இந்த எண்ணம் தவறு படாது!” எனச் சொல்லி அப்பால் அகன்று செல்லாது அங்கே நின்றாள்.

3312. ஆலகால நஞ்சைப் போன்று வருபவளான அசுமுகி என்பவள், “ஏடி! இச்சோலையைப் பார்!” என்று குளிர்ந்த செழிப்பான சோலையின் அழகைப் பக்கத்தே வந்துள்ள துன்முகியிடம் கூறி, அச்சோலையைக் காட்டிப் பேரொலியுடனே அந்தச் சோலைக்கு அருகில் வந்தாள்.

- 3313 மட்டுற்றிடு தண்காவினை வருடைத்தனி
 முகத்தாள்
 கிட்டிச்சினை நனைமாமலர் கிளையாவையும்
 நோக்கித்
 தட்டற்றிவண் உறைகின்றவர் தமைநோக்குவ
 லென்னா
 எட்டுத்திசை யினும்நாடுதற் கிடையுற்றனள்
 கடிதின்.
- 3314 அதுகண்டனன் அவண்நின்றதொ ரையன்படைத்
 தலைவன்
 முதுகண்டகி இவளாம்அச முகியென்பதொர்
 கொடியாள்
 எதுகண்டிவண் வருகின்றனள் என்னோகருத்
 திவள்தன்
 கதிகண்டனன் நிற்பேனெனைக் காணாநெறி
 யதனில்.
- 3315 மற்றிங்கிவள் செயல்யாவையும் வரலாற்றொடு
 காணாத்
 தெற்றென்றவண் மீள்கின்றுழிச் செவ்வேயெதிர்
 போந்து
 குற்றந்தனக் கிசையுந்திறம் முடிப்பேனெனக்
 கொலைசெய்
 விற்றங்கிய புயவேடரில் வேறோரிடை நின்றான்.
- 3316 நின்றானவன் அதுகண்டிலன் நெஞ்சிற்களி தூங்கக்
 குன்றாமுலை அசமாமுகக் கொடியாள்அவ
 னுடனே
 சென்றாள்மலர்க் காவெங்கணுந் திரிந்தாள்திரிந்
 தளவில்
 பொன்றாழ்முலைச் சசிமாதவம் புரிகின்றது
 கண்டாள்

3313. ஒப்பில்லாத ஆட்டுக்கடாவின்முகம் கொண்ட அசமுகி, தேன் பொருந்திய அந்தச் சோலையை அணுகி, கொம்பு அரும்பு சிறந்த பூ கிளை என்ற இவற்றையெல்லாம் பார்த்து, 'தடையின்றி இவ்விடத்தில் உள்ளவற்றையெல்லாம் காண்பேன்' என்று எண்ணி எட்டுத் திக்குகளிலும் தேடுவதற்காக விரைவில் அச்சோலையுள் புகுந்தாள்.

3314. அந்த இடத்தில் நின்ற ஐயனாரின் படைத் தலைவன் மாகாளர் அதைப் பார்த்து, 'மிகவும் கீழ் மகளான இவள் 'அசமுகி' என்ற பெயர் கொண்ட கொடியவள்; இவள் எதைப் பார்த்து இங்கு வருகின்றாள்? இவளது எண்ணம் யாதோ? இவள் செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டு என்னை அவள் காணக் கூடாத வகையில் மறைவாக நின்று பார்ப்பேன்.'

3315. இவளது செயலையெல்லாம் முழுக்கக் கண்டு விரைவாக அங்கே திரும்பிச் செல்லும் போது நன்கு எதிரே போய்க் குற்றத்துக்கு ஏற்ற தண்டனையை அளிப்பேன்'' என்று எண்ணிக் கொலையைச் செய்கின்ற வில்லையுடைய தோள்கள் கொண்ட வேடவன் போல வேறோர் இடத்தில் நின்றார்.

3316. அவ்வாறு மாகாளர் நின்றார். நிற்கவும், மலைகளைப் போன்ற முலைகளையுடைய கொடிய அசமுகி அவர் நிற்பதைக் காணாதவளாய், மனத்தில் களிப்பு மிக, துன்முகியுடன் சென்று, பூஞ்சோலை முழுவதும் உலவினாள். அப்போது பொன் போன்ற கொங்கைகளையுடைய இந்திராணி அங்குத் தவம் செய்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தாள்.

- 3317 அந்தாவிவள் அயிராணிநம் மரசன் றனக் கஞ்சி
நந்தாவளந் தனைப்பெற்றுபொன் னகரத்தைவிட்
டிங்கே
வந்தாளிவள் தன்னைக்கொடு வருவீரென
எங்கோன்
முந்தாதர முடனுய்த்தனன் முடிவற்றதன்
படையே.
- 3318 இங்குற்றதை உணராமையின் இமையோர்புரம்
நாடி
அங்குற்றிலள் அயிராணியென் றரசன்தனக்
குரைப்ப
வெங்கட்டழ லெனச்சீறினன் மீண்டுஞ்சிலர்
தமையித்
திங்கட்புரை முகத்தாள்தனைத் தேடும்படி
விடுத்தான்.
- 3319 வானெங்கணும் பில்மெங்கணும் வரையெங்கணும்
பரவை
தானெங்கணும் திசையெங்கணும் தரையெங்கணும்
தரையிற்
கானெங்கணும் நமர்தேடினர் காணாரிவள்
தன்னை
ஊனெங்கணும் வருந்தத்திறிந் துழன்றாரிது
வுணரார்.
- 3320 தண்டேனமர் குளிர்பூங்குழல் சசியென்பவள்
தனைநான்
கண்டேனினி இவள்மையலிற் கவலாதொழி
கென்றே
வண்டோலிடு தொடைமன்னவன் மகிழ்வெய்தமுன்
னுய்ப்பக்
கொண்டேகுவன் யானேயிவள் தனையென்றுகு
றித்தாள்.

3317. “அங்கு இருக்கின்ற இவள் இந்திராணி ஆவாள். எம் அரசன் சூரபன்மனுக்கு அஞ்சிக் குறையாத வளத்தையுடைய சுவர்க்கத்தை விட்டு இங்கு வந்துள்ளாள். ‘இவளைப் பிடித்து வாருங்கள்’ என்று எம் மன்னன் சிறந்த அன்புடன் அளவில்லாத படை வீரர்களை அனுப்பினான்.

3318. “அவர்கள் இவள் இங்கு இருப்பதை அறியாமையால் தேவ உலகத்தில் சென்று தேடி இந்திராணி அங்கே இல்லை’ என்று எம் மன்னனுக்குச் சொல்ல அஞ்சாமையுடைய தீப்போல் சினந்து பின்னும் முழுமதியைப் போன்ற முகத்தையுடைய இவளைத் தேடுமாறு சிலரை அனுப்பினான்.

3319. “அங்ஙனம் அனுப்பப்பட்ட அசுரர்கள் இங்கு இவள் இருப்பதை அறியாது வான் உலகத்திலும், பாதல உலகங்களிலும், மலைகள் முழுவதிலும், கடல்கள் எங்கும் திக்குகள் முழுவதும், பூமி எங்கும், பூமியில் உள்ள மற்றக் காடு முழுவதும் தேடி, இவளைக் காணாமல் உடல் வருந்த அலைந்து திரிந்தனர்.

3320. “குளிர்ந்த தேன் பொருந்திய அழகிய கூந்தலையுடைய இந்திராணியை நான் கண்டேன். இனி இவளிடம் கொண்ட காதலால் கவலைப்படாது ஒழிக” என்று சொல்லி, “வண்டுகள் இசைபாடும் மலர் மாலை அணிந்த நம் மன்னன் மனம் மகிழுமாறு முன்விட, நானே இவளைக் கொண்டு செல்வேன்!” என்று எண்ணினான்.

- 3321 இத்தேமொழி தனைஇந்திரன் ஈண்டேதனி யாக
வைத்தேகினன் இவள்தன்னை வருந்தாதளித்
திடவோர்
புத்தேளிரும் இலரிங்கிது பொழுதாமவன் புகுமுன்
கொத்தேமலர்க் குழலாள்தனைக் கொடுபோவனென்
றடைவாள்.
- 3322 தீனக்குரற் கடுஞ்சொல்லெனும் உருமேறு தெழிப்பக்
கூனற்பிறை எயிறாகிய மின்னுப்புட குலவக்
கானக்கரும் படிவத்தொடு கால்கொண்டெழு
விசையால்
வானப்புயல் வழுவிப்புவி வந்தாலென வந்தாள்.
- 3323 ஊற்றங்கொடு வருதுன்முகி யுடனேயச முகிதான்
தோற்றங்கிளர் மணிகெற்பெனத் துண்ணென்றவண்
வரலும்
ஏற்றம்பெற நோற்றேதனி இருந்தாளது காணாக்
கூற்றந்தனைக் கண்டாலெனக் குலைந்தாள்வலி
குறைந்தாள்.
- 3324 நீரோதமி சைத்தங்கிய நிருதக்குல மகளோ
பாரோர்மயக் குறுபேய்மக னோபாரிடத்
தணங்கோ
குரோடுறு தனிக் கொற்றவை தொழில்செய்பவள்
தானோ
ஆரோவிவள் அறியெனென அஞ்சிக்கடி
தெழுந்தாள்.
- 3325 எழுகின்றவள் தனைநில்லென இசைத்தேயெதிர்
எய்தி
மொழிகின்றனள் அயிராணிநின் முதிராவிள
நலனும்
பழியில்லதொர் பெருங்காமரும் பயனற்றிவண்
வறிதே
கழிவெய்திடத் தவம்பூண்டிடல் கடனோஇது
விடுநீ.

3321. இந்திரன் தேன் போன்று இனிய மொழி பேசும் இவளை இங்குத் தனியாக வைத்து விட்டுச் சென்றுள்ளான். துயரம் அடையாது இவளைக் காப்பதற்கு ஒரு தேவரும் இங்கு இல்லை. தக்க நேரம் இதுவே! அந்த இந்திரன் இங்கு வருவதற்கு முன்னம் கொத்தாகப் பொருந்திய மலர் குடிய கூந்தல் உடைய இவளை எடுத்துச் செல்வேன்!" என எண்ணி அவளை நெருங்கலானாள்.

3322. இனிமை இல்லாத ஒலியுடைய கொடுஞ் சொல்லான இடி ஒலிக்க, வளைந்த வக்கிரத்தந்தங்களான மின்னல் பக்கத்தில் விளங்க, அடர்ந்த கரிய நிறுத்துடன் காலால் நடக்கின்ற வேகம் அமைய, வானத்தில் உள்ள மேகம் பூமியில் வந்தது போல் அசமுகி வந்தாள்.

3323. உற்சாகத்துடன் வருகின்ற துன்முகியுடன் அசமுகி என் பவள் தோற்றத்தால் மேம்பட்ட நீல மலையைப் போல் விரைவாக அங்கு வந்தாள். மேன்மை பெறுவதற்காகத் தவம் செய்து கொண்டு தனியாக இருக்கும் இந்திராணி, அசமுகி வருவதைக் கண்டு, எமனைக் கண்டாற் போல் நிலைகுலைந்து வன்மை குன்றினாள்.

3324. "நீர் மிக்க கடலின் நடுவில் வாழ்கின்ற அசுரமகளோ! நிலவுலகத்தவரை மயக்கும் பெண் பேயோ! பெண் பூதமோ! அச்சத்தை விளைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஒப்பில்லாத வீர லட்சுமியின் ஏவல் மகளோ! இவர்கள் எல்லாம் இல்லையானால் இவள் யாரோ! அறியேன்!" என்று அவள் எண்ணி அஞ்சி விரைந்து எழுந்தாள்.

3325. அவ்வாறு எழுந்த இந்திராணியை 'நில்' என்று சொல்லி, எதிரில் போய்ச் சொல்லலானாள். "பெண்ணே, இந்திராணியே! உன் முதுமை அடையாத இளமை நலமும், குற்றம் இல்லாத பேரழகம் பயன்படாமல் இங்கு வீணாகுமாறு தவத்தைச் செய்வது முறையோ? இதை நீ கைவிடுவாயாக!"

3326 ஆரொப்புனக் குலகந்தனில் அருளாழியம் பகவன்
மார்பத்துறை திருமங்கையும் மற்றிங்குனக்
கொவ்வாள்
பாரிற்கரந் திருந்தேதவம் பயில்வாயிதென்
உன்னைச்
சேரத்தவம் புரிகின்றனன் திறற்குரபன் மாவே.

3327 இந்நாள்வரை உனைநண்ணிய இமைபோர்க்கிறை
உளது
நன்னாயகன் நாகப்பெரு நலனுற்றவன் அன்றே
தன்னாலுணர் வரிதென்பர்கள் தன்பேரழ கதனாற்
பன்னாள்அவ னுடன்மேலினை பாகிற்படு
கரிபோல்

3328 தவறுஞ்சுரர் உலகெகான் றுளன் சதவேள்வியன்
எம்முன்
புவனம்பல அண்டம்பல புரக்குத்திரு ஷுனான்
இவனங்கவன் பணிதே புரிந் திளைத்தேசுரந்
துழல்வான்
அவனிங்கிவன் றனையேவல்கொண் டகிலத்தனி
யாவான்.

3329 அழிவில்லவன் அவனிங்கிவன் அழியுப்பி
சுடையான்
பழியில்லவன் அவனிங்கிவன் பழிவேலையில்
திளைப்பான்
கழியும்படர் உழந்தானிவன் களிப்புற்றுளன்
அவனே
தொழுவன்பல ரையுமிவன் தொழுமோவவன்
சிலரை.

3326. “இந்த வலகத்தில் உனக்கு ஒப்பாவார் யார்? காவல் தொழிலை மேற் கொண்ட திருமாலின் மார்பில் வாழும் இலக்குமியும் உனக்கு நிகராக மாட்டாள். இவ்வலகத்தில் மறைந்திருந்து தவம் செய்வாய்? இது ஏன்? ஆற்றல் மிக்க சூரபன்மன் உன்னைச் சேர வேண்டும் என எண்ணித் தவம் இருக்கின்றான்.

3327. “இந்நாள் வரை உன்னைச் சேர்ந்திருந்த இந்திரன் உனக்குச் சிறந்த கணவன் ஆவதற்குத் தகுதி அமைந்த நலம் உடையவன் அல்லன். தன் பேரழகைத் தான் உணர்தல் அரிது எனப் பெரியோர் புகல்வர். அதனால் பலநாட்களாகப் பாகனிடத்தில் அகப்பட்ட யானைபோல் அவனுடன் கூடியிருந்தாய்.

3328. “நூறு வேள்விகளைச் செய்த இந்திரன் இழந்து விட்ட தேவர் உலக அரசினை உடையவன். ஆனால் எம் தமையன் சூரபன்மன் பலபுவனங்களையும் அண்டங்களையும் ஆளும் செல்வம் உடையவன். இந்திரன் அந்தச் சூரபன்மனின் ஏவலையே செய்து மறைந்து திரிபவன். அச்சூரபன்மன் இந்திரனை அடிமைப்படுத்தி உலகங்கள் முழுவதையும் தனியே அரசாள்பவன்.

3329. “அந்தச் சூரபன்மன் அழிவு இல்லாதவன். இந்த இந்திரன் அழியும் தன்மை கொண்டவன். அந்தச் சூரபன்மன் பழிக்கப்படாதவன். இந்த இந்திரன் பழி என்னும் கடலில் ஆழ்பவன். இவன் பெருந்துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு இருப்பவன். அந்தச் சூரபன்மன் மன மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கின்றான். இந்த இந்திரன் பலரையும் வணங்குவான். அந்தச் சூரபன்மன் சிலரையாவது வணங்குவானா?

244 □ கந்தபுராணம்

3330 அந்நேரில னொடுமேவுவ தறிகின்றிலை அனையான்
தன்னேவலின் ஒழுதித்திரி தமியோன்றனைத்
துணையென்
றின்னேமெலிந் தனையீதுனக் கியல்போநினை
தெழிலும்
கொன்னேகழிந் தனபற்பகல் குறியர்யிது குணனோ.

3331 எத்தேவரும் முகிலுர்தியும் இகல்மேவரும் அவுணக்
கொத்தேவரும் அணங்கோருமுன் குற்றேவல்செய்
திடவே
முத்தேவரும் புகழ்ப்படும் மொய்ம்புற்றிடு சூர்முன்
உய்த்தேயவ னொடுகூட்டுவன் உலகாண்டுடன்
இருக்க.

3332 பொன்னோடிகல் பங்கேருகப் பூங்கோமனை
தனையும்
அன்னோன்வெறுத் திடுவன்பிறர் அனைவோரையும்
அஃதே
உன்னோடள வறுகாதலின் உறுமிங்கிது சரதம்
என்னோடினி வருவாய்கடி தென்றாள் அறம்
கொன்றாள்.

35. இந்திராணி மறுதலைப் படலம்

3333 தக்க வேழகத் தலையள் கூறிய
அக்கொ டுஞ்சொலை அணங்கு கேட்டலும்
தொக்க தன்செவித் துளையில் அங்கிவேல்
புக்க தேயெனப் பொருமி விம்மினாள்.

3330. "ஒப்பில்லாத அந்தச் சூரபன்மனுடன் சேர்வது சிறந்தது என்பதை அறியாது, அந்தச் சூரபன்மனின் ஏவற் படி ஒழுகும் துணையில்லாத இந்திரனைத் துணை என்று நம்பி, இதுவரை மெலிவு அடைந்தாய். உனக்கு இது தகுதியோ? உன் அழகும் பல நாட்களாக வீணே கழிந்தது. இது உனக்கு நன்மையோ?

3331. "எல்லாத் தேவரும் மேகத்தை ஊர்தியாக உடைய இந்திரனும் வன்மையுடைய அசுரக் கூட்டத்தார் அனைவரும், தேவமங்கையரும், உன் பணிகளைச் செய்யும் படி மும்மூர்த்திகளாலும் புகழப்படுகின்ற வலிமையைப் பெற்ற சூரபன்மனுக்கு முன்னே கொண்டு போய் விடுத்து, உலகத்தை அரசியல் செய்து கொண்டு இருக்குமாறு அவனுடன் சேர்ப்பேன்.

3332. திருமகளைப் போன்ற பதுமகோமளையையும் அச்சூரபன்மன் என்பவன் வெறுப்பான். மற்ற எல்லாப் பெண்களையும் அவ்வாறே வெறுப்பான். உன்னுடன் அளவில்லாத அன்புடன் இருப்பான். இதுநிச்சயம். ஆதலால் இனி விரைவாக என்னுடன் வருவாயாக" என்று இந்திராணியை நோக்கி அறத்தைக்கொன்ற அசுமுகி சொன்னாள்.

35. இந்திராணி மறுதலைப் படலம்

3333. சிறந்த ஆட்டின் தலையைக் கொண்ட அசுமுகி சொன்ன அந்தக் கடுஞ் சொல்லை இந்திராணி கேட்டதும் தன் காதுகள் இரண்டிலும் தீயில் காய்ச்சப்பட்ட வேலானது நுழைந்தாற் போல வருந்தி அழுதாள்.

- 3334 கைம்ம லர்க்கொடே கடிதில் தன்செவி
செம்மி வல்வினைத் தீர்வு நாடியே
விம்மி யங்குறும் வெய்யள் கேட்டிட
இம்மெ னச்சில இசைத்தல் மேயினாள்.
- 3335 ஏடி நீயிவண் இசைத்த தீமொழி
நேடி ஓர்ந்துளார் நிரய மாநெறி
யூடு சேர்வரால் உரைத்த நிற்குமேற்
கூடு தீமையார் குறிக்கற் பாலரே.
- 3336 வேதம் யாவையும் விதித்த நான்முகன்
காத லன்தரும் கடவுள் மங்கைநீ
நீதி யில்லதோர் நெறியின் வாய்மையைப்
பேதை யாரெனப் பேச லாகுமோ.
- 3337 திங்க யாவார்க்கும் செய்தி டாதவர்
தாங்கள் துன்புறார் தமக்கு வேண்டினோர்
ஆங்கெ வார்க்குமுன் அல்லல் செய்வரால்
ஈங்கு நீயிவை எண்ண லாய்கொலோ.
- 3338 தருமம் பார்த்தினை தக்க மாதவக்
கருமம் பார்த்தினை கற்பும் பார்த்தினை
பெருமை பார்த்தினை பிறப்பும் பார்த்தினை
உரிமை பார்த்தினை உறவும் பார்த்தினை.
- 3339 பழியும் பார்த்தினை படியி கழ்ந்திடு
மொழியும் பார்த்தினை முறையும் பார்த்தினை
வழியும் பார்த்தினை வருவ பார்த்தினை
இழியும் தீயசொல் இயம்பற் பாலையோ.

3334. தாமரை மலர் போன்ற கைகளால் தன் காதுகள் இரண்டையும் மூடிக்கொண்டு தீயவற்றைக் கேட்டதால் உண்டான பாவத்துக்குக் தழுவாயை நாடி மனம் வருந்தி அங்கு நின்ற கொடிய அசமுகி கேட்டக சிலவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினள்.

(செம்மி — மூடி)

3335. “அடியே! நீ இங்குச் சொன்ன கொடிய சொற்களைக் கேட்டவரும் பெரிய நரகத்தில் புகுவர். அவற்றைக் கற்பித்த உனக்கு மறுமையில் உண்டாக இருக்கும் தீமையை யாரே சொல்ல வல்லார்!”

3336. “மறைகள் எல்லாவற்றையும் அருளிச் செய்த நான்முகனின் மகனான காசிப முனிவர் பெற்ற பெண்ணான நீ, நீதி நெறிக்குப் பொருந்தாத சொல்லை அறிவற்றவரைப் போல் பேசுவது தகுதியோ?

3337. “எவருக்கும் தீமை செய்யாதவர் எப்போதும் துன்பத்தை அடையமாட்டார். தங்கட்குத் துன்பம் வர வேண்டும் என விரும்பியவரே எல்லார்க்கும் முன்னே துன்பத்தைச் செய்வர். இங்கு நீ இவற்றைச் சிந்திக்கவில்லை போலும்!”

3338. “நீ அறநெறியை எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. தக்க சிறந்த தவச்செயலையும் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. கற்பு நெறியையும் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. என் பெருமையையும் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. பிறப்பையும் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. உரிமை முறையை எண்ணிப் பார்க்கவில்லை, உறவு முறையையும் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை.

3339. “நீ இழிவையும் சிந்திக்கவில்லை. பூமியில் உள்ளவர் பழித்துப் பேசும் சொல்லையும் சிந்திக்கவில்லை! முறையையும் சிந்திக்கவில்லை. நடக்கும் வழியையும் சிந்திக்கவில்லை. மேல் விளைய இருப்பதையும் சிந்திக்கவில்லை. இழிந்த சொல்லைச் சொல்ல வல்லாயோ!”

- 3340 ஆன்ற தொல்வளன் ஆற்றல் ஆயுள்பின்
ஊன்று சீர்த்திகள் ஒருவுற் றோர்க்கிது
தோன்று நீயிவை துணியல் வாழிகேள்
சான்று நின்குலத் தகுவர் யாவரும்.
- 3341 இந்தி ரற்கலால் ஏவர் பாலினும்
சிந்தை வைத்திடேன் தீதில் கற்பினேன்
வந்தெ னக்கிது வகுத்தி நின்கிளை
உய்ந்தி டத்தகும் உரைய டன்றதே.
- 3342 நூன்மை யாவையும் நுனித்து நாடிச்செங்
கோன்மை யன்றியே கொடுமை செய்துள
மேன்மை மன்னரும் வேறு ளார்களும்
பசன்மை யாற்பிலம் படுவர் திண்ணமே.
- 3343 மீளில் வெந்துயர் வேலை சார்ந்துளான்
நாளும் நாதனென் றறைதி யார்கணும்
கோளும் நல்லவும் குறுகும் அல்லலும்
நாளை உங்கள்பால் நனுகு றாதீவா.
- 3344 நீதி யாகிய நெறியி லாதவன்
ஆத லான்மிக அறிவு மாழ்கியே
தீது கூறினாய் செவ்வி தன்றரோ
மாது நீயிது மறத்தி யுய்யவே.
- 3345 ஏவ ரென்றனை எய்தற் பாலினோர்
தேவர் சூழ்தரக் காப்பர் சிந்தையென்
ஆவி ஐம்புலம் அளிக்கும் எங்கணும்
காவ லுண்டுநீ கடிதிற் போகென்றாள்.

3340. “சிறந்த பழைய வளங்களையும் வலியையும் வாழ்நாளையும் அவையல்லாது நிலைத்து நிற்கும் புகழையும் நீங்குபவர்க்கே இந்த எண்ணம் உண்டாகும். உன் குலத்தில் பிறந்த அசுரர் யாவரும் அதற்குச் சான்றாவார். ஆதலின் நீ இதற்குத் துணியாதே! நான் சொல்வதைக் கேள்!

3341. இந்திரனிடம் அல்லாமல் மற்ற எவரிடமும் நான் மனம் வைக்க மாட்டேன். குற்றமில்லாத கற்பை உடையேன். அங்ஙனமாகவும் வந்து என் எதிரில் இத்தகைய சொல்லைச் சொன்னாய். நீ கூறிய இது உன் உறவினர்க்கு ஏற்றது அன்று.

3342. நூல்களின் முறைமைகள் எல்லாவற்றையும் நுட்பமாக ஆராய்ந்து அறிந்து செங்கோல் செலுத்துவதே அல்லாது தீமையைச் செய்த மேன்மையான அசுரரும் மற்ற வரும் தாம் செய்த குற்றத்தால் நரகத்தில் ஆழ்வர். இது திண்ணமாகும்.

3343. “என்னை ஆளும் தலைவன் மீளாத துன்பத்தில் ஆழ்ந்திருக்கின்றான் என்று சொன்னாய். தீவினையும் நல்வினையும் எல்லாரிடத்தும் சேரும். நாளைக்கு உங்களிடத்தில் துன்பம் வாராதா?

3344. “நீதியான வழியைத் தவறியவள் ஆதலால் மிகவும் அறிவு மயங்கப் பெற்றுத் தீயவற்றைச் சொன்னாய் நீ பேசியது நல்லதன்று ஆதலால் பெண்ணே, நீ இந்த எண்ணத்தை மறந்து விடுவாய்.

3345. “என்னை நெருங்க வல்லவர் எவர்? எவரும் இல்லை. ஏனென்றால் தேவர்கள் என்னைச் சுற்றியிருந்து காவல் செய்கின்றனர். அதுவே அல்லாது மனமானது என் உயிரையும் ஐம்புலன்களையும் காக்க வல்லது. ஆதலால், நீ விரைந்து போவாயாக” என்று இந்திராணி சொன்னாள்.

- 3346 என்ற காலையில் எயிறு தீயுகக்
கன்று சேயிதழ் கறித்து வெய்துயிர்த்
தொன்றொ டொன்றுகை உருமிற் றாக்கியே
நன்று நன்றெனா நகைத்துச் சீறினாள்.
- 3347 மறுவில் வாசவன் மனைவி கூறிய
உறுதி வெய்யவட் கூற்றம் செய்தில்
அறிவில் பேதையாய் அலகை தேறலால்
வெறிகொள் பித்தனுக் குரைத்த மெய்மைபோல்.
- 3348 ஆன காலையில் அசமு கத்தினாள்
ஊன வெந்துயர் உழக்கும் பெற்றியால்
வான வார்க்கிறை மாதை நோக்கியே
தானு ரைத்தனள் இனைய தன்மையே.
- 3349 கிட்டி நல்லன கிளத்தி னேனெனை
ஒட்டி வந்திலை உரைத்தி மாறுனை
அட்டு நுங்குவன் அண்ணற் காகவே
விட்ட னன்னிது மெய்மை யாகுமால்.
- 3350 ஆர்த்தி யாவுநீ அகல வென்னுடைச்
சீர்த்தி அண்ணர்பால் சேறல் கிந்தியாய்
பேர்த்தி டாதுனைப் பிடித்து வன்மையால்
ஈர்த்துப் போகின்றேன் சரத மீதரோ.
- 3351 முடிவில் ஆற்றலார் மூவர் யாவரும்
தடைசெய் கிற்பினுஞ் சமரின் ஏற்பினும்
விடுவன் அல்லன்யான் விரைவி னிற்கொடே
படர்வன் அன்னது பார்த்தி மேலெனா.

3346. என்று இந்திராணி சொன்ன சமயத்தில் அசமுகி பற்களினின்று தீ சொரியும்படி உரத்த சிவந்த உதடுகளைக் கடித்துப் பெருமூச்சுவிட்டு கைகளை இடிபோல ஒலியுண்டாகத்தட்டி, 'நல்லது நல்லது' என்று சொல்லிச் சிரித்துச் சினந்தாள்.

3347. குற்றம் இல்லாத இந்திரனின் மனைவி சொன்ன உறுதி மொழிகள், அறிவில்லாத மூடனாகிப் பேய் பிடித்த லாலும் கள் சூடித்தலாலும் பித்தனான ஒருவனுக்குக் கூறிய உண்மை மொழிகளைப் போலக் கொடிய அசமுகிக்குப் பயன் விளைக்கவில்லை.

3348. அந்தச் சமயத்தில் அசமுகி என்பவள், இழிந்த கொடிய துன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டிய ஊழ் இருந்த தால், தேவரின் மன்னனான இந்திரனின் மனைவி இந்திராணியைப் பார்த்து, இச்சொற்களைச் சொல்ல லானாள்.

3349. "நான் உன்னிடம் வந்து நல்ல சொற்களைச் சொன்னேன். சொல்லியும் அதற்கு உடன்படாமல் எதிர்ச் சொல் சொன்னாய். அந்தக் குற்றத்துக்காக உன்னைக் கொன்று விழுங்குவேன், என் தமையனுக்காக அவ்வாறு செய்யாது விட்டு விட்டேன். இது மெய்யாகும்."

3350. "உண்டான துன்பங்கள் யாவும் நீங்கும் பொருட்டு நீ புகழையுடைய என் அண்ணனிடம் வர எண்ண வில்லை. ஆதலால் தப்பிப் போய்விடாமல் உன்னைப் பிடித்து வலிய இழுத்துக் கொண்டு போவேன். இது திண்ணம்.

3351. "அழியாத வன்மையுடைய மும்மூர்த்திகளும் ஒன்றாக வந்து தடுத்தாலும் அவர்கள் போர் செய்து எதிர்த்தாலும் நான் உன்னை விடமாட்டேன். விரை வாக உன்னைக் கொண்டு செல்வேன். அதைப் பின்னால் காண்பாயாக!" என்று அசமுகி கூறினாள்.

3352 வெய்யள் அவ்வயி ராணி மென்கரம்
கையிற் பற்றியே கடிதின் ஈர்த்துராய்
மொய்யிற் போயினாள் முரணி லாதவள்
ஐய கோவெனா அரற்றல் மேயினாள்.

3353 பாவி தீண்டலும் புலம்பிப் பைந்தொய்,
ஆவி போந்தென அவச மாகியே
ஓவி லாததொல் லுணர்வு மாய்ந்தனள்
காவி யொன்கணீர் கலுழத் தேம்பினாள்.

3354 ஐயர் கையில்வந் தவுண ரைச்செறுந்
துய்ய தீம்படை தோகை கண்ணுறா
வெய்ய சூர்கிளை வீட்ட வந்தென
மையு லாயகண் வாரி மிக்கதே.

3355 காசி பன்தரும் கலதி கூற்றுவன்
பாச மன்னகைப் பட்டு விம்மினாள்
வாச வன்றனி மனைவி வெங்கொலைப்
பூசை வாய்ப்படும் புள்ளின் பேடைபோல்.

3356 நாரி லாதவள் நலிந்து கொண்டனள்
பேரும் எல்லையில் பேதுற் றேயுளம்
சோரு கின்றவள் சுற்று நோக்கியே
யாரும் காண்கிலள் அரற்றல் மேயினாள்.

3352. கொடியவளான அசமுகி அந்த இந்திராணியின் மென்மையான கைகளைப்பிடித்து விரைவாக இழுத்துக் கொண்டு நடந்து வன்மையுடனே சென்றாள். வன்மையில்லாத இந்திராணி 'ஐயோ' என்று அலறிப் புலம்பத் தொடங்கினாள்.

3353. பாவியான அசமுகி பிடிக்கவும், பசிய வளையலை அணிந்த இந்திராணி அரற்றி உயிர் நீங்கினாற்போல மயங்கி, ஒழிவில்லாத பழைய உணர்வு இழந்து கருங்குவளை மலர்போன்ற ஒளியுடைய கண்களில் நீர் ஒழுக அழுதாள்.

3354. அந்தணரின் கையினின்றும் சிந்தி மந்தேகர் என்ற அசுரரை அழிக்கின்ற தூய கொடிய அத்திரம்' இந்திராணியின் கண்களினின்று கொடிய சூரடன்மனின் உறவினவரை அழிப்பதற்காக வந்தாற்போல மை பூசிய கண்கள் இரண்டும் நீரை மிகுதியாய்ச் சிந்தின.

3355. இந்திரனின் ஒப்பில்லாத மனைவி, காசிப முனிவர் பெற்ற அசமுகியின் எம பாசத்தை நிகர்த்த கையிலே அகப்பட்டுக், கொடிய கொலையைச் செய்கின்ற பூனை வாயில் அகப்பட்ட பெண் பறவை போல வருந்தினாள்.

(கலதி — மூதேவி போன்றவள்)

3356. அன்பு இல்லாத அசமுகி வருந்தி இழுத்துக் கொண்டு போகும் போது, துயரம் அடைந்து மனம் தளர்கின்ற இந்திராணி, தன் துன்பத்தை நீக்க வருபவர் எவரேனும் உண்டோ என்று நான்கு திசைகளிலும் பார்த்து எவரையும் காணாதவளாய்ப் புலம்பலானாள்.

36. மகா காளர் வரு படலம்

3357 பையரா அமளி யானும் பரம்பொருள் முதலும்
 நல்கும்
 ஐயனே யோலம் விண்ணோர்க் காதியே யோலம்
 செண்டார்
 கையனே யோலம் எங்கள் கடவுளே யோலம்
 மெய்யார்
 மெய்யனே யோலம் தொல்சீர் வீரனே யோலம்
 ஓலம்

3358 ஆரணச் சுருதி யோர்சார் அடலுருத் திரனென்
 நேத்தும்
 காரணக் கடவுள் ஓலம் கடல்நிறத் தெந்தாய்
 ஓலம்
 பூரணைக் கிறைவா வோலம் புட்கலை கணவா
 வோலம்
 வாரணத் திறைமேற் கொண்டு வரும்பிரான்
 ஓலம் என்றாள்.

3359 ஓய்யெனச் சசியிவ் வாற்றால்ஓலிட அதுகேட்
 டெங்கள்
 ஐயனைக் குறித்துக் கூவி அரற்றுவாள் போலு
 மென்னா
 மையினைத் தடுத்துச் சிந்து மருத்தென வந்தா
 னென்ப
 வெய்யரிற் பெரிதும் வெய்யோன் வீரமா
 காளன் என்போன்.

36. மகா காளர் வரு படலம்

3357. பையையுடைய பாம்புப் படுக்கையுடைய திருமாலும் பரம்பொருளான சிவபெருமானும் கூடிப்பிறந்த ஐயனாரே! ஓலம்! செண்டு என்ற படைக்கலத்தையுடையவனே; ஓலம்! எம் இறைவனே ஓலம்! உண்மை பேசுபவர்களுள் சிறந்தவனே ஓலம்! பழைய புகழையுடையவரே, ஓலம்!

(ஓலம் — அடைக்கலம் வேண்டி அழைக்கும் ஓலி)

3358. “வேத கீதங்கள் ஒரு பக்கத்தில் வலிமையை யுடைய உருத்திர மூர்த்தி என்று துதிக்கின்ற முதல் கடவுளே ஓலம்! கடலைப் போன்ற கரிய நிறம் கொண்ட எம் தலைவரே, ஓலம்! ‘பூரணை’ என்பவளுக்குக் கணவரே, ஓலம்! ‘புட்கலை’ என்பவர்க்குக் கணவரே, ஓலம்! சிறந்த யானை மீது ஊர்ந்து வரும் இறைவரே, ஓலம்!

3359. விரைந்து இந்திராணி இவ்வாறு ஓலம் இட, கொடியவருக்குக் கொடியவரான வீர மாகாளர் என்பவர் அவளது புலம்பல் ஒலியைக் கேட்டு, ‘எம் தலைவரான ஐயானாரை நினைத்துப் புலம்புகின்றாள்’ என எண்ணி மேகங்களைத் தடை செய்து சிதறச் செய்கின்ற காற்றைப் போல வந்தார்.

- 3360 சாத்தன தருளின் நிற்கும் தானையந் தலைவன்
வானோர்
வேத்தவை யான வெல்லாம் வியத்தகு வீரன்
உந்தி
பூத்தவன் முதலோர் யாரும் புகழ்வெவ் விடத்தை
யுண்டு
காத்தவன் நாமம் பெற்றோன் காலற்கும் காலன்
போல்வான்.
- 3361 இருபிறை ஞெலிந்திட் டன்ன இலங்கெழில்
எயிற்றன் ஞாலம்
வருமுகில் தடிந்தா லென்ன வாள்கொடு விதிர்க்குங்
கையன்
உருமிடிக் குரல்போல் ஆர்க்கும் ஓதையன் உரப்பும்
சொல்லன்
கரவிழைத் தெங்ஙன் போதி நில்லெனக் கழறி
வந்தான்.
- 3362 கொம்மென வந்த வீரன் கூவிய சசியை நோக்கி
அம்மனை அழுங்கல் வாழி அசமுகி யெனும்
வெய்யாட்
கிம்மியின் துணையும் அஞ்சேல் ஈண்டுனைத்
தீண்டு கின்ற
கைம்முறை தடிந்து வல்லே விடுவிப்பன் காண்டி
யென்றான்.
- 3363 வீரன துரையைக் கேளா மெல்லியல் அணங்கின்
நல்லாள்
பேரிடர் சிறிது நீத்துப் பெயலுறு துவலை தூங்கு
மாரியின் செலவு கண்ட வளவயல் பைங்கூழ்
போல
ஆருயிர் பெற்றாள் மற்றை அசமுகி அவனைக்
கண்டாள்.

3360. மாகாளர் ஐயனாரின் திருவருளின்படி ஒழுகும் படைத் தலைவர். தேவத் தலைவரின் அவைகளில் எல்லாம் புகழப்படும் வீரர். திருமாலின் உந்தித் தாமரையில் தோன்றிய நான்முகன் முதலான தேவர் அனைவரும் துதிக்க, கொடிய நஞ்சினை உண்டு காத்த சிவபெருமானது பெயரைப் பெற்றவர். எமனுக்கு எமனைப் போன்றவர்.

3361. இரண்டு பிறைச் சந்திரன்களைக் கடைந்தாற் போல் விளங்கும் அழகிய வளைந்த பற்களை உடையவர். பூவுலகத்தில் மழை பொழிய வருகின்ற மேகங்கள் மின்னினாற்போல் வாளை ஏந்திச் சுழற்றும் கையை உடையவர். இடியின் ஒலி போல ஆரவார ஒலியை உடையவர். அதட்டிப் பேசும் சொல்லை உடையவர். அத்தகையவர் அசமுகியைப் பார்த்து “களவு செய்து கொண்டு எங்கே போகின்றாய்? நில்! என்று சொல்ல அதட்டியபடி வந்தார்.

3362. விரைவாக வந்த அந்த வீரர் ஓலம் இட்ட இந்திராணியைப் பார்த்து “தாயே! வருந்தாதீர். அசமுகி என்று சொல்லப்படும் கொடியவனுக்குச் சிறிதும் அஞ்சாதே! இங்கு உன்னைப் பிடித்திருக்கின்ற கையை முறைப்படி வெட்டி விரைவில் விடுவிப்பேன்! காண்பாயாக!” என்று சொன்னார்.

3363. மென்மையான சாயலையுடைய தெய்வப் பெண்களில் சிறந்த இந்திராணி மாகாளரின் உரையைக் கேட்டு, தான் அடைந்த துன்பத்தைச் சற்றே நீக்கி, பெய்கின்ற மழையானது சிந்தப்பெறும் மேகத்தின் வரவைக் கண்ட பயிரைப் போலத் தன் அரிய உயிரைப் பெற்றுக் கொண்டாள். அசமுகி அப்போது அந்த மாகாளரைப் பார்த்தான்.

- 3364 ஓவரும் புவனம் யாவும் ஒருங்குமுத் தொழிலும்
ஆற்றும்
முவருந் துறக்கம் வைகும் முதல்வனும் திசைகாப்
பாளர்
யாவரும் என்முன் நில்லார் ஈண்டெனை இகழ்ந்து
சேறித்
தேவர்தங் குமுலி னுள்ளான் ஒருவனோ செல்ல
னென்றாள்.
- 3365 வெறித்திடு கண்ணில் நோக்கி வெவ்விதழ் அதுக்கி
வல்லே
கறித்தனள் எயிற்றின் மாலை கறகற கலிப்ப
ஆர்த்து
முறித்திவன் தன்னை யுண்டு முரண்வலி
தொலைப்ப னென்னாக்
குறித்தச முகத்தி நிற்பக் குறுகினன் திறல்சேர்
வீரன்.
- 3366 தட்டறு நோன்மை பூண்ட சசிதனைத் தமிய
ளென்றே
பட்டிமை நெறியாற் பற்றிப் படருதி இவளை
யின்னே
விட்டனை போதி செய்த வியன்பிழை பொறுப்
பன் நினை
அட்டிடு கின்ற தில்லை அஞ்சலை அரிவை
யென்றான்.
- 3367 கேட்டலும் உருத்திவ் வார்த்தை கிளத்தினை
நினை யாரே
ஈட்டுடன் இவளைப் போற்றென் றிப்பணி தலை
தந் துள்ளார்
வேட்டனன் அவரைக் கேட்ப லிளம்புதி யென்
றாள் முந்தாழ்
மாட்டுறு கனலி யென்னத் தன்குலம் முடிப்பான்
வந்தாள்.

3364. ஒழிவில்லாத உலகங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஒருங்கே முன்று தொழில்களையும் செய்கின்ற மும்மூர்த்திகளும், சுவர்க்கத்தில் உள்ள தலைவனான இந்திரனும் திக்குப்பாலகர் அனைவரும் என் முன் நிற்க மாட்டார்கள் அவ்வாறாக, தேவர் கூட்டத்தில் ஒருவனா இங்கு என்னை நிந்தித்துச் சினந்து வருபவன்? என்று சொன்னாள்.

3365. சினம் கொண்ட கண்ணால் அவனைப் பார்த்துக் கொடிய உதடுகளைக் கடித்து விரைந்து பற்வரிசையைக் கறகற என்று ஒசை எழுக்கடித்து, ஆரவாரம் செய்து, இங்கு எதிர்த்து வந்த இவனை ஒடித்து உண்டு இவனது கடிய வலிமையைத் தொலைப்பேன் என்று எண்ணி அசமுகி நிற்க, ஆற்றலையுடைய மாகாளர் அவளை அணுகினார்.

3366. “தடுப்பதற்கு அரிய தவத்தைச் செய்த இந்திராணியைத் தனியாக இருக்கின்றாள் என்று எண்ணிக் களவாகப் பிடித்துக் கொண்டு செல்கின்றாய். இவளை இப்போதே விட்டு விட்டுச் செல்வாயாக! அவ்வாறு செய்தால் நீ செய்த பெரியகுற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொள்வேன். உன்னைக் கொல்ல மாட்டேன். பெண்ணே, அஞ்சாதே!” எனச் சொன்னார்.

3367. மாகாளர் அவ்வாறு உரைத்ததைக் கேட்கவும் மூங்கிலில் தோன்றிய தீப்போலத் தன் குலத்தை அழிக்கத் தோன்றிய அசமுகி சினந்து, “என் முன் இந்தச் சொல்லைச் சொன்னாய். இவளைப் பாதுகாப்பாய் என்று உனக்கு இந்தப் பணியை அளித்தது யார்? அவரைக் கேட்டறிய விரும்புகிறேன்; சொல்வாயாக!” என்றாள்.

- 3368 தாரணி முதல மூன்றும் தலையளி புரிந்து
காரணி செறிந்துற் றன்ன கரியவன் கடவுள்
வாரண முடைய ஐயன் மற்றிது பணித்தான்
வெள்ளை
என்பேர்
வீரரில் வீரனான வீரமா காளன் என்றான்.
- 3369 என்றலும் அனைய வாய்மை இந்திரன் தனக்கும்
பொன்றிரண் மார்பன் நல்கும் புதல்வற்கும்
பொதுமைத் தாகி
நின்றது வாகத் தேவர் நிருதரால் வருந்தும்
ஊழால்
சென்றவன் மகவான் ஏவ லாளெனச் சிந்தை
செய்தாள்
- 3370 புந்தியில் இதனை யுன்னிப் பொள்ளெனச் சினமீக்
இந்திரன் தொழுடன் கொல்லாம் எனையிடை
கொள்ள
உடுக்கு நீரான்
சிந்துவன் இவனை யென்னாச் செங்கையிற் சூலம்
தன்னை
உந்தினள் அதுபோய் வீரன் உரனெதிர் குறுகிற்
உன்றே
- 3371 குறுகிமுன் வருத லோடும் குருஉச்சுடர் அங்கி
முன்றும்
முறையினோ ரிடையுற் றன்ன முத்தலைப்
படையைக் காணும
அறைகழல் வீரன் தொன்னாள் அங்கியை அட்ட
தேபோல்
எறிகதிர் வாளால் மைந்தன் இருதுணி படுத்தி
னானே.

3368. “பூமி முதலான மூன்று வுலகங்களையும் அருள் கூர்ந்து காப்பவரும், மேகமானது அழகு நிறைவுற்று வந்தாற்போன்ற கரிய நிறம் உடையவரும், தெய்வத்தன்மையுடைய வெள்ளை யானையை ஊர்தியாக உடையவரும் ஆகிய ஐயனார் இந்த ஏவலை ஏவினார். என் பெயர், வீரர் எல்லாரினும் சிறந்த வீரனான ‘வீர மாகாளன் என்பதாகும்!’” என்றார்.

3369. என்று மாகாளர் சொன்னதும், அந்தச் சொல் இந்திரனுக்கும், சிவபெருமானும் இலக்குமி வீற்றிருக்கும் மார்பையுடைய திருமாலும் பெற்ற ஐயனார்க்கும் பொதுவாக நிற்க, தேவர்கள் அசுரர்களால் வருந்த வேண்டிய விதியிருந்ததால், அங்கு வந்தவர் இந்திரனின் ஏவலாள் என அசமுகி நினைத்தாள்.

3370. தன் மனத்தில் இதை எண்ணி விரைவில் சினம் பொங்க, இந்திரனின் ஏவலாளனோ என்னை இடையில் தடுக்க வல்லவன்? இவனை அழிப்பேன் என்று எண்ணிச் சிவந்த கையில் உள்ள குலத்தைச் செலுத்தினாள். அது சென்று வீர மாகாளரது மார்புக்கு எதிரே நெருங்கியது.

3371. அணுகித் தன் முன்னே வரவும், நிறம் விளங்கும் ஒளியையுடைய மூன்று அக்கினிகளும் ஓரிடத்தில் பொருந்தினாற் போன்று விளங்கும் குலத்தைப் பார்த்து, ஒலிக்கும் வீரக்கழலை அணிந்த வீரபத்திரர், முன் காலத்தில் அக்கினி தேவனை வெட்டியதைப் போல் வீர மாகாளர் ஒளிவீசும் வாளால் அச் குலத்தை இரண்டு துண்டாக்கினார்.

(மூன்று அக்கினி — காரக பத்தியம், ஆகவனியம் தட்சிணாக்கினி.)

3372 படுத்தலும் மணிகள் நீலப் பையரா உமிழ்ந்த
தென்னக்
கடித்திடும் எயிற்றுப் பேழ்வாய்க் கருங்கணம்
அழல்கான் நென்ன
விடித்திடு கொண்மு வின்பால் எழுந்தமின்
னென்ன அன்னாள்
விடுத்திடு சூல வைவேல் வெவ்வழல் பொழிந்த
தன்றே.

3373 காலத்தின் உலகம் உண்ணக் கடலுறு வடவை
தானே
ஆலத்தை மீது பூசி அசமுகி கரத்திற் கொள்ளச்
சூலத்தின் அமைந்த தம்மா சோதனை கொடுப்ப
னென்னாச்
சீலத்தின் மிக்கோன் கூர்வாள் செந்தழல்
பொழிவித் தன்றே.

3374 குளினார்த் தெறியும் வீரன் கடர்கொள்முத்
தலைவேல் தன்னை
வாளினால் நழுவ லோடும் மறிமுகத் தணங்கு
சீறிக்
கேளினால் தனது பாங்கிற் கிடைத்ததுன்
முகிகைச் சூலம்
கோளினாற் கடிது வாங்கிக் கூற்றனும் உட்க
ஆர்த்தாள்.

3375 வசிகெழு சூலம்பற்றி மருத்துவன் துணைவி யான
சசிதனை இகுளை யாகுந் தையல்தன் கரத்தில்
சேர்த்தி
நிசியின்மால் பாந்த னோடு நெடுங்கதிர் நேர்புக்
கெண்ண
விசையொடு கொடியள் சென்றாள் வீரமா காளன்
தன்மேல்

3372. அங்ஙனம் துண்டாக்கிடவும், நீல நிறப் பாம்பு மணியினைக் கக்குவதைப் போலவும், கடிக்கும் பற்களையுடைய திறந்த வாயையுடைய கடுமையான பேய்கள் தீயைச் சொரிந்தாற்போலவும், இடியைத் தோற்றுவிக்கின்ற மேகத்தில் தோன்றிய மின்னலைப் போலவும், அந்த அசமுகி ஏவிய சூலம் தீயைக் கக்கியது.

3373. ஊழிக்காலத்தில் உலகத்தை அழிக்கும்படி கடலுள் இருக்கும் வடவைத் தீ, நஞ்சை மேலே பூசி அசமுகி கையில் ஏந்துமாறு சூலமாக அமைந்தது. அத்தன்மையைச் சோதித்துக் காட்டுவேன் என்று ஒழுக்கத்தில் சிறந்த வீர மாகாளரது வாள் சிவந்த தீயைச் சொரிந்தது.

3374. பேரொலியுடன் ஆரவாரம் செய்து, மாகாளர் ஒளி பொருந்திய மூன்று தலைகளையுடைய சூலத்தை வாளால் வெட்டவும், அசமுகி சினம் கொண்டு, தோழிபாகித் தன் பக்கத்தில் வந்த துன்முகியின் கையிலே இருந்த சூலத்தை வன்மையுடன் பெற்று எமனும் அஞ்சமாறு ஆரவாரம் செய்தாள்.

3375. கொடிய அசமுகி கூரிய சூலத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு இந்திரனின் மனைவியான இந்திராணியைத் தோழியான துன்முகியின் கையில் தந்து, இரவில் மேகமானது இராகுவினுடன் நீண்ட கிரணங்களையுடைய சூரியனுக்கு முன் சென்றது போல் வேகத்துடன் வீர மாகாளர் மீது எதிர்த்துப் போனாள்.

- 3376 ஒற்றைமுத் தலைவேல் தன்னை ஒப்பிலான் மரும
மீது
குற்றிய முன்னி நீட்டிக் குறுகினள் அமர்செய்
போழ்திற்
கற்றையஞ் சுடர்க்கூர் வாளாற் காவலன் எறித
லோடும்
இற்றது சூலம் கண்ட அசமுகி இடைந்து
போனாள்.
- 3377 இடைந்தனள் ஏகி ஆண்டோர் இருங்கிரி பறித்திட்
டின்னே
முடிந்தனை போலு மென்னா மொய்ம்புடன்
அவன்மேல் ஒச்சத்
தடிந்தனன் தடித லோடும் தாரைவாட் படையும்
வல்லே
ஒடிந்தது கொடியள் காணா ஒல்லொலிக் கடல்
போல் ஆர்த்தாள்.
- 3378 வீரமா காள கேண்மோ வேதனே ஆதி
விண்ணோர்
ஆரும்வந் தாசி கூற அகிலமும் ஆளு கின்ற
சூரனாம் எமது முன்னோன் தோளிடை உய்ப்பக்
கொண்டு
பேருவன் இவளை யோராய் விலக்கினை பேதை
நீராய்.
- 3379 தடுத்திடல் முறைய தன்றால் தாரகன் தானை
வீரர்
அடுத்திடிற் படுப்பர் கண்டாய் அன்றியும் யானே
நின்னை
எடுத்தனன் மிசைவன் துய்க்கின் இரும்பசி யுலவா
தென்னா
விடுத்தனன் உய்ந்து! போதி விளிவுறேல் எளியை
யென்றாள்.

3376. ஒரு குலத்தைத் தமக்கு ஒப்பில்வாத மாகாளரின் மார்பில் குற்றுமாறு நீட்டி நெருங்கிப் போர் செய்யும்போது, மாகாளர் தொகுதியான ஒளியுடைய கூர்மையான வாளால் வெட்டச் சூலம் அழிந்தது. அதைக் கண்ட அசுமுகி பின்னிட்டாள்.

3377. அவள் பின்னிட்டுச் சென்று அங்கே இருந்த ஒரு பெரிய மலையைப் பிடுங்கி “நீ இப்போது அழிந்தாய்!” எனக்கூறி வலிமையுடன் அவர் மீது வீச, அவர் அந்த மலையை வெட்டினார். வெட்டவும் கூரிய வாளும் ஒடிந்தது. பாவியான அசுமுகி அதைப் பார்த்துப் பேரொலியை எழுப்பும் கடலைப் போல ஆரவாரம் செய்தாள்.

3378. “வீர மாகாளர்! கேள்! நான்முகன் முதலான தேவர் அனைவரும் வந்து வாழ்த்துச் சொல்ல, எல்லா உலகங்களையும் ஆள்கின்ற சூரனான எம் தமையனின் தோள்களில் சேர்க்குமாறு இவனைக் கொண்டு செல்வேன்! அறிவற்ற நீ அறியாது தடுத்து நிறுத்தினாய்!

3379. “நீ தடுப்பது முறையாகாது, தாரகனின் படை வீரர்கள் இங்கு வருவாரானால் உன்னைக் கொல்வர். அன்றியும் நானே உன்னை எடுத்து விழுங்கி விடுவேன். அவ்வாறு உண்டால் பெரிய பசியானது குறையாது என்பதால், நீ தப்பி மாறுவிடுத்தேன். எளியவனான நீ தப்பிப் போவாயாக! இறக்காதே!” என்று உரைத்தாள்.

- 3380 பாதகி இனைய மாற்றம் பகர்தலும் வீரன் கேளா
வேதியின் நினது குலப் படையிற எறிந்தேன்
நின்னை
மாதென அடாது நின்றேன் மற்றிதை உணர்ந்து
வல்லே
போதியால் இவளை விட்டுப் போக்கலை கரத்தை
யென்றான்.
- 3381 என்றலும் கொடியள் கேளா ஈங்கிவன் வாளு
மின்றி
நின்றனன் இவனொ டேபோர் நேருதல் நெறிய
தன்றால்
அன்றியும் இவனை வெல்லல் அரிதினிச் சசியைக்
கொண்டு
சென்றிடல் துணிபா மென்னாத் திரும்பினள்
சேடி தன்பால்.
- 3382 துன்முகி யாகி நின்ற துணைவிதன் சிறைப்பட்
டுள்ள
பொன்மிகும் யாணர் மேனிப் புல்லாமசை
தனைத்தான் பற்றிக்
கொன்மனி அம்பொன் மேருக் குவட்டினைக்
கொடுபோங் காலின்
வன்மையி னோடு கொண்டு மறிமுகத் தணங்கு
போனாள்.
- 3383 போகலும் அதனை ஐயன் பொருநரில் தலைவன்
பாரா
ஏகுதி போலும் நில்லென் நெய்தியே உடைவாள்
வாங்கிச்
சேகுறு மனத்தாள் கூந்தல் செங்கையாற் பற்றி
யீர்த்துத்
தோகையைத் தொட்ட கையைத் துணித்தனன்
விண்ணோர் துள்ள.

3380. பாவியான அசமுகி இவ்வாறு சொல்லவும் வீர மாகாளர் அதைக் கேட்டு, என் வாளால் உன் குலம் அழியு மாறு வெட்டினேன். பெண் என எண்ணி உன்னைக் கொல் லாது விடுத்தேன். இதையுணர்ந்து இந்த இந்திராணியை விட்டுப் போவாயாக! உன் கையை இழக்காதே!" என்று சொன்னார்.

3381. என வீர மகாளர் உரைக்கவும் அசமுகி அதைக் கேட்டு, 'இந்த வாள் இல்லாமல் நிற்கின்றான். இவனுடன் போர் செய்வது முறையாகாது. அன்றியும் இந்த வீரனை வெல்வது அரிது. இனி இந்திராணியைக் கொண்டு போவதே செய்யத் தக்கதாகும்!' என்று எண்ணித் தன் தோழியான துன்முகியிடம் திரும்பினாள்.

3382. அசமுகி, துன்முகியான தோழியிடம் அகப்பட்டிருந்தவளான பொலிவுடைய அழகு பொருந்திய உடலை உடைய இந்திராணியைத் தான் கைப்பற்றி, பெருமையுடைய மேருமலையின் சிகரத்தைப் பிடுங்கிச் செல்லும் வாயுவைப் போல, வலிய இழுத்துக் கொண்டு சென்றாள்.

3383. அவ்வாறு அசமுகி போகவும், ஐயனாரின் வீரர்களுள் தலைவரான மாகாளர் அவளது செய்கையைப் பார்த்து, "நீ போகின்றாய் போலும்! நில!" என அதட்டிக் கொண்டு, அவளை அணுகி உடை வாளை உருவி, வயிரம் உடைய அந்த அசமுகியின் கூந்தலைச் சிவந்த நிறத்தையுடைய தம் கையால் பிடித்துக் கொண்டு, தேவர்கள் ஆனந்தக் கூத்தாட, இந்திராணியைப் பிடித்த அவளது கையை வெட்டினார்.

3384 இருட்டுறு பிலத்துற் றோரை எடுத்துவெள்
 ளிடையிட் டென்ன
 மருட்டுறு மதிய ளாகி வருந்திய சசியென் பாளை
 அருட்டிறத் தோடு வீடு செய்துபின் அவுண
 மாதை
 உருட்டினன் தனது தாளால் உருமென உதைத்துத்
 தள்ளி.

3385 அயமுகி வீழ்த லோடும் அழுங்கியே அயலின் நின்ற
 வயமிகு துன்மு கத்து மங்கைதன் கரத்தி
 லொன்றைச்
 செயிரறு சசியை நீயும் தீண்டினை போலு
 மென்னாத்
 துயல்வரு தொடையல் வீரன் துணித்தனன்
 சோரி பொங்கு.

வேறு

3386 மதர்த்திடு துன்முகி வன்கை வாளினால்
 சிதைத்திடு மொய்ம்புடைச் சேனை காவலன்
 உதைத்தனன் அனையளும் ஒவென் றேயுளம்
 பதைத்தனன் புலம்பியே படியில் வீழவே.

37. அசமுகி சோகப் படலம்

3387 அறைபடு கழலினான் அவுண மாதர்கை
 எறிதலும் குருதிநீர் எழுந்த தன்மையால்
 திறல்கெழு வெய்யகூர் திருவைச் சுட்டிடும்
 குறைபடு னெகிழியின் கோலம் போலுமே.

3384. இருள் பொருந்திய நரகக்குழியில் அகப்பட்டவர் கள்ளத்தூக்கி வெளியிடத்தில் விட்டாற்போல, மயங்கிய அறிவையுடையவளாய் வருந்திய இந்திராணியை அருளுடன் விடுவித்து அதன் பின் அசுரப் பெண்ணான அசமுகியைத் தம் கால்களால் இடியைப் போல் உதைத்துப் பூமியில் உருட்டினார்.

3385. அசமுகி விழவும், மலர் மாலை அணிந்த வீர மாகாளர். வருந்திப் பக்கத்தில் நின்ற துன்முகி என்ற பெண்ணின் கைகளில் ஒன்றைக் “குற்றமற்ற இந்திராணியின் கையை நீயும் தொட்டாய் போலும்” எனச் சொல்லி இரத்தம் சிந்துமாறு வெட்டினார்.

3386. இறுமாப்பை உடைய துன்முகியின் வலிமையுடைய கையை வாளால் வெட்டிய வலிமையுடைய படைத்தலைவரான மாகாளர், அந்தத் துன்முகியும், ‘ஓ’ என்னும் ஒலியுடன் அலறி, மனம் துடித்துப் புலம்பியபடி பூமியில் விழுமாறு உதைத்தார்.

37. அசமுகி சோகப் படலம்

3387. ஒலிக்கும் கழலையுடைய மாகாளர் அசுரப் பெண்ணின் கையை வெட்டியதும், அது இரத்தம் பெருகிய தன்மையினால் வலிமை பொருந்திய டோடிய சூரபன்மனின் செல்வத்தை எரித்து அழிக்க வந்த குறைக் கொள்ளியின் வடிவத்தை ஓக்கும்.

- 3388 திரைந்தெழு குடினாபோல் குருதி சென்றிடக்
கரந்துமி படுதலும் கவன்று வீழ்ந்தனள்
வருந்தினள் அரற்றினள் மறிமு கத்தினாள்
விரிந்திடு கன லுடை வேலை போன்றுளாள்.
- 3389 மருண்டனள் பதைத்தனள் மறித்த கையினள்
வெருண்டனள் நிலனுற வியன்கை எற்றினள்
உருண்டனள் வெரிநுடன் உரமும் தேய்வுறப்
புரண்டனள் செக்கரிற் புயலிற் றோன்றுவாள்.
- 3390 புரந்தரன் தேவியைப் பொம்மெ னப்பிடித்
துரந்தரு வாயிலிட் டுண்பன் ஈண்டெனா
விரைந்தெழும் சென்றிடும் மீளும் வீழ்ந்திடும்
இருந்திடும் சாய்ந்திடும் இரங்கும் சோருமே.
- 3391 கடித்திடும் இதழினைக் கறைகண் மீச்செலக்
குடித்திடும் உமிழ்ந்திடும் குவல யத்திரீஇத்
துடித்திடும் பெயர்ந்திடும் துளக்குஞ் சென்னியை
இடித்தெனக் கறித்திடும் எயிற்றின் மாலையே.
- 3392 திகைத்திடும் நன்றுநஞ் செய்கை ஈதெனா
நகைத்திடும் அங்குலி நாசி யில்தொடும்
புகைத்தென உயிர்த்திடும் புலியைத் தாள்
களால்
உகைத்திடும் புகையழல் உமிழும் வாயினால்.
- 3393 உம்மென உரப்பிடும் உருமுக் கான்றென
விம்மெனச் சினத்திடும் எரிவி ழித்திடும்
தெம்முனைப் படையடுஞ் சேனை வீரனை
விம்மிதப் படுமுடல் வியர்க்கும் வெள்குமே.

3388. அலைவீசிப்பாய்கின்ற ஆற்றைப் போல இரத்தம் பெருகக் கையானது வெட்டுப்பட்டதும், அசமுகி, கவலை அடைந்து வீழ்ந்து வருந்திப் புலம்பிப் பரந்த வடவைத் தீயையுடைய கடலைப் போல விளங்கினாள்.

3389. அசமுகி மயங்கிப் பதைத்து உதறிய கைகளை உடையவளாய் வெருட்சி அடைந்து, பூமியின் மீது பெருங் கையை அடித்து உருண்டு, முதுகும் மார்பும் தேயுமாறு புரண்டு, மாலைக் காலத்தில் வரும் மேகம் போல் காணப்பட்டாள்.

3390. “இப்போது இந்திரனின் மனைவியை விரைவாகப் பிடித்து வன்மையான வாயில் இட்டு உண்பேன். என்று விரைவாக அசமுகி எழுவாள்; சிறிது. தொலை நடப்பாள்; பின்பு திரும்புவாள்; விழுவாள்; இருப்பாள்; சாய்வாள்; இரங்குவாள்; சோர்வாள்;

3391. அசமுகி தன் உதடுகளைக் கடிப்பாள்; அவ்வாறு கடிக்கும் போது இரத்தம் பெருகிட அதைக் குடிப்பாள்; குடித்த இரத்தத்தை உமிழ்வாள்; பூமியில் இருந்து துடிப்பாள்; எழுவாள்; தலைபை அசைப்பாள்; இடியுண்டது போல் பல் வரிசையைக் கடிப்பாள்.

3392. அவள் திகைப்பாள்: நாங்கள் செய்த இச்செய்கை நன்றாக உள்ளது என்று சொல்லிச் சிரிப்பாள்; விரலை மூக்கில் வைப்பாள்: புகைந்தாற் போலப் பெருமூச்சு விடுவாள்: பூமியைக் கால்களால் உதைப்பாள்; வாயால் புகையும் தீயையும் கக்குவாள்;

3393. அவள் ‘உம்’ என்ற குறிப்பு ஒவியுடன் அதட்டுவாள்; இடியுமிழ்ந்தாற் போல் விரைந்து சினம் கொள்வாள்; தீப்பொறி பறக்கப் பார்ப்பாள்; புகை முனையில் ஆயுதத்தால் கையை வெட்டிய படைத்தலைவரான மாகாளரைக் குறித்து வியப்ப அடைவாள்; நாணம் கொள்வாள்.

- 3394 அற்றிடு கரத்தினை அறாத கையினால் .
தெற்றென எடுத்திடும் தெரிந்து நோக்கிடும்
ஒற்றிடும் விழிகளில் உகுக்குஞ் சோர்நீர்
இற்றெவர் பட்டனர் என்னின் என்னுமே.
- 3395 வீவதே இனியெனும் வினையி னேன்றனக்
காவதோ இஃதெனும் ஐய-கோவெனும்
ஏவரும் புகழ்தரும் எங்கள் அண்ணர்பார்
போவதெவ் வாறெனப் புலம்பு கொள்ளுமே.
- 3396 காசினி தனில்வருங் கணவர் கைதொடக்
கூசுவ ரேயெனும் குறிய பங்கெனப்
பேசுவ ரேயெனும் பிறரும் வானுளோர்
ஏசுவ ரேயெனும் என்செய் கேனைனும்.
- 3397 தேவர்கள் அனைவரும் சிந்தித் தென்கரம்
போவது புணர்த்தனர் பொன்று வேன்இனி
ஆவதன் முன்னரே அவரை யட்டுல
கேவையும் முடிப்பனென் நெண்ணிச் சீறுமே.
- 3398 பாருயிர் முழுவதும் படுத்தி டோவெனும்
ஆரழல் வடவையை அவித்தி டோவெனும்
பேருறு மருத்தனைப் பிடித்தி டோவெனும்
மேருவை அலைத்தனன் வீட்டு கோவெனும்
- 3399 பீனூறும் எழிலிகள் பிறவும் பற்றியே
மீளரி தெனும்வகை மிசைந்தி டோவெனும்
நாளினை முழுவதும் நாரும் டன்வரும்
கோளினை முழுவதும் கொறித்தி டோவெனும்.

3394. அவள், வெட்டுப்பட்ட கையை வெட்டுப் படாத கையால் விரைந்து எடுப்பாள்; அதனை உற்றுப் பார்ப்பாள் கண்களில் ஒற்றுவாள்; அந்தத் துக்கத்தால் இரத்தக் கண்ணீர் சிந்துவாள்; “என்னைப் போல யார் இவ்வாறு துன்பம் அடைந்தார் என்பாள்?

3395. அவள் நான் இனி இறக்க வேண்டியதே என்பாள்; பாவியேனுக்கு இத்தகைய தீங்கு வரத்தக்கது தானா என்பாள்: ‘ஐயோ’ என்பாள்; “அனைவராலும் புகழப்படுகின்ற என் தமையனாரிடம் செல்வது எவ்வாறு” எனத் துக்கம் கொள்வாள்.

3396. அவள், “இவ்வுலகத்தில் என்னைப் புணர வரும் ஆடவர் கையைத் தொடக் கூசுவாரே என்பாள்; குறை உறுப்புடையவள் என்று பேசுவார்களே என்பாள்; தேவர்களாகிய அந்நியரும் பழிப்பார்களே என்பாள்; என்ன செய்வேன் என்பாள்.

3397. “தேவர்கள் எல்லாம் சிந்தித்துஎன் கைவெட்டுப் படும்படி உபாயம் செய்து விட்டனர். ஆதலால், நான் இனி இறப்பேன். அதற்கு முன்பு அந்தத் தேவர்களை அழித்து உலகம் எல்லாவற்றையும் அழிப்பேன் என்று எண்ணிச் சினம் கொள்வாள்.

3398. அவள், “நிலவுலகத்தில் உள்ள உயிர்கள் முழுவதையும் கொல்வேன் என்பாள்; நிறைந்த வடவைத் தீயைத் தணிப்பேன் என்பாள்: உலவும் காற்றைப் பிடிப்பேன் என்பாள்; மேரு மலையைப் பிடுங்கி எறிவேன் என்பாள்;

3399. அவள், “கருக்கொண்ட மேகங்களையும் மற்றவற்றையும் திரும்பிப்போவது அரிது என்று சொல்லும்படி உண்பேன் என்பாள்; விண்மீன்கள் எல்லாவற்றையும் அவற்றுடன் வரும் கோள்கள் எல்லாவற்றையும் கொறிப்பேன் என்பாள்.

- 1400 சீர்த்தகை ஒழந்தியான் தெருமந் துற்றது
பார்த்திக முங்கொல்லிப் பரிதி வர்னவன்
ஆர்த்திடுந் தேரொடும் அவனைப் பற்றியே
சீர்த்தனன் வருவதற் கெழுந்தி டோவெனும்.
- 3401 கண்டதோர் பரிதியைக் கறித்துச் சூழ்ச்சிசெய்
அண்டர்கள் யாரையும் அடிசி லாகவே
உண்டெழு கடலையும் உறிஞ்சிக் கைபுறத்
தெண்டிரை தனிநகழீஇத் திரும்பு கோவெனும்.
- 3402 செந்நலம் நீடிய தென்னங் காயிடைத்
துன்னிய தீம்பயன் சுவைத்திட் டாலெனப்
பின்னுறு மதியினைப் பிடித்துக் கவ்விமெய்
இன்னமிர் தினைநுகர்ந் தெறிக்க னோவெனும்.
- 3403 இந்திரன் களிற்றினை ஏனைத் தந்தியைச்
செந்துவர்க் காயெனச் சேர வாய்க்கொளா
ஐந்தரு இலைகளா அவற்றுள் வெண்மலர்
வெந்துக ளாக்கொடு மிசைக்கெ னோவெனும்.
- 3404 தாக்குகோ பணிகளைத் தலைகி முக்குற
நீக்குகோ பிலம்படு நிலயத் தோரையும்
தூக்குகோ புவனியைச் சுழற்றி மேலகிழ்
ஆக்குகோ மாவென அருந்து கோவெனும்.

3400. அவள், “சிறந்த கையானது வெட்டுப்பட்டுத் துன்பம் அடைவதைக் கண்டு இந்தச் சூரியன் பழிப்பான் போலும்! ஆகையால், அந்தக் கதிரவனை ஒலிக்கின்ற தேருடனே பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வருவதற்கு எழுந்திருப்பேன்” என்பாள்.

3401. “என் கையானது வெட்டுப்பட்ட போது பார்த்துக் கொண்டிருந்த கதிரவனைக் கறியாகக் கொண்டு, கைவெட்டுப்படச் சூழ்ச்சி செய்த தேவரைச் சோறாக உண்டு ஏழு கடல்களையும் குடிக்கும் நீராக உறிஞ்சி, தெளிவான புறக்கடலில் கையைக் கழுவித் திரும்புவேன்” என்று அவள் உரைப்பாள்.

3402. “செம்மையான தென்னங்காயில் உள்ள இனிய நீரைக் குடித்ததைப்போல், இனி உதிக்கும் சந்திரனைப் பிடித்துக் கடித்து, அவன் உடலில் உள்ள இனிய நீரை உண்டு எறிவேன்” என்று அவள் சொல்வாள்.

3403. “இந்திரனின் ஐராவத யானையையும் மற்றுமுள்ள திசை யானைகளையும் ஒரு சேரப் பாக்குப் போல வாயில் இட்டு, ஐந்து வகையான தேவ மரங்களை வெற்றிலையாகவும் அந்த மரங்களில் வெண்மையான பூக்கள் காரமுள்ள சுண்ணாம்பாகவும் கொண்டு தின்பேன்!” என்பாள் அவள்.

3404. “அட்டமாநாகங்களை அடிப்பேன், அவற்றைத் தலை கீழாக மாற்றுவேன்; பாதல உலகத்தில் இருப்பவர்களை மேலே எடுத்து விடுவேன்! மண் உலகத்தை உருட்டித் தலை கீழாய் ஆக்குவேன் அல்லது திருமால் உண்டது போல் அவற்றை உண்பேன்” என்பாள்.

வேறு

- 3405 ஆரும் அச்சுற இனையன அசமுகி வெய்யாள்
சூரன் தங்கைமா லுளத்தினள் இறப்பது துணி
வாள்
பேரிடும் பையள் தொலைவுறா மானமே பிடித்
தாள்
வீர வன்மையள் ஆதலின் உரைத்தனள்
வெகுண்டாள்.
- 3406 வெகுளு மெல்லையில் கண்டனள் துன்முகி வெய்ய
தகுவர் தங்குலத் துதித்தனள் ஆயினுந் தகவின்
புகுதி சால்புணர் புந்தியள் ஆதலிற் பொருக்
கென்று
இதனை முந்தூற வந்தனள் இனையன இசைத்
தாள்.
- 3407 வைய மென்செயும் வானக மென்செய்யும் மற்றைச்
செய்ய வானவர் என்செய்வர் வரைகளென்
செய்யும்
ஐய மால்கடல் பிறவுமென் செய்திடும் அவனாஸ்
கையி முந்திடின உலகெலாம் முடிப்பது கடனோ.
- 3408 பாரும் வானமும் திசைகளும் பல்லுயிர்த்
தொகையும்
சேர வேமுடித் திடுவதை நினைந்தனை செய்யின்
ஆரும் நின் றனை என்செய்வர் அவையெலா
முடைய
சூர னேயுனை முனிந்திடும் அவன் வளம்
தொலையும்.

3405. அசமுகி என்ற தீயவள் சூரபன்மனது தங்கையும், அஞ்ஞானம் பொருந்திய மனத்தையுடையவளும், இறப்பதற்குத் துணிந்தவளும், மிக்க துன்பம் கொண்டவளும், அழியாத மானத்தையே பொருளாக உடையவளும் ஆவாள். ஆதலால் எல்லாரும் அச்சம் கொள்ளுமாறு இத்தகைய சொற்களைச் சொன்னாள்; சினம் கொண்டாள்.

3406. அவ்வாறு அசமுகி சினம் கொண்ட போது துன்முகி என்ற அவளுடைய தோழி பார்த்து, கொடிய அசுரர் குலத்தில் பிறந்தவளானாலும், தகுதியின் முறையையும் நன்மைகளையும் அறிந்த அறிவை உடையவளாதலால், விரைந்து தன் தோழியான அசமுகிக்கு முன்னால் வந்து, டூன்வரும், இவற்றைச் சொல்லலானாள்.

3407. துன்முகி கூறலானாள். “மண் உலகம் என் செய்யும்? வான் உலகம் என் செய்யும்? மற்றத் தேவர்கள் என்ன செய்வர்? மலைகள் யாது செய்யும்? அழகிய கடல்களும் மற்றவையும் யாது செய்யும்? அந்த வீரனால் உனது கை வெட்டுப்பட்டால், உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் அழிப்பது முறையாகுமா?

3408. “மண் உலகத்தையும் விண் உலகத்தையும் திக்குகளையும் பல உயிர்க் கூட்டங்களையும் ஒருசேர அழிக்க எண்ணினாய். அவ்வாறு நீ செய்தால் யாராவது உன்னை என்ன செய்வர்? அவற்றையெல்லாம் ஆள்கின்ற சூரபன் மனே உன்னைச் சினப்பான். அவ்வாறு செய்வதால் அவன் செல்வங்கள் அழியும்.

3409 ஆத வான்மனத் தொன்றுநீ எண்ணலை

அவுணர்

நாத னாகிய வெய்யசூர் முன்னுற நாம்போய்
ஈதெ லாம்சொலின் இமையவர் கிளையெலா

முடிக்கும்

போத வேதுணி வென்றனள் பின்னரும் புகல்

வாள்.

வேறு

3410 ஞானமில் சிறுவிதி நடாத்தும் வேள்வியில்
வானவர் தங்களின் மடந்தை மார்களில்
தானவர் தங்களில் தத்தம் மெய்களில்
ஊனமில் லோரையாம் உரைக்க வல்லமோ.

3411 நினைவரும் கண்ணுதல் நிமலற் கேயலால்
அனையனை அடைதரும் அறிஞர்க் கேயலால்
எனைவகை யோர்க்கும்எவ் வுயிர்க்கும் ஏற்பதோர்
வினைபடும் இழிதுயர் விட்டு நீங்குமோ.

3412 ஆகையின் மங்கைநீ அரற்றல் வெள்கியே
சோகமும் கொள்ளலை துயரும் இன்பமும்
மோகமும் உயிர்க்கெலாம் முறையிற் கூடுமால்
ஏகுதும் எழுகென இயம்பித் தேற்றினாள்.

வேறு

3413 மொழிந்து துன்முகி தெளித்தலும் நன்றென

முன்னா

எழுந்து துண்ணென அசமுகி என்பவள் இலதாய்க்
கழிந்த துன்பொடு நின்றதோர் சசியினைக்

காணூஉ

அறிந்த மாணவெந் தீச்சுட இளையன அற

வாள்.

3409. “எனவே, நீ மனத்தில் அவை ஒன்றையும் எண்ணாதே! அவுணர்க்கு மன்னனான கொடிய சூரபன் மனுக்கு முன்னால் நாம் போய், நிகழ்ந்த இவை எல்லாவற்றையும் சொன்னால், அவன் தேவர் கூட்டத்தையெல்லாம் அழிப்பான். அங்குப்போவதே துணியத் தக்கது! என்று சொல்லிப் பின்னும் சொல்வாள்.

3410. “நல்ல அறிவு இல்லாத தக்கன் செய்த வேள்வியில் தேவர்களுள்ளும் தேவமங்கையருள்ளும் அசுரர்களுள்ளும் தம்தம் உடலில் குறைவு பெறாதவர்களை நாம் சொல்ல வல்லோமா? (அங்கக் குறைவு யார்க்கும் வரக் கூடியதே)

3411. “எவராலும் தியானிப்பதற்கு அரிய நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானுக்கே அன்றி அந்தச் சிவபெருமானுடன் கலந்த மெய்ஞ்ஞானிளுக்குமே அன்றி மற்ற எல்லார்க்கும் எல்லா உயிர்களுக்கும் பொருந்திய தீவினைகளால் வரும் இழிந்த துன்பம் நீங்குவது உண்டா?

3412. “ஆதலால் தோழியே, நீபுலம்பாதே? வெட்கம் உற்றுத் துன்பத்தையும் அடையாதே! துன்பமும் இன்பமும் மயக்கமும் உயிர்களுக்கு முறைப்படியே வரும். போகலாம் எழுக! என்று தெளிவித்தாள்.

3413. இவ்வாறு உரைத்துத் துன்முகி தேற்றவும், அசுமுகி என்பவள் ‘அவள் உரைத்தது நன்று’ என்று, விரைவில் எழுந்து, இல்லை என்று சொல்லக் தக்க வகையில் நீங்கிய துன்பத்துடன் நின்ற இந்திராணியைப் பார்த்து மர்னம் இழத்தலாகிய அக்கினி கட, இதைக் கூறலானாள்

280 □ கந்தபுராணம்

3414 துப்பு றுத்திய அண்டங்கள் யாவினுஞ் சூரன்
வைப்பு றுத்திய திகிரியும் ஆணையும் வழங்கும்
இப்பு றத்தினில் ஒளிப்பினும் இதுவன்றி அண்டத்
தப்பு றத்தினில் ஒளிப்பினும் பிழைப்புமக் கரிதே.

3415 மறைத லுற்றிடும் இந்திரன் தன்னைஇவ்
வனத்தின்
உறைத லுற்றிடும் உன்றனை ஒழிந்தவா னவனர
இறைத னிற்பற்றி ஈர்த்துப்போய் என்னகர்
தன்னில்
சிறைப டுத்துவன் திண்ணமெங் கோமகன்
செயலால்.

3416 உங்கள் தம்மையான் சிறைபடுத் தேன்னின்
உலகம்
எங்கு மாள்கின்ற சூரபன் மாவெனும் இறைவன்
தங்கை யன்றியா னெனதுரந் தனிலெழுந் தனவும்
கொங்கை யன்றியான் பேடியே குறிக்கொளென்
றகன்றாள்.

38. இந்திரன் மீட்சிப் படலம்

3417 அகல நின்றதோர் வீரமா காளனாம் அடலோன்
உகவை யோடுறு சசியினை நோக்கிநின் னுளத்தில்
தகுவர் தங்களுக் கஞ்சலை அன்னையுன் தலைவன்
புகுதும் எல்லையும் அளிப்பன்சண் டுறைகென்று
போனான்.

3414. வலிய அண்டங்கள் எல்லாவற்றிலும் சூரன்பமன் நிலைப்படுத்தி நாட்டிய சக்கரமும் கட்டளையும் உள்ளன. ஆதால் இந்த இடத்தில் ஒளித்தாலும், இங்கே யல்லாது இந்த அண்டத்துக்கு அப்பால் ஒளித்தாலும் பிழைப்பது என்பது உங்களுக்கு அரிதாகும்.

3415. “ஒளிந்திருக்கின்ற இந்திரனையும் இந்தக் காட்டில் இருக்கின்ற உன்னையும் மற்றத் தேவர்களையும் ஓர் இமைப் போதில் பிடித்துக் கொண்டுபோய் என் தமையனான சூரபன்மனின் முயற்சியால் என் நகரத்திலே சிறை வைப்பேன். இது திண்ணம்.

3416. உங்களைச் சிறைப்படுத்தேனானால், நான் உலகம் முழுவதையும் ஆள்கின்ற சூரபன்மன் என்பவளின் தங்கை அல்லேன். என் மார்பில் முளைத்தவைகளும் முலைகள் அல்ல. நான் அலியே. இதை அறிந்து கொள்! என்று சபதம் செய்து அகன்று சென்றாள்.

38. இந்திரன் மீட்சிப் படலம்

3417. அசமுகி அங்ஙனம் சபதம் செய்து அகன்று சென்ற பின்பு, அங்கு நின்ற வீர மாகாளன் என்ற வீரன், மகிழ்வுடன் இருக்கும் இந்திராணியைப் பார்த்து “அன்னையே! உன் உள்ளத்தில் அசுரரை எண்ணி அச்சப் படாதே! உன் கணவன் வரும் வரையும் நான் காப்பேன் இங்கேயே இருப்பாய்” என்று சொல்லி வேறு இடத்துக்குப் போனார். (உகவை—உகத்தால்)

382 □ கந்தபுராணம்

- 3418 போன காலையிற் புலோமசை அடவியம்
புறனோர்
மானி னம்பிரிந் துற்றென அவ்வனம் வைகிக்
கோன வன்வினை முற்றிய நோற்றனள்
குறிப்பால்
ஆன பான்மையை நாரத முனிவரன் அறிந்தான்.
- 3419 மேலை வெள்ளியம் பருப்பதந் தனில்விரைந்
தேகிச்
சீல விண்ணவர் தம்முடன் சிவனடி பரவக்
கால மின்றியே இருந்திடும் இந்திரன் கடைபோய்
ஞாலம் வைகிய புலோமசைக் குற்றவா நவின்
றான்.
- 3420 நவின்ற வாசகம் கேட்டலும் மகபதி நனியுட்
கவன்று தேறியே முனிந்துபின் இறையருள் கருதி
அவன்றன் மாமுறை தூக்கியே தன்னைநொந்
தழுங்கித்
துவன்ற தேவரோர் டெழுந்தனன் அரன்புகழ்
துதித்தே.
- 3421 வந்து நந்தியெம் மடிகளின் அடிமுறை வணங்கி
அந்த மில்பகல் வேலைநோக் குற்றனம் அமலன்
சிந்தை செய்தெமை யருள்புரிந் திடுகிலன் தீயேம்
முந்தி யற்றிய தீவினைப் பகுதியை முன்னி.
- 3422 கைம்மை யாம்பெயர் அணங்கினோர் பெறாவதை
கறுத்த
செம்மை யார்களத் தெம்பிரான் எமக்கருள் செய்
வான்
பொய்ம்மை தீர்தவம் இயற்றிட நிலமிசைப்
போதுப்
எம்மை யாங்கருள் புரிந்தனை விடுத்தியென்
றியம்ப.

3418. வீர மாகாளர் சென்ற பின்பு, இந்திராணி ஒரு பெண்மான் தன் இனத்தைப் பிரிந்து காட்டில் இருந்ததைப் போல, அந்தக் காட்டில் இருந்து தன் கணவனின் முயற்சி நிறைவேறும் பொருட்டுத் தவம் செய்தாள். செய்ய, நாரத முனிவர் அதனை தன் ஞான நோக்கால் அறிந்தார்.

3419. அந்நாரதர் மேன்மையுடைய வெள்ளிமயமான கயிலாய மலையில் விரைவாகச் சென்று, இந்திரன் ஒழுக்க முடைய தேவரோடும் சிவபெருமானின் அடிகளைத் தொழுவதற்குச் சமயம் வாய்க்காதிருக்கின்ற வாயிலிற் போய்ப், பூவுலகத்தில் உள்ள இந்திராணிக்கு நிகழ்ந்ததை உரைத்தார்.

3420. நாரத முனிவர் சொன்ன சொல்லைக் கேட்டதும், இந்திரன் மிகவும் மனக் கவலை கொண்டு, சிறிது போழ்துக்குள் ஒருவாறு தேறி, முனிந்து, பின்பு, சிவபெருமானின் அருளைச் சிந்தித்து, அந்தப் பெருமானின் சிறந்த முறையை ஆராய்ந்து, தன்னைத் தான் நொந்து, வருந்திச் செறிந்த தேவருடன் சிவபெருமானின் புகழைப் புகழ்ந்து எழுந்தான்.

3421. எழுந்து வந்து நந்திதேவரின் அடிகளை முறையாக வணங்கி, “அளவில்லாத காலமாகச் சமயம் பார்த்திருந்தேன், சிவபெருமான் கொடிய எங்களது முன்செய்த வினைகளின் பகுப்பைச் சிந்தித்து உள்ளம் வைத்து எங்களுக்கு அருள் புரிகிலர்.

3422. “தேவ மங்கையர் அமங்கலிகள் என்ற பெயரைப் பெற்றுக் கொள்ளாமைப் பொருட்டுக் கருநிறம் கொண்ட சிறந்த திருக்கண்டத்தையுடைய எம் தலைவரான சிவபெருமான், எங்களுக்கு அருள் செய்யும்படி பொய் இல்லாத தவத்தைச் செய்யும் பொருட்டு, மண்ணுலகத்துக்குச் செல்வோம். அவ்வாறே அருள் செய்து எங்களை அனுப்பியருளுக!” என்று வேண்டினான்.

3423 நன்று போமென் நந்தியெம் பெருந்தகை நவிலத்
துன்று வானவர் தம்மொடுங் கழுமலந் துன்னி
நின்ற வீரமா காளனைக் கண்டனன் நேர்போய்ச்
சென்று புல்லியே முகமன்னார் அளப்பில செப்பி.

3424 போதி ஐயவென் றனையனை ஐயன்பாற் புகுத்தி
மாது நோற்றுழிக் குறுகியே அவஸ்தயர் மாற்றிக்
கேதம் எய்திய அசமுகி குளுரை கேளா
ஏது செய்வதென் றுன்னினன் இமையவர்க்
கிறைவன்.

3425 கூடர்ப்பெ ருங்குலி சத்திறை சூழ்ந்தனன் துணியா
அடுத்த மங்கையை யுடன்கொடே விரைந்தவன்
அகன்று
புடைக்கண் வந்திடுங் கடவுளர் தம்மொடும் புராரி
எடுத்த வார்சிலைப் பொற்றையிற் கரந்தனன்
இருந்தான்.

39. சூரன் அரசிருக்கைப் படலம்

3426 இன்ன பான்மையின் மகபதி இருந்தனன் இப்பால்
முன்ன மேகிய அசமுகி வெய்யதுன் முகத்தாள்
தன்னொ டேகியே மகேந்திரத் தனிநகர் அடைந்
தாள்
அன்ன காலையிற் சூரன்வீற் றிருந்தவா றறை
வாம்.

3423. “நல்லது! நீங்கள் அவ்வாறே செல்லுங்கள் என்று நந்திதேவர் சொல்ல, கேட்ட இந்திரன் நெருங்கிய தேவர்களுடன் போய்ச் சீகாழியை அடைந்து, அங்கிருந்த வீர மாகாளரைப் பார்த்து, எதிரே போய்த் தழுவி, அளவில்லாத உபசார சொற்களைச் சொல்லி,

3424. “தலைவரே! தாங்கள் செல்லலாம் என்று அந்த மாகாளரை ஐயனாரிடம் அனுப்பி, தன் மனைவி தவம் செய்யும் இடத்துக்குப் போய் அவளது உள்ளத் துன்பத்தைப் போக்கினான். அப்போது அவன், கைவெட்டுப் பட்ட அசமுகி உரைத்த சபதத்தை இந்திராணி சொல்லக் கேட்டு அதற்குச் செய்யத் தக்கது யாது என்று சிந்தித்தான்.

3425. ஒளி பொருந்திய வச்சிரப் படையை உடைய இந்திரன், ஆலோசித்துத் துணிந்து, தன்னைச் சார்ந்த இந்திராணியையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு, விரைவாக அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கிப், பக்கத்தில் சூழ்ந்து வரும் தேவர்களுடன், சிவபெருமான் எடுத்த வில்லான மேருமலையில் போய் மறைந்தவாறு இருந்தான்.

39. சூரன் அரசிருக்கைப் படலம்

3426. இவ்வாறு இந்திரன் இருந்து வந்தான். இது ஒரு புறம் நிற்க, முன்பு போன அசமுகி கொடிய துன்முகி என்பவளுடன் சென்று, வீரமகேந்திரம் என்ற நகரத்தினை அடைந்தாள். அச்சமயத்தில் சூரபன்மன் வீற்றிருந்த தன்மையைச் சொல்வோம்.

வேறு

- 3427 மீயுயர் கின்ற விண்ணினின் நிழிந்த
விழுமிய மேதினி வரைப்பின்
ஆயிர கோடி கொண்டவண் டத்தில்
ஆடகப் பித்திகை அவற்றுள்
தியன விலக்கி நல்லன எடுத்துத்
திசைமுகத் தவர்கள் செய் தென்ன
ஓய்வற விளங்கு தமனியப் பொதுவொன்
றொராயிரம் யோசனை யுறுமே.
- 3428 இத்தரை யுளதாந் தொல்லைஅண் டத்தில்
இடையிடை எய்தியே இலங்கும்
அத்தமால் வரைகள் கைபுனைந் தியற்றி
அம்புயா சனர் பலர் கூடி
வைத்தெனச் சூரன் அரசியல் நடாத்தும்
மன்றினில் ஆயிர கோடி
பத்தியின் நிறுவும் ஆடகத் தூணம்
பரந்ததப் பெருமையார் பகர்வார்.
- 3429 தொல்லையண் டத்தின் கண்டொறுங் கெழீஇய
சுவணமா தரையெலாந் தொகைசெய்
தல்லன விலக்கி நல்லன தெரிந்தே
அமைத்த போல் அணிபெறு நிலத்தில்
ஒல்லுறு புடையில் உம்பரில் அங்கண்
உலப்பிலாக் குலகிரிக் குழுவிற
பல்லிருந் துணிசெய் தணிபடுத் தென்னப்
பன்னிற ஓவியம் பயிலும்.

3427. மேலே உயர்ந்துள்ள வானத்தினின்று தோன்றிய சிறந்த பூமியின் ஒரு பகுதியான ஆயிரம் கோடி அண்டங்களில் உள்ள பொன் சுவர்களுள் தீயவற்றை விலக்கி நல்லவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பல நான்முகர்கள் செய்து வைத்தாற் போன்ற இடைவிடாமல் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற அவை மண்டபம் ஒன்று ஓர் ஆயிரம் யோசனை பரப்புக் கொண்டதாக விளங்கியது.

3428. இந்த நிலவுலகத்தில் உள்ள பழைய அண்டங்களின் இடையிடையே பொருந்தியுள்ள பெரிய மேருமலைகளைப் பல நான்முகர்கள் ஒன்று சேர்ந்து கையால் அலங்காரமாக விளங்கச் செய்து வைத்தாற் போல், சூரபன்மன் அரசியல் செய்கின்ற அவையிலே வரிசையாக நிறுத்தப்பட்ட ஆயிரங்கோடி பொன் தூண்கள் பரந்து விளங்கின. அவற்றின் சிறப்பை யார் தான் பகர்வார்?

(அத்தம்—பொன்)

3429. பழைய அண்டங்களின் இடங்களில் எல்லாம் பொருந்திய சிறந்த பொன்கள் எல்லாவற்றையும் ஓர் இடத்தில் சேர்த்து, தகாதனவற்றை விலக்கி நல்லனவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து அமைத்தாற்போல் அழகுடைய நிலத்திலும் இசைந்த பக்கங்களிலும், மேல் இடங்களிலும், அளவில்லாத மலைகளிலும் பல துண்டுகளை வெட்டி அங்கு அழகுபடுத்தி வைத்தது போல் பல நிறமான ஓவிய உருவங்கள் விளங்கின.

3430 பொன்னுலா அண்டத் தும்பர்க டோறும்
 பொருந்திய செக்கர்வான் புராரி
 தன்னதா ணையினால் ஒருங்குசூழ்ந் தென்னத்
 தண்மலர் விதானமீத் தயங்கப்
 பன்னிரு கோடி யாகியெங் கணுஞ்சூழ்
 பகலவர் சிலவரே யன்றி
 அன்னவர் பலரும் பணியிலுந் றென்ன
 அணிமணிக் கண்ணடி ஒளிரும்.

3431 மண்ணுலா அண்டத் திரவிகள் என்றூழ்
 வரம்பிலா மதிகளின் உளவாந்
 தெண்ணிலாக் கற்றை ஐம்பெரு நிறத்த
 செல்லினம் யாவையுஞ் செறிந்தே
 அண்ணலார் மேலைக் கம்பலஞ் சூழ்போய்
 அமர்ந்தென ஆயிடைக் கவரி
 எண்ணிலா தனவும் பஃறுகிற் குழுவும்
 இடைவிராய் மிடைவன எங்கும்.

3432 பரக்குறும் அண்டந் தொறுந்தொறும் உளவா
 பகலினைப் பரிமுகத் தெரியின்
 உருக்கியொன் றாக்கித் தவிசென இயற்றி
 ஒளிறுதா ரகையவட் குயிற்றித்
 தருக்குறு கின்ற மதிகளை மடங்கல்
 தகவுசெய் திருத்திய தென்னத்
 திருக்கிளர் அவையத் தவுணர்கோன் இருப்பச்
 சிறந்ததோர் அரியணை திகழும்.

3430. பொன் மயமாக விளங்கும் அண்டங்களின் மேல் இடங்கள் தோறும் பொருந்தியிருக்கும் சிவந்த வானம், சிவபெருமானது ஆணையால் ஓரிடத்திலே வளைந்தாற்போல், குளிர்ந்த மேல் கட்டிகள் (விதானம்) மேலே விளங்கின. பன்னிரண்டு கோடி என்ற எண்ணுடைய பல இடங்களிலும் சூழ்ந்திருக்கின்ற சூரியர்கள் சிலர் மட்டுமே அல்லாமல், அவர்கள் எல்லாரும், சிவபெருமனின் கட்டளைப்படி ஒன்றாக வந்ததுபோல் வரிசையான கண்ணாடிகள் பதிக்கப்பட்டு அங்கு விளங்கின.

3431. பூமியின் ஒரு பகுதியான அண்டங்களில் உள்ள சூரியர்களின் ஒளிக்கதிரும், அளவில்லாத சந்திரர்களினிடம் உள்ள தெரிந்த நிலவான கதிரும், சிறந்து ஐந்து நிறங்களை யுடைய மேகக் கூட்டங்களும் ஆகிய எல்லாப் பொருள்களும் ஓரிடத்தில் கூடி, பெருமையுடைய மேற்கட்டியைச் சூழ்ந்திருந்தாற்போல, அந்த மேற்கட்டியில் அளவில்லாத கவரிகளும், பல ஆடைத் தொங்கல்களும், இடையில் பொருந்தி, எங்கும் நெருங்கி விளங்கின.

3432. பரந்த அண்டங்கள் தோறும் உள்ள சூரியர்களை வடவைத் தீயில் வைத்து உருக்கி ஒன்றாக்கி, ஆசனமாக அமைத்து, விளங்கும் விண்மீன்களை அதன்மீது பொருத்தி, செருக்குடைய சந்திரர்களைச் சிங்க வடிவாக்கி அதன் கீழ் வைத்தது போல, அழகுடைய அந்தக் கொலு மண்டபத்தில், சூரபன்மன் அமருமாறு சிறப்புடைய ஓர் அரியணை இருந்தது.

3433 ஆனதோர் மன்றத் தரியணை மிசையே
 ஆயிர கோடியண் டத்தின்
 மேனிமிர் வடவை அங்கியும் விடமு
 மிசைந்தழி யாநெறி மேலித்
 தானவர் பரவக் கூற்றெலா மொன்றாய்த்
 தணப்பில்பேர் அணிகலந் தயங்க
 வானிமிர்ந் துற்றா லென்னவெஞ் சூர
 மன்னவர் மன்னன்வீற் றிருந்தான்.

3434 மேலைநாள் அமலன் உதவுபல் லண்டம்
 மேவர நடாத்துதொல் லாணைக்
 கோலொடு வெளிய சீர்த்திகள் முழுதும்
 குறுகியே ஈருருக் கொண்டு
 பாலுற வந்து நின்றதே யென்னப்
 பாங்கரில் அவுணர்கள் தாங்கும்
 வாலிய துணைசேர் தவளவெண் கவிகை
 மாமதிக் கடவுளை மலைய.

3435 காருறழ் படிவத் துவரிகள் அனைத்தும்
 கண்ணகன் பாற்கடல் முழுதும்
 ஈருரு வெய்தி யெழுந்துமே லோங்கி
 இருந்தென வைகலும் செலுமத்
 தாரக விறலோன் பஃறலைச் சீயத்
 தலைமையான் சார்ந்தயல் இருப்ப
 ஆரழல் உருவப் பண்ணவ ரேபோல்
 அமைச்சரும் குமரரும் அமர.

3433. அத்தகைய அந்த அத்தாணி மண்டபத்தில் உள்ள சிங்காதனத்தில், ஆயிரங்கோடி அண்டங்களிலும் உள்ள வடவைத் தீயையும் நஞ்சையும் உட்கொண்டு, அழிவற்ற தன்மையைப் பெற்று, அசுரர்கள் துதிக்க, கூற்று வர்கள் எல்லாம் ஓர் உருவம் கொண்டு குறையாத அணிகள் விளங்க, வானம் அளவும் உயர்ந்திருந்தாற் போல், கோடிய குரபன்மன் வீற்றிருந்தான்.

3434. முன்னொரு காலத்தில் சிவபெருமான் கொடுத்தருளிய பல அண்டங்களிலும் செலுத்துகின்ற பழைய ஆணைச் சக்கரமும், வெண்ணிறமான எல்லாப் புகழும் சேர்ந்து, இரண்டு வடிவங்களாகிப் பக்கத்தே வந்து நின்றாற் போல, பக்கத்தில் நிற்கும் அசுரர்கள் பிடிக்கும் தூய்மை வாய்ந்த இரண்டாகிய மிகவும் வெண்ணிறக்குடைகள் முழு மதியைப் போல் விளங்க,

3435. கரிய வடிவத்தைபுடைய எல்லா உப்புக் கடல்களும், இடம் அகன்ற எல்லாப் பாற்கடல்களும் இரண்டு வடிவம் கொண்டு எழுந்து மேலே உயர்ந்து இருந்தது போல் நாஸ்தோறும் வரும் வலிய அந்தத் தாரகனும் பல தலைகளையுடைய சிங்கமுகனும் பக்கத்தே குழ, இருந்தான். அந்தக் கடல்களில் பொருந்திய தீயின் வடிவான தேவுரைப் போல் அமைச்சரும் மைந்தரும் இருந்தனர்.

- 3436 எவ்வெலா அண்டத் துறைதரு மருத்தும்
 இரும்புனற் கிறைவரு மாகிச்
 செவ்விதின் ஒருங்கித் தத்தமில் உலவாச்
 சீகரம் படுபனி சிதறி
 அவ்வயின் வேண்டும் அளவையிற் பலவாய்
 அவனடி பணிந்தெழுந் திறம்போல்,
 மைவரை யனைய அவுணர்கள் இரட்டும்
 வாலிய கவரிகள் வயங்க.
- 3437 உரைத்திடும் அண்டந் தொறுந்தொறும் உள்ள
 உம்பரில் இயக்கர் கோன் உலகில்
 தரைப்பெரு வரைப்பில் பிறவிலுள் ளதனில்
 தவறிலா அற்புதத் தனவாத்
 தெரித்தனர் உடுத்துப் பொதிந்தென நறிய
 திரையன் மெல் லிலைதுவர்ப் பழுக்காய்
 விரைத்திடு சுண்ணங் கொள்கலம்
 பரியா வினைமுறை யோர்பலர் விரவ.
- 3438 நின்றதோ ரேனை அருக்கருட் சிலரை
 நீரமுய்த் துள்ளகோ டிகமேற்
 பொன்றரை யுதியின் மணிசொரிந் தென்னப்
 புகட்டுறு தம்பலக் களாசி
 மன்றதொல் லறிவர் திருத்தினர் பொருவ
 மற்றவை அவுணர்க ளேந்தித்
 துன்றிருந் துவர்க்கா யடைபிற பரிக்குந்
 தொழுவர் குழுவொடு துவன்ற.

3436. எல்லா அண்டங்களிலும் உள்ள வாயுக்களும் சிறந்த வருணர்களும் நன்றாகக்கூடி, தங்கள் தங்களுக்குள்ளே குறையாத தூறலாகப் பொருந்தி, பனி நீரைச் சிந்தி, அவ் விடத்துக்கு வேண்டிய தொகைக்கேற்ற பல வடிவங்களைக் கொண்டு, அவனது அடிகளை வணங்கி எழுந்த தன்மை போல, கருமலை போன்ற அசுரர்கள் வீசும் வெண்மையான கவரிகள் விளங்கின.

3437. சொல்லப்படும் அண்டங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் உள்ள சுவர்க்க உலகத்திலும், குபேரனின் அளகாபுரியிலும், பெரிய பூவுலகத்திலும், மற்ற இடங்களிலும், இருப்பன வற்றுள் குற்றம் அற்ற வியப்பினை உடையனவாகத் தேர் தெடுத்துப் பதித்தாற்போன்ற, அத்துணை புதுமைமிக்க மென்மையான வெற்றிலையும், துவர்ப்பையுடைய பாக்கும், மணம் உடைய சுண்ணாம்பும் அடங்கிய அடப்பைப் பையைத் தாங்கிக் கொண்டு பல ஏவலர்கள் நெருங்கியிருந்தனர்.

3438. முன் சொல்லப்பட்ட பொருள்களாகத்திரிக்கப் படாது எஞ்சியிருந்த மற்றச் சூரியர்களுள் சிலரை, நீர் நிரப்பப்பட்டுள்ள பூந்தட்டின்மீது பொன் நிலத்தின் மீது மணியைச் சொரிந்தாற்போல் மிகப்பழைய தொழிலாளர் செய்து வைத்தாற்போல் இருப்ப, அவற்றை அசுரர்கள் கையில் ஏந்தி, நெருங்கிய பாக்கையும் வெற்றிலையையும் அவற்றுக்கு இனமான பொருள்களையும் சுமந்து நிற்கின்ற ஏவலர் கூட்டத்துடன் நெருங்கி நின்றனர்.

- 3439 ஆழியங் கிரியிற் கதிர்மணி வெயிலும்
 அன்னது சூழ்ந்தபேர் இருளும்
 வாழிய அமுதும் உவரியும் அல்லா
 வாரிதி யும்பல மணியும்
 ஊழியி னிறுதி அமையமே லெல்லாம்
 ஒன்றிய தென்னமுன் னிருபால்
 கேழுறு பின்னர் அவுணர்மாத் தலைவர்
 கிளையொடு துவன்றினர் கெழும.
- 3440 மின்னவிர் விசும்பின் அகட்டினை அளவி
 வெண்மதிக் கடவுண் மெய் யணுகிப்
 பின்னும் அமுத நீர்க்கடல் திளைத்துப்
 பெரும்புறப் புணரியிற் படியா
 இந்நில மருங்கில் வானகத் துள்ள
 எழின்மலர்க் காவுதோ றுலாவித்
 தன்னொலி யின்றி மென்மெல அசைந்து
 தண்ணென வசந்தன்முற் சார.
- 3441 விண்படு நிறைநீர்ப் புதுமதிக் கடவுள்
 வியன்பனித் துவலையைத் துற்று,
 கண்படு துறக்கத் தண்டலைப் பொதும்பிற்
 காமரம் போதிடைக் கவிழ்த்தி
 எண்படு பன்னாள் கழித்தபின் கவர்ந்தே
 எழிலிகள் கரந்துநின் றீண்டைத்
 தண்பனி உறைப்பிற் கண்ணுறாத் துவலை
 தணப்பறச் சிதறிடத் தம்மில்.

3439. சக்கர வாள மலையில் ஒளிரும் அழகான சோதியும் அம்மலையைச் சூழ்ந்த சிறந்த இருளும், பாற்கடலும் உவர்க்கடல்களும் அல்லாத கடல்களும் பல மணிகளும் ஆகிய எல்லாம் யுகமுடிவு காலத்தில் ஒன்று சேர்ந்தாற்போல, முன்னும், இரண்டு பக்கங்களிலும், பின் பக்கங்களிலும் சிறந்த அசுரத் தலைவர்கள் கூட்டமாக நெருங்கிச் சூழ்ந்திருந்தனர்.

3440. ஒளி விளங்கும் வானத்தின் நடு இடத்தைப் பொருந்தி, வெண்ணிறம் கொண்ட சந்திரனின் மண்டலத் தைக்கிட்டி இறுதியில் உள்ள நன்னீர்க்கடலில் படிந்து, பெரிய புற ஆழியில் அமிழ்ந்து, இம்மண் உலகத்திலும் வான் உலகத்திலும் உள்ள அழகிய பூஞ்சோலைகள் எல்லா வற்றிலும் உலவி, தன் ஓசை இல்லாமல், மெல்ல மெல்ல அசைந்து, குளிர்ச்சியுடையதாகத் தென்றல் காற்று முன்வந்து உலவியது.

3441. மேகங்கள், வானத்தில் பொருந்திய குளிர்ந்த குளிர்ச்சியுடைய புதிய சந்திர தேவனின் சிறந்த பனித் திவலைகளைப் பருகித்தாம் உறங்குவதற்கு இடமானசுவர்க்க வுலகில் உள்ள கற்பக மரச்சோலையில் அழகான மலர்களில் சிந்தி, மதிக்கத் தக்க பல காலம் கழிந்த பின்பு அவற்றைக் கிரகித்து மறைந்து நின்று, இங்குக் குளிர்ந்த பனி பெய்வதைப்போல், கண்ணுக்குப் புலப்படாத துளிகளைத் தங்களுக்குள் ஒழிவில்லாது தூவின.

3442 தேனமர் ஐம்பால் உருப்பசி அரம்பை
 திலோத்தமை மேனகை முதலாம்
 வானவர் மகளிர் இயக்கர்தம் மகளிர்
 வலிகெழும் அரக்கர் தம் மகளிர்
 தானவர் மகளிர் விஞ்சையர் மகளிர்
 சாரணர் சித்தர்தம் மகளிர்
 ஏனையர் மகளி ரியாவரும் வெவ்வே
 றியற்படு களிநடம் இயற்ற.

3443 ஐந்திறத் துருவங் காலையில் உரைப்பான்
 அமையமின் றாகியே வேதா
 வந்தொரு புடையில் ஒதுங்கினன் இருப்ப
 மற்றவன் உதவுறுங் குமரர்
 நந்துறு பெருநீர்க் குடங்கிற் கன்னல்
 நாடினார் நாழிகைப் பறையை
 முந்துற விரட்டிப் பதந்தொறுஞ் சென்று
 முறை முறை உரைத்தனர் திரிய.

3444 தேர்த்திடும் உழவைச் சூழலிற் சிலமான்
 சென்றென அவுணர்தஞ் செறிவில்
 வேர்த்துடல் பதைப்ப வரும்பல முனிவர்
 வேறு வேறாசிகள் இசையா
 ஆர்த்திடும் ஒலியாற் கேட்டில வாமென்
 றஞ்சினர் அவருறு புலத்தைப்
 பார்த்திடுந் தோறும் வாழ்கெனப் பரவிப்
 பாணியை விரித்தனர் நிற்ப.

3442. வண்டுகள் மொய்க்கின்ற கூந்தலையுடைய ஊர்வசியும் அரம்பையும் திலோத்தமையும் மேனையும் முதலான தேவ மங்கையரும், இயக்க மங்கையரும், வலிமை மிக்க அரக்க மங்கையரும், அசுர மங்கையரும் வித்தியாதரப் பெண்களும், சாரணப் பெண்களும் சித்தப் பெண்களும், மற்றப் பெண்களுமான எல்லாரும் வெவ்வேறாகச் சிறந்த நடனம் ஆடினர்.

3443. நான்முகன் உதய காலத்தில் பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்துச் சொல்லும்படி வந்து, சமயம் இல்லாததால் ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கித் தங்கியிருக்கார். அந்த நான்முகன் பெற்ற மைந்தர்கள் ஒழுகுகின்ற நீரையுடைய பாத்திரத்தில் நாழிகையைப் பார்த்து, நாழிகைப் பறையைக்கால எல்லை கழிவதற்கு முன் அடித்துக் கொண்டு, நாழிகை தோறும் முறைப்படி சொல்லித் திரிந்தனர்.

3444. பயிற்சி மிக்க புலிக்கூட்டத்துள் சில மான்கள் புகுந்ததைப் போல, அசுரர் கூட்டத்துள் உடல் வியர்த்து நடுங்க வருகின்ற பல முனிவர்கள் வெவ்வேறாக வாழ்த்துச் சொல்லி, அந்தச் சபையின் ஆரவாரமான ஓசையால் தாம் சொன்ன வாழ்த்துக் கேட்கவில்லையோ என்று எண்ணிப் பயந்து தாம் இருக்கின்ற இடத்தைப் பார்க்குந் தோறும் வாழ்க என்று கூறித் துதித்துக் கைகளை விரித்து நின்றனர்.

298 □ கந்தபுராணம்

3445 திருக்கிளர் பொன்னாட் டிந்திரன் அல்லாத்
 தேவர்கள் யாவரும் அவுணர்
 நெருக்கினர் உந்த ஏகிநேர் புகுவோர்
 நெடுங்கடை காறுமுன் றள்ள
 வெருக்கொடு சென்று மீண்டும்மற் றாகி
 வியன்கடை காவலர் புடைப்பத்
 தருக்குறும் அவையங் காணிய பெறாது
 தம்முளங் குலைந்தனர் திரிய.

3446 வெற்றவெங் கதத்தர் அவுணர்கஞ் சுகிசேர்
 மெய்யினர் வெறுக்கையஞ் சூரல்
 பற்றிடு கரத்தர் செல்லெனுந் தெழிப்பர்
 பணிப்பிறை எயிற்றர் பல்லிமையோர்
 பொற்றட மகுடஞ் சிதறிடப் புடைப்போர்
 புயலுறு சூறையிற் றுரந்துஞ்
 சுற்றுற நிறுத்தும் இருத்தியும் புகுந்தோர்
 தொல்பெயர் செப்பிமுன் துதிப்ப.

3447 பொன்றிகழ் கமலத் திதழெலாம் விரிந்த
 போதினிற் பொகுட்டிடை தோறும்
 மின்றிகழ் நுகப்பில் திருமகள் பலராய்
 வீற்றுவிற் றிருத்தலே போலக்
 குன்றுறழ் கொங்கை மங்கையர் பல்லோர்
 கொண்டுதன் னுறையுளிற் சென்று
 துன்றிய பலவாந் தீபிகைத் தட்டஞ்
 சொன்முறை யாசியிற் சுற்ற.

3445. செல்வம் மிக்க வானகத்துத் தலைவனான இந்திரன் ஒழிந்த மற்ற எல்லாத் தேவர்களும், அந்தச் சபைக்குப் போகும் அசுரர்கள் நெருக்கித் தள்ள உள்ளே சென்று, எதிரே வருபவர் நெடிய வாயில் வரைக்கும் நெருக்கித் தள்ளுவதால், அச்சம் அடைந்து பின் சென்று, மறுபடியும் அப்படியே போய் வந்து, சிறந்த வாயில் காவலர் அடிக்க, மேன்மையுடைய அரச சபையைக் காணப் பெறாது தம் உள்ளம் நிலை கெட்டு அலைந்தனர்.

3446. வெறுமையான கொடிய சினத்தைக் காட்டுபவர்களும், சட்டை அணிந்த உடலை உடையவர்களும், பொன் பிரம்பைப் பிடித்த கையை உடையவர்களும், இடி போல் அதட்டுபவர்களும், குளிர்ந்த பிறைச்சந்திரனைப் போன்ற வளைந்த பற்களையுடையவர்களும், பல தேவர்களின் முடிகள் சிதறுமாறு அடிப்பவர்களும் என்ற இத்தகைய அசுரர்கள் மேகக் கூட்டத்தில் புகுந்த சுழற்காற்றைப் போல் தொலைவில் செல்லும்படி விலக்கியும் சுற்றிலும் இருக்குமாறு நிறுத்தியும், இருக்கச் செய்தும் வந்தவரின் பெயரைச் சொல்லியும் (வந்த காரியத்தைக் கூறி) முன்னே நின்று துதித்தனர்.

3447. பொன்மயமான தாமரை மலரின் இதழ்கள் எல்லாம் விரிந்திருக்கும் போது, அந்த மலர்க்காயின் இடையில் பொகுட்டு எல்லாம் மின்னல் போன்ற இடையையுடைய இலக்குமிகள் பலர் கூடி வெவ்வேறாக இருப்பதைப் போல், மலை போன்ற கொங்கைகளையுடைய பலமங்கையர் நெருங்கிய பல தீபத் தட்டுகளை ஏந்திச் சபையில் வந்துச் சொல்லப்படும் வாழ்த்துடனே சொல்லிச் சுற்றினர்.

3448 தென்னுறு பாலை குறிஞ்சியே மருதஞ்
 செவ்வழி யென்னுநா னிலத்திற்
 பின்னகம் புறமே அருகியல் மற்றைப்
 பெருகியல் உறழ் வெண் ணிரண்டாய்
 மன்னிய நாதத் திசைகளிற் பிறவில்
 வரம்பில் வாயபாட் டதனுட்
 கின்னரர் சித்தர் இயக்கர்கந் தருவர்
 கிளத்துமங் கலத்தன இசைப்ப.

3449 மாகநல் வேள்வி ஆற்றிய திறனும்
 மதிமுடிப் பரனருள் அடைந்தே
 ஏகிய திறனுந் தனதனை முதலா
 யாரையும் நிலையழித் தனவும்
 சேகுகும் அண்டம் யாவையும் கண்டு
 திருவுடன் அரசியற் றியதும்
 புகத நிலையத் தவுணர்கள் பல்லோர்
 புடைதனில் முறை முறை புகழ்.

3450 கார்த்திடும் அவுணர் திசையுளா ரேனோர்
 கைதொழுதத் தனது நோன் கழற்கால்
 தூர்த்திடு மலருந் தொல்பெருங் கவியுந்
 தூநெறி முனிவரர் தொகையுஞ்
 சார்த்தினர் வரையா மந்திர நெறியால்
 தலைத்தலை யாசிகள் சாற்றிச்
 சேர்த்தனர் சிந்துந் துணருமக் கதமுஞ்
 சீர்த்தகால் வீசினன் திரிய.

3448. அழகுடைய பாலையும் குறிஞ்சியும் மருதமும் செவ்வழியும் என்று சொல்லப்படும் நான்கு நிலத்துக்குரிய பண்களுடன், அகமும் புறமும் அருகியலும் ஒழிந்த பெருகியலும் என்ற நான்கும் கலத்தலால் பதினாறாக வகைப்பட்ட ஒலி விகற்பமான இசைகளாலும் பிறவற்றாலும் அளவில்லாத பாடல்களுள்ளே சொல்லப்படும் மங்கலத்தன்மை உடையவற்றைக் கின்னரர்களும் சித்தர்களும் இயக்கர்களும் கந்தருவர்களும் பாடினர்.

3449. சிறந்த தீயையுடைய வேள்வியைச் செய்த தன்மையையும், பிறைச் சந்திரனை அணிந்த முடியையுடைய சிவபெருமானின் அருளைப் பெற்றுச் சென்ற தன்மையையும், அவ்வாறு போய்க் குபேரன் முதலான திக்குப் பாலகர் எல்லாரையும் நிலை கெடுத்த தன்மையையும், வன்மை மிக்க அண்டங்கள் எல்லாவற்றையும் பார்த்து வந்து வளத்துடன் ஆட்சி செய்த தன்மையையும், நின்று ஏத்தும் இயல்புடைய அசுரர் பலர் பக்கத்தில் நின்று முறைப்படி சொல்லித் துதித்தனர்.

3450. கரிய நிறம் கொண்ட அவுணர்களும் திக்குப் பாலகர்களும் பிறரும் கை கூப்பி நின்று சூரபன்மனின் வீரக் கழல் அணிந்த கால்களில் சொரியும் மலர்களையும், பழம் பெருமையுடைய சுக்கிராசாரியரும், நல்லொழுக்கத்தையுடைய முனிவர் கூட்டமும், வேத மந்திர முறைப்படி பல முறையாக வாழ்த்துக் கூறி ஒரு சேரத்தூவிய மலர்களையும் அட்சதைகளையும் சிறந்த வாயு தேவன் ஒதுக்கித் தள்ளினான்.

- 3451 ஆடியல் முறையை இயற்றினர் தமக்கும்
 அடைந்துதற் புகழுநர் தமக்கும்
 பாடியல் முறையில் வல்லுநர் தமக்கும்
 பரிவுசெய் தலைவர்கள் தமக்கும்
 பீடுறு மகுடங் கடகநூல் முதலாம்
 பேரணி மணித் துகில் பிறவும்
 மாடுறு நிதியும் ஏனவும் நின்று
 மலர்க்கைநீட் டினதொறும் வழங்க.
- 3452 தேவரும் ஏனை முனிவரும் பிறரும்
 செய்துறாத் தங்கள்பா லன்றி
 ஏவர்பா லானும் இறைவனாம் ஒருதான்
 ஏதம்நோக் குற்றனன் வெகுளின்
 ஆவிய திழப்பார் போல்வெரீஇப் புகழ்ந்தும்
 அவனுவப் புற்றிடின உய்ந்தும்
 ஓவற நிற்பர் அசனிவீழ் தோறும்
 உரைக்குமந் திரத்தினோர் என்ன.

40. அசமுகி நகர் காண் படலம்

- 3453 இன்னன பலபல எய்தச் சூரனாம்
 மன்னவன் இருத்தலும் மற்றவ் வெல்லையில்
 தொன்னகர் அணித்துறத் துன்மு கத்தினாள்
 தன்னொடும் அசமுகி தான்வந் தெய்தினாள்.
- 3454 மோட்டுறு மகேந்திர முதிய மாநகர்
 கூட்டுறு திருவெலாங் குலைய முன்னவள்
 மாட்டுறு துணையொடு வந்துற் றாலெனக்
 கீட்டிசை வாய்தலைக் கிட்டி னாளரோ.

3451. நடனம் செய்தவர்க்கும், மற்ற நாடுகளிலிருந்து வந்து தம்மைப் புகழ்கின்றவர்களுக்கும், கவி பாடுவதில் ஆற்றல் உடையவருக்கும் தன் மீது விருப்பம் உண்டாக்கும் தலைவர்களுக்கும், பெருமை பொருந்திய முடி, கடகம், பொன்னாலாகிய பூணூலும் முதலான சிறந்த அணிகளையும் பீதாம்பரத்தையும் மற்றவற்றையும் பக்கத்தில் இருக்கின்ற சங்க நிதிகளையும் கற்பகம் முதலிய பிறவற்றையும் எழுந்து நின்று நீட்டப்பட்ட கைகள்தோறும் அளித்தான்.

3452. தேவர்களும், மற்ற முனிவர்களும், மற்றவரும் குற்றம் செய்யாத தங்களிடத்துச் சினம் அடையாமல், மற்ற எவரிடத்திலாயினும் அரசனான, சூரபன்மன் குற்றம் கண்டு சினம் கொள்வானாயின், கோபிக்கப்படாத தாங்கள் உயிரை இழப்பவரைப் போல் அஞ்சிப் புகழ்ந்தும், அவன் மகிழ்ச்சியடைந்தால் தாங்கள் உய்யப் பெற்றும், இடிவிழுந்தோறும் மந்திரம் சொல்லித் துதிப்பவர் போல் ஒழியாது துதித்து நிற்பர்.

40. அசமுகி நகர் காண் படலம்

3453. இவை போன்ற மிகப்பல சிறப்புகள் பொருந்தச் சூரபன்மனான அரசன் வீற்றிருந்தான். அப்போது பழைய அந்த நகரத்தின் பக்கமாகத் துன்முகியோடு அசமுகி என்ற சூரபன்மனின் தங்கை வந்து சேர்ந்தாள்.

3454. அசமுகி மேன்மை பொருந்திய மகேந்திரம் என்ற பழைய நகரத்தில் கூடியிருந்த செல்வங்கள் எல்லாம் அழியும் பொருட்டு, மூதேவியானவள், தன் பக்கத்தில் தோழியுடன் வந்தாற் போல், கிழக்குத் திசையில் உள்ள வாயிலை அடைந்தாள்.

304 □ கந்தபுராணம்

3455 கெழுதரும் அசமுகக் கெடல ணங்குதன்
பழிதரு கையினைப் பார்த்து நேர்ந்துளார்
அழிதரு துன்புகொண் டழலில் சீறினார்
இழிதரும் இச்செயல் யார்செய் தாரெனா.

3456 மானமில் அசமுகி மகேந்தி ரப்புரம்
தானுறு துயர்க்கொரு தாரி காட்டல்போல்
ஊனுறு குருதிகை யுகுப்பச் சென்றுழி
யானது கண்டனர் அவுணர் யாவரும்.

3457 வட்டுறு பலகையின் வல்ல நாய்நிரைத்
திட்டனர் கவற்றினை இசைத்த சூளொடும்
கிட்டினர் இடந்தொறும் கெழுமி யாடினர்
விட்டனர் அத்தொழில் விரைந்துற் றார்சிலர்.

3458 தெரிதரு கரியபொன் திரித்திட்டாலெனப்
புரிதரு மருப்புடைப் புயலின் செச்சையை
முரிவரு பேரமர் மூட்டிக் கண்டுளார்
பரிவொடு பிரிந்தயல் படர்கின் றார்சிலர்.

3459 கார்ப்பெயல் அன்னதோர் கடாங்கொள் மால்கர்
கூர்ப்புறு மருப்புமெய் குளிப்பச் சோரிநீர்
ஆர்ப்பொடு தத்தமில் ஆடல் செய்வது
பார்ப்பது விட்டனர் படர்கின் றார்சிலர்.

3460 துய்யதோர் கிஞ்சுகச் சூட்டு வாரணம்
மொய்யோடு தன்னுயிர் முடியும் எல்லையும்
செய்யுறு வெஞ்சினச் செருவை நோக்கினார்
ஓய்யென நீங்கியே யுறுகின் றார்சிலர்.

3455. அவ்வாறு வந்த அசமுகியான மூதேவியின் வெட்டுப்பட்ட கையைப் பார்த்து வந்து கூடியவர் அனைவரும், இழிந்த இந்தச் செயலைச் செய்தவர் யாரோ என்று சொல்லி மிக்க துன்பத்தை அடைந்து தீப்போலச் சினந்தனர்.

3456. வெட்கம் இல்லாத அசமுகி, மகேந்திர நகரத்தார் அடையும் துன்பத்துக்கு ஒரு வழியைக் காட்டியது போல், தசையினின்று ஒழுகும் இரத்தமானது கையினின்று சிந்த வந்த போது, அசுரர் எல்லாரும் அதைப் பார்த்தனர்.

3457. குதாட்டத்துக்கு உரிய பலகையில் குதாடும் கருவியாக உள்ள நாய்களை நிரைத்து வைத்து, கட்டைகளை உருட்டி, சொல்லும் சபதத்துடன், நெருங்கியிருந்து பல இடங்கள் தோறும் நெருக்கமாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தவர்களில் சிலர், அம்முயற்சியைக் கைவிட்டு விரைவாக வந்தனர்.

3458. தெரிந்தெடுத்த இருப்பை முறுக்கி வைத்தாற் போல முறுகிய கொம்புகளையுடைய மேகம் போன்ற ஆட்டுக்கடாக்களை, பின்னிடுதற்குரிய பெரும் போர் தொடங்கிப் பார்த்து நின்றவர்கள், துக்கத்துடன் அந்தக் கூட்டத்தை விட்டு நீங்கி அயலில் சென்றனர்.

3459. மேகங்கள் மழை பெய்தாற் போல் பெய்யும் மதநீரையுடைய யானைகள் கூரிய கொம்புகள் உடலில் அழுந்திப்பாய இரத்த நீர் சிந்தும் ஆரவாரத்துடனும் தங்களுக்குள் போர் செய்வதைப் பார்த்து நிற்கும் செயலைக் கை விட்டுச் சிலர் செல்லலானார்.

3460. தூய முருக்க மலர் போன்ற சூட்டினையுடைய சேவல்கள் வன்மையுடன் தன் உயிர் உடலினின்று நீங்கும் வரையும் செய்கின்ற கொடுங் கோபத்தையுடைய போரை பார்த்து நின்ற சிலர் விரைந்து அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கி வந்தனர்.

- 3461 ஊனமில் பலபணி யுடன்று சீறியே
பானுவை நுகரவின் படரு மாறென
வானிகள் ஒச்சினர் வானிற் கைவிடா
மேனிகள் வியர்ப்புற வெகுண்டுற் றார்கிலர்.
- 3462 வாம்பரி தேர்கரி மானம் பாண்டில்கள்
ஏம்பலோ டீர்ந்திட இயற்றும் கற்பொரீஇ
யாம்பொருள் அல்லதொன் றடைவ தென்னெனச்
சோம்புதல் இன்றியே தொடர்கின் றார்கிலர்.
- 3463 குறிகெழு வெளிலொடு குற்றி நாட்டியும்
அறிகுறி தீட்டியும் அவையி லக்கமா
எறிகுறு படையினை எய்யுங் கோலினை
நெறிதொறும் விட்டவண் நேர்கின் றார்கிலர்.
- 3464 நாந்தகம் ஆதியா நவிலுந் தொல்படை
ஆய்ந்திடும் விஞ்சைகள் அடிகள் முன்னமாய்
ஏய்ந்திடுங் கழகமுற் றியற்று மாறொரீ இப்
போந்தனர் ஒருசிலர் பொருமல் மிக்குளார்.
- 3465 வாட்படு கனலிகால் வானில் கண்ணவாங்
காட்புறு நரம்பியாழ் காமர் வீணைகள்
வேட்புறும் ஈர்ங்குழல் மிடறு காலிசை
கேட்பது விட்டவண் கிட்டி னார்கிலர்.
- 3466 நாடக நூல்முறை நுனித்து நன்றுணர்
கோடியர் கழாயினர் கூத்தர் ஏனையோர்
ஆடுறு கோட்டிகள் அகலுற் றங்ஙனங்
கூடினர் ஒருசிலர் குலையும் மெய்யினார்.

3461. குறையற்ற பல பாம்புகள் சினந்து சீறிச் சூரியனை விழுங்குமாறு வானத்தில் செல்லும் தன்மை போலக் காற்றாடியைப் பறக்க விட்டு நின்றவர்களில் சிலர், வானத்தில் போகுமாறு விட்டு விட்டு உடல் வியர்வை அடையச் சினந்து வந்தனர்.

3462. தாவிச் செல்லும் குதிரையும் தேரும் யானையும் விமானமும் வண்டிகளுமாகிய இவற்றை இறுமாப்புடன் செல்லும் படி செய்கின்ற பழக்கத்தைவிட்டு நன்மை இல்லாத சம்பவம் வருவது எக்காரணம் பற்றி என்று சோம்பல் இல்லாமல் தொடர்ந்து செல்பவர் சிலர்.

3463. இலக்காய் விளங்கும் தூண்களையும் குற்றங்களையும் (கட்டைகளையும்) நட்டுத் தெரியத்தக்க அடையாளங்களை எழுதியும் அவற்றையே இலக்காகக் கொண்டு எறியும் ஆயுதங்களையும், எய்யும் அம்புகளையும் வழிகளில் விழுமாறு விட்டு விட்டு சிலர் அங்கு வருபவர்.

3464. வாள் முதலான பழைய படைகளின் பிரயோகங்களைத் தெரிதற்கேற்ற கல்வியை, ஆசிரியர் முன்னிலையில் பயிலும் கல்விச் சாலையில் போய்க் கற்பதைக் கைவிட்டு வருத்தம் மிக்க வராகச் சிலர் வந்தனர்.

3465. ஒளியுடைய தீயும் வாயுவும் வானமும் என்னும் இவற்றில் பிறப்பனவான வயிரமான நரம்புகள் கட்டப்பட்ட யாழின் ஒலியையும் வீணையின் ஒலியையும், விரும்பப்படுகின்ற வேயங்குழலின் ஒலியையும் கேட்பதை விட்டு விட்டு அங்கு வந்து கூடினர் சிலர்.

3466. நடனக்கலையின் நுட்பத்தைக் கண்டு கற்ற நாடகர்களும் கழைக் கூத்தரும் மற்றக் கூத்தரும் நடிக்கின்ற கூட்டங்களை விட்டு அலைகின்ற உடலை உடையவராய் அங்கே கூடினர் சிலர்.

308 □ கந்தபுராணம்

- 3467 புலப்படு மங்கலப் பொருள்முற் றுங்கொடு
நலப்படு வேள்விகள் நடத்திக் கேளொடு
பலப்பல வதுவைசெய் பான்மை நீத்தொராய்க்
குலைப்புறு கையொடுங் குறுகுற் றார்சிலர்.
- 3468 மாலொரு மடந்தைபால் வைத்து முன்னுறு
சேல்விழி யொருத்திபாற் செல்ல ஓடியே
மேலுறு சினத்திகல் விளைக்க நன்றிது
காலமென் றுன்னியே கழன்றுற் றார்சிலர்.
- 3469 தோடுறு வரிவிழித் தோகை மாருடன்
மாடம திடைதொறும் வதிந்த பங்கயக்
காடுறு பூத்தடங் காமர் தண்டலை
ஆடலை வெறுத்தெழீஇ யடைகின் றார்சிலர்.
- 3470 சுள்ளினைக் கறித்தனர் துற்ற வாகையங்
சுள்ளினைக் கொட்பொடு களிக்கும் நெஞ்சினார்
உள்ளுறுத் தியபுலன் ஊசல் போன்றுளார்
தள்ளுறத் தள்ளுறத் தளர்ந்துற் றார்சிலர்.
- 3471 அனையபல் வகையினர் அவளைக் கண்டளார்
பனிவரு கண்ணினர் பதைக்கும் நெஞ்சினர்
கனலொடு தீப்புகை காலு யிர்ப்பினர்
முனிவுறு கின்றனர் மொழிகின் றார்இவை.

3467. மங்கலம் உடைய பொருள்களைச் சேர்த்து நன்மை அமைந்த ஓமங்களைச் செய்து, உறவினருடன் பலப் பல விவாகங்களைச் செய்யும் தன்மையை விட்டு நீங்கி உதறிய கையுடன் வந்தார் சிலர்.

3468. ஒரு பெண்ணிடத்து மயக்கம் வைத்து, முன்னே தம்முடன் கூடியிருந்த சேல் போன்ற கண்ணை உடைய வளிடத்தில் போக, அவள் அது காரணமாக ஊடல் கொண்டு மேன்மேலும் எழும் சினத்துடன் பகை விளைக்க, 'நல்லது, இதுவே சமயம்' என்று எண்ணிச் சிலர் நழுவிச் சென்றனர்.

3469. செவிவரை நீண்ட கண்களையுடைய பெண் களுடன் மாளிகைகள் தோறும் பொருந்தியுள்ள தாமரைச் செறிவுடைய மலர்த்தடங்களிலும் அழகான சோலைகளிலும் விளையாடுவதை வெறுத்து எழுந்து சிலர் வந்தனர்.

3470. உலர்ந்த மீனைக் கடித்து, வெற்றியுடைய கள்ளைக் குடித்து, மிடுக்குடன் களிப்பெய்தியமனம் உடைய வராய் உள்ளே உள்ள அறிவு ஊஞ்சல் போல அலையப் பெற்றுத் தள்ளாடித் தள்ளாடித் தளர்ச்சியுடன் வந்தனர் சிலர். (வெற்றி-வெறி)

3471. அத்தகைய அசுரர்கள் அந்த அசமுகியைப் பார்த்தவராய் நீர் வழியும் கண்ணையுடையவர்களும் துடிக்கும் மனம் உடையவர்களும் தீயையும் கொடிய புகையையும் சொரிகின்ற பெருமூச்சினையும் உடையவர்களும் சினமுடைய வருமாகிப் பின் வரும் இவற்றைப் பேசலாயினர்.

வேறு

3472 அந்தகன் ஒருத்தற் பேரோன் ஆடல்வல் வியத்தோ
 னாதி
 வந்திடும் அவுணர் தம்மை மதிக்கிலா வலியோர்
 தம்மை
 முந்துறு புரத்தை அட்டு முழுவதும் முடிப்பான்
 நின்ற
 செந்தழல் உருவத் தண்ணல் செய்கையோ இனைய
 தென்பார்.

3473 மேதியஞ் சென்னி வீரன் வெவ்வலி நிசும்பன்
 சும்பன்
 கோதறு குருதிக் கண்ணன் குருதியங் குரத்தன்
 முந்தே
 பூதலம் புரந்த சீர்த்திப் பொருவில்தா ரகனே
 பண்டன்
 ஆதியர் ஆயுள் கொண்ட ஐயைதன் செயலோ
 என்பார்.

3474 சிரபத்தி அளவை யில்லாத் திறலரி ஒருநாற்
 றந்தக்
 கரபத்தின் அண்ணல் வானோர் யாரையும்
 கலக்கஞ் செய்ய
 வரபத்தி புரியா அன்னோர் வணங்கினர் அடைய
 அந்நாள்
 சரபத்தின் வடிவங் கொண்டான் தன்செய
 லாங்கொல் என்பார்.

3472. சிலர், “அந்தகாசுரன், கயாசுரன், வெற்றியுடைய வியாக்கிரா சுரன் முதலாக முற்காலத்தில் இருந்த அசுரர்களையும், தம்மை மதிக்காத வலிமையுடைய மற்றவரையும், முதன்மை பொருந்திய முப்புரங்களையும் அழித்து முடிவு காலத்தில் எல்லாவற்றையும் அழிக்குமாறு நின்ற சிவந்த தீயின் வடிவத்தை உடைய உருத்திரரது செயலோ இது!” என்பர்.

3473. சிலர் “எருமைத்தலையுடைய வீரனும், கொடிய ஆற்றல் உடைய நிகம்பனும், சும்பனும், குற்றம் இல்லாத இரத்தாட்சதனும், இரத்த பீசனும், முன்காலத்தில் பூவுலகத்தில் ஆட்சி செய்த புகழுடைய ஒப்பற்ற தாரகனும், பண்டனும் இவர் முதலான அசுரர்களின் உயிரைப் பறித்த துர்க்கையின் செயலோ இது!” என்பர்.

3474. சிலர், “அளவில்லாத தலை நிரைகளையுடைய வலிய நரசிங்கமானது, நான்கு தந்தங்களைக் கொண்ட ஐராவத யானையை ஊரும் தலைவனான இந்திரனையும் மற்றத் தேவர்களையும் வருத்தும் போது, அத்தேவர்கள் சிறந்த அன்பு கொண்டு வணங்கிச் சார அந்தக் காலத்தில் சரபப் பறவையின் வடிவத்தைக் கொண்ட வீரபத்திரரின் செய்கையா இது?” என்பர்.

3475 வண்டுளர் கமலச் செங்கண் மாயனுந் தூய நீலங்
கண்டம தடைத்த தேவுங் கலந்தனர் தழுவிச்
சேரப்
பண்டவர் புணர்ப்புத் தன்னில் உருத்திரர் பரிசா
லுற்ற
செண்டுறு கரத்து வள்ளல் செய்கையே போலும்
என்பார்.

3476 பிளிற்றுறு குரலின் நால்வாய்ப் பெருந்துணை
எயிற்றுப் புன்கண்
வெளிற்றுறு தடக்கை கொண்ட வேழமா
முகத்தெம் மேலோன்
ஒளிற்றுறு கலன்மார் பெய்தி உயிர்குடித் துமிழ்ந்த
தந்தக்
களிற்றுடை முகத்துப் பிள்ளை செய்கையோ
காணும் என்பார்.

3477 ஈசனை மதிக்கி லாதே யாமுதற் கடவு ளென்று
பேசிடு தலைவர்க் கேற்ற பெற்றியால் தண்டம்
ஆற்றும்
ஆசறு சங்கு கன்னன் அகட்டழற் குண்டம்
போல்வான்
தேசறு பானு கம்பன் முதலினோர் செயலோ
என்பார்.

3478 நஞ்சுபில் கெயிற்றுப் புத்தேள் நாகணைப் பள்ளி
மீது
தஞ்ச மொடிருந்த அண்ணல் தன்செய லாமோ
என்பார்
அஞ்சுவன் இனைய செய்கைக் கனையது நினைவன்
றென்பார்.
நெஞ்சினும் இதனைச் செய்ய நினைக்குமோ
மலரோன் என்பார்

3475. வண்டுகள் மொய்க்கின்ற தாமரை மலர் போன்ற கண்களையுடைய திருமாலும் தூய்மையான நீல நிறக் கழுத்தையுடைய சிவபெருமானும் சேர்ந்து புணர், முன் காலத்தில், அவ்விருவரின் புணர்ச்சியால், உருத்திரரின் தன்மையுடன் தோன்றிய செண்டு என்ற படைக்கலத்தை ஏந்திய கையுடைய ஐயனாரின் செயல் போல இருக்கின்றது!" என்று சொல்வர்.

3476. "பிளிறும் ஒலியையும், தொங்கும் வாயையும், பெரிய இரண்டு கொம்புகளையும், சிறிய கண்ணையும், வெண்மையான பெரிய துதிக்கையையும் உடைய யானை முகத்தையுடைய எங்கள் குல முதல்வனான கயமுகனின் அணிகள் அணிந்த மார்பை அடைந்து, உயிரை எடுத்து இறக்கச் செய்த கொம்பையுடைய யானை முகத்தையுடைய விநாயகரது செயலோ! ஆராயுங்கள்!" என்று சொல்வர் சிலர்.

3477. "சிவபெருமானை மதிக்காமல் யாமே முதல் கடவுள் என்று வாது செய்கின்ற தலைவர்களுக்குத் தக்க வாறு தண்டனை அளிக்கும் குற்றம் இல்லாத சங்குகன்னரும் குண்டோதரரும் ஒளியுடைய பானுகம்பரும் முதலியவரின் செயலாமோ!" என்று சிலர் உரைப்பர்.

3478. "விடத்தைக் கக்கும் பற்களையுடைய தெய்வத் தன்மையுடைய பாம்பணயின் மேல் அனைவருக்கும் அபயம் கூறியிருக்கின்ற திருமாலின் செயலோ!" என்று சிலர் உரைப்பர். "அந்த எண்ணம் நினைக்கத் தக்கவை அல்ல!" என்பர் சிலர். "தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகன் இதைச் செய்ய மனத்தாலும் நினைப்பாரோ!" என்று சிலர் உரைப்பர்.

- 3479 புரந்தர னென்னும் விண்ணோன் புணர்த்திடு
செயலோ என்பார்
கரந்தனன் திரிவான் செய்ய வல்லனோ கருத்தன்
றென்பார்
இருந்திடு கடவு ளோர்கள் இழைத்திடு விதியோ
என்பார்
நிரந்துநம் பணியின் நிற்போர் நினைப்பரோ
இதனை என்பார்.
- 3480 கழைத்துணி நறவ மாந்திக் களிப்புறா உணர்ச்சி
முற்றும்
பிழைத்தவ ராகும் அன்றேல் பித்தர்செய்
தனராம் என்பார்
இழைத்தநா ளெல்லை சென்றோர் இயற்றியார்
யாரோ என்பார்
விழுப்பெரு முனிவர் சொல்லால் வீழ்ந்ததோ
இவர்கை என்பார்.
- 3481 அங்கியின் கிளர்ச்சி யேபோல் அவிர்சுடர்க்
கூர்வாள் தன்னைத்
தங்களி லேந்தி இன்னோர் சான்றகூள் உறவு
சாற்றித்
துங்கமொ டமரின் ஏற்று முறைமுறை துணித்தார்
கொல்லோ
இங்கிவர் இருவர் கையும் இற்றன காண்மின்
என்பார்.
- 3482 ஆரிவள் கரத்தி லொன்றை அடவல்லார் எவர்கண்
ணையோ
பேருறு காதல் கொண்டு பெண்மதி மயக்கந்
தன்னாற்
சீரிய வுறுப்பி லொன்று சின்மைமாத் தருவ னென்று
கூருடை வாளால் ஈர்ந்து கொடுத்தனள் போலும்
என்பார்

3479. “இந்திரன் என்ற தேவன் செய்த செயலோ!” எனச் சிலர் உரைப்பர். “அவன் மறைந்து திரிபவன். இதனைச் செய்ய வல்லவனோ! அது துணிவன்று!” என்று சிலர் உரைப்பர். “அவன் அல்லாத மற்றத் தேவர் செய்த செயலோ!” என்பர் சிலர். “கூட்டமாக நம் பணியைச் செய்து கொண்டிருக்கும் அவர்கள் இச்செயலைச் செய்ய நினைப்பார்களோ!” என்பர் சிலர்.

3480. சிலர் “கரும்புத் துண்டினின்று எடுக்கப்பட்ட கள்ளைப் பருகி அதனால் களிப்புப் பெற்று அறிவு முற்றும் கெட்டவர் இச்செயலைச் செய்திருக்க வேண்டும்; இல்லையானால் பித்தர் செய்திருக்க வேண்டும்” என்பர். சிலர், நான்முகனால் விதிக்கப்பட்ட வாழ்நாள் முடிவு பெற்ற வராய் இச்செயலைச் செய்தவர் யார் தாம்?” என்பர். சிலர், “இவர்களின் கை சிறந்த பெரிய முனிவர்களின் சாபத்தால் விழுந்ததா?” என்பர்.

3481. “இந்த இரண்டு பெண்களும் தீயின் சுவாலை போல் விளங்கும் ஒளியுடைய வாளைத் தங்கள் கைகளில் ஏந்திப் பெரிய சபதங்களைச் சொல்லி, மகிமையுடன் போர் செய்து, எதிர்த்து முறைப்படி ஒருவரை ஒருவர் வெட்டிக் கொண்டனர் போலும்! இந்த இருவர் கைகளும் வெட்டுப் பட்டன! பாருங்கள்!” என்று சிலர் மொழிவர்.

3482. “இவளது கைகளில் ஒன்றை வெட்ட வல்லவர் யார்? யாதிடத்திலோ ஆசை வைத்துப் பெண் புத்தியான மயக்கத்தால், ‘சிறந்த’ என் உறுப்புகளில் ஒன்றை அடையாளமாகத் தருவேன்’ என்று சொல்லிக் கூரிய உடைவாளால் அரிந்து கொடுத்தாள் போலும்!” எனச்சிலர் உரைப்பர்.

3483 கேடுறும் இனையள் தன்னைக் கேட்பதென்
 இனிநாம் என்பாச்
 நாடிநாம் வினாவி னோமேல் நம்மெலாம் முனியும்
 என்பார்
 மாடுறப் போவ தென்னை மாநில வரைப்பின்
 காறும்
 ஓடியே அறிதும் என்பார் இனையன் உரைத்த
 லோடும்.

3484 சொல்லியற் குரன் தங்கை துன்முகி யோடு
 கைபோய்
 வல்லையிற் போதல் கேளா மம்மருற் றவுண
 மாதர்
 சில்லியற் கூந்தல் தாழத் தெருத்தொறுஞ்
 செறிந்து சுஞ்சம்
 ஒல்லைமுத் துதிர்ப்ப தென்ன ஒன்கணீர் உகுத்துச்
 குழந்தார்

3485 அந்தகர் மகளிர் யாரும் ஆடவர் யாருஞ் குழந்து
 துன்னினர் இனைய வாற்றால் துயருழந் திரங்கிச்
 சோரப்
 பின்னவர் தெருதி நீங்கிப் பிறங்குகோ நகரம்
 போந்து
 மன்னவர் மன்னன் வைகும் மன்றினுக் கணிய
 ளானாள்.

3483. “தீமையையுடைய இந்த அசமுகியை நாங்கள் கேட்பது என்ன?” என்று சிலர் சொல்வர். “நாம் போய்க் கேட்போமானால் அவள் எங்கள் எல்லோரையும் கோபிப்பாள்!” என்று சிலர் சொல்வர். “அவளது பக்கத்தில் போக வேண்டியது எதற்கு? பெரிய பூவுலகத்தின் எல்லை வரையும் ஒடிப் போய்க் கூறிவோம்” என்று சொல்வர். இவ்வாறு ஒவ்வொரு சாராரும் ஒவ்வொரு விதமாகப் பேச,

3484. புகழ்ந்து பேசப்படும் இயல்புடைய சூரபன் மனின் தங்கையான அசமுகி, துன்முகி என்ற தோழியுடன் கை வெட்டப்பட்டு விரைவாக வருவதை, அசுரப் பெண்கள் கேட்டறிந்தனர். அறிந்து வருத்தம் அடைந்து கூந்தல் அவிழ்ந்து தொங்கத் தெருக்கள் தோறும் வந்து நெருங்கித் தாமரை மலர்கள் விரைவாக முத்துகளைச் சிந்துவதைப் போல் ஒளியுடைய கண்களினின்றும் நீர் சிந்திச் சூழ்ந்தனர்.

3485. அந்த வீரமகேந்திரத்தில் உள்ள எல்லாப் பெண்களும் எல்லா ஆடவர்களும் சுற்றி நெருங்கி இதுவரை சொல்லப்பட்ட விதமாய்த் துக்கம் அடைந்து வருந்த, அவர்களின் கூட்டத்தைவிட்டு நீங்கி விளங்கும் அரண்மனையில் போய், மன்னவர்க்கு மன்னனான சூரபன்மன் வீற்றிருக்கின்ற அவை மண்டபத்துக்கு அருகில் சென்றாள், அசமுகி.

41. அசமுகி புலம்புறு படலம்

3486 மறிமுக முடைய தீயாள் மன்றினுக் கணிய ளாகிக்
கிறிசெயும் அன்னை தன்னைக் கேளிரை மருகா
நோரைத்
திறலுடை முன்னை யோரைச் சிந்தையில் உன்னி
யாண்டைப்
பொறிமகள் இரியல் போகக் கதறியே புலம்ப
லுற்றாள்.

வேறு

3487 வெறியாரும் இதழிமுடிப் பண்ணவர்கோன்
அருள்புரிந்த மேனாள் வந்தாய்
பிறியாது நுமைப்போற்றித் திரிவனென்றாய்
அம்மொழியும் பிழைத்தாய் போலும்
அறியாயோ கரம்போன தஞ்சலென்றாய்
இலைதகுமோ அன்னே யன்னே
சிறியேனான் பெண்பிறந்து பட்டபரி
பவமொன்று தீரும் ஐயோ.

3488 தாதையா னவர்அளித்த மைந்தர்கணே
விருப்புறுவர் தாயர்பெற்ற
மாதரார் பால்உவகை செய்திடுவர்
ஈதுலக வழக்கம் என்பார்
ஆதலால் என்னுயரம் அகற்றவந்தாய்
இலையந்தோ ஆரு மின்றி
ஏதிலார் போல்தமியேன் கரமிழந்தும்
இவ்வுயிர்கொண் டிருப்ப தேயோ.

41. அசுமுகி புலம்புறு படலம்

3486. ஆட்டின் முகமுடைய கொடிய அசுமுகி கொலு மண்டபத்துக்கு அருகில் வந்து, பலப்பல மாயைகளைச் செய்யவல்ல தாயையும், சுற்றத்தவரையும், மருமக்களையும் வன்மை வாய்ந்த தமையர்களையும் மனத்தில் எண்ணி, அந்த இடத்தில் உள்ள திருமகள் விலகிச் செல்லுமாறு கதறிக் கொண்டு புலம்பலானாள்.

3487. “தாயே! மணம் கமழும் கொன்றை மலர் மாலை சூடிய சடைமுடியையுடைய சிவபெருமான் வரம் தந்தருளிய அந்நாளில், எமக்கு முன் வந்து, ‘விலகாது உம்மைக் காப்பேன்!’ என்று சொன்னாய்! அவ்வாறு சொன்ன சொல்லைப் பிழைத்தாய். என் கை வெட்டப் பட்டதை அறியாயோ! அறிந்தால், அப்போது அஞ்சாதே என்று அபயம் கூறினாய்! அன்னையே! அன்னையே! இது தகுமா? சிறியேனான நான் பெண்ணாய்ப் பிறந்து அடைந்த இந்த அவமானம் எக்காலத்தில் ஒழியும்?”

3488. “தந்தையர் தய மைந்தரிடத்தில்தான் அதிகமாக அன்பு வைப்பர். தாயர் பெற்ற மகளிடத்தே அதிகமாக அன்பு பாராட்டுவர். இது உலக வழக்கம் என்பர். ஆதலால் என் துன்பத்தை நீக்க வேண்டியது உன் கடமையாய் இருக்கவும் அவ்வாறு வந்தாயில்லை! அந்தோ! ஒருவரும் இல்லாமல் ஏழையரைப் போல், கையை இழந்த பின்பும் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருப்பதோ? இது தகுமோ!”

- 3489 வருவீரெங் கணுமென்றே அஞ்சாது
புலோமசையை வலிதே வெளவிப்
பெருவீர முடன்வந்தேன் எனதுகர
தலந்துணித்துப் பின்னே சென்று
பொருவீர மாகாளன் அங்ஙனமீட் டேகினன்
அப்பொதுப்பர்க் கானில்
ஒருவீருஞ் செல்லீரோ நமரங்காள்
நீருமவர்க் கொளித்திட் டீரோ.
- 3490 புரங்குறைத்தும் வலிகுறைத்தும் பொங்கிய
தொன் னிலைகுறைத்தும் புரைபு றாத
வரங்குறைத்தும் புகழ்குறைத்தும் மறையொழுக்கந்
தனைக்குறைத்தும் மலிசீர் தொல்லை
உரங்குறைத்தும் வானவரை ஏவல்கொண்டோம்
என்றிருப்பீர் ஒருவன் போந்தென்
கரங்குறைந்த தறியீர்நுந் நாசிகுறைத்
தனன்போலுங் காண்மின் காண்மின்.
- 3491 மேயினான் பொன்னுலகின் மீன்சுமந்து
பழிக்கஞ்சி வெருவிக் காணான்
போயினான் போயினான் வலியிலனென்
றுரைத்திடுவீர் போதும் அன்னான்
ஏயினான் ஒருவனையே அவன்போந்தென்
கரந்துணித்தான் இல்லக் கூரைத்
தீயினார் கரந்ததிறன் ஆயிற்றே
இந்திரன்றன் செயலு மாதோ.

3489. “எம் இனத்தவரே! ‘எங்கும் உதவி செய்ய வருவீர்கள்’ என்று எண்ணி, அஞ்சாமல் இந்திராணியை வலியக் கையைப்பற்றி, மிக்க வீரத்துடனே இழுத்து வந்தேன். அப்போது என் பின்னே வந்து போர் செய்த வீரமாகாளன் என்பவன் எனது கையை வெட்டி இந்திராணியையும் அழைத்துச் சென்றான். அந்தச் சோலை சூழ்ந்த காட்டில் ஒருவரேனும் வரமாட்டாரோ! நீங்களும் அந்தத் தேவர்க்கு அஞ்சி ஒளிந்து கொண்டீரா?

3490. “சுவர்க்க வலக வளத்தைக் குறைத்தும், வலிமையைக் குறையச் செய்தும், பொங்கிய பழைய நிலையைக் குறையச் செய்தும், குற்றம் பொருந்தாத பெருமைகளைக் குறையச் செய்தும், புகழைக் குறையச் செய்தும், வேத ஒழுக்கத்தைக் குறையச் செய்தும், மிக்க நிறப்பையும் பழைய உறுதியையும் குறையச் செய்தும், தேவர்கள் எல்லாரையும் ஏவல் கொண்டோம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஒரு வீரன் வந்து என் கையை வெட்டியதை அறிந்திலீர். அவன் என் கையை வெட்டியது உங்கள் மூக்கை வெட்டியதற்குச் சமமாகும். அறியுங்கள், அறியுங்கள்!”

3491. “சுவர்க்க உலகத்தில் இருந்த இந்திரன் மீன் களைச் சுமந்து பின் பழிக்கு நாணி அஞ்சி ஒளிந்து ஓடிவிட்டான். அதனால் அவன் வன்மை இல்லாதவன் எனச் சொல்வீர் போலும்! அந்த இந்திரனே ஒருவனை அனுப்பினான். அவன் வந்து எனது கையை வெட்டினான். ஆதலால் அந்த இந்திரனின் செயலையும் வீட்டின் கூரையில் தீ மறைந்திருந்த தன்மை போல் முடிந்தது.

3492 எள்ளூற்ற நுண்டுகளில் துணையாகுஞ்
 சிறுமைத்தே எனினும் யார்க்கும்
 உள்ளூற்ற பகையுண்டேல் கேடுளதென்
 றுரைப்பர் அஃதுண்மை யாமால்
 தள்ளூற்றுந் தள்ளூற்றும் ஏவல்புரிந்
 துழல்குலிசத் தடக்கை அண்ணல்
 கள்ளூற்று மறைந்திருந்தே எனதுகரந்
 துணிப்பித்தான் காண்மின் காண்மின்.

3493 சங்கிருந்த புணரிதனில் நடுவிருந்த
 வடவையெனுந் தழலின் புத்தேள்
 உங்கிருந்த குவலயமோ டவைமுழுதுங்
 காலம்பார்த் தொழிப்ப தேபோல்
 அங்கிருந்தென் கரந்துணித்த ஒருவோனும்
 உங்களைமேல் அடுவன் போலும்
 இங்கிருந்தென் செய்கின்றீர் வானவரைச்
 சிறியரென இகழ்ந்திட் டீரே.

3494 முச்சிரமுண் டிரணியனுக் கிருசிரமுண்
 டந்தவன்னி முகற்கு மற்றை
 வச்சிரவா குவுக்கொருபான் சிரமுண்டே
 அவைவாளா வளர்த்திட் டாரோ
 இச்சிரங்கள் என்செய்யும் ஒருசிரத்தோன்
 என்கரத்தை இறுத்துப் போனான்
 அச்சுரருக் கஞ்சுவரே பாதலத்தில்
 அரக்கரிவர்க் களியர் அம்மா.

3492, “எள்ளில் பொருந்திய நுட்பமான தூளியின் அளவான சிறுமையுடையதாயினும் எவர்க்கும் நினைக்கப்படும் பகை உண்டானால் கேடு உண்டாகும் என்பர். அஃது உண்மையே! பல முறை தள்ளாடிக் கொண்டு ஏவலைச் செய்து ஒழுகிய வச்சிராயுதத்தை ஏந்திய கையினையுடைய இந்திரன், களவாக மறைந்திருந்து என் கையை வெட்டிடிச் செய்தான். பாருங்கள், பாருங்கள்!

3493. “சங்குகள் இருக்கப் பெற்ற கடலில் நடுவே இருந்த வடவை என்ற பெயர் பூண்ட அக்கினி தேவன் இங்குள்ள பூவுலகம் முழுவதையும் கடல் முழுவதையும் தக்க காலம் பார்த்திருந்து அழிக்கும் தன்மையைப் போல், அவ் விடத்திலிருந்து என் கையை வெட்டிய வீரனும், சமயம் பார்த்திருந்து உங்களை அழிப்பான். இங்கே இருந்து யாது செய்கின்றீர்? தேவர்களை எளியவர் என்று இகழ்ந்தீர்களே!

3494. “என் மருமகனான இரணியனுக்கு முன்று தலைகள் உண்டு. அக்கினி முகாசுரனுக்கு இரண்டு தலைகள் உண்டு. மற்றொரு மருமகனான வச்சிரவாகுவுக்குப் பத்துத் தலைகள் உள்ளன. அவர்கள் அத்தலைகளை வீணாக வளர்த்தார்களா? இந்தத் தலைகள் யாது செய்யும்? ஒரு தலையை உடைய ஒருவன் என் கையை வெட்டிவிட்டுச் சென்றான். இங்குக் கூறப்பட்டவர் எல்லாம் அசுரர்க்கு அஞ்சுவார் போலும்! பாதலத்தில் உள்ள அரக்கர்களே இவர்களுக்கு எளியவர்!

- 3495 பிறைசெய்த சீருருவக் குழவியுருக்
 கொண்டுறுநாட் பெயர்ந்து வானின்
 முறைசெய்த செங்கதிரோன் ஆதபமெய்
 தீண்டுதலும் முனிந்து பற்றிச்
 சிறைசெய்த மருகாவோ மருகாவோ
 ஒருவனெனைச் செங்கை தீண்டிக்
 குறைசெய்து போவதுவோ வினவுகிலாய்
 ஈதென்ன கொடுமை தானே .
- 3496 நீண்டாழி குழலகை ஓரடியால் அளவை
 செய்தோன் நேமி தன்னைப்
 பூண்டாய்பொன் னாரமென இந்நாளும்
 ஒர்பழியே பூணா நின்றாய்
 ஈண்டாருங் குறும்பகைஞர் என்கரம்போந்
 திறமியற்ற இனிது வையம்
 ஆண்டாய்நந் தாரகனே குறைமதிநீ
 ரோநின்பேர் ஆற்றல் அம்மா .
- 3497 வையொன்று வச்சிரக்கைப் புரந்தரனைத்
 தந்தியொடும் வான்மீச் செல்ல
 ஓய்யென்று கரத்தொன்றால் எறிந்தனைவீழ்ந்
 தனன்கிடப்ப உதைத்தாய் என்பர்
 மெய்யென்று வியந்திருந்தேன் பட்டிமையோ
 அவன்தூதன் வெகுண்டு வந்தென்
 கையொன்று தடிந்தானே சிங்கமுக
 வீரவிது காண்கி லாயோ .

3495. “பிறையின் சிறந்த வடிவத்தைப் போன்ற குழந்தை வடிவத்தைக் கொண்டிருக்கும் நாளில், உதயம் செய்து வானில் உலவிய சிறந்த நிறத்தையுடைய கதிரவனின் கிரணம் உடலில் படவும் சினந்து அக்கதிரவனைப் பிடித்துய சிறையிட்ட மருமகனே, மருமகனே! ஒருவன் என் சிவந்த கையைப் பிடித்து வெட்டிப் போவதா! அதை ஆராய வில்லை! இது என்ன கொடுமை!

3496. கடலானது நீண்டு வளையப் பெற்றிருக்கும் மண் உலகத்தை ஓரடியால் அளந்த திருமால் செலுத்திய சக்கரத்தைப் பொன்னால் ஆன மாலை போல் அணிந்தாய்! இன்றைய தினத்தினும் ஒரு பழியைப் பூண்டாய். இந்த வலகத்தில் இருக்கும் எளிய பகைவர்கள் என் கை வெட்டும் படி செய்ய நன்கு உலகத்தை ஆண்டாய்! எம் தாரகா சுரனே! உன் சிறந்த வலிமை தேய் பிறைச் சந்திரனைப் போன்றதா?

3497. “கூரிய வச்சிராயுதத்தை ஏந்திய கை உடைச் இந்திரனை, ஐராவத யானையுடன் வானில் போகும்படி விரைவாக ஒரு கையால் தூக்கி வீசி அவன் விழுந்து கிடக்க உதைத்தாய் எனச் சொல்வர். அதை நான் உண்மை என எண்ணியிருந்தேன். அது பொய்க் கதையோ! அந்த இந்திரனின் தூதன் ஒருவன் சினந்து வந்து என் கையை வெட்டினானே! சிங்கமுகனே! இதை நீ அறியாயோ!”

3498 குரனாம் பெயர்ப்படைத்த அவுணர்கள்தம்
 பெருவாழ்வே தொல்லை யண்டஞ்
 சேரவே புரந்தனைநின் பரிதிசெங்கோல்
 குடையெங்குஞ் செல்லா நிற்கும்
 ஆரும்வா நவர் அவற்றிற் கச்சுறுவர்
 பொன்னகரோன் ஆணை போற்றும்
 வீரமா காளனிடைக் கண்டிலனால்
 வலியர்முனம் மேவு றாவோ.

3499 ஒன்னார்தஞ் சூழ்ச்சியினால் ஒருமுனிவன்
 என்சிறுவர் உயிர்கொண் டுற்றான்
 இந்நாளில அஃதன்றி ஒருவனைக்கொண்
 டெனது கையும் இழப்பித் தாரே
 பின்னாள்இவ் வருத்தமுற நன்றரசு
 புரிந்தனையால் பிழைந் தன்றோ
 மன்னாவோ மன்னாவோ யான்பட்ட
 இழிவரவை மதிக்கி லாயோ.

3500 காவல்புரிந் துலகாளும் அண்ணாவோ
 அண்ணாவோ கரமற் றேன்காண்
 ஏவரெனக் குறவாவர் ஊனமுற்றோர்
 இருப்பதுவும் இழுக்கே அன்றோ
 ஆவிதனை விடுவேன்னான் அதற்குமுனம்
 என்மானம் அடுவதையோ
 பாவினொரு பெண்பிறந்த ஸுயனிதுவோ
 விதிக்கென்பாற் பகைமற் றுண்டோ.

3498. “சூரபன்மன் என்ற பெயரைப் பெற்றிருக்கின்ற அவுணரின் மன்னனே! பழைய அண்டங்களை ஒருங்கே ஆண்டனை! உன் ஆணைச் சக்கரமும் செங்கோலும் குடையும் எல்லா இடங்களிலும் போய் நிற்கும். அவற்றிற்குத் தேவர்கள் அனைவரும் அஞ்சுவர். அவ்வாறாகவும், சுவர்க்கவுலகத் தலைவனான இந்திரன் ஆணையைச் சிரமேற்றி அண்ட வீர மாகாளனிடத்து அவை செல்லக்காணேன். அவை வலியவரிடத்துச் செல்லாவோ?”

3499. “பகைவரின் சூழ்ச்சியினால் ஒரு முனிவன் என்புதல்வரின் உயிரைக் கவர்ந்து சென்றான். அதுவுமின்றி இன்று ஒருவனைக் கொண்டு என் கையையும் வெட்டிடச் செய்தனர். உன் தங்கையான நான் இவ்வளவு துன்பத்தை அனுபவிக்க, நன்கு அரசு செய்தாய்! இது குற்றமன்றோ! மன்ன! மன்ன! நான் பட்ட அவமானத்தைச் சிந்திக்கவில்லையா?” (ஒரு முனிவன்—அகத்திய முனிவர். அவர் வில்வலன் வாதாவி என்ற அசமுகியின் மைந்தரைக் கொன்றார்.)

3500. “உலகைக் காத்து அரசு செலுத்தும் அண்ணனே! அண்ணனே! கை வெட்டுப்படப் பெற்றேன். எனக்கு யார் தாம் இனி உறவினர் ஆவார்? அங்கம் குறைந்தவர் இருப்பதும் வசை அன்றோ! நான் உயிரை விட எண்ணுகின்றேன். அதற்கு முன் என் மானம் என்னைக் கொல்கின்றதே! ஐயோ, பெண்ணாகப் பெற்ற பயன் இதுதானோ விதிக்கு என்னிடத்தில் ஏதேனும் பகை உண்டோ?

42. சூரன் தண்டஞ்செய் படலம்

- 3501 என்று பற்பல உரைத்தனள் ஆவலித் திரங்கிப்
பின்றொ டர்ந்திடு துன்முகி தன்னொடும் பெயரா
மன்றின் மேவரு சூரபன் மாவெனும் வலியோன்
பொன்ற டங்கழல் முன்னரே வீழ்ந்துபோய்ப்
புரண்டாள்.
- 3502 புரண்டு மற்றவள் சகடையிற் பெயர்ந்திடும்
போழ்தின்
மருண்டு பேரவை யகத்தினோர் அஞ்சினர் மறுக
அரண்ட ருங்கழற் சூரபன் மாவெனும் அவுணன்
இரண்டு நோக்கினுந் தீயெழ விழித்திவை
இசைப்பான்.
- 3503 என்னை யோவிவட் புலம்புதி அசமுகத்
திளையோய்
உன்னை யோர்கிலா தென்னையும் நினைகிலா
துன்கை
தன்னை யும்மிவள் கரத்தையும் வாளினால் தடிந்து
முன்னை யோரென இருந்துளார் யாரென
மொழிந்தான்.
- 3504 புரந்த ரன்புணர் புலோமசை புவியிலோர்
புறத்தில்
இருந்து நோற்றலும் உன்றனக் கென்றுசென்
றெடுத்தோம்
விரைந்து வந்தொரு விண்ணவன் எங்களை
வெகுண்டு
கரந்து ணித்துமற் றவளைமீட் டேகினன் கண்டாய்.

42. சூரன் தண்டஞ் செய்ப்படலம்

3501. என்று இவ்வாறு அசமுகி பலப்பல சொற்களைச் சொன்னாள். பின்னே தொடர்ந்து வரும் துன்முகி புடன் நடந்து போய், அத்தாணி மண்டபத்தில் இருக்கும் சூரபன்மன் என்ற வலிய அசுரனின் அழகான அகன்ற அடிகளின் முன் போய் வீழ்ந்து புரண்டாள்.

3502. அசமுகி நிலத்தில் புரண்டு வண்டியின் சக்கரம் போல் உருள்கின்ற போது, பெரிய அந்த அரசவையில் இருந்தவர் வெருண்டு அஞ்சித் திகைத்தனர். வன்மை பொருந்திய வீரக்கழலை அணிந்த சூரபன்மன் என்ற மன்னன் இரண்டுகண்களிலும் தீ யுண்டாகப் பார்த்து இவற்றைச் சொல்வான்.

3503. “அசமுகியாகிய தங்கையே! ஏன் இங்குப் புலம்புகின்றாய்? உன்னையும் அறியாமல், என்னையும் அறியாமல், உன் கையையும் இந்தத் துன்முகியின் கையையும் வாளால் வெட்டிய பின்னரும், முன்பு போலவே துன்பம் ஏதும் இன்றி இருந்தவர் யார்?” என வினவினான்.

3504. “இந்திரனின் மனைவியான இந்திராணி பூவுலகத்தில் ஓரிடத்தில் இருந்து தவம் செய்ய, நாம் அவளை உனக்குரியவளாக்க வேண்டும் என்று எண்ணிப் போய்க் கவர்ந்தோம். அப்போது ஒரு தேவன் விரைவாக வந்து எங்களைச் சினந்து எம் கைகளை வெட்டி இந்திராணியை மீட்டுச் சென்றான்.”

3505 என்னு முன்னரே சொரிந்தன விழிகனல் எரிவாய்
துன்னு தீம்புகைப் படலிகை உமிழ்ந்தது துண்டம்
வன்னி காலுறு காலென உயிர்த்தது மதிபோல்
மின்னல் வாளெயி நிதழினை மறைத்தது
விரைவில்-

3506 வெடிக்க லுற்றதெவ் வண்டமென் றையுற
விரைவில்
இடிக்க லுற்றது தீயவாய் நகைவந்த திகழுந்
துடிக்க லுற்றது புருவமேல் நிமிர்ந்தது துள்ளிக்
கடிக்க லுற்றன எயிற்றணி கறகற கலிப்ப.

3507 புயற்பு றம்தொறு நித்தில முதிர்ந்தவா போல
வியர்ப்பு மிக்கன முறைமுறை அன்னது விளிய
மயிர்ப்பு றந்தொறும் புலிங்கமவந் தடைந்தன
வல்லே
செயிர்ப்பெ னுங்கனல் கிளர்ந்தது சிந்தையின்
நின்றும்-

3508 நீடு வெஞ்சினம் இத்திறம் அவனிடை நிகழ
ஒடு கின்றனர் திசையுளார் உலைந்தனர் முனிவர்
ஆடு கின்றதோர் தெய்வதக் கணிகையர் அவன்சீர்
பாடு கின்றவர் யாவரும் பதைபதைத் திரிந்தார்.

3509 தாங்க லுற்றிடு திசைக்கரி ஓடிய தரிக்கும்
ஒங்கல் மேருவுங் குலைந்தன பணியெலாம் உலைந்த
ஏங்கு கின்றனர் வானவர் நடுங்கினர் இரவி
திங்கு நாடியே போயினன் மீண்டனன் திரிந்தான்.

3510 பார்ந டுங்கின விண்ணெலாம் நடுங்கின பரவை
நீர்ந டுங்கின அயன்பதம் நடுங்கின நெடியோன்
ஊர்ந டுங்கின அவுணரும் நடுங்கினர் உலகத்து
ஆர்ந டுங்கிலர் அவன்சினஞ் சிறியதோ அன்றே-

3505. என்று அசமுகி சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்னம் அவனுடைய கண்கள் தீயை வெளிப்படுத்தின. எரியும் வாயானது நெருங்கிய புகைப் படலங்களை வெளிப்படுத்தியது. மூக்கானது தீயை உமிழ்கின்ற காற்றைப் போல் பெருமூச்சு விட்டது. பிறை போல் ஒளி விளங்கும் பல் விரைவாக உதட்டைக் கடித்தது.

3506. “அந்த அண்டம் வெடித்ததோ” என்று கேட்டவர் ஐயம் கொள்ளும்படி கொடிய வாயானது விரைவில் முழங்கியது. சிரிப்புத் தோன்றியது. உதடுகள் துடித்தன. புருவங்கள் மேலே உயர்ந்தன. பல் வரிசைகள் ‘நற, நற’ என்ற ஒலியுண்டாகக் கடிக்கலாயின.

3507. மேகங்களினின்று முத்துகள் சிந்தியது போல் வியர்வைத் துளிகள் பல முறை சிந்தின. சிந்திய அந்த வியர்வை வற்றுமாறு மயிர்த்துளைதோறும் தீப்பொறிகள் உடனே வந்து தோன்றின. உள்ளத்தினின்றும் விரைவாகச் சினம் என்ற தீ மூண்டது.

3508. இவ்வாறு அந்தச் சூரபன்மனிடத்தில் பெரிய கொடிய சினம் உண்டாகத் திக்குப் பாலகர் அஞ்சி ஓடினர். முனிவர்கள் நிலைகுலைந்தனர். நடனம் செய்து கொண்டிருந்த தெய்வமங்கைமரும் அச்சூரபன்மனின் புகழைப் பாடுகின்றவரும் ஆகிய எல்லாரும் பதைத்து ஓடினர்.

3509. மண் உலகத்தைத் தாங்குகின்ற திக்கு யானைகள் ஓடின. பூமியைத் தாங்கும் மேருமலையும் நிலை குலைந்தது. அட்ட நாகங்களும் அலைந்தன. தேவர்கள் ரங்கினர். கதிரவன் நடுக்கம் கொண்டு தீமை உண்டாகுமோ என அஞ்சிப் போனான்; திரும்பி வந்தான்.

3510. மண்ணுலகம் நடுங்கியது; விண்ணுலகம் நடுங்கியது; கடல் நடுங்கியது; பிரமலோகம் நடுங்கியது; திருமால் உலகம் நடுங்கியது; அசுரர்கள் நடுங்கினர். இந்த உலகில் யார்தான் நடுங்கவில்லை? அந்தச் சூரபன்மன் சினம் சிறியதா?

- 3511 அண்ண லம்புகழ்ச் சூரபன் மாவென அறையுங்
கண்ணில் புன்மனத் தவுணர்கோன் இத்திறங்
கன ஃறு
துண்ணெ னச்சினத் தமரர்கள் யாரையுந்
தொலைப்பான்
எண்ணி யுற்றிடும் இளையரைப் பார்த்திவை
இசைப்பான்.
- 3512 மீனெ டுத்துநம் மேவலில் திரிந்தவிண் ணவர்கோன்
கானி டத்திருந் தொருவனைக் கொண்டிவர்க்
கரங்கள்
ஊனெ டுத்திடத் தறித்தனன் என்றிடின ஒழிந்த
மானு டத்தரும் அடுவரே இங்கினி மாதோ.
- 3513 பரம னேயலன் பங்கயத் தவ்சினோன் அல்லன்
திருவு லாவரு மார்புடைத் தேவனும் அல்லன்
இரியும் வாசவன் தானலன் அவன்பணி இயற்றும்
ஒருவ னாமிவர் கைதடிந் தாவிக்கொண் டுறைவான்.
- 3514 விண்ம யங்குறு செருவிடைத் தானையால் வீக்கி
எண்மை கொண்டோரும் அமரரைக் கொணர்தலும்
எனது
கண்முன் நின்றிடும் அவுணர்தங் கழிபசி யொழிய
உண்மின் நீரெனக் கொடுத்திலேன் அறநினைந்
துற்றேன்.
- 3515 மறைவைத் தேயமர் கின்றதோர் வாசவன்
தனையும்
நறைவைத் தேயமர் பூங்குழற் சசியையும்
நான்முன்
சிறைவைத் தேனிலன் சிறியரென் றுன்னினன்
தியின்
குறைவைத் தோர்கள்போல் ஆயினேன் இத்திறங்
குறியேன்.

3511. சிறந்த புகழையுடைய சூரபர்பன் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஆராய்ச்சி இல்லாத எளிய மனம் கொண்ட அவுணர்தலைவன் இவ்வாறு சினந்து எவரும் நடுங்கும்படி சினந்து, தேவர் எல்லாரையும் அழிக்கும்படி நினைத்துத் தன் பக்கத்தில் இருந்த தம்பியரைப் பார்த்து இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

3512. “மீனைச் சுமந்து நம் ஏவலைச் செய்து வந்த இந்திரன் காட்டிலிருந்து ஒரு வீரனைக் கொண்டு இந்தப் பெண்களின் கைகளைத் தசை சிந்துமாறு வெட்டினான் என்று கேள்வியுற்றால், இனிமேல், மற்ற மனிதர்களும் தம்மை அழிப்பர் அல்லரோ?

3513. சிவபெருமான் அல்லன்; தாமரை இருக்கையில் இருக்கும் நான்முகன் அல்லன்; இலக்குமி வாழும் மார்புடைய திருமாலும் அல்லன்; அஞ்சி ஒடிவிட்ட இந்திரனும் அல்லன்; அந்த இந்திரனின் ஏவலைச் செய்கின்ற ஒருவனோ, இப்பெண்களின் கைகளை வெட்டி உயிருடன் இருக்க வல்லான்?

3514. “வான் உலகத்தில் நடந்த போரில் ஆடையால் கட்டி எளிமை பொருந்திய தேவர்களைக் கொணர்ந்த வுடனே, என் முன்னிலையில் நின்ற அசுரர்களின் பெரும் பசியானது தணியும் பொருட்டு ‘நீங்கள் உண்ணுங்கள்’ என்று அத்தேவர்களைக் கொடுக்காமல் விட்டு விட்டேன்; அறத்தை எண்ணியிருந்தேன்.”

3515. “மறைந்திருக்கின்ற இந்திரனையும், தேனை டையதாய் உள்ள கூந்தலையுடைய இந்திராணியையும் நான் முன்னமேயே சிறை வைக்காது விட்டு விட்டேன். அவர்களைச் சிறியவர் என எண்ணி விட்டேன். ஆதலால் தறைக் கொள்ளி வைத்தவர் போல் ஆனேன். இவ்வாறு நுடியும் என்பதை அறியாது போனேன்.”

- 3516 கைப்படுத்திய உயிர்ப்பலி கடிதின்உண் ணாது
தப்ப விட்டதோர் மால்கரி யொத்தனன் தமிழேன்
இப்பு விக்கணை இவர்கரங் குறைத்திட்ட தெனது
மெய்ப்படுத்திய ஊனமே அலதுவே றுண்டோ.
- 3617 பூத ரந்தனைச் சிறைதடிந் திடுபுரந் தரனை
மாத ரார்புகழ் சசிதனை நாடுவான் வழிக்கொள்
தூதர் இன்னமுங் கண்டிலர் கொல்அவர்
ஏத மின்றிஇப் புடலையிற் குறும்புசெய் திருத்தல்.
துணிவால்
- 3518 நீரி ருந்தனர் புதல்வரும் இருந்தனர் நிகரில்
தேரி ருந்தது நேமியும் இருந்தது சிறிதென்
பேரி ருந்தது யானுமிங் கிருந்தனன் பின்னை
யாரி ருந்துமென் இருந்துமா கின்றதென் அந்தோ.
- 3519 வான ளாவுவெண் பஞ்சியின் மால்வரை வறிதே
தீநி லாயதோர் அளவையின் முடிந்திடுஞ்
செயல்போல்
தூநி லாவெயிற் றினையர்கைச் சோரியின்
துளியால்
போன தேபல அண்டமுங் கொண்டநம் புகழே.
- 3520 இழிவும் இங்கிவர்க் குறுவதே இமையவர் தங்கள்
வழியின் நின்றதோர் அரந்தையும் இவ்விடை
வருமே
பழியும் என்னிடத் தெய்துமே என்றும்இப்
பழிதான்
ஒழிவ தில்லையே பொறுப்பதே அதனையென்
னுயிரே.

3516. “நான், கையில் கிடைத்த உயிர்ப்பலியை உண்ணாது தவற விடுத்த பெரிய யானைபோல் ஆனேன். இந்த மண்ணுலகத்தில் பெண்களின் கைகளை வெட்டியது, என் உடலில் உண்டான ஊறுபாடே அல்லாது வேறு ஒன்றாகுமோ?

3517. “மலைகளின் இறகுகளை வெட்டிய இந்திரனையும், பெண்கள் புகழ்கின்ற இந்திராணியையும் தேடுமாறு போன ஒற்றர்கள், அந்த இருவரும் துணிவுடன் தீமை இல்லாமல் இம்மண்ணுலகத்தில் கொடுமைகள் செய்து கொண்டிருப்பதை இன்னும் காணவில்லை போலும்!

3518. “தம்பியரான, நீங்கள் இருந்தீர்கள். என் மைந்தரும் இருந்தார்கள். ஒப்பில்லாத இந்திர ஜாலத் தேரும் இருந்தது. ஆணைச் சக்கரமும் இருந்தது. நானும் இங்கே இருக்கின்றேன். இங்ஙனம் எல்லாம் இருந்தும் என்ன பயன்? அங்ஙனம் இருந்தும் முடிக்கத் தக்க செயல் யாது?

3519. “வரனை அளாவிய வெள்ளிய பஞ்சால் ஆன பெரிய மலையானது அற்பமான தீயானது பற்றியவுடன் அழிவது போல் தூய்மையான வெண்மையான பற்களையுடைய இம்மங்கையரின் கைகளிலிருந்து இழியும் இரத்தத் துளியால், பல அண்டங்களிலும் பரவியிருக்கும் எம் புகழ் அழிந்ததே!

3520. “இப்பெண்களுக்கு இழிவு வரத்தக்கதோ? தேவர்களிடத்து இருந்த துன்பம் எங்களிடத்து வரத்தக்கதா? பழியும் என்னிடத்தில் வரத்தக்கதா? எப்போதும் இந்தப்பழி தீர்வதில்லையே! அதை என் உயிர் தாங்க வல்லதா?

- 3521 மல்ல லந்தடந் தேர்கடக் கைம்மலை வயமா
எல்லை யில்லவும் அவுணரும் எங்கணும் இருப்பச்
சில்லை மென்குழல் அசமுகி படுவதித் திறமோ
நல்ல நல்லஎன் னரசியல் முறையென நக்கான்.
- 3522 நக்க காலையிற் காலுறும் வார்கழல் நரல
மக்கள் தங்களிற் பானுகோ பப்பெயர் வலியோன்
செக்கர் அங்கியிற் கிளர்ந்துதன் தந்தைமுன்
செவ்வே
புக்கு வந்தனை செய்துநின் றினையன புகல்வான்.
- 3523 ஐய கேண்மதி நமதுகுற் றேவலால் அழுங்கித்
தொய்ய லுள்ளமோ டிந்திரன் கரந்தனன் சுரரும்
நொய்யர் இத்தொழில் நினைப்பதுஞ் செய்யலர்
நுங்கை
கையிழந்ததென் மாயமோ உணர்கிலேன்
கவல்வேன்.
- 3524 வந்தி பெற்றிடு கான்முளை எட்டிவான் தவழும்
இந்து வைக்கரங் கொண்டனன் என்பதோர்
இயல்பே
அந்த ரத்தரில் ஒருவனே இனையவர் அங்கை
சிந்தி யுற்றனன் என்றுநீ உரைத்திடுந் திறனே.
- 3525 வலியர் ஆகியே புரிந்தனர் எனினுமற் றவர்கள்
மெலியர் ஆற்றநீ வெகுளுறுந் தகைமைமே
வினரோ
ஒலித ருங்கடல் மீன்கமந் துன்பணி யுழந்தார்
அலியர் அல்லதை ஆண்டகை யார்கொலோ
அனையோர்.

3521. “வளம் மிக்க அகன்ற தேரும், மதத்தை யுடைய யானையும், வெற்றியுடைய குதிரையும் அளவிறந்த னவும், அசுர வீரர்களும் எங்கும் இருக்க, அழகிய மென்மை யான கூந்தலையுடைய அசமுகி படும்பாடு இங்ஙனமா? என் அரசியல் முறை நன்றாக இருக்கின்றது!” நன்றாக இருக்கின்றது!” என்று சூரபன்மன் சிரித்தான்.

3522. அவ்வாறு சூரபன்மன் சிரித்தபோது, அவனுடைய மைந்தர்களுள் பானுகோபன் என்ற வலியவன், சிவந்த தீப்போலச் சினந்து தன் தந்தை முன், கால்களில் கட்டிய வீரக் கழல்கள் ஒலிக்க, நன்றாகச் சென்று வணங்கி நின்று, இவற்றைச் சொல்வான்.

3523. “தந்தையே! கேட்பீராக! இந்திரன் என்பவன் நாங்கள் இட்ட பணியால் வருந்தித் துன்பம் மிக்க மனத்துடன் மறைந்து விட்டான். தேவர்களும் வன்மை அற்றவர்கள். இச்செயலை அவர்கள் நினைக்கவும் மாட்டார்கள். உங்கள் தங்கையின் கை வெட்டுப்பட்டது எப்படி? இது மாயமாய் உள்ளது. உண்மை அறியாமல் கவலை கொள்கின்றேன்.

3524. “தேவர்களில் ஒருவனே இந்தப் பெண்களின் கைகளை வெட்டி உயிருடன் இருக்கின்றான் என்று நீங்கள் சொல்லும் சொல்லானது, ஒரு மலடி பெற்ற பிள்ளை வானத்தில் உலவும் சந்திரனை எட்டிக் கையால் பிடித்தான் என்று கூறும் கதை போல உள்ளது.

3525. “அந்தத் தேவர்கள் வலியுடையவராய் ஒரு வேளை இதைச் செய்திருந்தாலும் அவர்கள் மிகவும் மென்மையானவர். நீர் சினம் கொள்ளத்தக்க தகுதியுடையவர்களா? ஒலியையுடைய கடலில் உள்ள மீன்களைச் சுமந்து உம் குற்றேவலில் வருந்தினார்கள். அவர்கள் பேடிகளல்லால் ஆண்மைத் தன்மையுடையவர்களா?

- 3526 நறைம லர்க்கம லத்தனை வெகுளினும் நாரத்
துறையுள் வைகிய முகுந்தனை வெகுளினும்
உம்பர்
எறிபு னற்சடை இறைவனை வெகுளினும்
இயல்பே
சிறியர் தம்மையும் முனிதியோ பெருமையிற்
சிறந்தோய்.
- 3527 முத்தி றப்படுந் தேவரே அல்லதுதுன் முனிவிற்
கெத்தி றத்தினர் இயைந்துளோர் இளையர்க்கும்
இனைத்தே
சித்த முற்றிடும் வெகுளியைத் தீருதி இன்னோர்
கைத்த லந்தனை இழந்துழிப் பெயருவன் கடிதின்
- 3528 விசைய வாளினால் இங்கிவர் கரந்தனை வீட்டும்
அசைவில் ஆடவன் தன்னைநின் னுளத்தின்மால்
அளித்த
சசியை இந்திரக் கள்வனைத் தம்முயிர் தமக்குப்
பசையி லாததோர் அமரரைப் பற்றினன்
படர்வேன்.
- 3529 அங்கண் உற்றிலர் மறைகுவ ரேயெனில் அகிலம்
எங்கும் நாடுவன் அனையர்வாழ் துறக்கநா டேகிச்
செங்க னற்கொள அளிக்குவன் அமரர்தந் திறத்தை
மங்கை மாரொடும் பற்றியோர் கன்னலின்
வருவேன்.
- 3530 ஈதி யால்விடை தமிழனுக் கென்றுநின் றிரப்பத்
தாதை யாகிய அவுணர்கோன் முனிவினைத்
தணிந்து
போதி மைந்தநின் படையொடும் ஆங்கெனப்புகல
ஆத வன்பகை அழகிதென் றுவகையை அடைந்
தான்.

3526, “தேன் பொருந்திய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகனைச் சினந்தாலும், பாற்கடலில் வீற்றிருக்கும் திருமாலைச் சினந்தாலும், மேலாக அலை வீசுகின்ற கங்கை நதியை அணிந்த சடையுடைய சிவபெருமானைச் சினந்தாலும் தக்கதே! பெருமையாற் சிறந்த நீர் வலிமையில்லாதவர் மீது சினம் கொள்வது தக்கதா?

3527. “மும்மூர்த்திகளே அல்லாது உம் சினத்துக்குத் தகுந்தவர் யார்? தம்பியர்க்கும் இவ்வாறே! ஆதலால் உம் மனத்தில் கொண்ட சினத்தை நீக்குவீராக! இந்தப் பெண்கள் கைவெட்டுப்பட்ட இடத்துக்கு நான் செல்வேன்!”

3528. “வெற்றியுடைய வாளால் - இம்மங்கையரின் கைகளை வெட்டும் தளர்ச்சியற்ற ஆண்மகனையும், உம் மனத்தில் மயக்கத்தை உண்டாக்கிய இந்திராணியையும், இந்திரனான கள்ளனையும் தம் உயிர்களில் அன்பில்லாத தேவர்களையும் பிடித்துக் கொண்டு வருவேன்.

3529. “அவர்கள் அங்கே இல்லாமல் மறைந்துவிடுவாரானால் உலகம்எங்கும் அவர்களைத் தேடுவேன். தேடிய பின்னும், அவர்கள் வாழும் சுவர்க்கத்துக்குப் போய் அந்த நகரத்தைத் தீப்பற்றுமாறு எரிப்பேன். அங்குள்ள தேவரையும் பெண்களையும் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு நாழிகையில் வருவேன்”

3530. “எனக்கு விடை கொடுப்பீராக!” என்று பாணுகோபன் வேண்டினான். தந்தையான குரபன்மன், சினம் தணிந்து, “மைந்த, உன் படைகளோடு அங்குச் செல்!” என்று சொன்னான். பாணுகோபன் “நல்லது!” என்று கூறி மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

- 3531 ஓகை சேர்தரு விண்ணவர் மணிமுடி உரிஞ்சிச்
சேகை சேர்தரு தாதைதான் உச்சியிற் சேர்த்தி
வாகை சேர்சிறு தந்தையர் தம்மையும் வணங்கிப்
போகை சேர்விடை கொண்டுதன் னிருக்கையிற்
போனான்.
- 3532 மைந்தன் ஏகலுஞ் சூரபன் மாவெனும் வலியோன்
உந்து தீவிழி உழையரிற் சிலவரை நோக்கி
அந்த நான்முகன் இங்ஙனம் வருகுவன் அவனை
நந்தம் முன்னுறக் கொடுவரு வீரேன நவின்றான்.
- 3533 எங்கண் உற்றுளான் அயனெனக் கூவினர் ஏகிப்
பங்க யத்தனைக் கண்டுநிற் கொணர்கெனப்
பணித்தான்
நங்கள் கொற்றவன் என்றலும் ஒல்லென நடவா
அங்கம் ஐந்துடன் அவுணர்கள் மன்னன் முன்
அணைந்தான்.
- 3534 அணைந்த பூமகன் வைகலே பக்கநாள் அவற்றாற்
புணர்ந்த யோகொடு கரணமே லுள்ளன புகல
நுணங்கு சிந்தையால் அகிலமும் படைத்துளாய்
நொய்தில்
தணந்த கையிவர்க் குதவுதி என்றனன் தலைவன்.
- 3535 என்று தானிவை மொழிதலுந் திசைமுகன்
இசைந்து
வன்றி றற்கரங் கூடுக மற்றிவர்க் கெனலும்
ஒன்றொர் மாத்திரைப் பொழுதின்முன்
அவைவளர்ந் துறலும்
நன்று நன்றுநின் வல்லபம் என்றுகுர் நவின்றான்.

3531. மகிழ்ச்சி பெற்ற தேவர்களின் மணிகள் அழுத்தப்பட்ட முடிகள் பளியுந்தோறும் உராய்வதால் உரப்புடைய தந்தை சூரபன்மனின் அடிகளைத் தலையில் மீது வைத்து வணங்கிப் போவதற்குரிய அனுமதியைப் பெற்றுக் கொண்டு தன் இருப்பிடத்துக்குப் பானு கோபன் சென்றான்.

3532. தன் மகன் பானு கோபன் செல்லவும், பின், வலியவனான சூரபன்மன், தீப் பொறி பறக்கின்ற கண்களையுடைய தூதர் சிலரைப் பார்த்து, “அந்த நான்முகன் இங்கு வருவான்! வந்தால், அவனை எனக்கு முன்னே அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று பணித்தான்.

3533. “நான் முகன் எங்கு இருக்கின்றார்?” என்று சொல்லிக் கொண்டு போய் நான்முகனைக் கண்டு “எம் இறைவன் உங்களை அழைத்து வருமாறு பணித்தார்” என்று உரைத்தனர். உரைக்கவும், அந்த நான்முகன் பஞ்சாங்கத்துடன் விரைந்து நடந்து சூரபன்மன் முன்பு போனார்.

3534 அவ்வாறு சென்ற நான்முகன், வாரத்தையும் திதியையும் விண்மீனையும் அவற்றுடன் கூடிவரும் யோகத்தையும் கரணத்தையும் பிறவற்றையும் சொல்ல, சூரபன்மன் “நுட்பமான அறிவால் உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் படைத் தவரே! இவர்களுக்கு, இழக்கப் பெற்ற கைகளை விரைவாகப் படைத்து தருவீராக!” என்று கேட்டான்.

3535. என்று சூரபன்மன் இந்தச் சொற்களைச் சொல்லவும், நான்முகன் அவனது கருத்துக்குச் சம்மதித்து “இம்மங்கையர்க்கு வலிமையுடைய கைகள் முன்போல் பொருந்துக!” என்று சொல்ல, ஓர் மாத்திரைப் பொழுதுக்குள் அந்தக் கைகள் முன்போல் வளர்ந்தன. சூரபன்மன் அதனைப் பார்த்து, “நின் வல்லமை நன்றாக உள்ளது!” என்று வியந்து சொன்னான்.

- 3536 அன்ன தற்பின்னர் அசமுகத் தணங்கினை அரசன்
தொன்ன கார்க்குளே இருந்திடச் செய்துதுன்
முகத்தி
தன்னை மைந்தனோ டுய்த்தனன் புலோமசைத்
தையல்
முன்னி ருந்துழி காட்டியே வருகென மொழிந்து.
- 3537 உழைத் திரிந்தபல் சிலதரை நோக்கியே உலகில்
தழைத்த செங்கதிர் கடவுளைத் தாரகா கணத்தை
எழுச்சி கொண்டுறு கோளினை யாரையும்
இன்னே
அழைத்தி ராலெனச் சொற்றனன் அவுணர்கட்
கரசன்.
- 3538 சேடர் பற்பலர் விடைகொடு சேட்புலஞ் சென்று
நேடி அன்னவர் தமையெலாங் கொணர்ந்துமுன்
நிறுவ
முடு கொண்டலிற் கரந்தமின் பின்னெழு முறை
போல்
கேடு கொண்டதொல் சினவெரி சூரனுட் கிளர்ந்த.
- 3539 வியர்க்கும் நெஞ்சினன் கதிர் முதலோர்தமை
வீளியா
அயர்க்கை இன்றியே வானிடைத் திரியுநீர்
அறியா
இயற்கை ஒன்றிலை எங்கைதன் செங்கையை
எறிந்தோன்
செயற்கை காணுதிர் வறிதுநீர் இருந்தென்
சேணில்.

3536. அதன் பின்னர், சூரபன்மன், அசமுகி என்ற தன் தங்கையைப் பழமையுடைய அந்நகரத்தில் இருக்குமாறு செய்தான். துன்முகியை, “இந்திராணி முன்பு இருந்த இடத்தைக் காட்டி விட்டு வருவாயாக” எனச் சொல்லித் தன் மகன் பானுகோபனுடன் அனுப்பினான்.

3537. அவுணருக்கு அரசனான சூரபன்மன், தன் பக்கத்தில் திரிந்து கொண்டிருந்த பல ஏவலரைப் பார்த்து, உலகம் எங்கும் பரவிய சிவந்த கதிர்களையுடைய சூரியனையும், விண்மீன் கூட்டங்களையும், தோன்றி வருகின்ற மற்றக் கோள்களையும் மற்றுமுள்ள தேவர்களையும் இப்போதே அழைப்பீராக!” என்று சொன்னான்.

3538. மிகப்பல ஏவலாட்கள் அம்மன்னனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு வான உலகத்தில் போய், அத்தேவர்களையெல்லாம் தேடி அழைத்துக் கொண்டு சூரபன்மன் முன் நிறுத்தினர். வானத்தை மூடிய மேகங்களில் மறைந்த மின்னல் திரும்பவும் தோன்றும் தன்மை போல் தணிந்திருந்த பழைய சினத்தீயானது அச்சூரபன்மனின் மனத்தில் திரும்பவும் தோன்றியது.

3539. அச்சமயத்தில் சூரபன்மன் சினம் மிக்க மனம் உடையவனாய், கதிரவன் முதலியவரை அழைத்துச் “சோர்வில்லாது வானத்தில் திரியும் நீங்கள் அறியக்கூடாத நிகழ்ச்சி ஏதும் இரா! என் தங்கை அசமுகியின் சிவந்த கையை வெட்டினவனின் செயல்களைப் பார்த்திருப்பீர்கள். இருந்தும், நீங்கள் அதனைத் தெரிவிக்காமல் மௌனமாக இருந்தது ஏன்?”

- 3540 இளையள் தன்கரங் குறைத்திடும் இமையவன்
உயிரைக்
களைதல் செய்திலீர் அல்லதேல் அனையனைக்
கட்டித்
தளைசெய் திவ்விடைக் கொணர்ந்திலீர் அல்லதத்
தலையில்
விளைவை வந்தெமக் குறைத்திலீர் நன்றுநும்
மிகுதி-
- 3541 மறத்தி றத்தினால் எங்கைதன் கையையோர்
வலியோன்
குறைத்த தற்குநீர் அகத்தரே அல்லது குறிக்கில்
புறத்தர் அன்றுநம் மாணையால் இத்தொழில்
புரிவீர்
முறைத்தி றங்கொலோ நுங்களுக் கிதுவென
மொழிந்தான்-
- 3542 நீதி இல்லவன் ஈங்கிவை உரைத்தலும் நிருப
ஏதும் எங்களை வெகுளலை இங்கிவள் கரத்தைக்
காது வான்றனைக் கண்டிலம் இன்றுசெல் கதியின்
மீது சென்றவெம் விழியென உரைத்தனர்
விண்ணோர்-
- 3543 துண்ட மாகியே இவள்கரந் துணிபட்ட செய்கை
கண்டி லார்களாங் கதியிடைச் சென்றவாங்
கண்கள்
அண்டர் தஞ்செயல் அழகிதென் றனையரை
யெல்லாந்
தண்டல் இல்லதோர் சிறைபுரி வித்தனன்
தலைவன்-

3540. “என் தங்கையின் கையை வெட்டிய தேவனின் உயிரை நீங்கள் களையவில்லை. இல்லாவிட்டால், அவனைக் கட்டி விலங்கு பூட்டி இங்குக் கொண்டு வரவில்லை. இங்கே வந்து அந்த இடத்தில் நடைபெற்ற செயல்களைச் சொல்லவுமில்லை. உம்செயல் நன்றாயுள்ளது.

3541. “ஆராயின், ஒரு வீரன் அஞ்சாமையினால் என் தங்கையின் கையை வெட்டியதற்கு நீங்களும் உடன் பட்டவரே அன்றி அதற்கு அப்பாற்பட்டவர் அல்லர். எம் கட்டளையால் இச்செயலைச் செய்வீர். ஆகையால் உங்கட்கு இங்ஙனம் செய்தல் முறையாகுமா?”

3542. நீதியில்லாத குரபன்மன் இவற்றைச் சொல்லவும், அதைக் கேட்டு நின்ற தேவர்கள் “மன்னரே! எங்களைச் சிறிதும் கோபிக்க வேண்டாம். இம்மங்கையின் கையை வெட்டியதை நாங்கள் அறியோம். இன்றைக்கு நாங்கள் பார்வை, நாங்கள் செல்ல வேண்டிய வழியிலே சென்று கொண்டிருந்தது!” என்று கூறினர்.

3543. குரபன்மன் “இப்பெண்ணின் கை துண்டாகி வெட்டுண்ட தன்மையைத் தாங்கள் காணவில்லையாம். இவர்களின் பார்வைகள் இவர்கள் செல்லும் வழியில் சென்றனவாம். இவர்களின் செயல் நன்றாக உள்ளது!” எனப் பழித்துக் கூறி, அவர்கள் எல்லாரையும் குறைதல் இல்லாத சிறையில் வைத் தான்.

வேறு

- 3544 தினகரன் முதலினோர் சிறையிற் புக்கபின்
வினைஞரிற் சிலர்தமை விளித்து நீவிர்போய்த்
துனைவரு மருத்துவர் தொகையைத் தம்மென்
முனிவொடு தூண்டினன் முடிவி லாற்றலான்.
- 3545 ஒற்றரில் ஒருசிலர் ஒல்லை ஏகியே
குற்றமின் மருத்துவர் குழாத்தைக் கூவியே
பற்றிமுன் உய்த்தலும் பதைக்கும் நெஞ்சினான்
தெற்றென ஆங்கவர்க் கிதனைச் செப்புவான்.
- 3546 வானிடை மண்ணிடை மாதி ரத்திடை
மேனிகழ் கடலிடை வியன்பி லத்திடை
ஊனிடை யுயிரிடை ஒழிந்து நின்றிடும்
ஏனைய பொருளிடை எங்கும் நிறற்றிரால்.
- 3547 ஏனுறு கின்றஎன் இளையள் கையையோர்
சேணிஎன் வாள்கொடு சேதித் திட்டதைச்
காணுதிர் உமக்கெவர் கரக்கற் பாலினோர்
நீணகர் குறுகியிந் நிலைமை சொற்றிலீர்.
- 3548 தரியலர் சூழ்ச்சியால் தருவர்க் கிப்பழி
வருவது நன்றென மகிழ்ந்து வைகினீர்
பெருமிதம் நன்றெனப் பேச மாறுசொல்
உரையற நின்றனர் உலவைப் பண்ணவர்.
- 3549 வன்றிறல் இன்றியே மனத்தில் அச்சமாய்
நின்றிடு கால்களை நீடு கால்களிற்
துன்றிய கனைகழற் குர னென்பவன்
ஒன்றொரு சிறைதனில் உய்த்திட் டானரோ..

3544. சூரியன் முதலியவர் சிறையிலே அகப்பட்ட பின்பு, ஏவலாட்களுள் சிலரை அழைத்துச் சூரபன்மன், “நீங்கள் சென்று வேகமாகச் செல்கின்ற வாயுக்களின் கூட்டத்தை அழைத்து வாருங்கள்” என அழிவில்லாத ஆற்றலையுடைய அவன் சினத்துடன் அவர்களை அனுப்பினான்.

3545. அங்குள்ள ஒற்றர் விரைந்து சென்று, குற்றம் இல்லாத வாயுக்களின் குழுவை அழைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து முன் விட, துடிக்கும் மனத்தையுடைய சூரபன்மன் விரைவாக அவர்களுக்கு இச்சொல்லைச் சொன்னான்.

3546 “வானத்திலும், பூமியிலும், திக்குகளிலும், மேல் எழுந்து பெருகுகின்ற கடல்களிலும், பெரிய பாதலத்திலும், உடல்களில் உள்ள ஆன்மாக்களிலும், அவையல்லாத மற்ற வற்றிலும் மற்றுமுள்ள இடங்களிலும் நீங்கள் உலவுகின்றீர்கள்!”

3547. “பெருமை பொருந்திய என் தங்கையாகிய இந்த அசமுகியின் கையை ஒருதேவன் வாளால் வெட்டியதைக் காணவல்லீர். உமக்கு மறைய வல்லவர் யார்? நெடிய இந்த நகரத்துக்கு வந்து எனக்குச் சொல்லாது விட்டு விட்டீர்கள்”

3548. பகைவரான தேவரின் சூழ்ச்சியால் அசுரர்க்கு இந்த வசை உண்டாவது நல்லதாகும் என்று நினைத்து மகிழ்ந்திருந்தீர். உங்கள் பெருந்தன்மை நன்றாக இருக்கின்றது!” என்று சூரபன்மன் சொல்ல, வாயு தேவர்கள் எதிர்த்துச் சொல்லக் கூடிய சொல் இல்லாமல் (சொல்லாமல்) இருந்தனர்.

3549. மிக்க வலிமை இல்லாதவராய் உள்ளத்தில் அச்சம் கொண்டு நின்ற வாயுக்களை, நெடிய கால்களில் அணிந்த வீரக்கழலை உடைய சூரபன்மன் பொருந்திய ஒரு சிறையில் வைத்தான்.

- 3550 ஈற்றினை இழைத்திட இருக்குங் கால்களைச்
சேற்றமொ டவுணர்கோன் சிறையில் வீட்டினான்
சாற்றிடின உலகமேல் தவத்தி னால்வரும்.
பேற்றினும் உளதுகொல் பெருமைத் தானதே.
- 3551 திரிதரு மருத்தரைச் சிறையில் வைத்தபின்
குரைகழல் வினைஞரைக் கூவி இற்றையாண்
டிருதுநன் மதிமுதல் எல்லை யாளரைத்
தருதிரென் றுரைத்தலுந் தாழ்ந்து போயினார்.
- 3552 ஏவல ராயினோர்ஏகி யெல்லையின்
காவலராகிய கடவு ளோர்தமைக்
கூவினர் பற்றியே கொடுவந் துய்த்தலுந்
தேவர்கள் மாற்றலன் சேறிக் கூறுவான்.
- 3553 புல்லிய மகபதி புணர்த்த அச்செயல்
ஒல்லுவ தென்றதற் குள்ள மாகிநீர்
எல்லிரு மனமகிழ்ந் திருத்திர் என்னொடுஞ்
சொல்லிய வந்திலீ ரியாண்டுந் துன்னினீர்.
- 3554 நிரந்தரம் நம்பணி நெறியின் நின்றுநீர்
இருந்ததிற் பயனெவன் இருக்கலா மையால்
வருந்தவ நென்கரர் மருங்குற் றீரெனா
அருந்தளை இட்டனன் அவர்கள் தம்மையும்.
- 3555 தூவலி கெழுவிய சூரன் பின்சில
ஏவலர் தங்களை விளித்திட் டிப்புவி
காவலர் தமையெலாங் கடிது வம்மெனக்
கூவுதிர் தம்மெனக் கூறித் தூண்டினான்.

3550. உலகம் எல்லாவற்றையும் அழிக்கத்தக்க வல்லமையுடையதாயிருக்கின்ற வாயுக்களை அகரத் தலைவன் சூரபன்மன் சினத்துடன் சிவையில் இருத்தினான். எனவே, சொல்லுங்கால், இந்தவுலகத்தில் தவத்தால் விளையும் பயனைவிடச் சிறந்த பொருள் இருக்கின்றதா?

3551. எங்கும் உலவும் வாயுக்களைச் சிறையில் வைத்த பின்பு, ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை அணிந்த ஏவலரை அழைத்து, “இப்போது நடைபெறுகின்ற ஆண்டு, இருது, நல்ல மாதம் முதலிய காலதேவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள்!” என்று சூரபன்மன் கட்டளையிட அவர்கள் வணங்கிச் சென்றனர்.

3552. ஏவலர் சென்று காவலர்களின் தலைவர்களாய் உள்ள தேவர்களை அழைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து விடவும், தேவர்களின் பகைவனான சூரபன்மன் சினந்து சொல்லானான்.

3553. “எளியவனான இந்திரன் தந்திரமாகச் செய்த அந்தச் செயல் தக்கது என்று எண்ணி, அதற்கு மனம் இணங்கி, நீங்கள் அனைவரும் மகிழ்ந்து இருந்தீர். என்னிடம் சொல்ல வரவில்லை. எவ்விடத்தும் இருந்தீர்!”

3554. “எப்போதும் எம் ஏவல் முறையில் நின்று இருந்தமையால் உண்டான பயன் யாது? இல்லாமையால் உண்டான தவறு யாது? தேவர் பக்கத்தில் சேர்ந்தீர்கள்!” எனச் சொல்லி அவர்களையும் கொடுஞ்சிறையிலே இட்டான்.

3555. சிறந்த வலிமையுடைய சூரபன்மன் பின் சில ஏவலரை அழைத்து, இந்தப் பூமியைக் காவல் செய்கின்ற மன்னர் எல்லாரையும் ‘விரைவாக வாருங்கள்’ என்று சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள்!” என ஏவினான்.

- 3556 தூண்டலும் அளவைதீர் தூத ரோடியே
ஈண்டிய காவலர் இனத்தை மாநிலந்
தேண்டினர் பற்றியே சென்று வென்றிகொள்
ஆண்டகை இறைவன தவையின் உய்ப்பவே.
- 3557 ஆக்கையில் வியர்ப்புற அச்சம் நானுயிர்
தாக்குற நனியுளந் தளரக் கைதொழுங்
காக்குநர் தொகுதியைக் காவல் மன்னவன்
நோக்கினன் வெகுண்டிது நுவறல் மேயினான்.
- 3558 எளித்துற லின்றிநம் ஏவல் நீங்கியே
களித்திடு சசியொடுங் கடவுள் வாசவன்
ஒளித்தனன் இம்பரின் உம்பர் இல்லைநீர்
அளித்தது சாலவும் அழகி தாமரோ.
- 3559 குறித்திடு புரைமனக் கொண்ட லூர்பவன்
நெறித்திகழ் ஆணையின் நின்ற தூதுவன்
மறித்திரு முகனுடை மங்கை தன்கரம்
அறுத்தவண் இருந்தனன் அதுவுந் தேர்ந்திலீர்.
- 3560 மறங்கிளர் தேறல்வாய் மடுத்து வைகலுங்
கறங்குறு நிலையராய்க் கலங்கி னீர்கொலோ
உறங்கினி ரேகொலோ ஒம்பலீர் கொலோ
பிறங்குதொல் வளமையால் பித்துந் றீர்கொலோ
- 3561 ஓயுமென் பகைஞரோ டுறவுந் றீர்கொலோ
வாயவர் தங்களுக் கஞ்சி னீர்கொலோ.
சேயிழை யாரிடைச் செருக்குந் றீர்கொலோ
நீயீர்கள் இருந்ததென் நிலைமை யென்னவே.

3556. அங்ஙனம் செலுத்திய பின்னர் அளவில்லாத தூதர் ஓடிச் சென்று நெருங்கிக் காவலர்களின் கூட்டத்தைப் பெரிய பூவுலகத்தில் தேடிப் பிடித்துக் கொணர்ந்து வெற்றியுடைய ஆண் தன்மை வாய்ந்த குரபன்மனின் சபையில் (விட்டனர்) விட,

3557. உடலில் வியர்வை தோன்ற, அச்சமும் வெட்கமும் உயிரை வருத்த, மனம் மிகவும் தளர்ச்சியடையக், கை கூப்பி நிற்கின்ற காவலர் கூட்டத்தை, ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களைக் காக்கின்ற குரபன்மன் சினந்து இதனைச் சொன்னான்.

3558. “கீழ்ப்படிந்து நடவாது எம் ஏவல்களைச் செய்யாமல் விட்டுத் தான் புணர்ந்து மகிழ்தற்குரிய இந்திராணியுடனும், இந்திரன் இந்தவுலகத்தில் ஒளிந்தான். தேவர் உலகில் இல்லை. நீவிர் காவல் காத்தது நன்றாக உள்ளது.”

3559. “எனக்குத் தீமை செய்யவேண்டும் என்று நினைக்கும் மனம் கொண்ட இந்திரனின் முறைமையான கட்டளைப்படி ஒழுகும் ஏவலன் ஒருவன், ஆட்டின் முகத்தை யுடைய என் தங்கையின் கையை வெட்டி அந்த இடத்திலேயே இன்னும் இருக்கின்றான். அதையும் நீவிர் அறிய வில்லை.

3560. “நாள்தோறும் தீமையை விளைவிக்கின்ற கள்ளை வாயில் நிறைத்துக் குடித்துக் காற்றாடி போல அறிவு வேறுபட்டவராகிக் கலக்கம் அடைந்தீர்களோ! உறக்கம் கொண்டிருந்தீர்களோ! காவல் செய்யாது விட்டீர்களோ! விளங்கும் பழைய செல்வத்தால் பைத்தியம் ஆயினீர்களோ?

3561. “மனம் தளர்ந்த என் பகைவருடன் நட்புக் கொண்டீர்களோ! அல்லது அவர்களுக்குப் பயந்தீர்களோ. நல்ல அணிகள் அணிந்த பெண்களுடன் களித்திருந்தீர்களோ நீங்கள் இருந்தது எப்படி?” என்று வினவினான்.

- 3562 எண்டரும் எந்தைநீ இசைத்த தன்மையிற்
கொண்டிலம் ஒன்றுமக் குவல யந்தனைப்
பண்டுதொட் டளிக்குதும் பகைஞர் யாரையுங்
கண்டிலங் கரந்துறை கதையுங் கேட்டிலம்
- 3563 தாயெனும் ஏழகத் தலையள் துன்முக
ஆயிழை யொடும்வரல் அதுவும் அன்னர்கை
போயதுந் தெரிந்திலம் புந்தி கொள்ளுதி
மாயமி தாகுமால் மன்ன என்னவே.
- 3564 மிடைதரு வெறுக்கையை மிசைந்து மால்கொளீஇப்
புடவியை யிடைதொறும் போற்றல் செய்திலீர்
இடையுற என்வயின் இனைய தோர்பழி
அடைவது மாயையாம் அழகிதே என்றான்

வேறு

- 3565 ஒலிகெழும் உவரிப் புத்தேள் உள்ளுறை வடவைச்
செந்தித்
தொலைவுழி எழுவ தேபோல் குரனுட் சினமீக்
கொள்ள
மலிகதிர் இருள்புக் கென்ன வாளுரீஇ மருங்கே
தானைத்
தலைவர் நின்றாரை ஏவித் தனித்தனி தண்டஞ்
செய்வான்.
- 3566 சிற்சிலர் தமது நாவைச் செங்கையைச் சேதித்
திட்டான்
சிற்சிலர் துண்டந் தன்னைச் செவிகளைக்
களைதல் செய்தான்
சிற்சிலர் மருமந் தன்னைச் சிறுபுறத் தொடுகொய்
வித்தான்
சிற்சிலர் தானைத் தோளைச் சென்னியைச்
சேதிப் பித்தான்.

3562. அதைக்கேட்ட அரசர்கள், சூரபன்மனைப் பார்த்து, “மதிப்புடைய எம் மன்னா! நீங்கள் கூறிய தன்மைகளில் ஒன்றையும் நாங்கள் பெற்றிருக்கவில்லை! அந்தப் பூவுலகத்தை முற்காலத்திலிருந்து தொடர்ந்து காவல் பூண்டு வருகின்றோம். நாங்கள் பகைவர் எவரையும் காணப் பெற்றிலோம். இந்திரன் மறைந்திருக்கும் கதையும் கேட்டிலோம்.”

3563. “மன்ன! எங்கள் அன்னை என்று சொல்லத் தக்க அசுமுகி, துன்முகி என்ற தோழியுடன் வந்த தன்மையையும், அவர்களின் கைகள் வெட்டுப்பட்ட தன்மையையும் அறியோம். இது மாயமாக இருக்கின்றது. உள்ளத்தில் நினைப்பாயாக!” என்று இயம்பினர்.

3564. அதுகேட்டு, “பெருஞ்செல்வத்தை அனுபவித்த லால் அறிவு மயக்கம் அடைந்து, இப்பூவுலகத்தை என்னால் விதிக்கப்பட்ட இடங்கள் தோறும் இருந்து காவல் செய்ய வில்லை! அதற்கு இடையிலே என்னிடம் இத்தகைய பழி வந்தது ஒரு மாயம் என்கின்றீர். உங்கள் கூற்று அழகாக உள்ளது!” என்று சூரபன்மன் சொன்னான்.

3565. ஒலிக்கும் கடலில் மறைந்துள்ள வடவைத்தீ யுக் முடிவு காலத்தில் எழுவதைப் போலச் சூரபன்மன் உள்ளத்தில் சினம் பெருக, நிறைந்த கதிர்களையுடைய கதிரவன் இருள் உள்ள இடத்தில் புகுந்தாற்போல, உடைவானை உருவிப் பக்கத்தில் நின்ற படைத்தலைவரை ஏவி ஒவ்வொருவராகத் தண்டித்தான்.

3566. சிற்சில மன்னர்களின் நாக்குகளையும் சிவந்த கைகளையும் வெட்டுமாறு செய்தான். சிற்சில அரசர்களின் மூக்குகளையும் செவிகளையும் அரியச் செய்தான். சிற்சில அரசர்களின் மார்புகளையும் பிடர்களையும் வெட்டச் செய்தான். சிற் சில அரசர்களின் கால்களையும் புயங்களையும் வெட்டச் செய்தான்.

3567 எறிதரு கழற்காற் குரன் இத்திறம் பல்தண் டங்கள்
 முறையினிற் செய்து சீய முழுமணித் தவிசில் தீர்ந்து
 விறல்கெழும் இளையர் செல்ல விடைகொடுத் தயனை நோக்கி
 மறைமுனி போதி யென்ன மற்றவன் இனைய சொற்றான்.

3568 மன்னவர் மன்ன கேண்மோ வான்கதிர் உடுக்கள் ஏனோர்
 இந்நில மடந்தை வேலைக் கிறையவர் யாரு மென்றும்
 உன்னுடைப் பணியில் நிற்பர் உலகிவர் இன்றி யாகா
 அன்னவர் பிழையுட் கொள்ளேல் அருஞ்சிறை விடுத்தி என்றான்.

3569 குறையிருந் தினைய கூறிக் கோகன தத்தோன் வேண்ட
 நறையிருந் துலவு தாரோன் நன்றென இசைவு கொள்ளா
 உறையிருந் திலங்கும் வாட்கை ஒற்றரை நோக்கி நந்தஞ்
 சிறையிருந் தோரைத் தம்மின் என்றலுஞ் சென்றங் குய்ததார்

3567. ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை அணிந்த காலை யுடைய சூரபன்மன் இவ்வாறு பற்பல தண்டனைகளை முறைப்படி செய்தான். பெரிய மணிகள் பதிக்கப்பெற்ற அரியணையில் இருந்து இறங்கி, வன்மை மிக்க தம்பியர் இருவரும் தம் இடத்துக்குச் செல்லுமாறு அனுமதி தந்து, “மறைகளை ஓதும் முனியான நான்முகரே! நீங்களும் செல்லுங்கள்!” என்று கூறினான். அதைக் கேட்ட நான்முகன் பின்வரும் இதனைச் சொன்னார்.

3568. “மன்னர்க்கெல்லாம் மன்னவனே! கேட்பாயாக! வானத்தில் உலவும் கதிரவனும் நட்சத்திரங்களும் பிறரும் இந்தப் பூமிதேவியும் காலத்தலைவர்களும் எக்காலத்திலும் உன் கட்டளைப்படி நடப்பர். உலகம் இவர்கள்—இல்லாமல் நடைபெறாது. ஆதலால் அவர்களின் குற்றங்களை உள்ளத்தில் கொள்ள வேண்டாம். அரிய சிறையினின்று அவர்களை விடுப்பாய்!” என்று நான்முகன் சொன்னார்.

3569. தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் இத்தகையவற்றைச் சொல்லி வேண்டிக் கொண்டார். ஆதலால் தேன் வழிகின்ற மலர்மாலையைச் சூடிய சூரபன்மன் “நல்லது!” என்று சம்மதித்து உறையுள் வைக்கப்பட்டு விளங்கும் வாளையுடைய கையையுடைய ஏவலர்களைப் பார்த்து, “நம் சிறையில் அடைப்பட்டுள்ள வர்களை அழைத்து வாருங்கள்” என்று சொல்ல, அவர்கள் சென்று அழைத்து வந்து, அவையில் நிறுத்தினர்.

3570 வன்றளை உற்றோர் தம்மை மன்னவர் மன்னன்
 பாரா
 என்றுநம் பணியில்நிற்றிர் இந்திர னொடுசேர்
 கல்லிர்
 சென்றிடு நுங்கள் தொன்மை செய்திட வென்ன
 அன்னோர்
 நன்றிது புரிதும் என்னா நயமொழி புகன்று
 போனார்.

3571 போதலுங் கமலத் தோற்கும் புதல்வர்க்கும்
 அமைச்சர் யார்க்கும்
 மேதகு முனிவர் யார்க்கும் வியன்படைத் தலைமை
 யோர்க்கும்
 போதலை உதவிச் சூரன் உறையுளிற் புகுந்தான்
 முன்செல்
 ஆதவன் பகைஞன் செய்த செயலினை அறைத
 லுற்றேன்.

43. அமரர் சிறைபுகு படலம்

3572 எழிலிகள் மொய்த்ததன் இருக்கை போகிய
 மழவுறு சூர்மகன் மாறி லாதபேர்
 அழகினை மெய்கொள அணிந்து தொல்படை
 விழுமிய கொண்டனன் மிலைச்சித் தும்பையே.

3573 இருவகைப் பத்துநூ றிவுளி பூண்டிடும்
 ஒருதனித் தேர்தனை ஒல்லை ஊர்ந்துராய்த்
 திருமுதற் கடைதனிற் செல்லும் எல்லையில்
 விரைவினில் சுற்றின அனிக வெள்ளமே.

3570. மன்னர்க்கெல்லாம் மன்னனான குரபன்மன் வலிய சிறையிலே வைக்கப்பட்டிருந்த அந்தத் தேவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் எப்போதும் என் கட்டளைப்படி நடப்பீராக! இந்திரனுடன் கூடாது விலகுங்கள்! உங்கள் பழைய தொழில்களைச் செய்யும் பொருட்டு இனிச் செல்லுங்கள்!” என்று சொல்ல, அத்தேவர்கள் ‘நல்லது இதனைச் செய்கின்றோம்’ என்று இனிய சொற்களைக் கூறிச் சென்றனர்.

3571. அவர்கள் சென்ற பின்பு குரபன்மன் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகனுக்கும், மைந்தருக்கும், அமைச்சர் அனைவர்க்கும் மேன்மை மிக்க முனிவர்க்கும், பெரிய படைத் தலைவர்க்கும் போவதற்கு விடை அளித்துத் தன் கோயிலுள் சென்றான். இது நிற்க, முன்பு இந்திரனையும் இந்திரானியையும் பிடித்துக்கொண்டு வருமாறு புறப்பட்ட பானுகோபன் செய்த செயலைச் சொல்லத் தொடங்குகிறேன்.

43 அமரர் சிறைபுகு படலம்

3572. மேகங்கள் சூழ்ந்த தன் மாளிகைக்குச் சென்ற இளமையுடைய குரபன்மனின் மகன் பானுகோபன், ஒப்பற்ற அழகைத் தன் உடல் பெறுமாறு அலங்கரித்துத் தும்பைமலர் மாலையைச் சூடிப்பழைய படைக்கலங்களுள் சிறந்தனவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டான்.

3573. இரண்டாயிரம் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட ஒப்பில்லாத ஒரு தேரில் ஏறி விரைவாக வந்து, சிறந்த முதல் கோபுர வாயிலை நெருங்கும்போது படை வெள்ளம் விரைந்து அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டன.

3574 நிரைத்தெழு தானவர் நீத்தம் ஆயிரம்
பரித்தொகை அன்னதே பாதி தேர்கரி
உரைத்தஅத் தானையோ டொல்லை ஏகினான்
திருத்தகும் இரவியைச் சிறையில் வீட்டினான்.

3575 கிளர்ந்தன தூளிகள் கெழீஇய வீரர்தோள்
வளர்ந்தன அவரணி மாலை யிற்படஇ
உளர்ந்தன வண்டினம் உம்பர் தம்மனந்
தளர்ந்தன நெளிந்தனன் தரிக்குஞ் சேடனே.

3576 பொள்ளென ஆண்டெழு பூழி பாரினுந்
தள்ளரும் விசும்பினும் நிரந்த தானவர்
எள்ளறும் அமரர்தம் மிருக்கை நாடிய
உள்ளொடு பவத்துகள் ஒருங்கு சென்றபோல்.

வேறு

3577 ஏறிய பூழி நாப்பண் ஈண்டிய இவுளி வாயில்
வீறுகொள் களிற்றுக் கையின் விலாழியுங் கரிக்க
போலத்
தூறிய கடமும் ஒன்றாய் ஒழுகுதன் மழைகும்
குன்றின்
ஆறுகள் இழிந்து வையத் தடைவது போலு
மன்றே.

3578 பானிற முதல வாய பல்வகை வண்ணத் துள்ள
கானிமிர் துவசக் காடுங் கவிகையின் கானு
மொய்த்த
சேனமுங் கழுகும் ஏனைச் சிறைகெழு புள்ளும்
வெம்போர்
ஊனுகர் பொருட்டுத் தாமும் உம்பருந் றிடுவ
தேபோல்.

3574. அப்போது அணிவகுத்துப் புறப்பட்ட அசுரப் படை ஆயிரம் வெள்ளம். குதிரையின் தொகையும் ஆயிரம் வெள்ளம். தேரும் யானையும் தனித்தனி ஐம்பது வெள்ளம். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அசுரப் படையோடு சிறந்த கதிரவணச் சிறையில் இட்ட பானுகோபன் விரைவாகச் சென்றான்.

3575. அவ்வாறு அப்படைகள் செல்லும்போது புழுதிகள் எழுந்தன. பொருந்திய வீரர்களின் தோள்கள் வளர்ந்தன. வண்டுக் கூட்டங்கள் அவர்கள் அணிந்த மாலைகளில் வீழ்ந்து உழக்கின. தேவர்களின் மனம் தளர்ந்தது. பூமியைச் சுமக்கும் ஆதிசேடன் தலை நெளிந்தான்.

3576. விரைவாக அப்போது அங்கு எழுந்த புழுதி, அசுரர்களால் இகழப்படும் தேவர்களின் இருப்பிடத்தை அடைய எண்ணிய உள்ளத்துடன் பாவமானது படையுடன் சென்றது போல, மண்ணுலகத்திலும் விலக்குவதற்கு அரிய வானத்திலும் பரவியது.

3577. அவ்வாறு எழுந்த புழுதியின் நடுவில் நெருங்கி நின்ற குதிரைகளின் வாயினின்றும், பெருமையுடைய யானைகளின் துதிக்கையினின்றும் சிந்தும் விலாழிநீரும் யானைகளின் கன்னத்தில் ஊறிய மத நீரும் ஒன்றாகிப் பாய்வது மேகங்கள் சூழும் மலைகளினின்றும் ஆறுகள் பாய்ந்து பூமி நோக்கிச் சென்றாற் போல விளங்கும்.

(விலாழி - குதிரை வாய் நுரை, யானையின் துதிக்கை நீர்)

3578. வெண்மை முதலான பல நிறங்கள் பொருந்தி, கால்கள் நீளமான கொடிக் கூட்டங்களும்; குடைக் கூட்டங்களும் நெருங்கின. அவை பருந்துகளும் கழுக்குளும் இறகையுடைய மற்றப் பறவைகளும் கொடிய போரில் ஊனை உண்ணும் பொருட்டு வான உலகத்தில் செல்வது போல விளங்கின.

- 3579 மண்ணுறு துகளின் மாலை மகேந்திர மூதூர்
முற்றுந்
துண்ணென மறைத்த லோடுந் துளங்கியே குரற்
கஞ்சி
விண்ணிடை மதிபல் கோடி மேவல்போல் வெளிய
செய்ய
தண்ணிழற் கவிகை ஈட்டந் தலைத்தலை ஈண்டிற்
றன்றே.
- 3580 முறையிது நிகழ் மைந்தன் முதியமா நகரம் நீங்கி
அறைகடல் அகழி தாவி அவனியின் எல்லை
யேசிச்
சிறைவரு துன்மு கத்துத் தெரிவையை நோக்கி
நுங்கை
எறிசுடர் வாளால் இற்ற தெவ்விடை இயம்பு
கென்றான்.
- 3581 என்னலுங் குமர கேண்மோ எங்கரந் துணித்
தோர் வீரன்
மன்னினன் சசியும் உற்றாள் மதுமலர்ப்
பொதும்ப ரொன்றில்
அன்னதும் இஃதே என்றோர் அணிவிரல் சுட்டிக்
காட்டப்
பன்னிரு பெயர்ச்சி காழிப் பழுமரக் காவிற்
சேர்ந்தான்.
- 3582 தேசறும் இரவி தன்னைச் செயிர்த்திடு சிறுவன்
தானைத்
தூசிமுன் சென்று காவைத் தொலைத்துவெள்
ளிடைய தாக்க
வாசவன் மனையைக் கூர்வாள் வயவனை நாடிக்
காணான்
காசினி யாண்டுந் தேர்ந்து காமர்பொன் னுலகிற்
போனான்.

3579. மண்ணுலகத்தில் உள்ள புழுதியின் கூட்டம் பழைய மகேந்திர நகர் முழுவதையும் விரைந்து மறைக்க, குரபன்மனுக்கு அஞ்சி வானத்தில் பல கோடி சந்திரர்கள் உதித்ததைப் போல, வெண்ணிற முடையனவான சிறந்த குளிர்ந்த நிழலைச் செய்கின்ற குடைக்கூட்டங்கள் இடந்தோறும் நெருங்கின.

3580. இத்தகையவை நிகழப் பானுகோபன் பழைய பெரிய மகேந்திர நகரத்தை நீங்கி ஒலிக்கின்ற கடலான அகழியைக் கடந்து மண் உலகத்தில் சென்று பக்கத்தில் வருகின்ற துன்முகியைப் பார்த்து, “உங்கள் கைகள் வாளால் வெட்டப்பட்ட இடத்திற்குச் செல்வாயாக!” என்றான்.

3581. “என்று பானுகோபன் சொல்லவும், துன்முகிர் “மகனே கேட்பாயாக! தேன்கள் பொருந்திய மலர்கள் செறிந்த ஒரு சோலையில் ஒரு வீரன் எங்கள் கைகளை வெட்டி அங்குத்தங்கியிருந்தான். இந்திராணியும் இருந்தாள். அந்தச் சோலையும் இதுவே!” என்று சொல்லி அழகிய விரலால் சுட்டிக் காட்டி, பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களையுடைய சீகாழிப் பதியில் உள்ள மரங்கள் செறிந்த அந்தச் சோலையில் போனாள்.

3582. ஒளியுடைய கதிரவனைச் சினந்து சிறை வைத்த அந்த மைந்தனின் முன்அணிப்படை, முன்னால் போய் அந்தச் சோலையை அழித்து வெற்றிடமாக்கியது. பானுகோபன், இந்திரன் மனைவி இந்திராணியையும், கூர்மையான வாளை ஏந்திய வீரனையும், அந்த இடத்தில் தேடிக்காணாதவனாய்ப் பின் பூவுலகம் முழுவதும் தேடி அதன்பின் அழகிய சுவர்க்க உலகத்துக்குச் சென்றான்.

வேறு

- 3583 அந்நிலை அவுணர்கள் அனிகம் யாவையும்
முன்னுற ஏகியே மொய்ப்ப ஆங்கவர்
மெய்ந்நிறை மணிவெயில் விரிந்து சூழ்தலாற்
பொன்னகர் வேறொர்பொன் னகரம் போன்றதே
- 3584 எழுந்திடு முனிவினர் இமைக்கும் வெவ்வழல்
வழிந்திடு கண்ணினர் மடித்த வாயினர்
கழிந்திடு திறலினர் ககன வாணர்கள்
அழிந்திடும் ஆர்ப்பினர் அவுணர் எய்தினார்.
- 3585 மண்டல மேமுதல் வகுத்த வான்கதி
கொண்டிடு கந்துகக் குழுவின் மாலைகள்
விண்டொடர் செலவினில் விரவு பூழியார்ல்
அண்டமும் புவியென வையம் ஆக்கிய.
- 3586 இலகிய பொன்னகர் எல்லை எங்கணும்
அலைதரு மதநதி யாக்கி யாயிடை
நிலவிய கங்கைமா நீத்தம் யாவுமுன்
டுலவுத லுற்றன ஒருத்தல் யானையே.
- 3587 வெங்கரி சொரிமதம் விரும்பும் வண்டினங்
கொங்கிவர் தருமலர்க் கூந்தல் வாசத்தால்
அங்குள மாதர்மேல் அணுகி வையக
மங்கையர் கொல்லென மால்செய் கின்றவே.
- 3588 அற்றமில் வலியரைச் சிறிய ராயினோர்
பற்றிடின மேல்நெறிப் பால ராவரால்
வெற்றிகொள் அவுணர் கோன்வேழத் தின்குழாஞ்
சுற்றிய பறவையுந் துறக்கம் புக்கவே.

3583. அச்சமயத்தில் அசுரர் படையெல்லாம் முன்னால் சென்று பொருந்த, அந்த அசுரர்களின் உடலில் உள்ள மணிகளின் ஒளி பரந்து சூழ்வதால், சுவர்க்க உலகம், வேறோர் சுவர்க்க வுலகம் போல் விளங்கியது.

3584. எழுந்த சினம் உடையவர்களும், ஒளி பரப்பும் கொடிய தீப்பொறிகளைச் சொரியும் கண்களையுடையவர்களும், மடித்த உதடுகளை உடையவர்களும், மிக்க வலிமையுடையவர்களும், வானுலகில் வாழ்கின்றவர் எல்லாரும் அழியத் தக்க ஆரவாரம் உடையவர்களுமாகி அசுரர் சென்றனர்.

3585. மண்டல கதி முதலியவாகச் சொல்லப்படும் சிறந்த நடைவேறுபாடுகளையுடைய குதிரைக் கூட்டத்தின் வரிசைகள் வானத்தில் தொடர்ந்து செல்வதால் எழுந்த தூசிகளால் விண்ணுலகமும் மண்ணுலகம் எனச் சந்தேகம் கொள்ளுமாறு விளங்கியது.

3586. ஆண் யானைகள் விளங்கும் சுவர்க்கவுலக எல்லை முழுவதும் அலைந்து பாய்கின்ற மதநீர் என்ற ஆற்றை உண்டாக்கி, அந்தவுலகத்தில் பாய்ந்த சிறந்த கங்கை ஆறு முழுவதையும் குடித்து உலவின.

3587. கொடிய யானைகள் சொரியும் மதநீரை விரும்பித் தொடர்ந்த வண்டுக் கூட்டங்கள், மணம் நிறைந்த பூக்களை அணிந்த கூந்தலின் மணத்தால், அந்தவுலகத்தில் உள்ள பெண்களிடம் செறிந்து, மண் உலகப் பெண்களோ என்று பார்த்தவர் எண்ணுமாறு மயக்கத்தை உண்டாக்கின.

3588 தளர்ச்சியில்லாத பெரியவர்களைச் சிறியவர் தொடர்ந்தால், மேலான வழியின் பாற்பட்டவர் ஆவர். ஏனென்றால், வெற்றியுடைய அசுரத் தலைவன் பானு கோபனின் யானைக் கூட்டங்களைச் சூழ்ந்து சென்ற பறவைகளும் சொர்க்கவுலகத்தில் சென்றன.

3589 மன்னவன் ஓடினன் மைந்த னேயுளன்
முன்னுறு பகையினை முடித்தும் யாமெனா
இந்நில வரையெலாம் ஏகிச் சூழ்ந்தபோற்
பொன்னகர் வளைந்தன பொலம்பொற் றோர்களே.

3590 விடர்நெறி ஒழுகிய வெய்யர் மேலையோர்
இடமுறு மகளிரை எய்திப் பற்றல்போற்
கடிகமழ் தருவினைக் கலந்து சுற்றிய
கொடியினை ஈர்த்தன கொடியின் கானமே.

வேறு

3591 செந்தோ டவிழுந் தாரான்இச்
செய்கை நிகழ்ச் சேண்புகலும்
அந்தோ என்று பதைபதையா
அமைந் தேங்கி அறிவழிந்து
வந்தோன் பாணுப் பகைவனெனா
மகவான் செம்ம லொடுவானோர்
நொந்தோ டினர்போய் உரைத்திடலும்
அனையோன் இனைய நுவல்கின்றான்.

3592 எந்தை யாகுங் குரவன்னிலை
இமையோர் குழுவிற் பலரில்லை
தந்தை எம்மோ யிங்கில்லை
தமியேன் நும்மோ டிருந்தேனால்
அந்த அசுரன் சென்றமையும்
அல்லல் புரியுந் திறம்போலும்
முந்தை விதியை அறிவேனோ
என்னோ இன்று முடிந்திடுமே.

3589. “இந்திரன் ஓடிப் போனான்; அவனுடைய, மைந்தன் மட்டுமே இருக்கின்றான். ஆதலால் நாங்கள் முன் தொடர்ந்த பகையை முடிப்போம்,” என்று எண்ணி இந்த மண் உலகத்தில் உள்ள மலைகள் எல்லாம் போய்ச் சூழ்ந்து கொண்டாற் போல் அழகான பொன்னால் ஆன தேர்கள் எல்லாம் சுவர்க்க உலகைச் சூழ்ந்தன.

3590. தீய நெறியில் ஒழுகும் கொடியவர் மேலவரிடம் உள்ள பெண்களைப் பிடித்தலைப் போல், துகில் கொடிச் கூட்டங்கள், மணம் கமழ்கின்ற கற்பக மரங்களைச் சார்ந்து படர்ந்த கொடிகளை இழுத்தன.

3591. செம்மையான நிறம் கொண்ட இதழ் மலரும் மலர் மாலையைச் சூடிய பானுகோபன், இவ்வாறான நிகழ்வுகள் நிகழ, சுவர்க்க வுலகத்தில் புகுந்தான். அதனைக் கண்ட தேவர்கள் உளம் வருந்தி ஏக்கம் அடைந்து அறிவு கெட்டு, ‘இங்குப் போர்க்கு வந்தவன் பானுகோபன், என்று எண்ணி, வருந்தி ஓடிச் சென்று, இந்திரன் மகனான சயந்தனுக்கு அதனைக் கூறினர். அதைக் கேட்ட அவன் இதனைச் சொல்லலானன்.

3592. “எங்கள் தலைவரான வியாழ குருவும் இப்போது இங்கு இல்லை. தேவர் கூட்டத்திலும் பலர் இல்லை. என் தந்தை தாயரும் இப்போது இங்கு இல்லை. உங்களுடன் தனியாய் உள்ளேன். அந்தப் பானுகோபன் வந்த தன்மையும் உம்மைத் துயர்படுத்தும் வண்ணம் போல் தோன்றுகிறேது’ பழைய விதியின் ஆற்றலை நான் உணர்வனோ? இன்றுயாது நிகழ்ந்து முடியுமோ, அறியேன்.

3593 பாடின றோங்கு திருநீங்கப்
 பயந்தோர் கரக்கப் பழிவேலை
 வீடின றாகத் தமர்பரிய
 வெஞ்சூர் முதல்வன் பணிபோற்
 ஈடின றாயும் இப்பகல்கா
 றிந்த நகரத் திருந்தேனாற்
 கேடின றாகும் என்செய்கேன்
 கிளர்த்தீர் புரைதீர் உளத்தீரே.

3594 தாயும் பயந்த தொல்லோனுந்
 தமரா குற்ற அமரர்களும்
 பாயுங் கடல்கூழ் நிலவரைப்பிற்
 கரந்தார் அதனைப் பல்லவுணர்
 ஆயும் படியே திரிந்தனரால்
 அற்றாம் எல்லை அளியேழும்
 போயெங் குறைவோம் நமையெல்லாம்
 போற்றும் படிக்கோர் புகலுண்டோ.

3595 போவ தில்லை யாண்டும்இனிப்
 புலம்பு மாறும் இல்லையதின்
 ஆவ தில்லை வருவதெல்லாம்
 அடையும்அன்றி அகலுவதோ
 ஈவ தில்லை யவர்க்குவெரிந்
 இறைஞ்சிப் புகழ்வ திலையெதிர்ந்து
 சாவ தல்லால் உய்ந்திடுதல்
 இரண்டே உறுதி தமிழற்கே.

3593. “அழிவில்லாது பெருகிய செல்வம் அழிய, என்னைப் பெற்ற தந்தை தாயர் ஒளிய, பழி என்ற கடலினின்று கரையேறுவது என்பது இல்லையாக, உறவினர் வருந்தக், கொடிய சூரபன்மனான மன்னனின் ஏவலைச் செய்து கொண்டு பெருமை அற்றாவது இன்று வரையும் இந்த நகரைக் காத்து வந்தேன். அவ்வாறு இருந்தும் இன்று கேடு உண்டாகின்றது. குற்றம் இல்லாத மனத்தை உடைய தேவர்களே! நான் என்ன செய்வேன்? கூறுங்கள்.

3594 “என் தாயும் தந்தையும் சற்றத்தவர்களாக உள்ள தேவர்களும் பரந்த கடலால் சூழப்பட்ட மண்ணுலகத்தில் ஒளிந்தார்கள். அந்த இடத்தை ஆராயும்படி அசுரர் திரிந்தனர். அத்தகைய சமயத்தில் ஏழையரான நாங்களும் ஒளிந்து எங்குப் போய் இருக்கமுடியும்? எங்களையெல்லாம் காக்கக் கூடிய அடைக்கலத் தானந்தான் இருக்கின்றதா?

3595. “இனி எங்கேயும் ஒளியப் போவதில்லை. மனம் வருந்தப் போவதும் இல்லை. அவ்வாறு வருந்துவதால் உண்டாகப் போகும் பயன் ஒன்றும் இல்லை. வர வேண்டியவை வந்தே தீரும். அங்ஙனமின்றி அவை வாராது ஒழியுமோ! அப் பகைவர்க்குப் புறம் கொடுப்பதில்லை. அவரை வணங்கிப் புகழ்வதும் இல்லை. துணையற்ற எனக்குப் போரில் எதிர்த்து இறத்தல் அல்லது உயிட்டுருள் றுத்தல் என்னும் இரண்டுள் ஒன்றே நிச்சயமாகும்.

3596 அஞ்சேன் மன்னோ அவர்க்கினியான்
 ஆவி பொருளாக் கொள்ளாதார்
 நஞ்சே பொருவுந் தீங்குறினும்
 நடுக்கஞ் செய்யார் இடர்ப்படியார்
 தஞ்சே வகத்தின் நெறிபிழையார்
 அஃதே போலத் தானவர்கோன்
 வெஞ்சே னைகளேற் றெதிர்செல்வேன்
 வெல்வேன் பலரைக் கொல்வேனே.

3597 செருவீ ரமுடன் அவர்ப்பொருவான்
 செல்வன் நீரும் எற்போற்றி
 வருவீர் வம்மின் வல்லாதீர்
 வல்லை இன்னே வழிக்கொண்மின்
 ஒருவீ ரன்றி எல்லீரும்
 உள்ளத் தஞ்சி ஒருவி அழி
 தருவீரேனும் நன்றிறையுந்
 தளரேன் துணிந்த தமிழேனே.

3598 என்று சயந்தன் மொழிந்திடலும்
 இமையோர் கேளா இடருழவா
 உன்றன் உள்ளம் ஈதாயின்
 எமக்கு வேறோர் உணர்வுண்டோ
 வென்றி அவுணர் படைபுரிந்து
 வீடா விழுமந் துய்ப்பதினும்
 பொன்றி விடுதல் இனிதம்மா
 எழுதி கடிதே போர்க்கென்றார்.

3596. “நான் அந்த அசுரர்க்கு இனி அஞ்சேன். உயிரை ஒரு பொருளாக எண்ணாதவர் நஞ்சைப் போன்ற மிகக் கொடிய தீமை உண்டானாலும் அஞ்சார். துன்பப் படவும் மாட்டார். தம் வீரத்தன்மையினின்று தவறவு மாட்டார். அதைப்போல அசுரத் தலைவனான பானு கோபனின் கொடிய படைகளை எதிர்த்து முன்னே போவேன். அவனை வெல்வேன். அவர்களுள் பலரைக் கொல்வேன்.”

3597. “போருக்கேற்ற வீரத்துடன் அந்த அசுரர்களுடன் போர் செய்யப்போவேன். நீங்களும் என்னைப் பேணி விரும்பினீர். ஆதலின் என்னுடன் வாருங்கள். வர இயலாதவர் விரைவாக இப்போதே விரும்பிய இடத்துக்குப் போங்கள். ஒருவர் அல்லாமல் அனைவரும் மனத்தில் அஞ்சி என்னைப் பிரிந்து போவீராயினும் நல்லது. துணிவுடைய நான் சற்றும் தளர்ச்சி அடையமாட்டேன்.”

3598. என்று இவ்வாறு சயந்தன் சொன்னான். அதனைத் தேவர்கள் கேட்டு, துன்பம் அடைந்து, “உம் எண்ணம் இதுவானால் எங்கட்கு வேறு எண்ணம் உண்டோ? வெற்றி பொருந்திய அசுரரின் ஏவலைச் செய்து நீங்காத துன்பத்தை அனுபவிப்பதைவிட இறந்துபோவது நல்லது. விரைந்து போர் செய்வதற்கு எழுவீர்” என்று உரைத்தனர்.

வேறு

- 3599 சயந்தனது கேட்டமரர் தங்குமுவை நோக்கித்
துயர்ந்தநும சிந்தனை துணிந்ததுகொல் என்னா
வியந்துகன கத்தவிசின் மேவுதல்வி டாத்தன்
கயந்தனை நினைப்பது துணர்ந்தது கருத்தில்.
- 3600 கல்கெழு நுதற்சிறிய கண்களகு கன்னம்
மல்கிய கறைப்பத மருப்பிணை இரட்டை
மெல்கிய புழைக்கரம் வெளிற்றுடலின் வேழம்
பில்கிய மதத்தொடு பெயர்ந்துளதை அன்றே.
- 3601 இந்திர குமாரனை இறைஞ்சி எதிராகி
வந்திட அதன்பிடரில் வல்லைதனில் ஏறி
உந்தினன் நடாத்தியயல் உம்பர்புறம் மொய்ப்பப்
புந்திகெழு வேர்வினொடு பொள்ளென அகன்றான்.
- 3602 போகிதரு காளைபசும் பொற்புயல் நிறத்தான்
ஆகும்வெளி றாகும்அயி ராவதமி சைக்கண்
வாகுபெற மேவுவது மன்னுநெடு மால்பாற்
சேரஅளக் கரிடை செவ்விதிருந் தன்ன.
- 3603 பாங்கருறு வானவர்கள் பல்படையும் ஏந்தி
வீங்குதுயர் கொண்டகல வேறொரிடை காணார்
நீங்கல்வசை என்பது நினைந்துதுணி வாகி
ஆங்கவ னொடேகினர்கள் அச்சமில் ரேபோல்.

3599. தேவர்கள் கூறியதைச் சயந்தன் கேட்டு, அத் தேவர் கூட்டத்தைப் பார்த்து, “வருத்தம் அடைந்திருந்த உங்கள் மனம் துணிவு கொண்டதாக ஆயிற்றா?” என்று புகழ்ந்து பேசி, பொன்னால் ஆன அரியணையை விட்டு நீங்கி, எழுந்து ஐராவத யானையை நினைக்க, அந்த யானை இதை அறிந்தது.

3600. கல்போல விளங்கும் நெற்றியையும், சிறிய கண்களையும், முறம் போன்ற செவிகளையும், உரல் போன்ற அடிகளையும், நான்கு கொம்புகளையும், மென்மை யான உள்துளை பொருந்திய துதிக்கையையும், வெண்ணிற மான வடிவத்தையும் உடைய ஐராவத யானை சொரியும் மதநீருடன் வந்தது.

3601. அந்த ஐராவத யானை சயந்தனை வணங்கி முன்வந்து நிற்க, அவன் அதன் பிடரியில் விரைவில் ஏறி வேகமாகச் செலுத்திப், பக்கத்தில் இருந்த தேவர்கள் வந்து சூழ, மனத்தில் தோன்றிய சினத்துடன் விரைந்து போனான்.

3602. இந்திரன் பெற்ற மைந்தனான சயந்தன் பசிய அழகிய மேகம் போன்ற நிறம் உடையவனாய் வெண்மை யான உடலை உடைய ஐராவத யானையின் மீது அழகு பொருந்த இருப்பது, நிலைபெற்ற திருமால் அலையுடைய பாற்கடலில் அழகுடன் இருந்தாற் போன்று விளங்கியது.

3603. அந்தச் சயந்தனின் பக்கத்தில் இருந்த தேவர்கள் மிக்க துன்பம் அடைந்து, ஒளிந்துவிட வேறொரு வழியும் காணாதவராய், ‘போருக்குச் செல்லாதிருப்பது இழிவாகும் என்று எண்ணி, மனம் துணிந்து, பல படைக் கலங்களைத் தாங்கி, அச்சம் இல்லாதவர்களைப் போல அந்தச் சயந்தனுடன் சென்றனர்.

- 3604 பெருந்தவள மெய்க்கரி பிளிற்றொலியும் உள்ளத்
தரந்தையுறு வானவர்தம் ஆர்ப்பொலியும் ஆற்றப்
பரந்தபகு வாய்முரசு பண்ணொலியும் ஒன்றாய்
வருந்தவறெ னக்ககனம் வாய்விடுதல் போலும்.
- 3605 ஊழிவரு கால்அனைய உம்பர்ப்படை செல்லப்
பூழிநிமிர்ந் தேகின பொலத்துயர் நிலத்த
வாழிகொள் சுவர்க்கமெரி வெளவுநமை என்னாக
கேழிலுயர் மேனிலை கிளர்ந்தெழுதல் போலும்.
- 3606 முறையிது நிகழ்ந்திட முரட்களிறு மேலான்
வறியமக வான்மதலை மாநகரம் நீங்கி
எறிகதிர் அருக்கனை இருஞ்சிறையில் வீட்டுஞ்
சிறுவன்அனி கத்தினெதிர் சென்றுபுக லோடும்.
- 3607 வற்புறு தயித்தியர் வருஞ்சுரரை நோக்கி
முற்பகலின் எல்லையும் முறைப்பணி புரிந்தார்
தற்பமுடன் நின்றுசமர் உன்னிவரு வாரோ
அற்புதம் இதற்புதம் இதென்றறையல் உற்றார்.
- 3608 கிட்டினர்கள் வானவர் கிடைத்ததமர் என்னா
முட்டினர் தெழித்தவுணர் முன்பினிரு பாலார்
ஒட்டினர் முனிந்தயில்கள் உய்த்தனர்கை வாளார்
வெட்டினர் குனித்துவில் வடிக்கணை விடுத்தால்

3604. பெரிய வெண்மையான வடிவம் உடைய ஐராவத யானையின் பிளிறற்றொலியும், உள்ளத்தில் துன்பம் கொண்ட தேவர்களின் வாழ்த்து ஒலியும், மிகவும் பரந்த அகன்ற வாயையுடைய முரசு ஒலிக்கும் ஒலியும் ஒருங்கு கூடி, “உனக்குத் தீமை வரும்” என்று வான் உலகம் சொல்வது போல் விளங்கியது.

3605. யுகமுடிவு காலத்தில் தோன்றும் காற்றைப் போன்ற தேவப்படைகள் செல்லும்போது, பொன்மயமான சிறந்த நிலத்தில் உள்ள தூசிகள் எழுந்தன்மை, வாழ்வதற்கேற்ற சுவர்க்க உலகமானது ‘எம்மைத் தீ பற்றும்’ என்று எண்ணி ஒப்பில்லாத உயர்ந்த மேல் இடத்துக்குக் கிளம்பி எழுவதை ஒத்தது.

3606. இவ்வாறு இவை நடைபெற, சிறுமை அடைந்த இந்திரனின் மைந்தனான சயந்தன் வலிமைமிக்க ஐராவத யானை மீது ஏறியவனாய்ச் சிறந்த அமராவதி நகரத்தை நீங்கி, வீசும் கதிர்களையுடைய கதிரவனைச் சிறையில் இட்ட மைந்தனின் படைக்கு எதிரே போய்ப் புகுந்தான்.

3607. வலிய அசுரர்கள், எதிரே வரும் தேவர்களைப் பார்த்து, “இவர்கள் நேற்று வரையும் முறையான ஏவல் களைச் செய்தவர்கள். இன்று கருவத்துடன் போர் செய்ய எண்ணி வருகிறார்கள் போலும். இது அதிசயம், இது அதிசயம்!” என்று சொல்லத் தொடங்கினர்.

3608. தேவர்கள் நெருங்கினர். அசுரர்கள் போர் உண்டாயிற்று என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆரவாரித்து நெருங்கினர். இரு பக்கத்தவரும் முன்னும் பின்னும் நெருங்கிச் சினந்து வேல்களைச் செலுத்தினர். கையில் உள்ள வாளால் வெட்டினர். வில்லை வளைத்துக் கூரிய அம்புகளை எய்தனர்.

- 3609 எழுப்படை விடுத்தனர் எடுத்தகதை விட்டார்
மழுப்படை எறிந்தனர் வயிர்க்குலிசம் உய்த்தார்
நிழற்பரவு முத்தலை நெடும்படைகள் தொட்டா
சுழற்றினர் உருட்டினர் சுடர்ப்பரிதி நேமி.
- 3610 மாரியென இப்படை வழங்கியிமை யோருஞ்
சீரவுண ராயினருஞ் சேர்ந்துபொரும் எல்லைச்
சோரியது தோன்றியது தூயவிரும் பெற்றும்
பாரிய உலத்திடை பரந்தெழு கனற்போல்.
- 3611 அங்கமெழு செங்குருதி ஆற்றின் நிமிர்ந்தோடி
எங்கணும் நிரந்தன இமைப்பிலவர் வைகுந்
துங்கமிகும் உம்பரிடை சூர்மதலை சீற்ற
வெங்கனல் எழுந்துமுன் மிசைந்திடுவ தேபோல்.
- 3612 நீடிரு திறத்தரும் நெடும்படைகள் ஏந்தி
ஆடல்புரி காலையழிந் தாற்றலில ராகி
ஓடினர்கள் வானவர்கள் ஓல்லைதொடர்ந்தேபின்
கூடினர்கள் வெவ்வவுணர் குற்றினர்கள் பற்றி.
- 3613 சேண்கொடு முரிந்துபடர் தேவர்குழு வோரை
ஏண்கொடு வருந்தகுவர் யாத்தனர் புயங்கள்
நாண்கொடு திரும்பினர் நலங்கொள்கலை மாணை
மாண்கொடு வரித்தொகுதி வவ்விஅகன் நென்ன.
- 3614 இடுக்கணுறு தேவர்தமை ஈர்த்தனர்கொ டேகி
மிடற்கதிர் அருக்கனை வெகுண்டவன்முன்
உய்ப்ப
கடக்கரிய வன்மையொடு காவல்கொளு மென்றான்
தடக்களிறு மேல்வரும் சயந்தன்இவை கண்டான்.

3609. எழு என்ற ஆயுதத்தை விட்டனர்; கையில் ஈடுத்த தண்டினைச் செலுத்தினர்; மழுப்படையைச் செலுத்தினர். வயிரம் வாய்ந்த வச்சிரப்படையைச் செலுத்தினர். ஒளியைப் பரப்பும் மூன்று முனைகளையுடைய நீண்ட குலப் படையை ஏவினர். ஒளியுடைய வட்டமான சக்கரத்தைச் சுழற்றிச் செலுத்தினர்.

3610. தேவர்களும் சிறந்த அசுரர்களும் மழைபோல் இந்தப் படைக்கலங்கள் எல்லாவற்றையும் செலுத்திக் கவந்து போர் செய்யும்போது, தூய இரும்பை அடிக்கின்ற கல்லில் பரந்து எழும் தீயைப்போல இரத்தம் பெருகியது.

3611. உடலினின்று வடிந்த சிவந்த குருதிநீர் ஆற்றைப்போல் பரந்து ஓடிப் பாய்ந்து தேவர்கள் வாழ் கின்ற உயர்வுடைய சுவர்க்க உலகில், பானுகோபனின் கொடிய சினத் தீ தோன்றிப்போய் முதலில் பற்றுவதுபோல ஏங்கும் பரவிதுய்.

3612. மிகுதியான இரண்டு பக்கங்களில் உள்ள வீரர்கள் எல்லாம் நீண்ட படைக்கலங்களைத் தாங்கிப் போர் செய்யும்போது, தேவர்கள் வன்மை அற்றவராய் நிலைகுலைந்து ஓடினர். கொடிய அசுரர்கள் விரைவில் பின் தொடர்ந்து போய் அணுகி அவர்களைப் பிடித்துக் குத்தினர்.

3613. கருவத்துடன் வரும் அசுரர்கள் தோற்றுத் தொலைவில் ஓடும் தேவர் கூட்டத்தாரின் தோள்களைக் யிற்றால் கட்டி நல்ல குணத்தையுடைய கலைமான்களைப் பெரிய புலிக்கூட்டம் பிடித்துச் சென்றது போல் திரும்பினர்.

3614. துன்பப்படும் தேவர்களை இழுத்துக்கொண்டு போய் வன்மையான கதிர்களையுடைய கதிரவனைச் சிறை செய்த பானுகோபன் முன் விட, “தப்பிச் செல்லாதவாறு இவர்களைக் காவல் செய்யுங்கள்” என்று சொன்னான். பெரிய ஐராவத யானையின் மீது வரும் சயந்தன் இவற்றைப் பார்த்தான்.

வேறு

- 3615 கண்டான் வெகுண்டான் புகையாரழல் கல்லென்
மேகம்
உண்டான் எனவே உமிழ்ந்தான் ஒருதன்
சிலைக்கைக்
கொண்டான் குணத்தின் இசைகாட்டினன் கோட்டி
நேர்போய்
அண்டார் வெருவக் கணைமாரிகள் ஆர்ப்பொ
டுய்த்தான்.
- 3616 பொழியும் பொழுதத் தவுணப்படை போந்த வீரர்
மொழியும் மனமும் நனிதாழ்த்திட முன்ன ரேகி
ஒழியுங் கடைநாள் அரன்வெற்பை உறாது
சூழ்போஞ்
சுழியுங் கடல்போல் அவனூர்கரி சுற்றி ஆர்த்தார்.
- 3617 சயந்தன் மிசையும் பொலங்கிம்புரித் தந்த
வெள்ளைக்
கயந்தன் மிசையுஞ் சிலைவாங்கிக் கணைகள் கோடி
பயந்தந் திடத்தூர்த் தனர்சோமனைப் பன்ன
கங்கள்
வயந்தன் னொடுபோய் முயலோடு மறைக்கு
மாபோல்.
- 3618 கல்லென் றரற்றுங் கழல்வீரர் கனைந்து சுற்றிச்
செல்லென் றுவிட்டகணை யாவையுஞ் சிந்தி
வல்லே
மல்லொன் றுமொய்ம்பிற் சயந்தன்சர மாரி
தூண்டி
வில்லும் மனையோர் தனுவும்புவி வீட்டி னானால்.

3615. இந்திரனின் மகன் சயந்தன் அதனைப் பார்த்துச் சினந்து 'கல்' என ஒலிக்கும் 'மேகத்தை உட்கொண்டவன் போல் புகை மிக்க தீயை உமிழ்ந்து ஒப்பற்ற தன் வில்லைக் கையில் எடுத்து நாண் ஒலியையுண்டாக்கி, வளைத்து, எதிரே போய்ப் பகைவர் அஞ்சும்படி ஆரவாரத்துடன் அம்புமழையைப் பொழிந்தான்.

3616. சயந்தன் அவ்வாறு அம்பு மழையைப் பெய்யும் போது அசுரப் படைகளுடன் வந்த வீரர்கள் சொல் வேகமும் மன வேகமும் பின்னிடும்படியாக முந்திச் சென்று, உலகம் அழிகின்ற ஊழிக் காலத்தில் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற திருக் கைலாய மலையை அணுகாது சுற்றி நின்று பெருகும் சுழியுடைய கடலைப் போல், அந்தச் சயந்தன் ஏறி வருகின்ற ஐராவத யானையை வளைந்து ஆரவாரித்தார்கள்.

3617. அவ்வாறு வளைந்து கொண்ட அசுர வீரர்கள் வில்லை வளைத்துச் சயந்தன் மீதும், பொன் மயமான கிம்புரியையுடைய கொம்புகள் பொருந்திய வெள்ளையானையின் மீதும், பாம்புகள் வீரத்துடன் சென்று சந்திரனை முயல் களங்கத்துடன் மறைக்கும் தன்மை போலக், கோடி அம்புகளை அச்சம் உண்டாகச் சொரிந்தனர்.

3618. வன்மையான தோள்களையுடைய சயந்தன், 'கல்' என்ற ஒலிக் குறிப்புடன் ஒலிக்கும் வீரக் கழலை அணிந்த அசுரர்கள் முழங்கிச் சூழ்ந்து செல்லுமாறு செலுத்திய அம்புகள் எல்லாவற்றையும், விரைவிலே அழித்துப் பின்னும் அம்பு மழையைப் பெய்து விற்களையும், அவர்களின் உடலையும் அழித்துத் தரையில் விழத் தள்ளினான்.

378 □ கந்தபுராணம்

- 3619 வீட்டிக் கணைகள் அவுணப்படை மீது தூர்த்து
மோட்டுக் களிற்றின் தொகைதன்னை முகங்கொள்
பாய்மா
வீட்டத் தினைத்தேர் களைவீரர் இனத்தை
யெல்லாம்
வாட்டிப் பின்வெள்ளம் ஒருநூற்றினை மாய்வு
செய்தான்
- 3620 வாலிற் புடைக்கும் புழைக்கைகொடு வாரி எற்றுங்
காலிற் படுக்கும் மருப்பாலடுங் கந்த ரம்போல்
ஒலிட் டுயிருண் டிடுமாங்கவன் ஊர்ந்த வேழஞ்
சீலக் கதிரைச் சிறையிட்டவன் சேனை தன்னை.
- 3621 நூறாய்ப் புகுதா னவர்வெள்ளம் நொடிப்பின் மாய
வீறாய்ப் படையும் பலபூண்களும் மீன மாக
ஆறாய்க் குருதி பெயர்ந்தேயகல் வான நீத்தம்
மாறாய்ப் பொருது மிசையோடி வளைந்துகொண்ட.
- 3622 காய்கொல் இபமேற் சயந்தன்அடு காலை தன்னில்
பேய்கொல் உனைத்தீண் டினமேல்வரும் பெற்றி
யோராய்
தீகொல் பறவை புரைவாய்எமர் சேனை தன்னை
நீகொல் லடுதி யெனவந்தனன் நீலகேசன்.
- 3623 எண்ணத் தவரை அலைக்கின்ற இருண்ட கேசன்
தண்ணத் தவரை நிகர்கின்ற சயந்தன் முன்போய்
விண்ணத் தவரை முகில்தாங்குறும் வேட மென்ன
வண்ணத் தவரைக் குனித்தம்பெனும் மாரி
தூர்த்தான்

3619. அவ்வாறு விழச்செய்து, அசுரப்படைகளின் மேல் அம்புகளைச் சொரிந்து, பெரிய யானைக் கூட்டங்களையும், எதிர்ப்பட்ட குதிரைக் கூட்டங்களையும், தேர்க் கூட்டங்களையும், வீரர் கூட்டத்தையும் எல்லாம் வருத்திப் பின்னர் நூறு வெள்ளம் படைகளை அழித்தான்.

3620. அந்தச் சயந்தன் ஏறி வந்த ஐராவத யானை, நல்ல ஒழுக்கத்தை உடைய கதிரவனைச் சிறையிட்ட அசுரரின் படைகளை வாலால் அடிக்கும்; துளையுடைய துதிக்கையால் வாரிப் பூமியில் மோதும்; காலால் மிதித்துக் கொல்லும்; கொம்பால் குத்திக் கொல்லும்; மேகம் போல் ஒலித்தலால் கொல்லும்.

3621. நூறு என்ற எண் உள்ள அசுரப்படை வெள்ளம் விரைந்து அழிந்தது. அழிய, இரத்த வெள்ளம், படைக் கலங்கள் பல அணிகள் ஆகியவையே மீன்களாக இருக்கப் பெருக்கெடுத்து ஆறாகப் பாய்ந்து, அகன்ற வான கங்கையை எதிர்த்து மோதி அதன் மேல் ஓடிச் சூழ்ந்து கொண்டது.

3622. பகைவரை வருத்தும் கொலைத் தொழில் பொருந்திய ஐராவத யானை மீது ஏறி வந்து சயந்தன் என்பவன் இங்ஙனம் அழிக்கும்போது, “உன்னைப் பேய்கள் மிடித்தனவா? பின் விளையும் தீங்கை அறியாய்! விளக்கின் தீயால் அழிக்கப்படுகின்ற விட்டில் பூச்சியைப் போன்றாய். எங்கள் படைகளை நீயோ அழிக்கின்றாய்?” எனக் கூறிக் கொண்டு நீலகேசன் என்பவன் வந்தான்.

3623. தம்மை மதிப்பவரையே வருத்தும் நீலகேசன் என்பவன், குளிர்ந்த சங்கையுடைய சயந்தன் முன் சென்று, வான வில்லை மேகம் தாங்கியுள்ள வடிவம் போல், அழகிய வில்லை வளைக்கி அம்பு மழையைச் சொரிந்தான்.

380 □ கந்தபுராணம்

3624 தூர்த்தான் அதுகால் சயந்தன்னதிர் தூண்டிவாளி
தீர்த்தான் சரமாரி யையன்றியுஞ் சின்ன மாக்கி
ஆர்த்தான் கவசம் அவனிட்டதை அம்பு நூறால்
வேர்த்தான் உயிர்த்தான் இருட்குஞ்சியன் மேக
மொப்பான்.

3625 பாசம் பிணித்த அரணம் பரிவெய் தநீல
கேசன் விடுத்தோர் பிறையம்பினைக் கேடில்
விண்ணோர்
ஈசன் சிறுவன் சிலைநாணை இறுத்தி சைத்தான்
காசொன் றரவந் துணியப்பகை கௌவு மாபோல்.

3626 சின்னம் படலும் பெருநாண்சிலை வீழ விட்டுத்
தன்னந் தனியாஞ் சயந்தன்சமர் செய்வ தற்கு
முன்னம் பயிற்றும் ஒருமாயையை முன்னி யாற்றித்
துன்னந் தருபல் லுருவங்கொடு தோன்றி
யுற்றான்.

வேறு

3627 ஒன்றேயெனுங் கரிமேல்வரும் ஒருவன்பல வருவாய்ச்
சென்றேதிறம் பலவால்அடச் செறிபேரிருட் குடுமிக்
குன்றேபுரை அவுணர்க்கிறை குறிப்பால்இது மாயம்
என்றேநினைந் தவைமாற்றிட யாதுஞ்செயல்
இல்லான்.

3628 மலைவுற்றேதிர் நின்றார்த்திட வாயற்றனன்
மயங்கித்
தொலைவுற்றனன் இருட்குஞ்சியன் குரன்மகன்
அனிகம்
மலைவுற்றன விரிகின்றன அலமந்தன வெருவி
உலைவுற்றன இறுதிப்பகல் ஒழிவுற்றிடும்
உயிர்போல்.

3624. நீலகேசன் அவ்வாறு அம்பு மழையைப் பெய்தான். அப்போது சயந்தன் என்பவன் எதிராக அம்புகளைச் செலுத்திப் பகைவன் செலுத்திய அம்புகளை அழித்தான். அல்லாமலும் அவனது கவசத்தை நூறு அம்புகளால் வெட்டி ஆரவாரம் செய்தான். அதனால் மேகம் போன்ற நீலகேசன் உடல் வியர்த்துப் பெருமூச்சு விட்டான்.

3625. கயிற்றால் கட்டப்பட்ட தன் கவசம் அழிய, நீலகேசன் என்பவன் பிறை வடிவான ஓர் அம்பைச் செலுத்தி, அழிவில்லாத தேவர்க்கு அரசனான இந்திரனின் மகன் சயந்தனின் வில்லில் உள்ள நாணை, மணியையுடைய பாம்பானது வெட்டுப்படும்படி அதன் பகைவனான சந்திரன் கவ்வுவது போல் அறுத்து, ஆரவாரம் செய்தான்.

3626. பெரிய நாண் அறுபட்டதும் ஒரு துணையும் இல்லாமல் தனியாக நின்ற சயந்தன், வில்லைக் கீழே விழுமாறு வீசிப் போர் செய்ய முன்னம் பழகியிருந்த ஒரு மாயத்தை நினைத்துச் செய்து, நெருங்கிய பல வருவங்களாகத் தோன்றி நின்றான்.

3627. யானையின் மீது வந்த சயந்தன் ஒருவனே பல வடிவம் கொண்டு போய்ப் பல தந்திரங்களால் படையைக் கொல்ல, செறிவான பெரிய இருளை ஒத்த கேசம் உடைய மலை போன்ற அகரத் தலைவன் குறிப்பால் 'இது மாயச் செயல்' என்று எண்ணி, அவற்றைத் தவிர்ப்பதற்கு ஏதொரு உபாயமும் இல்லாதவன் ஆனான்.

3628. நீலகேசனின் எதிரில் நின்று போர் செய்து ஆரவாரம் செய்வதற்கு வாய் இல்லாதவனாய் மயங்கித் தோற்றான். அப்போது சூரபன்மனின் மகன் பானு கோபனின் படைகள் அலைந்து ஓடுவன வாய்ச் சுழன்று அஞ்சி ஊழிக்காலத்தில் அழியும் ஆன்மாக்களைப் போல் மூட.

- 3629 சோமாசுரன் மாயாபலி சுரகேசரி பதுமன்
மாமாருத பலிதண்டகன் வாமன்மதி வருணன்
தீமாகதன் முதலாகிய சேனைப்பெருந் தலைவர்
ஆமாயமி தெனவந்தனர் அவ்விஞ்சையை உணரார்^{டி}
- 3630 தாங்கற்றிடு மாயப்பெருந் தனிவிஞ்சைகண் முன்னி
ஆங்குற்றிடு மரபாற்பெர்ரு தன்னான்புரி மாயம்
நீங்கற்குரு நிலையாதலும் நெஞ்சந் தடுமாறி
ஏங்குற்றனர் என் செய்குதும் யாமென்று
நினைந்தார்.
- 3631 அந்நேருறு காலந்தனில் ஆகின்றதுந் தலைவர்
தன்னேவலின் மெலிவுற்றதும் சயந்தன்பெரும்
திறலும்
கொன்னேதன தனிக்கடல் குறைகின்றதும்
கண்டான்
முன்னேயிர வியைஓர்பகற் சிறைவீட்டிய
முதல்வன்.

வேறு

- 3632 அந்த ரந்தனில் இரவியைச் செயிர்த்திடும் அவுணன்
இந்தி ரன்மகன் மாயைகொல் இதுவென எண்ணா
முந்தை நாட்புகர் உதவிய மூலமா ஞான
மந்தி ரந்தனை உளந்தனில் விதிமுறை மதித்தான்.
- 3633 மதித்து வெஞ்சுடர்ப் பகையினன் சேறலும் மாயை
விதித்த பல்லுருப் போயின தமிழனாய் விடலை
கதக்க ளிற்றின்மேல் தோன்றினன் ஆயிரங்
கதிரோன்
உதித்த காலையில் கலையிலாக் குறைமதி
யொப்ப.

3629. சோமாசுரன், மாயாபலி, சுரகேசரி, பதுமன், பெரிய மாருதபலி, தண்டகன், வாமன், அறிவுடைய வருணன், கொடிய மாகதன் முதலான சிறந்த படைத் தலைவர்கள் அந்தச் சயந்தனின் மாய வித்தையை அறியாத வராய் 'ஓ! இது மாயம்!' என்று கூறியவாறு வந்தார்கள்.

3230. தாங்கள் கற்ற சிறந்த மாய வித்தைகளை நினைத்து, அங்கு ஏற்றவாறு போர் செய்து, அந்தச் சயந்தன் செய்த மாயம் நீங்குவதற்கு இயலாத இயல்புடையதாதலும் உள்ளம் குலையப் பெற்று, ஏக்கம் அடைந்து, "நாங்கள் என்ன செய்வோம்!" என்று எண்ணினர்.

3631. அச்சமயத்தில் நடைபெறும் போர் முயற்சியையும், படைத் தலைவர் தன் கட்டளைப்படி போர் செய்து இளைத்ததையும், சயந்தனின் சிறந்த வலிமையையும், வீணாகத் தன் படையான கடல் வற்றிப் போவதையும், முன் ஒரு நாளில் கதிரவனைச் சிறைப்படுத்திய பானு கோபன் பார்த்தான்.

3632. வானில் உலவும் கதிரவனைச் சிறை செய்து அவுண்ணான பானுகோபன், 'இது இந்திரன் மகனான சயந்தனின் மாயை போலும்!' என்று நினைத்து, முற்காலத்தில் சுக்கிராசாரியார் உபதேசம் செய்த சிறந்த ஞான மந்திரத்தை மனத்தில் விதிப்படி எண்ணினான்,

3633. அவ்வாறு ஞான மந்திரத்தை மனத்தில் நினைத்துக் கொடிய சூரியனுக்குப் பகைவனான அசுரன் எதிரே செல்லவும், மாயத்தால் உண்டான சயந்தனின் பல வடிவங்களும் நீங்கின, சயந்தன், பின் தனியனாகி, ஆயிரம் கதிர்களையுடைய சூரியன் தோன்றியபோது கலை தேய்ந்த தேய் பிறைச் சந்திரன் போல் வேகத்தையுடைய ஜராவத யானையின் மீது காணப்பட்டான்.

- 3634 ஆன காலையில் இதுபுகர் விஞ்சையென்ற றறிந்து
மான முஞ்சின முஞ்சுடச் சயந்தன்உள் மறுகித்
தான வேழமேல் இருந்துழித் தேரொடுஞ் சார்ந்து
பானு கோபனாம் பெயரினான் இணையன
பகர்வான்.
- 3635 வருதி இந்திரன் மதலைநின் மாயையும் வலியும்
கருதி யான்வரு முன்னரே போயின கண்டாய்
பரிதி போலவே நின்னையும் இருஞ்சிறைப்
படுப்பன்
பொருதி வல்லையேல் என்றனன் சூர்தரு புதல்வன்.
- 3636 வல்ல ராயினோர் வெல்வதும் மற்றஃ தில்லோர்
அல்ல ராகியே தோற்பதும் இல்லையால் அரணை
தொல்லை யூழ்முறை புணர்த்திடும் நின்னைநீ
துதிக்கச்
செல்லு மோவென உரைத்தனன் சயந்தனார்
திறலோன்.
- 3637 தேற்ற மோடிவை புகறலும் இரவியைச்
செயிர்த்தோன்
ஆற்றல் இல்லவர் மொழிதிறம் புகன்றனை
அன்றே
ஏற்ற வீரரும் இத்திறம் உரைப்பரோ என்னாக்
கூற்ற மேயென இருந்ததோர் தன்சிலை
குனித்தான்
- 3638 சிலைவ ணக்கிய காலையில் சயந்தனுஞ் சினத்து
மலைவ ணக்குதன் புயங்கொடே ஒருசிலை
வளைத்தான்
அலைவ ணக்கரும் ஞமலியெம் மடிகளை
அடைந்தோர்
தலைவ ணக்கியே தத்தமில் இருவர்தாழ் வதுபோல்.

3634. அச்சமயத்தில் சயந்தன் இது 'சுக்கிராசாரியா'ர் அருளிய மந்திரத்தால் ஆனது' என்று அறிந்து, மானமும் கோபமும் வருத்த, மனம் தளர்ந்து, மதத்தைச் சிந்தும் ஐராவத யானையின் மேல் இருந்தான். அப்போது, பானு கோபன் என்ற பெயரையுடைய மன்னன் தேரில் ஏறி வந்து இதனைச் சொல்லலானான்.

3635. "இந்திரனின் மகனே! வருக! உன் மாயமும் வலிமையும் எண்ணி நான் இங்கு வருவதற்கு முன்னமேயே போயினை. கதிரவனைப் போலவே உன்னையும் பெரிய சிறையில் வைப்பேன். நான் அவ்வாறு செய்ய ஓட்டாது செய்து கொள்ள வல்லவன் ஆனால் போர் செய்க!" என்று பானுகோபன் சொன்னான்.

3636. "வலிமை உள்ளவர் வெற்றி பெறுவதும் வலிமை இல்லாதவர் வெல்ல இயலாதவராகத் தோல்வி அடைவதும் நியதி அல்ல. சிவபெருமானே ஊழ்வினைப்படி கூட்டுவிப்பார். உன்னை நீயே புகழ்ந்து கொள்வது தகுமோ?" என்று வலியனான சயந்தன் சொன்னான்.

3637. தெளிவுடன் இவற்றைச் சொல்லவும், பானு கோபன், "வன்மை இல்லாதவர் சொல்லும் சொல்லை நீ சொன்னாய்! சிறந்த வீரரும் இவ்வாறு பேசுவரோ?" என்று சொல்லி, எமனைப் போல இருந்த ஒப்பற்ற வில்லை வளைத்தான்.

3638. பானுகோபன் அங்ஙனம் வில்லை வளைத்த போது, சயந்தனும் சினம் கொண்டு, கடல் போன்ற கரிய நிறம் உடைய நாய் வாகனரான வைரவக் கடவுளைச் சார்ந்தவர்கள், தலை தாழ்ந்து, தங்களுக்குள் இருவர் பணிவது போல், மலையின் சிறப்பைக் கீழ்ப்படுத்திய தோள்களால் ஒரு வில்லை வளைத்தான். (வைரவ சமயத் தவர் சந்திக்கும்போது ஒருவர் முன் மற்றவர் முதுகுகாட்டி நின்று இருவரும் தாழ்வது வழக்கம்.)

3639 பாற்றி ருஞ்சிறைக் கண்பல பரிதியம் பகைஞன்
ஊற்ற மோடுவான் புயலெனச் சொரிதலும்

ஒருத்தன்
மேற்றி கழ்ந்திடு சயந்தனும் அனையன விசிகங்
காற்றெ னும்படி தூண்டியே விலக்கினன் கடிதின்

3640 அன்ன வன்விடுஞ் சரமெலாஞ் சூர்மகன் அறுத்துத்
துன்னு பல்கணை தூண்டினன் அவனவை

தொலைத்தான்
இன்ன தன்மையின் இருவரும் பொருதனர் இருளும்
மின்னு மாகவே முறைமுறை மலைந்திடும் விதி
போல்.

3641 இனைய வாறமர் புரிவுழி இரவியம் பகைஞன்
வினைய நீரினால் சொரிந்திடு பகழியை விலக்கித்
துனைய இந்திரன் மதலைஆ யிரங்கணை தூண்டி
அணையன் ஏந்திய சிலைப்பெரு நாணினை

அறுத்தான்

3642 அறுத்த காலையில் ஞாயிறு வெகு ண்டுளோன்

அழலிற்
செறுத்து வேறொரு சிலைவளைஇக் கணைமழை
சிதறி

மறுத்தும் ஆங்கவன் விடுஞ்சரம் சிந்திமற்
றவன்மெய்

உறுத்தி னான்என்ப ஓராயிரஞ் சிலீமுகம் உய்த்து

3643 உய்த்த காலையில் சயந்தனும் ஓராயிரங்

கணைதூய்ப்

பத்தி யோடவன் தேர்கெழு பாய்பரி படுத்து
மெத்து பல்சரந் தானைமேல் வீசினன் விளிவோர்
வைத்த மாநிதி யாவர்க்கும் வழங்குமா நென்ன.

3639. பானுகோபன், பருந்தின் இறகுகள் கட்டப் பட்ட பல அம்புகளை உற்சாகத்தோடு, வானில் உள்ள மேகத்தைப் போல் சொரிந்தான். ஐராவத யானையின் மேல் உள்ள சயந்தனும், அத்தகைய அம்புகளைக் காற்றின் விரைவுடன் தூண்டி விரைவாகத் தொடுத்தான்.

3640. அந்தச் சயந்தன் விடும் அம்புகள் எல்லா வற்றையும் சூரபன்மனின் மகனான பானுகோபன் தான் செலுத்திய அம்புகளால் அழித்து, நெருங்கிய பல அம்புகளைப் பின்னும் எய்தான். சயந்தன் பானுகோபனின் அம்புகளை அழித்தான். இவ்வாறாக இருளும் மின்னலும் மாறி மாறி எதிர்த்துப் போர் செய்தாற் போல அவ்விருவரும் போர் செய்தனர்.

3641. இவ்வாறு இருவரும் போர் செய்கின்ற சமயத்தில், இந்திரனின் மகன் சயந்தன், பானுகோபன் தந்திர புத்தியுடன் செலுத்திய அம்புகளைத் தடுத்து, விரைவாக ஆயிரம் அம்புகளை எய்து, அந்தப் பானுகோபன் பிடித்திருந்த வில்லில் உள்ள நாணை அறுத்தான்.

3642. வில்லின் நாணைச் சயந்தன் அறுத்தபோது, பானுகோபன் தீயைப் போல் சினம் கொண்டு, வேறொரு வில்லை எடுத்து வளைத்து, அம்பு மழையைச் சொரிந்து பின்னும் சயந்தன் எய்த அம்புகளை அழித்து, ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்தி, அவனது உடலில் பாய்ச்சினான்.

3643. பானுகோபன் அம்புகளைச் சயந்தன் உடலில் பதித்தபோது, சயந்தனும் ஆயிரம் அம்புகளை எய்து கூட்டமாக அவனது தேரில் கட்டப்பட்ட குதிரைகளை அழித்து, இறப்பவர் தேடிவைத்த செல்வத்தை எல்லார்க்கும் கொடுப்பதைப் போல், படைகளின் மீது மிகுதியாக அம்புகளை எய்தான்.

- 3644 வாய்ந்த தோர்தன திரதமீ நாகமற் றொருதேர்
பாய்ந்து வெய்துயிர்த் தழலென வெகுண்டுபற்
கறித்துச்
சேந்த மெல்லிதழ் அதுக்கிவா னுருமெனத்
தெழியா
ஏந்து வார்சிலை குனித்தனன் எறிகதிர்ப் பகைஞன்.
- 3645 கூனல் வெஞ்சிலை குனித்துநா நாயிர கோடி
சோனை வெங்கணை தூண்டிவிற் றூணியைத்
துணித்துத்
தான வெங்கரி தன்னுடன் முழுவதுஞ் சயந்தன்
மேனி முற்றவும் அழுந்தினன் பகலினை
வெகுண்டோன்.

வேறு

- 3646 வெய்ய வற்சிறை இட்டவன் விட்டகோல்
சைய மொத்த சயந்தன்மெய்ம் மூழ்கலும்
மைய லுற்றனன் மற்றொரு வெஞ்சமர்
செய்வ தற்குத் தெளிதலின் நாயினான்.
- 3647 நீண்ட வாளிக ளான நிறத்திடை
ஆண்ட காலை அரிமகன் தந்திமேல்
வீண்டு விம்மி உணர்ச்சியும் விட்டனன்
மாண்டி லான்அழு தங்கொண்ட வன்மையால்.
- 3648 நண்ணு பாசடை நாப்பணி டந்தொறுந்
தண்ணென் மாமலர்த் தாமரை பூத்தென
விண்ண வர்க்கிறை மாமகன் மெய்யிடைத்
துண்ணெ னப்படு சோரி பொலிந்ததே.
- 3649 கற்ற வாசவன் காளைதன் சீற்றம்நாம்
முற்றஓத முடியுங்கொல் தன்னுணர்
வற்ற போதும் அவன்சினக் கண்ணழல்
வற்று வித்தமெய் வார்குரு திப்புனல்.

3644. பொருந்திய தன் தேர் அழிந்ததும், பானு கோபன், வேறொரு தேரின் மீது ஏறி, பெருமூச்சு விட்டு, தீயைப் போல் சினந்து, பற்களைக் கடித்து, சிவந்த மென் மையான உதடுகளைக் கடித்து, மேகத்தில் உள்ள இடிபோல் ஆரவாரம் செய்து, தான் எடுத்த நீண்ட வில்லை வளைத் தான்.

3645. பானுகோபன், வளையும் தன்மையுடைய வில்லை வளைத்து இலட்சம் கோடி என்ற எண் கொண்ட விடா மழை போன்ற சிந்தும் கொடிய அம்புகளை விடுத்து, வில்லையும் அம்புக் கூட்டையும் அழித்துத் துண்டாக்கி, மதத்தைச் சொரியும் யானையின் உடல் முழுவதும், சயந்தனின் உடல் முழுவதும் பல அம்புகள் பாயச் செய்தான்.

3646. பானுகோபன் விடுத்த அம்புகள் மலை போன்ற சயந்தனின் மேனியில் பதிந்தவுடன், அவன் மயக்கம் அடைந்து பின் சிறிதும் கொடிய போர் செய்வதற்கும் தெளிவு அற்றவன் ஆனான்.

3647. நீண்ட அம்புகள் மார்பில் அழுந்திய போது, இந்திரனின் மகனான சயந்தன் தான் ஏறி வந்த ஐராவத யானையின் மேல் விழுந்து வருந்தி உணர்ச்சியும் இழந்தான். அமிர்தத்தைக் குடித்ததால் அவன் இறக்கவில்லை.

3648. பசிய இலைகள் பொருந்தப் பெற்ற நடு இடங்கள் தோறும், குளிர்ச்சியுடைய சிறந்த செந்தாமரை மலர்கள் மலர்ந்தாற் போல, இந்திரனின் சிறந்த மகனான சயந்தனின் உடலில் விரைவில் தோன்றும் இரத்த நீர் பரந்தது.

3649. கல்வியறிவையுடைய இந்திரன் மகனான சயந்தனின் சினத்தை நாம் முழுதும் சொல்ல முடியுமா? தன் அறிவை இழந்து விட்ட சமயத்தும் அவனது கண்ணினின்று தோன்றிய சினத்தி் உடலினின்று பாயும் இரத்த நீரை வற்றச் செய்தது.

- 3650 சயந்தன் அவ்வழி தன்னுணர் வின்றியே
அயர்ந்த போதத் தனையவன் ஊர்தியாம்
சயந்தன் நக்கிறை கண்டு கலங்கியே
துயர்ந்து நின்று சுளித்தெதிர் புக்கதே.
- 3651 காய்ந்த தொன்மை கதிரை முனிந்திடும்
ஏந்தல் ஊர்தரும் எந்திரத் தேர்மிசைப்
பாய்ந்த காலைப் பரித்தொகை பாசுடன்
வீய்ந்து போன தெழித்தது வேழமே.
- 3652 பாண்டில் சேர்தரு பண்ணமை செய்யதேர்
மாண்ட காலையில் வல்லையிற் கீழறத்
தாண்டி வெள்ளையந் தந்தியைச் சீறினான்
மூண்டு பானுவை முன்சிறை செய்துளான்.
- 3653 மற்ற வன்றன் மணியணி மார்பிடைச்
செற்ற மால்கரி சென்றுமுன் தாக்கலும்
பொற்றை யின்கட் புழைத்திடுஞ் சூசியின்
இற்ற வால்அதன் ஈரிரு தந்தமும்.
- 3654 தந்தம் நான்குஞ் சடசட ஆர்ப்பொடு
சிந்தல் உற்றன் சீர்கெழு சூர்மகன்
உந்து தொண்டலம் பற்றிமற் றோர்கையால்
தந்தி வேந்தன் கவுளிடைத் தாக்கினான்.

வேறு

- 3655 காழ்ந்த நெஞ்சினன் சுரங்கொடு தாக்கலுங் கயமா
ஆழ்ந்த தெண்டிரைப் பாற்கடல் உடைந்தென
அரற்றி
வீழ்ந்த யர்ந்தது சயந்தனும் அறிந்தனன் விரைவில்
சூழ்ந்த தொல்லுணர் வெய்தலும் அவனிலை
சொல்லும்,

3650. சயந்தன் அங்குத் தன் அறிவுகன்றி மயங்கியிருந்தபோது, அவனது ஊர்தியான ஐராவதம் என்ற யானை, அவனைப் பார்த்து, மனம் கலங்கி, துன்பப்பட்டுச் சிறிது நேரம் நின்று, சினந்து எதிர் சென்றது.

3651. காயும் தன்மை கொண்ட பழைய தன்மையுடைய கதிரவனைச் சினந்து சிறை வைத்த அசுரன் நடத்தி வரும் உருளை உடைய தேரின் மீது யானை பாய்ந்தபோது, அந்தத் தேரில் கட்டப்பட்ட குதிரைகளும், தேரோட்டியும் அழிந்தனர். அதைப் பார்த்து ஐராவத யானை ஆரவாரம் செய்தது.

3652. உருளையையுடைய பண்படுத்தப்பட்ட சிறந்த தேர் அழிந்தபோது, முற்காலத்தில் கதிரவனைக் சினந்து சிறையிட்ட அசுரன் பானுகோபன், விரைந்து கீழே குதித்து ஐராவத யானையைச் சினந்தான்.

3653. சினம் கொண்ட பெரிய யானை அந்தப் பானுகோபனின் அணிகளை அணிந்த மார்பில் எதிரே போய்த் தாக்கியது. தாக்கவும் மலையை துளைக்கப் புகுந்த ஊசியைப் போல் அந்த யானையின் நான்கு கொம்புகளும் முரிந்தன.

3654. ஐராவத யானையின் நான்கு தந்தங்களும் 'சட, சட' என்ற ஒலியுடன் முரிந்தன. சிறப்புடைய சூரபன்மனின் மகன் பானுகோபன், அந்த யானையினது நீண்ட துதிக்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, மற்றக் கையால், ஐராவத யானையின் கன்னத்தில் அடித்தான்.

3655. இரக்கம் இல்லாத மனமுடைய பானுகோபன் கையால் அடிக்கவும், ஐராவத யானை சூழ்ந்த தெளிந்த அலையுடைய பாற்கடல் மடை உடைந்தது போல் புலம்பி, நிலத்தில் விழுந்து மூர்ச்சையாயிற்று! அப்போது சயந்தனும் கீழே விழுந்தான். விரைவில் அவனுள் பொருந்திய பழைய அறிவு உண்டாகத் தெளிந்து அவன் பின் வருவனவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

- 3656 மாயை போயது தனித்தனங் குறைந்தது வன்மை
தீயர் பற்றுவர் அழியுமிந் நகரெனச் சிறிது
நீயி ரங்கலை இனிமன னேவிதி நெறிகாண்
ஆயின் இங்கிவை என்றனன் சயந்தனாம் அறிஞன்.
- 3657 நுனித்து நாடியே இத்திறம் நுவன்றுநூற் றுணிபு
மனத்தில் வைத்திடும் இந்திரன் காண்முளை
மயங்கித்
தனித்த நீர்மையுங் களிற்றொடு வீழ்ந்ததுந்
தளர்வும்
அனைத்தும் நோக்கியே தானவத் தலைவர்கள்
ஆர்த்தார்.
- 3658 ஆர்த்த தானவத் தலைவர்கள் சயந்தனை அயலே
போர்த்த தாமெனச் சுற்றினர் பற்றினர் புவிமேல்
கூர்த்த வாலெயிற் றரவினம் யாவையும்
குழிஇப்போய்ச்
சீர்த்த வெல்லையில் இரவியைக் கரந்திடுந்
திறம்போல்.
- 3659 தடித்த மொய்ப்புடைச் சயந்தனைத் தானவத்
தலைவர்
பிடித்த காலையிற் கைதவன் கைதவன் பெரிதும்
அடித்தி டுங்களுக்குற் றிடுங்கள்இங் கிவனுயிர்
அதனைக்
குடித்தி டுங்களென் றார்எலா வவுணரும் குழுமி.
- 3660 மன்னர் மன்னவன் திருமகன் அவ்வழி மற்றோர்
பொன்னெ டும்பெருந் தேர்மிசைப் பொள்ளென
ஏகிப்
பன்ன ரும்புகழ் படைத்திடு சயந்தனைப் பற்றித்
துன்னி நின்றிடும் அவுணருக் கொருமொழி
சொல்வான்.

3656. “என் உள்ளமே! நான் இயற்றிய மாயை அழிந்தது. தனியவன் ஆனேன். என் வலிமை குன்றியது. கொடிய அசுரர்கள் என்னைப் பிடிப்பார்கள். இனிச் சற்றும் வருந்தாதே! ஆராயும்போது இவையெல்லாம் விதிப்படியே நிகழும்!” எனப் பேரறிவுடைய சயந்தன் சொன்னான்.

3657. நுட்பமாக ஆராய்ந்து எண்ணி இவ்வாறு தன் உள்ளத்துக்குத் தேறுதல் கூறி, நீதி நூல் துணியை உள்ளத்தில் பதித்துக் கொண்ட சயந்தன் மயக்கம் அடைந்து தனித்த தன்மையையும், ஐராவத யானையுடன் விழும் தன்மையையும், அவனது வருத்தத்தையும், மற்றவற்றையும் ஒருங்கே பார்த்து அசுரத் தலைவர்கள் ஆரவாரம் செய்தனர்.

3658. ஆரவாரம் செய்த அசுரப் படைத்தலைவர்கள் பக்கத்தில் போர்த்துக் கொண்டாற் போல் சயந்தனைச் சூழ்ந்து, மண் உலகத்தில் உள்ள கூர்மையான வெண்மையான பற்களையுடைய பாம்புகள் எல்லாம் ஒன்றாகக் கூடிப் போய்ச் சிறந்த உதய காலத்துக்குரிய கதிரவனை மறைக்கும் தன்மை போல் பிடித்தனர்.

3659. வன்மை வாய்ந்த தோள்களையுடைய சயந்தனை அசுரத் தலைவர்கள் பிடித்த சமயத்தில், எல்லா அசுரர்களும் ஒன்று கூடி, “இவன் மிகவும் வஞ்சகன், வஞ்சகன், அடியுங்கள், குத்துங்கள்; இவனது உயிரைக் கவருங்கள்!” என்று கூறினர்.

3660. மன்னர்க்கு மன்னனான சூரபன்மனின் சிறந்த மகனான பானுகோபன், அப்போது பொன்னால் செய்யப் பட்ட நீண்ட பெரிய வேறு ஒரு தேர்மீது ஏறிச் சொல்பதற்கரிய புகழையுடைய சயந்தனைப் பிடித்துச் சூழ்ந்து நின்ற அசுரர்களைப் பார்த்து ஒரு சொல் சொல்லலானான்.

3661 வரிவில் வாங்கியே யான்விடுஞ் சரம்பட மயங்கிப்
பெரிது மெய்தளர் வுற்றனன் பேசவுங் கில்லான்
கருத லானென இவன்றனை வருத்தலிர் கடிதே
சுரர்கு ழாத்தொடு புரிமினோ சிறையெனச்
சொற்றான் -

3662 கொற்ற வன்மொழி வினவியே மந்தரக் குன்றைச்
சுற்றுப் பாந்தள் போல் இந்திரன் திருமகன்
துணைத்தோள்
இற்ற கொல்லென நாணினால் யாத்தனர்
இமையோர்
உற்று நின்றதோர் குழவினுள் ஒருங்குற
உய்த்தார் -

வேறு

3663 தொழிலிது புரிந்த காலைச் சூர்மகன் தனது
மாதே
தழியகா வலரை நோக்கிச் சயந்தனும் இவரும்
அல்லால்
ஒழியநின் றோரை எல்லாம் ஒல்லையில் தருதிர்
பின்னர்
அடியிழம் மூதூர் செந்தி அரசனுக் களித்திர்
என்றான் -

3664 என்றலும் இறைஞ்சி யன்னோர் எழிலுடைத்
துறக்கம் யாண்டுஞ்
சென்றனர் நாடி யேனைத் தேவரை மகளிர்
தம்மை
ஒன்றொரு வரையும் வீடா துடனுறப் பற்றி
நாணால்
பொன்றிரள் தடந்தோள் யாத்துப் புரவலன்
முன்னர் உய்த்தார் -

3661. “நான், கட்டப்பட்ட வில்லை வளைத்து எய்த அம்புகள் படுவதால் இவன் அறிவு மயங்கி உடல் இளைக்கப் பெற்றான். பேசவும் இயலாதவன் ஆனான். ஆதலால் ‘இவன் பகைவன்’ என்று எண்ணி வருத்தாதீர். தேவர் கூட்டத்துடன் விரைவில் சிறைப்படுத்துங்கள்!” என்று சொன்னான்.

3662. அசுரர்கள் பானுகோபன் உரைத்ததை கேட்டு மந்தர மலையைப் பாற்கடல் கடைந்த காலத்தில் சுற்றிய வாசுகி என்ற பாம்பைப் போல், இந்திரன் மகன் சயந்தனின் இரு தோள்களையும் ஒடிந்தனவோ என்று பார்த்தவர் ஐயம் கொள்ளுமாறு கயிற்றால் கட்டித் தேவர்கள் கூடிநின்ற கூட்டத்துள் சேர்ந்தனர்.

3663. இத்தகைய செயல் நிகழ்ந்த போது, சூரபன் மனின் மகனான பானுகோபன், தன் பக்கத்தில் நின்ற அசுரத் தலைவர்களைப் பார்த்து, “சயந்தனும் இத் தேவர்களும் அன்றி எஞ்சி நின்றவர்களை யெல்லாம் விரைவில் பிடித்து வாருங்கள். பின்பு இந்த அமராவதி நகரம் அழியுமாறு சிவந்த நிறம் கொண்ட தீயினுக்கு இரையாக்குங்கள்” எனச் சொன்னான்.

3664. எனப் பானுகோபன் சொல்லவும், அந்த அசுரர்கள் அவனை வணங்கி, அழகு பொருந்திய சுவர்க்க உலகம் முழுவதும் தேடி, முன்னம் அகப்படாமல் இருந்த தேவர்களையும், பெண்களையும் ஒருவரையும் தவற விட்டு விடாது பற்றிக் கயிற்றால் தோள்களில் கட்டிப் பானுகோபனின் முன் கொண்டு சேர்த்தனர்.

3665 உய்த்தபின் பதுமச் செல்வி உறைதரும் உறையுள்
 போலச்
 சித்திரங் கெழுவு பொன்னந் திருநகர் எல்லை
 யெங்கும்
 புத்தழல் கொளுவ லோடும் பொள்ளெனப்
 பொடிபட் டன்றே
 முத்திற வரைப்பும் எங்கோன் முறுவலான்
 முடிந்த வாபோல்.

3666 ஊழியின் அன்றி என்றும் ஒழிவுறாத் துறக்க
 மூதூர்
 பூழிய தான தன்றே புரந்தரன் வறியன்
 போனான்
 வீழுறு சிறையின் உற்றார் மிக்கவரென்றால்
 யாரும்
 வாழிய செல்வந் தன்னை நிலையென மதிக்க
 லாமோ.

3667 அளிபட லின்றி யென்றும் அலர்தரு நிழற்றும்
 மூதூர்
 வெளிபடு சுடலை போலாய் வேற்றுருக்கோட
 லோடுங்
 களிபடு பானு கோபன் கண்டனன் அவுணர்
 தம்மில்
 ஒளிபடு காவ லோரை நோக்கியீ துரைக்கல்
 உற்றான்

3665. பானுகோபனுக்கு முன் சேர்த்த பின்பு, இலக்குமி வாழும் கோயிலைப் போல் அழகு மிக்குள்ள சிறந்த அமராவதி நகரத்தின் எல்லை முழுவதும் புதிய தீயை மூட்டவும், மூன்று புரங்களும் எம் இறைவன் சிவபெருமானின் சிரிப்பால் அழிந்தது போல், விரைவாகச் சாம்பல் ஆயிற்று.

3666. “யுகமுடிவுக் காலத்தில் அல்லாமல் மற்றொரு காலத்திலும் அழியாதிருக்கின்ற சுவர்க்க உலகமானது எரிந்து சாம்பலாயிற்று. இந்திரன் வறியவனாய் ஒடி ஒளிந்தான். மற்றத் தேவர்கள் எல்லாரும் கீழான சிறையிற் புகுந்தனர்” என்று சொல்வோமானால் செல்வத்தை நிலையானதாக மதிக்கலாமோ?

3667. வண்டுகள் மொய்த்தல் இன்றி எக்காலத்தும் மலர்கின்ற கற்பக மரங்கள் நிழலைச் செய்கின்ற பழைய சுவர்க்கம் வெளியாய் உள்ள சுடுகாடுபோல வேறு வடிவாயிற்று. ஆகவும், மன மகிழ்ச்சியுடைய பானுகோபன் அதைப் பார்த்து அசுரர்களுள் சிறந்த காவலாளரைப் பார்த்து இதனைச் சொல்லலானான்.

- 3668 தாதுலாந் தெரியலாகச் சயந்தனை அவனோ
 ஓற்ற
 ஏதிலார் தம்மைப் பின்னோர் யாரையும்
 கொடுமுன் நீவிர்
 போதிரால் என்ன அற்றே போயினர் உவணை
 நீங்கி
 ஆதவன் பகைஞன் மீளா அனிகமோ டவனி
 வந்தான்.
- 3669 மாநில மதிக்கும் வீர மகேந்திர புரத்துப் புக்குக்
 கோனகர் முன்னம் ஏகிக் கொடிஞ்சிமான் தேரின்
 நீங்கிச்
 சேனையை நிறுவி வானச் சிறையினைக் கொண்டு
 சென்று
 தானவர் மன்னன் முன்போய்த் தாள்முறை
 வணக்கஞ் செய்தான்.
- 3670 தண்டுளி நறவ மாலைத் தாதைதாள் வணங்கி
 எந்தாய்
 கண்டிலன் சசியை வானோர் காவலன் தனையுங்
 கானேன்
 அண்டரைச் சயந்தன் தன்னை யாரையுங்
 கொண்டு சென்றேன்
 விண்டொடர் துறக்க முற்றும் வெங்கனல்
 கொளுவி என்றான்.
- 3671 என்றலும் மகிழ்ந்து சூரன் இளஞ்சிறு குமரற்
 புல்லித்
 தன்றிரு முன்னர் இட்ட சயந்தனை முதலி
 யோரைக்
 கன்றினன் உருத்து வாட்கைக் காவலர் சிலரை
 நோக்கித்
 துன்றிய இனையர் அங்கம் யாவையுந் துணித்திர்
 என்றான்.

3668. “மகரந்தத்தையுடைய மலர் மாலையை அணிந்த மார்பினனான சயந்தனையும், அவனுடன் வந்து போரிட்ட எங்கள் பகைவர்களையும், மற்றவரையும் அழைத்துக் கொண்டு நீங்கள் முன்னால் செல்லுங்கள்” என்று பானுகோபன் சொல்ல, அவ்வாறே அந்த அசுரர்கள் சுவர்க்க உலகத்தை விட்டுச் சென்றனர். பின்னர் பானுகோபன் படைகளுடன் திரும்பி மண் உலகத்துக்கு வந்தான்.

3669. பெரிய பூவுலகத்தவரால் மதிக்கப்படும் வீர மகேந்திரபுரியில் புகுந்து, அரச மாளிகையின் முன் போய்க் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரின்னிறும் இறங்கி, படைகளை அங்கே நிறுத்தி, சிறைப்பட்ட தேவர்களை அழைத்துக் கொண்டு போய், அசுரர்க்கு மன்னனான சூரபன்மனுக்கு முன் சென்று அவனுடைய அடிகளை முறைப்படி பானுகோபன் வணங்கினான்.

3670. குளிர்ந்த தேன் துளிகள் பொருந்திய மலர் மாலையைச் சூடிய தன் தந்தையின் அடிகளை வணங்கி, “என் தந்தையே! நான் எங்குத் தேடியும் இந்திராணியைக் காணேன். தேவர்களையும் சயந்தனையும் ஒருங்கே பிடித்துக் கொண்டு வானத்தில் உள்ள சுவர்க்கம் முழுதும் தீயை மூட்டித் திரும்பி வந்தேன்!” எனப் பானுகோபன் கூறினான்.

3671. என்று பானுகோபன் சொல்லவும், சூரபன்மன் மகிழ்ந்து, இளமையுடைய மகனைத் தழுவித், தனக்கு முன்னாகக் கொணர்ந்து விடப்பட்ட சயந்தன் முதலிய தேவர்கள் மீது உள்ளம் கன்றிச் சினந்து, வானையுடைய கையை யுடைய காவலாளரைப் பார்த்து, “நெருங்கி நிற்கும் இத் தேவர்களின் உறுப்புகளை யெல்லாம் வெட்டு வீராக!” என்றான்.

3672 இரலைமான் தொகுதி தன்மேல் இருஞ்சிறை வீடு
பெற்ற
உருகெழு புலியாய்ந் தொப்ப ஒப்பிலா அரசன்
சொல்லால்
விரைவுடன் அவுணர் பல்லோர் விண்ணவர்
தம்பால் மேவித்
துருவையின் முகத்தி காணத் துண்ணெனத்
துணிக்கல் உற்றார் .

3673 கரத்தினைத் தாளைத் தோளைக் கன்னமு
லத்தைக் கல்லென்
றரற்றுறு கண்டந் தன்னை அணிகெழு துண்டந்
தன்னைச்
சிரத்தினைத் துணிப்ப அன்னோர் சிறியரோ
செய்த நோன்பின்
உரத்தினில் அவைக ளெல்லாம் உடனுடன்
பொருந்த லுற்ற-

3674 செல்லரு நெறிக்கண் நின்ற சேனுளார் தம்மை
யாருங்
கொல்லரி திறையும் அங்கங் குறைத்தலும் அரிதா
மென்றாற்
சொல்லரி தினையர் வன்மை தொலைந்ததெம்
வரத்தா லென்னா
வல்லரி புரைவெஞ் சூரன் மதித்துமற் றதனைக்
கண்டான் .

3672. கலைமான், மற்ற மான் கூட்டத்தின் மீது பெரிய சிறையினின்று விடப்பட்ட புலிக்கூட்டம் பாய்ந்தாற்போல், ஒப்பில்லாத குரபன்மனின் சொற்படி, பல அசுரர்கள் விரைவாகத் தேவர்களிடம் போய் அசமுகி பார்க்கும்படி அவர்களின் உறுப்புகளை வெட்டலாயினர்.

3673. கைகளையும், கால்களையும், தோள்களையும், செவிகளையும், 'கல்' என்ற குறிப்புடன் ஒலிக்கின்ற கழுத்தையும், அழகு விளங்கும் மூக்கையும், தலையையும், வெட்ட அவர்கள் எளியவர்களா? அல்லர். ஆதலாலே, செய்த தவத்தின் வலிமையால் அவையெல்லாம் வெட்டப்பட்ட உடனே மீண்டும் பொருந்தின.

3674. 'செல்வதற்கு அரிய இயல்புடைய விண் உலகத்தில் வாழ்பவர்களான தேவர்களை எவரும் கொல்ல இயலாது. சிறிதும் உறுப்புகளை அழிக்கவும் இயலாதாம். அங்ஙனமாயின், இவர்களின் வன்மையைச் சொல்வது அரியது. அது அழிந்தது எம் வரத்தினால் ஆகும், என்று வலிய சிங்கம் போன்ற கொடிய குரபன்மன் நினைத்து அத் தன்மையைப் (அரிய அரிய பொருந்தும் நிலையை) பார்த்தான்.

3675 கண்டனன் முனிந்தின் னோரைக் காலமொன்
றானும் வீடா
எண்டரு நிரயம் போலும் இருஞ்சிறை இடுதி
ரென்றே
திண்டிறல் அசுரர் கேட்பச் செப்பலுஞ் சயந்தன்
றன்னை
அண்டரைப் பிடர்தொட் டுந்தி ஆங்ஙனங்
கொண்டு போனார்.

3676 போயினர் சிறையின் எல்லை போற்றினர் தம்மை
நோக்கி
ஏயினன் நங்கோன் இன்னோர் யாரையுங் காவல்
கொண்மின்
நீயிர்க ளென்னா ஒற்றர் நீங்கினர் நின்றோர்
தம்மை
ஆயவர் வல்லி பூட்டி அருஞ்சிறைக் களத்தில்
உய்த்தார்.

3677 மன்னவன் அதற்குப் பின்னர் மைந்தனை அன்பால்
நோக்கி
நின்னக ரத்திற் போதி நீயென அனையன்
போனான்
அன்னதோர் சூர பன்மன் அவையொர்இ உறையுள்
புக்கான்
இன்னலங் கடலில் உற்றார் இருஞ்சிறைப் பட்ட
வானோர்.

3675. சூரபன்மன் அத்தன்மையைப் பார்த்துச் சினந்து, “இவர்களை ஒருகாலத்திலும் விடப்படாத எண்ணத்தக்க நரகத்தைப் போன்ற கடுஞ்சிறையிலே இடுங்கள்,” என்று மிக்க வன்மையுடைய அசுரர்கள் கேட்குமாறு சொன்னான். உடனே அசுரர்கள், சயந்தனையும் மற்றத் தேவர்களையும் பிடர் பிடித்துத் தள்ளி அந்தச் சிறைச் சாலைக்குக் கொண்டு சென்றனர்.

3676. அந்த இடத்தில் சென்று சிறையைக் காவல் செய்பவரைப் பார்த்து, “எம் அரசன் கட்டளை இட்டான். ஆதலால் நீங்கள் இவர் எல்லாரையும் காவல் செய்யுங்கள்.” என்று சொல்லித் ஒற்றர்கள் அந்த இடத்தை விட்டுச் சென்றனர். அக்காவலாளர் அங்கு நின்றவரை விலங்கு பூட்டி அரிய சிறைச்சாலையில் வைத்தனர்.

3677. சூரபன்மன் அதற்குப் பின்னர் மைந்தனான பானுகோபனை அன்புடன் பார்த்து, “நீ நின் மாளிகைக்குக்குப் போவாயாக!” என்று சொன்னான். அப்பானுகோபன் சென்றான். பின்பு அச்சூரபன்மன் கொலு மண்டபத்தை விடுத்து நீங்கித் தன் மாளிகைக்குப் போனான். பெரிய சிறையில் அகப்பட்ட தேவர்கள் துன்பக் கடலில் முழுகினர்.

வேறு

- 3678 காடு போந்தனன் இந்திரன் பொன்னகர் கரிந்து
பாடு சேர்ந்தது சயந்தனுஞ் சிறையிடப் பட்டான்
நாடில் விண்பதச் செய்கையீ தெம்பிரான் நல்கும்
வீட தேயலால் துன்பறும் ஆக்கம்வே றுண்டோ.

வேறு

- 3679 படவர வனையதோர் பரும அல்குலார்
இடுகிய நுண்ணிடை எழில ணங்கினோர்
கொடுமைசெய் அவுணரூர் குறுகி வேடர்பாள்
பிடியுறு மஞ்ஞையிற் பெரிதும் அஞ்சினார்.
- 3680 சூரன்வாழ் பெருநகர் துன்னிக் காப்பொடு
சீரிலா ஏவல்கள் செய்து மேவினார்
கூரும்வாய் வெங்குரீஇக் குடம்பை உய்த்திடப்
பேருறா திலகுமின் மினியின் பெற்றிபோல்.
- 3681 வாடிய மகபதி மதலை வானுளோர்
ஆடுறு துயர்க்கடல் அழுந்திச் சூரர்கோன்
வீடருஞ் சிறையிடை மேவி னாரவர்
பாடுறு திறத்தையார் பகரற் பாலினோர்.
- 3682 இன்னலங் கடலினும் எடுத்து வீடுதந்
தன்னவர் பெருஞ்சிறை அகற்றும் வன்மையார்
பின்னெவர் உண்டாயிற் பெற்றுக் காத்திடு
முன்னவர் தமக்கெலா முதல்வ நீயலால்.

3678. இந்திரன் காட்டில் போய் ஒளிந்தான். சுவர்க்க உலகம் கரிந்து அழிந்தது. சயந்தன் என்பவனும் சிறையில் அகப்பட்டான். ஆராயுமிடத்துத் தேவர் உலகின் நிகழ்வு இது வாயிற்று. ஆதலால், எம் இறைவனான சிவபெருமான் தந்தருளும் வீடுபேறே அல்லாது துன்பம் அற்ற செல்வம் வேறு ஒன்று உண்டோ?

3679. பாம்பின் படம் போன்ற பருத்த அல்குலை உடையவர்களும் சிறிய இடையை உடையவர்களுமாகிய அழகிய தெய்வ மங்கையர் தீமையைச் செய்கின்ற அசுரர் சளின் நகரத்தில் புகுந்து, வேடரிடத்தில் அகப்பட்ட மயிலைப் போல் மிகவும் அஞ்சினர்.

3680. சூரபன்மன் வாழ்கின்ற பெரிய வீர மகேந்திரத்தில் அகப்பட்டுச் சிறப்பற்ற ஏவல்களைச் செய்து, கூரிய வாயை யுடையகுருவியானவை கூட்டிலே புகுமாறு செய்ய, அந்தக் கூட்டினின்றும் விலகாது விளங்கும் மின்மினியின் தன்மை போல அத்தெய்வ மங்கையர் இருந்தனர்.

3681. வருத்தம் அடைந்த இந்திரனின் மகனான சயந்தனும் மற்றத் தேவர்களும் தம்மை வருத்தும் துன்பக் கடலில் ஆழ்ந்து சூரபன்மனால் விதிக்கப்பட்ட சிறையில் நீங்காது இருந்தனர். அவர்களின் வருத்தத்தை எவர் சொல்லி முடிக்க வல்லவர்?

3682. "உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்துக் காக்கின்ற முதல்வர் எல்லார்க்கும் முதல்வரே! துன்பமான கடலினின்றும் தூக்கி விடுத்து, அத்தேவர்களின் பெருஞ் சிறையைத் தீர்க்கும் வலிமையிற் சிறந்தவர்கள் தாங்களே அல்லாமல் வேறு யார் உளர்?"

406 □ கந்தபுராணம்.

3683 வியந்தரு கதிரைமுன் வெகுண்டு ளானொடு
சயந்தன்விண் ணுலகிடைச் சமர்செய் தெய்த்துழ்
வயந்தரு கோடுகண் மாய்ந்து தந்திவீழ்ந்
தயர்ந்தது புவியிடை அணுகிற் றத்துணை.

3684 வாலிய ஒளிகெழு வனத்தில் ஏகியே
மூலம தாகிய முக்கண் மூர்த்தியை
மேலுள தாணுவின் மேவச் செய்துபின்
சீலமொ டருச்சனை செய்து வைகிற்றே.

3685 அறிவுள மால்கரி அமலன் தந்திர
முறையது நாடியே முதிருந் அன்பினால்
மறையுற வழிபடஇ வையும் எல்லையில்
குறைபடு நாற்பெருங் கோடும் வந்தவே.

3686 பார்ப்பதி மருங்குறு பகவன் ஆணையால்
மாற்பெருங் களிற்றிடை வல்லை முன்புபோல்
நாற்பெருந் தந்தமும் நண்ண நோக்கியே
ஏற்பரு மகிழ்ச்சியோ டிருந்த தவ்விடை.

வேறு

3687 ஆயதோர் அமைதி யின்கண் அணங்கொடு மேரு
வெற்பிற்
போயின அமரர் கோமான் பொன்னகர் சூரன்
மைந்தன்
காயெரி கொளுவி அங்கட் கடவுளர் குழுவி
னோரைச்
சேயொடு பற்றி ஏகிச் சிறைசெய்த தன்மை
தேர்ந்தான்.

3683. முன் காலத்தில் பெருமை பொருந்திய கதிரவனைச் சினந்து சிறை வைத்த அசுரனுடன் சயந்தன் தேவர் உலகில் போர் செய்து தளர்ந்தபோது, வெற்றியுடைய கொம்புகள் முரியப் பெற்று விழுந்து மயங்கிய ஐராவத யானை அறிவு தெளிந்த பின்பு பூவுலகத்தில் சென்றது.

3684. அந்த ஐராவத யானை திருவெண் காட்டுக்குச் சென்று முதற் பொருளான மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானை மேன்மையுடைய சிவலிங்கத்தில் ஆவாகனம் செய்து, அதன் பின்பு, தூய்மையுடன் பூசை செய்து வந்தது.

3685. சிறந்த அறிவையுடைய அந்த யானை சிவபெருமான் அருளிய ஆகம நூல் முறையை ஆராய்ந்து, முதிர்ந்த பக்தியுடன் மறைவாகப் பூசை செய்து வந்தது. அப்போது, முரிந்த அதன் கொம்புகள் நான்கும் வளர்ந்தன.

3686 உமையம்மையை இடப் பாகத்தில் உடைய சிவபெருமானின் ஆணையினால் மிகப்பெரிய அந்த யானை யிடத்து விரைவாக முன்பு போலப் பெரிய நான்கு கொம்புகளும் முளைக்க, அந்த யானை அதைப் பார்த்து அடைவதற்கு அரிய மகிழ்ச்சியை அடைந்து, அந்த இடத்தில் இருந்தது.

3687. அத்தகைய சமயத்தில், இந்திராணியுடன் சென்று மேருமலையிலே ஒளிந்திருந்த இந்திரன், சூரபன்மனின் மகனான பானுகோபன் சுவர்க்கத்தில் சுடுகின்ற தீயை மூட்டி எரித்து அந்த இடத்தில் இருந்த தேவர்களைத் தன் மைந்தனான சயந்தனுடன் பிடித்துச் சென்று சிறையில் வைத்திருந்ததைக் கேட்டுணர்ந்தான்.

3688 தேர்ந்தனன் தளர்ந்து மேருச் சிலம்பினின் மகவான்
 பன்னாள்
 வார்ந்திடு கங்கை வேணி வள்ளலை உன்னி
 நோற்பச்
 சார்ந்துநிற் கென்னை வேண்டுஞ் சாற்றென
 முதல்வனந்தி
 பேர்ந்தகுர் கிளையைச் செற்றெம் பேதுற வகற்று
 கென்றான் -

3689 என்றலும் எந்தை சொல்வான் யாமுமை தன்னை
 மேன்
 ஒன்றொரு குமரன் றன்னை உதவுவம் அவனே
 போந்து
 வென்றிகொள் குர னாதி அவுணரை விரைவிற்
 செற்று
 மன்றநும் முரிமை ஈவன் வருந்தலென் றுரைத்துப்
 போனான் -

3690 சாதலுந் தொலைவும் இல்லாத் தானவர்க்
 கிறைவன் ஏனோர்
 ஏதிலர் தம்மால் வீடான் என்றுதன் உளத்தி
 லெண்ணிச்
 சோதிகொள் பரம மாகித் தோன்றிடு முதல்வன்
 நீயே
 ஆதலின் விமலமுர்த்தி அவரைமே லடுதி
 யென்றான் -

3688. இந்திரன் அதைக் கேட்டுணர்ந்து வருந்தி மேருமலையில் பூபல காலமாய்க் கங்கையாற்றை அணிந்த சடையையுடைய சிவபெருமானை நினைத்துத் தவம் செய்ய, அப்போது சிவபெருமான் எருந்தருளி வந்து “உனக்கு வேண்டிய வரம் யாது?” என்று வினவ, அவன், “நீதி நெறியினின்று தவறிய சூரபன்மனின் உறவினரை அழித்து, எம் துயரத்தை நீக்கியருள வேண்டும்,” என்று வேண்டினான்.

3689. என்று இந்திரன் வேண்டிக் கொள்ளவும், எம் சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருள்வார்: “யாம் உமையை உணம் செய்து கொண்ட பின்பு ஒரு மகனைத் தோற்று விப்போம். அம்மைந்தனே சென்று வெற்றியுடைய சூரபன்மன் முதலான அசுரரை விரைவில் அழித்துச் சிறப்பாக உங்கள் அரசரிமைகளை அளிப்பான். வருந்தாதே!” எனச் சொல்லி மறைந்தருளினார்.

3690. “இறத்தலும் நிலையழிதலும் இல்லாத அசுரர்க்கு மன்னனான சூரபன்மனும் மற்ற அசுரர்களும் மற்றவரால் அழிக்கப்பட மாட்டார்கள் என்று தம் திருவுள்ளத்தில் எண்ணி, ‘பரஞ்சோதி மயமாகத் தோன்றி யவர் நீரே ஆதலால், நின்மலரான சிவபெருமான் அந்த அசுரர்களை இனித் தாங்கள் (முருகப் பெருமான்) கொன்றருளுவீர்” என்று இந்திரனுக்கு அருள் செய்தார்.

- 3691 அவ்வுரை மகவான் தேறி அரியயனோடு சூழ்ந்து
மைவரு களத்தோன் தன்பான் மதனனை உய்ப்ப
அன்னோன்
மெய்விழி எரியின் மாய்ந்து வெறுந்துகள் படலுந்
தேவர்
எவ்வெவ ரும்போய் வேண்ட இரங்கியே கருணை
செய்தான்.
- 3692 அரியயன் மகவான் தேவர் அருங்கணத் தலைவர்
யாரும்
பரவுற இமய வெற்பிற் படர்ந்துபின் உமையை
வேட்டுப்
பிரிவருங் கயிலை நண்ணிப் பின்னெம திரக்கம்
நாடிக்
கருணையால் எந்தை நின்னை நெற்றியங்
கண்ணால் தந்தான்.
- 3693 எந்தைநீ வந்த பின்றை இந்திரன் அயன்மால்
தேவர்
அந்தமில் முனிவர் ஏனோர் அனைவர்க்கும் அகன்ற
ஆவி
வந்தது போன்ற தம்மா வலியவெஞ் குரற்
செற்றுத்
தந்தம தரசு பெற்ற தன்மையர் போலவுற்றார்.
- 3694 ஆழ்தரு முந்நீர் நேமி அகன்கடல் அழுவம் புக்கு
வீழ்தீரு வோர்கள் தம்பால் வியன்கல மொன்று
சேர
ஊழ்தரு தொடர்பாற் பற்றி உய்ந்தெனத் துன்ப
வேலைக்
கீழ்தரு வோர்கள் நின்னாற் கிளர்ந்துமேல் எழுதல்
உற்றார்

3691. “இந்திரன் அந்தச் சொல்லைக் கேட்டுத் தெளிந்து திருமாலோடும் நான்முகனோடும் சிந்தித்து நஞ்சுண்ட கண்டத்தையுடைய சிவபெருமானிடத்து, யோக நிலையை விட்டு உமையம்மையை மணம் செய்விக்குமாறு காமனை அனுப்ப, அவன் சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணில் தோன்றிய தீயால் இறந்து உடல் வெறுமையான சாம்பலாதலும், எல்லாத் தேவரும் போய் வேண்டச் சிவ பெருமான் உள்ளம் இரங்கி அருள் செய்தார்.

3692. “எம் இறைவரான சிவபெருமான் திருமாலும், நான்முகனும், இந்திரனும், மற்றத்தேவர்களும், சிறந்தகணத்தலைவர்களுமாகிய எல்லோரும் துதிக்க, இமயமலை மீது போய்ப் பின்பு உமையம்மையாரை மணம் செய்து நீங்குவதற்குரிய திருக்கயிலாய மலையை அடைந்து, அதன் பின் எங்கள் வருத்தத்தை உணர்ந்து, அருளோடும் தங்களை நெற்றிக் கண்ணினின்று தோற்றுவித்தார்.

3693. “எம் பெருமானே! முருகப் பெருமானே தாங்கள் அவதரித்த பின்னர் இந்திரனும், நான்முகனும் மற்றத் தேவர்களும் அளவில்லாத முனிவர்களும் பிறருமாகிய அனைவர்க்கும் உடலை விட்டு நீங்கிய உயிர் மீட்டும் அந்த வுடலிலே வந்தாற் போன்றது. அவர்கள் எல்லாம் வலிய கொடிய சூரபன்மனை அழித்துத் தங்கள் தங்கள் அரணை ஏற்றுக் கொண்ட இயல்புடையவர் போல் இருந்தனர்.

3694. ஆழமான முந்நீரையுடைய வட்டமான அகன்ற கடல் பரப்பில் போய் அமுந்தியவர்கள் தம் பக்கத்தில் பெரிய மரக்கலம் ஒன்று அணுக, ஊழ்வினையின் வன்மையினால் அந்த மரக் கலத்தை ஆதரவாகக் கொண்டு உயிர் பிழைத்தாற்போல, துன்பமான கடலில் வாழ்பவரான தேவர்கள் தங்களால் உய்ந்து கரையேறப் பெற்றனர்.

412 □ கந்தபுராணம்

- 3695 புரந்தரன் முதலா உள்ள புங்கவர் எம்ம னோர்கள்
அரந்தையை அகற்ற உன்னி ஐயநீ போந்த
பின்னுந்
தெரிந்திடு துணிபிற் சேர்ந்துந் தெம்முனைச் சூரற்
கஞ்சிக்
கரந்தனர் இருந்தார் காணிற் கடுஞ்சிறைப்
பிணிப்ப னென்னா.
- 3696 எம்பிரான் நின்னை முக்கண் எந்தையை வணங்க
நேரில்
தம்பெரு வடிவங் காணச் சாருவர் ஒழிந்த காலை
உம்பர்கோன் முதலோர் தத்தம் உருக்கரந்
துழல்வர் வான்மேல்
வெம்பணி சிலைகண் மாறாம் வெய்யவர் நிலைமை
யேபோல்.
- 3697 மறைந்திடு பாங்கர் இன்ன வாசவன் முதலோர்
யாரும்
அறந்தவிர் சூர பன்மன் அடுபடைத் தலைவர்க்
காணிற்
பறைந்திட மார்பம் உள்ளம் பனித்திட வியர்ப்ப
யாக்கை
இறந்தன ரராகிப் பின்னர் இன்னுயிர் பெறுவர்
அன்றே.
- 3698 வினைப்பவம் உழந்த விண்ணோர் வெந்தொழில்
அவுணர் கோனை
நினைப்பினும் அவச மாவர் நெடுந்துயில் பெறாத
நீரால்
மனப்படு கனவு நீத்தார் மற்றது வருமேல் அங்கண்
உணப்படு சூரற் காணின் உயிரையும் இழப்பர்
அம்மா.

3695. “இறைவனே! எம்மவர் துன்பத்தை ஒழிக்க நினைத்து அவதரித்த பின்பும், தெளிவு கொண்ட துணிவுடையவராய் இருந்தும், பகைமையுடைய சூரபன்மனுக்கு அஞ்சி, பார்த்தால் சிறையில் வைப்பான் என்று எண்ணி, இந்திரன் முதலாக உள்ள தேவர்கள் எல்லாரும் மறைவாக இருந்தனர்.”

3696. “எம்பெருமானே! இந்திரன் முதலானோர் தங்களையும் மூன்றுதிருவிழிகளையுடைய சிவபெருமானையும் வணங்கப் புகும்போது அவர்களின் பெரிய உருவம் எவர்க்கும் தோன்றும்படி உலாவுவார்கள். மற்றக் காலங்களில் வானத்தில் உள்ள கொடிய இராகு கேதுக்கள், வானவிற்கள், கதிரவன் முதலான கோள்களுக்கு எதிராகத் தோன்றும் கிரகங்கள் என்ற இவற்றின் இயல்பு போலத் தத்தம் வடிவத்தை மறைத்துக் கொண்டு திரிவர்.

3697. “இந்த இந்திரன் முதலிய வானவர் எல்லாரும் மறைந்திருக்கும்போது, அறநெறியற்ற சூரபன்மனின் கொலைத் தொழில் வல்ல படைத்தலைவர்களைக் கண்டால் மார்பு துடிக்க உள்ளம் அஞ்ச, உடல் வியர்க்க, இறந்தவர் போலாகிப் பின் சிறந்த உயிரைப் பெற்றுக் கொள்வர்.

3698. “திவினைப் பயனை அனுபவிக்கின்ற தேவர்கள் கொடிய சூரபன்மனைக் கண்டாலும் மயங்குவர். மிகுதியான நித்திரையைப் பெற்றுக் கொள்ளாத தன்மையால் உள்ளத்தில் தோன்றும் கனவை நீக்கினர். அந்தக் கனவு தோன்றுமானால், அதில் சூரபன்மனைக் கண்டால், தம் உயிரையும் இழந்து விடுவர்.

- 3699 பொன்னகர் இறுதி செய்து புதல்வனை அமர
 ரோடு
 துன்னருஞ் சிறையுட் சேர்த்தித் துயர்ப்பெருங்
 கடலுள் வீட்டி-
 மன்னிய வெறுக்கை வவ்வி மனையொடு கரப்பச்
 செய்தும்-
 இன்னமும் அவுணர் கோமான் இந்திரற் கலக்கண்
 குழும்-
- 3700 ஒப்பரும் வெறுக்கை தன்னால் ஓங்கிய விறலாற்
 சீரான்
 மெய்ப்படு மிடலால் யார்க்கும் மேன்மையால்
 அழியா வாற்றால்
 இப்பகல் வானோர்க் கெல்லாம் இடர்புரி கொடுமை
 நீரால்
 அப்பெருஞ் குரற் கென்றும் ஆரும்நேர் அன்று
 மாதோ-
- 3701 ஏயதோ ரண்ட மொன்றின் இழைத்தன இவ்வா
 றேனை
 ஆயிரத் தோரேழ் அண்டத் தவன்செயல் அறிதல்
 தேற்றாந்
 தூயதோர் பரத்தின் மேலாஞ் சோதியாய் எம்மைக்
 காப்பான்
 மேயின ஒருநீ அன்றி வேறியார் தெரிதற் பாலார்.
- 3702 தொடர்ந்திடு சீர்பெற் றுள்ள குரன தாணை
 என்னில்
 கடந்திடல் புரியார் மாலுங் கமலமேல் அயனும்
 வானோர்
 அடங்கலும் முனிவர் யாரும் ஆயிர விருநா லண்டத்
 தொடுங்கிய உயிரும் அன்னோன் பெருமையார்
 உரைக்கற் பாலார்.

3699. “சுவர்க்கத்துக்கு அழிவு செய்து, மைந்தனான சயந்தனைத் தேவர்களோடும் அடையக் தகாத சிறையில் அடைத்துத், துக்கமான பெரிய கடலில் ஆழ்த்தி, நிலையான செல்வத்தைக் கவர்ந்து, மனைவியுடன் ஒளிக்குமாறு செய்தும் அசுரர்க்கு அரசனான சூரபன்மன் இன்னும் இந்திரனுக்குத் துன்பத்தைச் செய்ய முயல்கின்றான்.

3700. “ஒப்பில்லாத செல்வத்தாலும், சிறந்த வலிமையாலும், புகழாலும், உடல் வலிமையாலும், எல்லாரினும் முதன்மை பெற்றிருத்தலாலும், அழியாத தன்மையாலும், இந்நாள்வரையும் எல்லாத் தேவர்க்கும் துன்பம் செய்த கொடுமையாலும், அந்தப் பெரிய சூரபன்மனுக்கு எக்காலத்தும் ஒருவரும் ஒப்பாக மாட்டார்.

3701. “இந்த அண்டம் ஒன்றிலே நிகழ்ந்தவை இப்படியாகும். மற்ற ஆயிரத்தேழ் அண்டங்களிலும் அச் சூரபன்மன் செய்த செயலை அறியோம். தூய பரத் தன்மையால் எம்மைக் காப்பதன் பொருட்டாகத் தோன்றிய தாங்களே (முருகப்பெருமானே) அல்லது வேறு எவர் அறியவல்லார்?

3702. “ஒன்றின் மேல் ஒன்றாய்த் தொடர்ச்சியாகப் புகழைப் பெற்றுள்ள சூரபன்மனின் கட்டளை என்று சொன்னால், திருமாலும் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான் முகனும் எல்லாத் தேவர்களும் எல்லா முனிவர்களும் ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களில் அடங்கிய உயிர்களும் மீறி நடக்க மாட்டார்கள். அவனது பெருமையை எவர் சொல்வல்லார்?

3703 முடிவிலிவ் வளம்பெற் றுள்ள முரண்கெழு சூர
பன்மன்
கெடுகிலன் அன்று மேலோன் கிளத்திய வரத்தின்
சீராற்
படியறும் அமல மேனிப் பரஞ்சுடர் குமர நீயே
அடுவதை அன்றிப் பின்னர் அவனையார் முடிக்கற்
பாலார்.

3704 ஐந்தியல் அங்கஞ் சூரற் கயன்புகன் றுழல்வான்
நாளும்
இந்திரை கேள்வன் போர்செய் தெஞ்சினன்
எவர்க்கும் மேலாய்
முந்திய சிவன் அன் னோற்கு முதல்வரம் அளித்
தான் பின்னர்
வந்தடல் புரியான் நீயே மற்றவற் கோறல்
வேண்டும்.

3705 ஆவதோர் சூரன் றன்னை அவன்றுணை வோரை
மைந்தர்
ஏவர்கள் தமையும் அட்டே எழில்பெறு சயந்த
னோடும்
தேவர் தஞ் சிறையை நீக்கித் திசைமுகன் மகவா
னாதிக்க
காவலர் பதங்கள் நல்கிக் காத்தருள் எம்மை
யென்றான்.

3706 இவ்வகை முகமா றுள்ள எம்பிரான் உளத்திற்
கேற்ப
உய்வுறும் அன்பாற் பொன்னோன் உரைப்ப முன்
அறிந்த தொன்றை
மெய்வரு தொடர்பால் ஈனறோர் விழைவினான்
மழலை ஓவாச்
செவ்வியல் மகார்வாய்க் கேட்குந் திறனென
வினவிச் சொல்வான்.

3703. “முடிவில்லாத இத்தகைய வளங்களைப் பெற்றுள்ள வலிய சூரபன்மன், அந்தக் காலத்தில் சிவபிரான் கூறியருளிய வரத்தின் மகிமையால் இறக்க மாட்டான். ஒப்பற்ற மலத்தொடர்பு அற்ற திருவுருவத்தையுடைய சோதி வடிவான சிவபெருமானின் மைந்தரே! தாங்கள் மாத்திரம் அழிப்பதன்றி வேறு எவர் அவனை அழிக்க வல்லவர்?

3704. “நாள்தோறும் நான்முகன் சூரபன்மனுக்கு பஞ்சாங்கம் சொல்லி அலைவார். திருமகளின் கணவரான திருமால் போரிட்டுத் தோற்றார். எல்லார்க்கும் முதன்மை பெற்றுள்ள சிவபெருமான் அவனுக்கு முன் நாளில் வரத்தைத் தந்து விட்டார். ஆதலால், பின் அவரே வந்து அவனை அழிக்க மாட்டார். முருகப்பெருமானே தாங்களே அவனைக் கொல்ல வேண்டும்.

3705. “அத்தகைய சூரபன்மனையும், அவனுடைய தம்பியரையும், மைந்தர் எல்லாரையும் கொன்று, அழகு பொருந்திய சயந்தனுடன் தேவர்கள் இருக்கும் சிறையை நீக்கி, நான்முகன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களின் பதவிகளைத் தந்து எங்களைக் காத்தருளுக” என்று வியாழன் கூறினார்.

3706. இங்ஙனம், ஆறு திருமுகங்களையுடைய எம் இறைவனான முருகப்பெருமானின் திருவுள்ளத்துக்கு ஏற்ப உய்தியைத் தரக்கூடிய அன்புடன் வியாழ பகவான் சொன்னார். உண்மையான அன்புடன் பெற்ற தந்தை தாயர், முன்னே அறிந்துள்ள ஒரு நிகழ்ச்சியை ஆசையோடும் மழலை மாறாத, செவ்விய இயல்புடைய மைந்தரின் வாயால் கேட்பதுபோல முருகவேள் கேட்டுப் பின் வருமாறு சொல்ல வானார்.

- 3707 புன்றொழில் அவுணர் தன்மை புறத்தவர்
செய்கை யாவும்
ஒன்றிடை விடாது முற்றும் உள்ளவா றுரைத்தாய்
நம்மு
னன்றிது பனுவற் கெல்லாம் நாதனை ஒருநீ
அன்றோ
வென்றவன் புறத்தை நீவி இனிதருள் புரிந்தான்
எங்கோன்.
- 3708 அறிவினுள் அறிவாய் வையும் அறுமுக அமல
வெஞ்சூர்
இறுசெயல் நினைக்கி லாகும் ஈண்டையோர்
ஆடல் உன்னிக்
குறுகினை யதுபோல் அன்னோன் கொள்கையுந்
தேர்ந்தாய் நிற்கோர்
சிறியனேன் உரைத்தேன் என்னுந் தீப்பிழை
பொறுத்தியென்றான்.
- 3709 பொறுத்தியென் குற்றம்என்று பொன்னடித்
துணையைப் பொன்னோன்
மறத்தலில் அன்பிற் பூண்டு வணங்கினன்
தொழுது போற்ற
வெறித்தரு கதிர்வேல் அண்ணல் எம்முரை
கொண்டு சொற்றாய்
உறத்தகு பிழையில் யாதும் உன்னலை இருத்தி
என்றான்

வேறு

- 3710 பொன்னெனும் பெயரினான் பொருவில் கந்தவேள்
இன்னருள் நிலைமைபெற் றிருந்த பின்னரே
தன்னயல் நிற்புறு சதம கத்தனை
அந்நிலை நோக்கியே அன்பிற் கூறுவான்.

3707. “எளிய முயற்சியையுடைய அசுரர்களின் தன்மையையும் மற்றவரின் செயல்களையெல்லாம் எல்லாம் ஒன்றும் தவறாதபடி முழுவதையும் எமக்குமுன் உள்ளவாறு இயப்பினாய். இவை மிக நல்லவை. வாக்கிற்கெல்லாம் தலைவன் நீ ஒருவன் அல்லனோ?” என்று முகமன் சொல்லி, அவரது முதுகைத் தடவி எம் இறைவனான முருகக்கடவுள் இனிதே அருள் செய்தார்.

3708. “அறிவிற்கு அறிவாய் உள்ள ஆறு முகங்களை யுடைய இறைவ! கொடிய சூரபன்மனை அழிக்கும் தொழில் தங்கட்கு நினைத்த மாத்திரத்தில் முடிவு பெறும். இங்கு ஒரு திருவிளையாடலை நினைத்து வந்தருளினீர். அது போலவே அவனுடைய செயல்களையும் கேட்டறிந்தீர். தங்கட்குச் சிற்றறிவையுடைய நான் சொன்னேன் என்ற பெருங் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளுக!” என்று வியாழன் வேண்டினார்.

3709. வியாழ பகவான் அடியேன் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளுக என்று வேண்டிக் கொண்டு பொன் போன்ற இரண்டு அடிகளையும் மறக்காத அன்புடனே தலைமேற் கொண்டு பணிந்து கை தொழுது துதிக்க, ஒளி வீசுகின்ற வேலைத் தாங்கிய சுப்பிரமணியக் கடவுள் “என் கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு சொன்னாய். ஆதலால் உன்சொல்லில் வரக்கூடிய தவறுகளுள் ஒன்றையும் நினைக்காமல்இரு!” என்று அருள் செய்தார்.

3710. வியாழ பகவான் ஒப்பற்ற முருகப் பெருமானின் அருளைப் பெற்றிருந்த பின்பு, தன் பக்கத்தில் நின்ற இந்திரனைப் பார்த்து அன்புடன் ஆறுமுகப்பெருமான் கூறியருளினார்.

- 3711 ஈண்டிது கேள்மனத் தேதும் எண்ணலை
 மூண்டிடு சூர்குல முடிய வானுளோர்
 மீண்டிட இருஞ்சிறை விண்ப தத்தைநீ
 ஆண்டிட நல்குதும் ஐயுறேல் என்றான்.
- 3712 இகபரம் உதவுவான் இதனைச் சாற்றலும்
 மகபதி பரிவொடு வணங்கி வானவத்
 தொகையொடு போற்றியே துன்பமெலாம் ஓர்இப்
 புகலரும் மகிழ்ச்சியுட் பொருந்தல் மேயினான்.

அசுர காண்டம் முற்றிற்று.

3711. “இதைக் கேட்பாயாக! உள்ளத்தில் ஒன்றையும் எண்ணாதே! வளர்ந்துள்ள சூரபன்மனின் குலம் அழியவும், தேவர்கள் கடுமையான சிறையினின்று நீங்கவும், நீ உன் தேவர் உலகத்தை அரசு செய்யவும் செய்வோம். ஐயம் கொள்ளாதே!” எனக் கூறியருளினார்.

3712. இம்மை மறுமைப் பயன்களை அடியவர் வேண்டியபடியே அளிக்கின்ற முருகப் பெருமான், இவ்வாறு சொல்லியருள, அதைக் கேட்ட இந்திரன் அன்புடன் துதித்துத் தேவர் கூட்டத்துடன் துதித்துத் துன்பங்கள் எல்லாவற்றையும் நீங்கிக் கூறுவதற்கரிய மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தான்.

அசுர காண்டம் உரை முற்றிற்று.

